

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

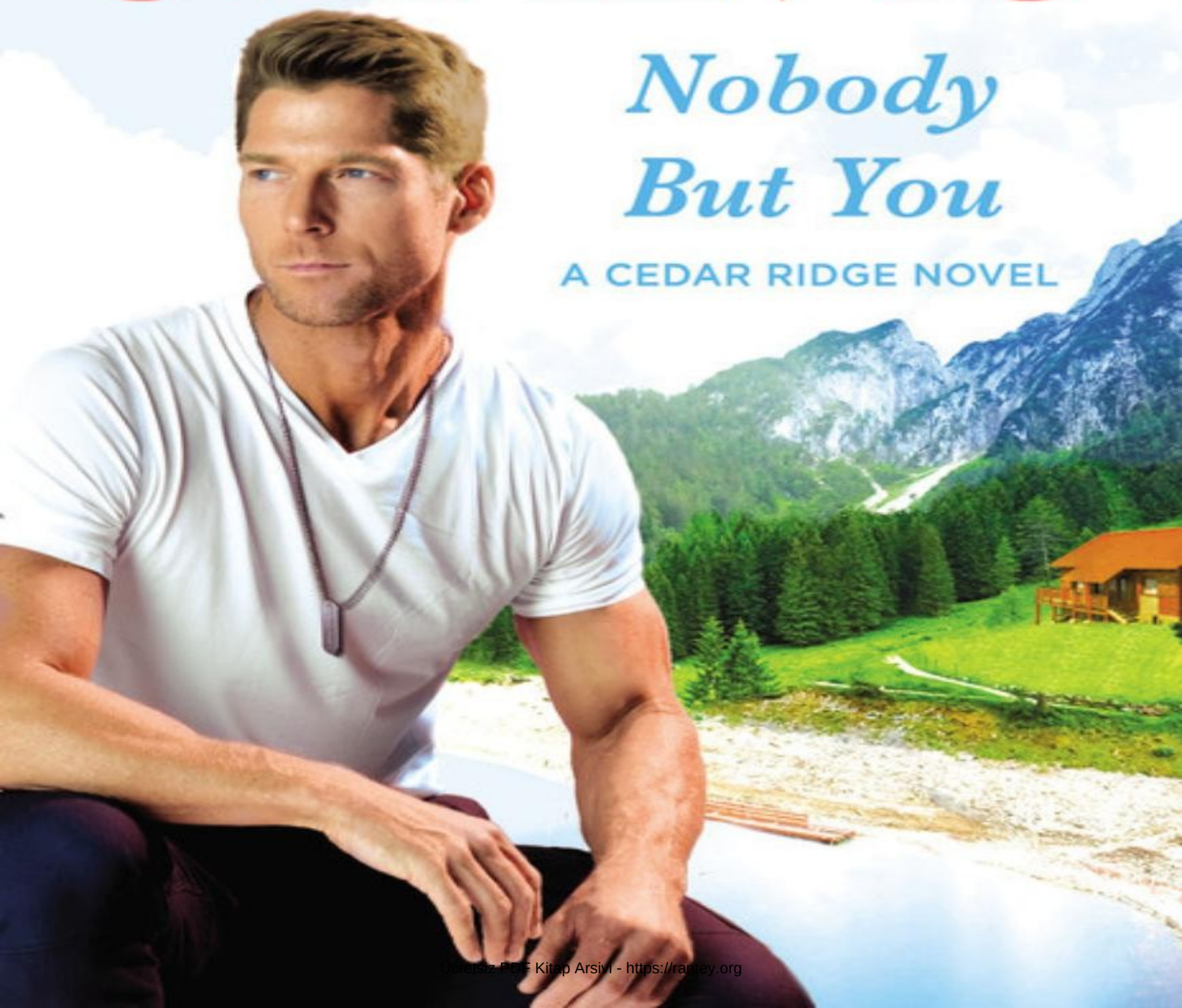
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

*Nobody
But You*

A CEDAR RIDGE NOVEL

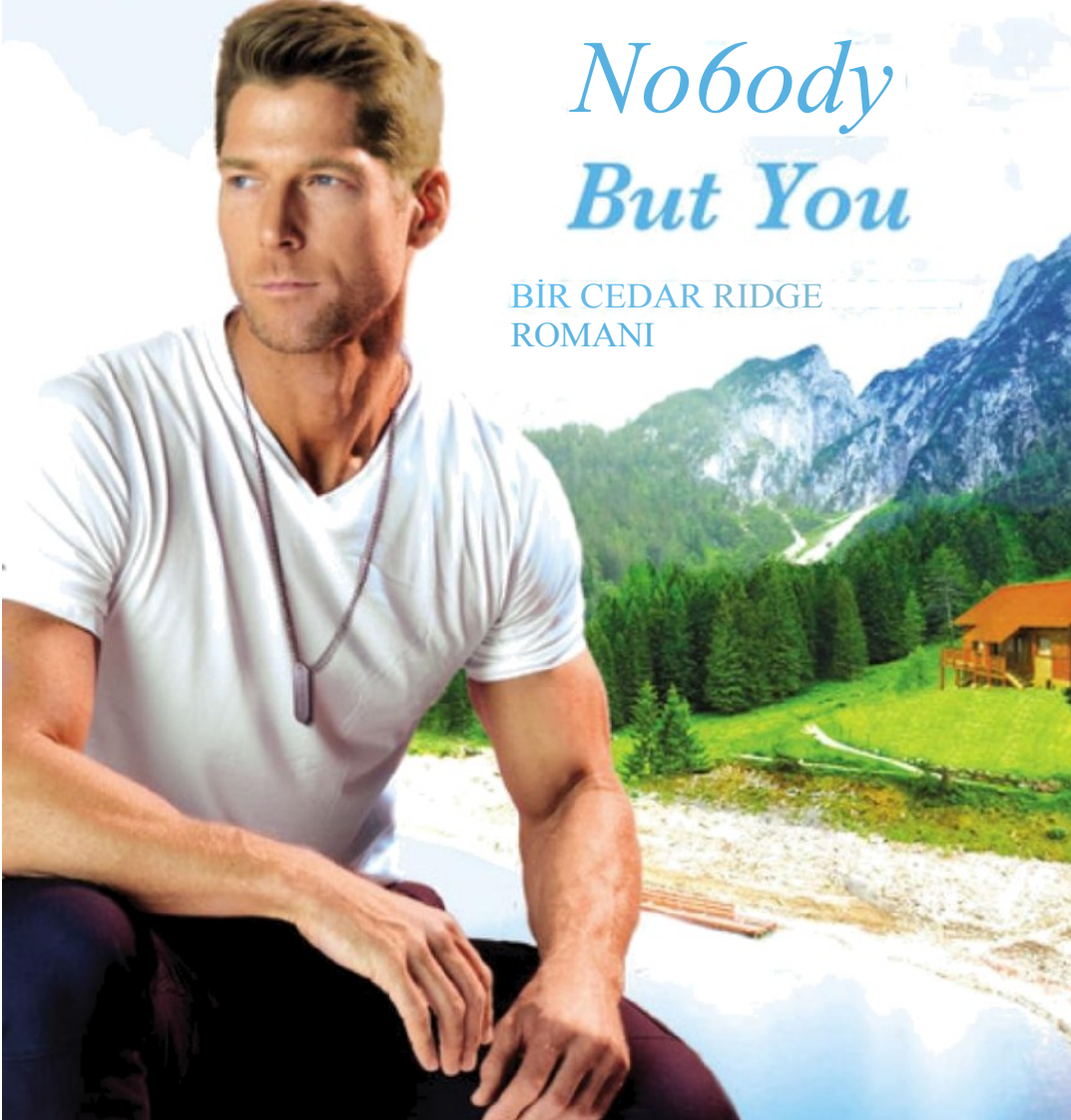


NEW YORK TIMES BESTSELLİĞ YAZARI

JILL SHALVIS

*Nobody
But You*

BİR CEDAR RIDGE
ROMANI

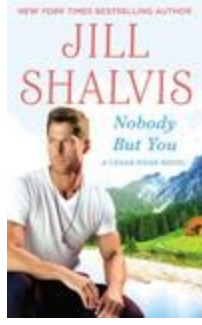


Nobody But You

SHALVIS

GRAND CENTRAL
PUBLISHING

NEW YORK BOSTON



[İçindekiler Listesini](#)
[Okumaya Başlayın](#)
[İkinci Şans Yazı'ndan Bir Alıntı Benim](#)
[Türümden Harika Haber Bültenlerinden Bir](#)
[Alıntı](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bölüm 1

Sophie Marren eski kocasının teknesini park etti, telefonundaki bir YouTube videosundan kopyaladığı düğümlerle iskeleye bağladı ve deniz tutmasını geçirmeye çalışarak süslü güneşlenme terasında sırt üstü uzandı.

Ve evet, *park etmenin* doğru bir tekne terimi olmadığıнын farkındaydı, ama yine de *koca* kelimesi de doğru değildi, en azından evliliğiyle ilgili olduğu için.

Yeminler etmiş ve onları tutmuştu, ama eski sevgilisi? O kadar da değil.

Eski haber, diye hatırlattı kendine ve uzun bir nefes verdi. Bu üzerinde çalıştığı bir şeydi, yeni seçimler -kalbinin etrafındaki gerginlik yumruğu, olmadığı bir şey, biri olmaya çalışmak için sürekli baskı ve korku olmadan yaşamak gibi.

Şu andan itibaren bardağın yarısı dolu olacaktı, lanet olsun, bu onu öldürse bile. Öldürebilirdi de.

"Yine de şimdi lanet bir teknede yaşıyorsun." Başını kendine doğru salladı. Yeni evinin birinci haftasıydı ve görünüşe göre ikinci haftayı göremeyecekti.

Sabahın erken saatleri sessizdi, tek ses suyun ritmik bir şekilde teknenin gövdesine, ardından da rıhtıma çarpmasıydı. Tekne...rıhtım...tekne...rıhtım-"Kahretsın!" diye bağırdı, daha fazla deniz tutmadan hızla doğruldu. İşe gitmek için hazırlanmalıydı. Ama hava soğuktu, üşüyordu ve tekne olduğu gibi sallanırken, rimel sürmek için gözünü kaybetme riskini henüz göze almamıştı.

Yakınlardan bir yerden sabahın şarkısı geliyordu

Kuşlar, neşeli ve mutlu, ona bir av tüfeği diletiyorlardı. Elini midesine götürdü ama midesi taklalar atmaya devam etti. Çünkü onu küvette deniz tutabilirdi.

Sophie ölümün çabuk gelmesini umarak inledi. Cedar Ridge Gölü, Colorado'daki en büyük yüksek rakımlı göllerden biriydi ve bu sabah rüzgârın şiddetlenerek tüm yüzeyde dalgalara yol açması hiç de yardımcı olmamıştı.

Nemli yüzündeki saç tellerini fırçalayan bir başka rüzgâr daha vurduğunda, bir gözünü açma riskini göze aldı. Bulunduğu noktadan, sınırsız, şok edici masmavi gökyüzüne doğru yükselen etkileyici Rocky Dağları'nı görebiliyordu, sadece bir şekerleme yığınının andıran tek bir beyaz kabarık bulut tarafından gölgelenmişti.

Normalde şekerlemelere aşık olan midesi yine altüst oldu. "Gah," diye başardı ve tam cep telefonu cebinin derinliklerinden vızıldarken gözlerini hızla kapadı. Telefonu çıkardı ve bakmadan CEVAP tuşuna bastı, çünkü bakmak gözlerini tekrar açmak ve tüm bunların sadece kötü bir rüya değil, hayatı olduğu gerçeğiyle yüzleşmek anlamına gelecekti. "Alo?"

"Sadece arabayı hurdalığa çektirdiğimi bilmeni istedim."

Lucas, eski kocası ve varlığının baş belası.

"Ve dolabında bıraktığın kıyafetlerle de şenlik ateşi yaktım," diye devam etti. "Umarım teknemi aldığıma değmiştir."

Bunların ikisinin de doğru olmadığını biliyordu, çünkü adam çok cimri ve biraz da tembeldi. Sadece teknesini aldığı için onu cezalandırmak istiyordu. İşin ironik yanı, boşanmadan hiçbir şey istememiş olmasıydı. Hiçbir şey ama çıkış. Kendini yeniden bulma şansından ve Lucas Worthington III'ün, yükselişteki parlak avukatın bir uzantısı olmaktan başka bir şey istememişti.

Yirmi yirmi yaşında olduğu için, şimdi biliyordu ki

Ahlaki bir duruş sergileyip tek kuruş nafaka ya da mal varlığını reddetmek yerine küçük bir miktar para istemeliydi. Ama evliliğe hiçbir şey almadan girmişti ve sonunda Lucas'tan hiçbir şey istememişti. Tek bir şey bile.

Yargıca bunu söylediğinde, yargıç onu kenara çekmiş ve yüzüne inat burnunu kestiği için onu uyarmıştı, çünkü beş parasız kalmamaya hakkı vardı.

Evliliğinin başından beri bir düzmecedan başka bir şey olmadığını farkına vardığında incinmiş, tamam demişti, Lucas'ın ona karşı hissettiği her şeyden çok daha fazla sevdiğini bildiği tek şeyi, lanet olası teknesini alacaktı.

Petty mi? Tamam, evet. Ama Lucas'ın boşanmalarından bu yana geçen altı ay boyunca tekneyi "tadilat" için bağlatmayı başardığını ve ayrıca onu yerel bir handaki ofis yöneticiliği pozisyonundan kovdurmayı başardığını, böylece dairesinden vazgeçmek zorunda kaldığını düşünersek, şaka ondaydı.

Karma tam bir sürtüktü.

Neden kocaman evini sevmesin ki? Ya da Lexus'u... İkisi de sabah esintisinden etkilenmeyecek, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı sallanacaktı-

"Aman Tanrım." Bir elini ağzının üzerine kapatarak mide bulantısı içinde yavaşça nefes aldı.

"*Lucas*'ımı geri istiyorum," dedi Lucas ve eğer yapabilseydi, tekneye kendi adını vermesinin, hatta herkesin görebilmesi için teknenin gövdesine *Lucas'ı* resmetmesinin yarattığı saçma egoya gülerdi.

"Beni dinliyor musun ki?" diye sordu.

Hayır. Ayrılmadı. Buna gerek yoktu; ellerinde bilinçli olarak ayrıldıklarını gösteren bir kâğıt vardı, çok teşekkür ederim. Ve bunu kanıtlamak için aramayı kesti ve o tekrar aramadan önce ölmeyi umarak uzun bir nefes verdi.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye seslendi bir erkek sesi rıhtım yönünden.

Sırt üstü yatan Sophie donakaldı. Belki de hareket etmezse öldüğünü düşünüp yoluna devam edecekti.

"Buraya demirleyemezsiniz hanımefendi."

Doğru, *moor*, *park* değil. Bunu biliyordu. Ama *hanımefendi*? O da neydi öyle? Annesi bir *hanımefendi*di. Büyükannesi de *hanımefendi*di. *Hanımefendi* yaşlı insanlar içindi, hayatlarını umutsuzca toparlamaya çalışan yirmi beş yaşındaki kadınlar için değil. Sophie çok dikkatli bir şekilde doğruldu ve iskelede durup kendisine bakan adama gözlerini dikti.

Uzun boyluydu, genişti ve güneşin önünde durmanın avantajını kullanıyordu, bu da onun dış hatlarını ve başka pek az şeyi görebildiği anlamına geliyordu. Ama duruşu o kadar agresif görünüyordu ki, kendini biraz küçülmek ister gibi hissetti.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, nefret ederdi.

Ama daha büyük bir sorun vardı. Teknenin aşağı yukarı sallanma hareketi, rıhtımın ucunda duran adamın aşağı yukarı hareket *etmemesine* kıyasla, kurabiyelerini fırlatmak istemesine neden oldu. Kendini savunmak için uzandı ve tekrar gözlerini kapattı. "Bana gerçekten 'hanımefendi' mi dedin? Çünkü ben 'hanımefendi'nin yakınından bile geçmiyorum."

Hayır, kime sorarsanız sorun. Size Sophie Marren'in eğlenceli ve soğukkanlı olduğunu söyleyeceklerdir, ancak rotada kalma eğiliminde değildi. Annesinin de dediği gibi o bir başlatıcıydı, bitirici değil ve kesinlikle bir *hanımefendi* olacak kadar yetişkin değildi. Kanıt olarak, lanet olası bir tekne de yaşıyordu, o sırada yasadışı bir şekilde park etmişti - oh bekle, affedersin, *demirlemişti*.

"İyi," dedi adam. "Buraya demirleyemezsin... Red."

Uzun, dalgalı, koyu kumral -tamam, ince, *kızıl*- *saçlarını fark* edince bir kahkaha attı. Espri anlayışına sahip olduğu için bir puan aldı. Ve ah, nihayet rüzgâr duruluyor gibiydi. Etrafında sabah yeniden sessizliğe büründü. Kuşlar bile susmuştu. Adam da gitmiş miydi? Yoksa

önemli mi? Görünüşe göre öyleydi, çünkü bakmak için yavaşça doğruldu ve sonra inledi.

Gitmemiştir.

Yine de yer değiştirmiş, yaklaşarak ona iyice bakmasına izin vermişti. Askeri kısalıkta, güneşten kırılaşmış açık kahverengi saçlar. En az iki gündür usturaya ihtiyaç duyan kare çene. Asker tişörtünü sınırlarına kadar zorlayan geniş omuzlar. Düz bir göbek. Kamuflej kargolarıyla kaplanmış zayıf kalçalar. Kız izlerken adam yansıtıcı güneş gözlüklerini çıkardı ve deniz tutmadığı zamanlarda en sevdiği şeylerden biri olan çikolata rengindeki gözlerini ortaya çıkardı.

Lanet olsun.

Ama ona karşı anlık bir çekim hissettiyse bile bunu saklamakta çok iyiydi, çünkü acelesi varmış gibi saatine bakıyordu.

Hayatının hikayesi, erkeklerin ondan uzaklaşmak için acele etmeleri ve o anda seksi olsun ya da olmasın ondan hoşlanmadığına karar vermesi. "Burası halka açık bir göl," dedi.

"Evet, ama şu kulübeye ait özel bir iskeleye bağlısınız." Çenesini yana doğru sallayarak hemen arkasındaki evi işaret etti.

Göl çok kullanımlıydı. Batı ve doğu kıyıları devlete aitti ve ulusal orman arazisiydi. Kuzeydoğu tarafında halka açık kamp alanları vardı ve sadece kuzey kıyısında evler bulunuyordu.

İşaret ettiği kulübe gerçekten de özel mülkiyete aitti ama aylardır satılık olduğu için terk edilmiş olduğunu biliyordu. Gerçi -sorunlu bir şekilde- SATILIK tabelası indirilmişti. Daha da sıkıntılı olanı, perdeler kaldırılmıştı ve ön kapı açıktı.

Hah. Onun kötülüğü.

"Sadece kısa bir şekerleme yapıyordum," dedi.

Kaşlarından biri neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Sabahın yedisinde mi?"

Evet, işte bu, bir kişi

Yasadışı gece bağlama cezası almamak için teknenin yerini değiştirmek. Gerçi *bunu* itiraf etmek üzere değildi. "Dün gece uyuyamadım," dedi. Tamamen gerçek. "Rüzgâr çılgıncaydı ve tekne hiç durmadan sallanıyordu."

"Bir yerine iki bağlama aparatı kullanmak teknenin dengesini sağlamaya oldukça yardımcı olacaktır," dedi. "Başta ve kıçta."

Elbette Lucas'ın ona söyleme zahmetine girmediği bir şeydi bu. "Teşekkürler," dedi hafifçe yumuşayarak.

"Gece boyunca demirleyebilirsiniz. Sadece kamp alanlarındaki halka açık rıhtımlardan biri için izin almanız ya da sahibinin izniyle özel bir rıhtıma bağlanmanız gerekiyor."

Adamın göl devriyesi olduğunu fark etti. Ve kurallara çok bağlıydı. Şaşırdığından değil. Tüm erkek nüfusu onun bok listesindeydi. Bazen listede diğer zamanlardan daha üst sıralardaydı ama bu başka bir hikâyeydi. "Tekneyi çekeceğim," diye söz verdi, onu ortadan kaybolmasını sağlayacak kadar yatıştırmayı umuyordu.

Başını salladı ve... orada durmaya devam etti.

Mükemmel. Hâlâ dengede hissetmese de ayağa kalkmayı başardı ve direksiyonun başına oturdu. Bunu kusmadan yapabilmesi bile bir mucizeydi. Ama daha anahtarları kontağa sokamadan, rıhtımda koşan topuklu ayakkabıların *tık tık tık* sesleri duyuldu. Sophie tam zamanında başını çevirerek, bir tren kazasını izlerken duyduğu dehşetin aynısını duydu.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın, boyalı deri pantolonu ve ona uygun korsesiyle koşmak için elinden geleni yapıyordu; mağazadan satın aldığı çift D'leri, beş inçlik stilettoların her adımında çenesine kadar zıplıyordu.

"Lucas," diye seslendi kadın. "Ah, Lucas... Bugün izinliyim. Yine korsancılık ve esir kızcılık oynayabiliriz!"

Sophie ayağa kalkmayı ve ön camın üzerinden kendini göstermeyi başardı. Evet, Lucas'ın her zamanki yan parçalarından biriydi ve bu da kırmızı görmesine neden oldu. Olumlu tarafından bakarsak, görünüşe göre bir beyin hem öfkeli hem de

Aynı zamanda hastaydı, çünkü bir an için bağırsaklarını kusmak istemiyordu.

"Tüh," dedi kadın, kayarak durdu, korsesini biraz aşağı çekti ve neredeyse epik boyutlarda bir gardırop arızasına neden oluyordu. "Lucas'ı arıyorum."

Adı neydi? Sophie hatırlamaya çalışarak merak etti. Brandy mi? Candy mi?

"Ben Mandy," dedi Bayan Camel Toe, Bay Lake Patrol'a yan gözle bir bakış atarak, hızlı ve küçümseyici bir bakış attıktan sonra tekrar Sophie'ye odaklandığında Sophie'nin gözünde bir puan daha kazanmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Mandy, kafası karışmış bir halde, şimdi de Sophie'ye bakıyordu. "Kimsin sen? Ve sakın bana taşınmayı aklından bile geçirme. Pazartesi sabahları benim ve Lucas'ın. Yani diğer pazartesiler, çünkü diğer pazartesilerde çok önemli toplantıları oluyor. Ama benim için karısını terk edecek, o yüzden geri çekil."

"Pekâlâ, size hem iyi hem de kötü haberlerim var," dedi Sophie. "İyi haber şu ki, gerçekten de karısını terk etti. Beni."

Mandy iki kez baktı. "*Sen* onun attığı elbise askısı mısın?"

Tanrım, kocanızın yoğun programını onun yerine yürütmek için üniversiteden ve ardından kendi hayatınızdan vazgeçin ve birdenbire insanlar sizi kendi kadınıınız olmak yerine erkeğin değersiz bir uzantısı olarak görmeye başlasın.

Neyse ki bunu atlatmış ve kendi üzerinde çalışmaya geri dönmüştü.

Yaşamak için ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri olmaması onu geçici olarak oyalama moduna sokmuştu ama bunun üzerinde de çalışıyordu. Denediği her işte elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Şimdiye kadar işler pek yolunda gitmemişti ama tek yapabildiği ileriye bakmaktı.

Mandy kollarını kavuşturdu. "Peki Lucas hangi cehennemde?" Sophie daha sonra ağzından çıkanlar için kendini kötü hissedecekti.

Ağız. Çok sonra. "O... geçti." Aslında bu tamamen yalan değildi, çünkü hafta sonuna kadar eski sevgilisini bir Mack kamyonu ezmezse, bu işi kendisi yapabilirdi.

Mandy gözlerini kırptırdı. "Geçti derken... *geçti* mi?"

Sophie kendi kendine, *burada ona yardım ediyorsun, dedi. Onu gelecekteki kalp kırıklığından kurtarıyorsun.* Bu yüzden başını sallayıp histeri krizlerine hazırlanırken, kederli görünmek için elinden geleni yaptı.

Ama bunun yerine Mandy'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve bir stiletto'yu iskeleye vurdu. "Neden, o piç kurusu! Son zamanlarda çok fazla kişisel gelişim yaşadığını ve bizim hakkımızda hayatını değiştirecek bazı kararlar aldığını söylemişti! Sonra da kalkıp ölüyor mu? *Benimle dalga mı geçiyorsun?*"

Sophie ereksiyonun kişisel gelişimden sayılmadığını düşünüyordu. Ayrıca bundan bahsetmekten kaçındığı için azizlik madalyasını hak ettiğini düşünüyordu.

"Pırlanta yüzüğü, ona uygun kolyeyi, bileziği ve her şeyi seçmiştim." Mandy iç çekti. "Erkekler berbat."

Şimdi, üzerinde anlaşılabilecekleri bir şey vardı.

"Tekneye binmem gerekiyor," dedi Mandy, göğüsleri öfkeyle titreyerek. "O pisliğin ölürken bile hak etmediği birkaç şeyi orada bıraktım."

"Ne gibi?" Sophie sordu.

"Lucas bana bir çekmece verdi."

Sophie bir süre ona baktı, sonra dönüp güvertenin altına indi. Gerçekten de iç çamaşırlarıyla dolu çekmeceyi ve pil gerektiren floresan pembesi bir şey buldu. Hiçbir şeye dokunmak yerine, çekmecenin tamamını çekip çıkardı ve güverteye fırladı.

Ve takıldı.

Çekmecenin içindekiler serbest kaldı ve iskeleye saçıldı. Dantelli tangalar, jartiyer kemerleri, cimri sütyenler... Ve son olarak, Göl Devriyesi Ateşli'nin ayaklarının dibinde yuvarlanarak duran floresan pembesi pille çalışan oyuncak.

Ve sonra titreşmeye başladı.

Göl Devriyesi Hottie ona baktı. "Bunun için ruhsatınız var mı?" diye sordu.

"O benim değil!"

Mandy büyük bir of çekti ve diğer iç çamaşırlarıyla birlikte onu da topladı, sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi Sophie'ye ters ters baktı. "Lucas'ın beni ve Tavşan'ımı senden daha çok sevdiğini bilmeni isterim." Sonra dönüp rıhtıma yöneldi, topuklu ayakkabıları *tık tık tık* ses çıkarıyor, vibratörü de ona eşlik ediyordu.

Sophie, Lake Patrol Hottie ile arasındaki garip sessizlikte içini çekti. Aslında garip hisseden muhtemelen sadece kendisiydi, çünkü adam orada gayet rahat ve huzurlu görünüyordu.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi.

"Üzülme. O gerçekten ölmedi." Sürücü koltuğunun yanındaki banka geri döndü ve sersemlemiş bir bitkinlikle üzerine çöktü. "Ben *öldüğünü* söyledim. Yani *beni bırakıp gitti*."

Ve bu konuda söylemeyi planladığı tek şey buydu.

Asla.

Ama görünüşe göre notu almamıştı, çünkü iskelede göz hizasında olacak şekilde çömeldi ve hiçbir şey söylemedi.

Dişlerini gıcırdattı. Rüzgâr geri gelmişti ve tekne sallanmaya başlamıştı. "Bak, hareket edeceğimi söyledim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Başını salladı ve... olduğu yerde kaldı.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

"Yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek için bekliyorum."

Ona şüpheyile baktı ama adam ciddi görünüyordu. İhtiyacı olursa ona gerçekten yardım edecekti. Ama ihtiyacı yoktu. Ondan değil. Hiç kimseden.

Bir şekilde sürünerek dümenin arkasına geçti. Önce tekneyi çalıştırdı, sonra aniden önce çözmesi gerektiğini hatırladı.

Ama göl devriyesi çoktan işe koyulmuş, sanki bu iş için doğmuş gibi halatları tutuyor, iskeleye sürtünüp hasar görmesin diye ayağıyla teknenin gövdesini itiyordu. Sonra halatı teknenin içine attı. "İyisin," dedi.

Ona bakakaldı. Şaka mı yapıyordu? İyi değildi. Berbat durumdaydı ve bunu ikisi de biliyordu. Ama yine de adam tekneyi kastetmişti, onu değil ve o da bunu biliyordu. Yine de onun istemeden yaptığı yardımını takdir etti. "Teşekkürler," dedi.

Başını salladı. Bir süre bekledi. "Gaz kelebeğini bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bu aslında onu gülümsetti. "Gerçekten çok çekicisin, biliyor musun?"

"Evet. Cazibe okulundan yeni geldim."

"Neredeydi, Timbuktu'da mı?"

"Yakın," dedi ve başka bir açıklama yapmadı.

İyi. Her neyse. Gizemli erkeklerden, erkeklerin *döneminden* sonra gaza bastı. Bir dakika sonra dikiz aynasından baktığında, adam hâlâ rıhtımda durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, onun gidişini izliyordu.

Bölüm 2

Jacob Kincaid'in şehre döndüğü ilk gün beklediği en son şey, gizemli, huysuz, yeşil gözlü tatlı bir kızla karşılaşmaktı. Her nasılsa bu kız onu hem sinirlendirip hem de eğlendirirken kendi aklından çıkarmayı başarmıştı.

Ayrıca ona yaşadığını hissettirmişti.

Bu durum kafasını biraz daha karıştırdığı için yeni Ford kamyonetine bindi ve bir gezintiye çıktı. Kamyonet Amerika'ya tek parça halinde ulaştığı için kendisine hediye edilmişti. Harika gidiyordu ama uzun zamandır ilk kez gördüğü Cedar Ridge dikkatini dağıtmıştı.

On sekiz yaşında bir asi iken ailesinden -annesinden, ikiz kardeşi Hud'dan ve Kincaid'lerin geri kalanından- uzaklaştığından beri bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Evde değildi.

Şimdiye kadar.

Hayatı boyunca pek çok şey olmuştu: kardeş, oğul, arkadaş, Ordu Özel Kuvvetler subayı.

Şu anda bunların hiçbirisi değildi, ancak bunu değiştirmeye niyetliydi. Kasabanın sadece bir mil dışındaki gölde küçük bir kulübe kiralayarak işe başlamıştı; bir zamanlar bildiği tek gerçek ev olan bir yerdi bu.

Yakın zamana kadar bunu itiraf etmemişti, o zaman da sadece kendine itiraf etmişti.

Kulübe gölün kuzeydoğu kıyısında yer alıyordu ve sessiz ve huzurluydu; hayatında kesinlikle sahip olduğu iki şeydi bunlar

hiç gitmedim.

Değiştirmek istediği başka bir şey daha vardı.

Dün gece geç saatlerde geldiğinde anahtarları almış ve onu kulübeyi kiralamak yerine satın almaya ikna etmeye çalışan emlakçıyla kısa bir süre konuşmuştu.

Ama Yakup artık hızlı ve acele kararlar vermiyordu.

Gerçi bir süredir temas kurduğu ilk sivil kadını kovalamıştı ve bunu oldukça hızlı ve aceleci bir şekilde yapmıştı.

Evet, orada kesinlikle daha iyisini yapabilirdi, diye itiraf etti. Açıkça görülüyordu ki, sosyal olma konusunda hiç pratiği yoktu. Belki de düşündüğünden daha berbat durumdaydı, çünkü kızın gözlerinin ona ve dünyaya öfke saçması hoşuna gitmişti. Bu, son derece öfkeli, güzel ve yaralı bir kediyle başa çıkmaya çalışmak gibiydi ve keskin pençelerine rağmen, ona uzun zamandır hissetmediği bir şey vermişti.

Adrenalin. İyi türden. Ve orduda dokuz yıl geçirdikten sonra, gerçek dünyanın tadına da baktım.

Kasaba aynıydı. Küçüktü ve kayak yapmak için gelen turistlere hitap ediyordu. Sokaklar pahalı giyim butikleri, sanat galerileri, mücevher dükkânları, birkaç kafe, bar, pansiyon ve benzerleriyle doluydu. Jacob on sekiz yaşındayken burada duvarlara tırmanıyor, sıkılıyor, yavaş yavaş boğuluyordu.

Şimdi, denizaşırı ülkelerde bulunduktan ve hatırlamak istemediği kadar çok bok çukuru gördükten sonra, Cedar Ridge'de diğerlerinin gördüğü şeyi, eşsiz bir tuhaflık ve çekicilik görebiliyordu.

Ailesine evde olduğunu söylemeden önce tanıdığı biriyle karşılaşma riskini almak istemedi. Burada olduğunu kendi ağzından duymayı hak ediyorlardı. Ama kafein ihtiyacı kendini korumanın önüne geçti. Bir görevdeymiş gibi bir kafeye girerek kahve ve simit aldı ve kulübeye doğru yola koyuldu.

Yıkılmamış.

Red'in teknesi hâlâ yoktu ve içi rahatladı. İçinde hayal kırıklığına benzeyen bir şeyler de olsa da bunu çok yakından incelemedi.

Bunun yerine, kulübenin kenarına yaslanmış birkaç kürek sörf tahtası buldu ve ne halt edeceğine karar verdi. Bir tanesini suya attı ve kürek çekerek kendini unutturdu, böylece belki o gece, bunca zaman sonra, şimdi izin deyken ailesine nasıl ulaşacağını bulmaya çalışmak ya da en başta yas izni verilmesinin nedenini düşünmek yerine uyuyabilirdi.

Ertesi sabah Jacob uyandığında, kafasını boşaltmak için yaptığı kürek sörfü yüzünden kollarının hoş bir şekilde ağrımış olduğunu gördü. Sabahın serin haziran havası açık bıraktığı pencereden içeri girip onun da içine işledi, keskin ve çam kokuluydu. Sırt üstü yattığı yerden gölün bir parçasını görebiliyordu, yüzey beyaz dalgalarla kaplıydı, son birkaç günden çok daha sert ve dalgalı.

Bir dakika öylece yattı, zihnini kapatmayı başaramadı. Sürekli görüntüler yanıp sönüyordu. En yakın arkadaşı Brett'in Afganistan'ın ıssız çorak topraklarında kollarında can verdiği görüntüler. Uzun zaman önce o gün kavga ettiklerinde ikizinin yüzündeki ifadenin görüntüleri. Jacob Hud'ı o zamandan beri görmemişti. Demans hastalığından dolayı zamanı, mekânı ya da insanları doğru hatırlayamayan ama onun kim olduğunu asla unutmayan annesinin görüntüleri.

Red bile bir şekilde kendi yoluna girmişti; sert ve hırçındı ama yine de ona kısa bir anlığına da olsa kırılğanlığını göstermişti. Bu kombinasyon onun ilgisini çekmişti.

Ve onu cezbetti.

Oraya gidecek zamanı olduğundan değil. Hayır, tüm enerjisini ailesine nasıl yaklaşacağını bulmaya odaklamıştı. İkinci gün ve hala büyük bir

O cephede sıfır. Geleceği konusunda önceden hiçbir uyarıda bulunmamıştı çünkü neredeyse on yıllık bir telsiz sessizliğinden sonra ne söylenebilirdi ki?

Ama o gün bugündür. Yeterince oyalanmıştı. Ve kendisini nelerin beklediğini düşündükçe içi daralıyordu.

Sinirler. Çılgınca. Herhangi bir konuda gergin olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yataktan kalktı, duş aldı, giyindi ve bir kez daha kendi yapmak zorunda olmadığı yiyeceklerin peşine düştü. Kamyonetine giden yolun yarısında, arazisini çevreleyen ağaç kümelerinin arasından göle doğru baktı.

Lucas yine rıhtımına demirlemişti.

Yönünü değiştirerek aşağı indi ve tekneye baktı. Kızıl'dan iz yoktu ama güvertenin altından bir ses duydu. Bir inilti mi?

Yürü git, asker.

Ama lanet olsun. Bunu yapamazdı. "Alo?" diye seslendi.

"Red?" Ardından gelen sessizlik o kadar yoğunlu ki

kadının nefes almayı bıraktığını anlayabildi. "Uçağa binıyorum," dedi ve kız cevap vermeyince, kızın ona nişan almadığını umarak devam etti.

silahını doğrulttu. O bunu yaparken, kadın güvertede debeleniyordu.

Kalçalarıyla flört eden kısa, çiçekli bir etek ve beyaz bir atlet giymiş, bir elinde orman yeşili bir kazak ve diğerinden sarkan bir çift yüksek topuklu sandalet vardı.

Kaptan koltuğuna yığılıp başını dizlerine indirirken tek bir bakışıyla kızgınlığını mükemmel bir şekilde ifade etti. "Neden sen?" diye inledi. "Yani, cidden, karmamın nesi var böyle? Sanki kaltak tatile gitmiş gibi. Başka bir gezegene."

"Seni tekrar görmek de güzel," dedi kuru bir sesle. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," dedi dizlerine doğru, ses tonunda Güney'e dair küçük bir ipucundan fazlası vardı. "Bir yabancı bana yirmi soru sorarken hep dizlerime konuşurum. Hayır,

Ben harikayım. Bardağımın yarısı tamamen dolu."

Bu onu gülümsetti. Ona hasta diyebilirdiniz ama bir kadındaki alaycılığı seviyordu. "İyi misin?"

"Hayranlık uyandırıcı. Bugünün daha iyi olmasının tek yolu apandisit ameliyatı olmak. İlaçsız. Bir üçüncü dünya ülkesinde."

İğneleyici ve kötü bir tavır, gerekirse birinin kışını tekmelemekten çekinmeyecekmiş gibi. Bundan daha ateşli olamazdı. Kadının yanına çömeldi, böylece yüzüyle aynı hizaya gelmişti ama yüzü hâlâ kadının bacaklarının arasında olduğu için göremiyordu. "Bunu yapmaman gerekiyor-"

"-burası fakir," dedi, çok dikkatli bir şekilde bir santim bile kıpırdamadan. "Evet, dün çok yardımcı olarak bundan bahsetmişsiniz."

"Deniz tuttuğunda aşağıya bakmaman gerektiğini söyleyecektim. Daha da kötüleştirir."

"Ah." Tereddüt etti ve sonra ona bakmak için başını çevirdi. "Ve ben iyi olmadığım zaman senin de iyi olmaman gerekiyor. Ama teşekkürler-oh kahretsin. Kahretsin," diye fısıldadı tekne sallanırken sefilce.

Jacob içgüdüsel olarak uzandı ve bir eliyle onun sırtını ovdu. "Dramamine denedin mi?"

"Evet. Çalışmıyor. Bugün bir yama alacağım."

"Bunun yardımı olur," dedi.

Başını salladı ve doğrulup oturdu. "Burada olduğum için özür dilerim. Sadece bir günlüğüne limanda kalmam gerekiyor, tamam mı? Kulübenin satılık olduğunu ve orada kimsenin yaşamadığını biliyorum, bu yüzden bunda bir sorun görmüyorum."

Bunun dışında, kadının ödeyemeyeceğinden şüphelendiği ücretleri ödemek zorunda kalmayacaktı. "Bil diye söylüyorum, kamara artık boş değil," dedi ve teknesini istediği kadar onun rıhtımında tutabileceğini de söylemeye niyetliydi.

Ama kadın kahkaha ya da hıçkırık olabilecek bir ses çıkardı. İkincisi olmasından biraz korkan adam, tam kızın nefesi kesilip inlediği ve... ve kustuğu sırada boyunun tamamına kadar yükseldi.

Ayakkabılarından bir santim uzakta.

Evine hoş geldin, diye düşündü, ona doğru uzandı, bir koluyla onu desteklerken diğer koluyla saçlarını toplamaya çalıştı. Sorun şuydu ki, kızın çok fazla saç vardı ve kız zayıf bir şekilde ondan kurtulmaya çalışırken ipeksi saç tellerinden birkaçı inatla adamın çenesindeki kirli sakala yapıştı.

"Benim hakkımdaki ilk izlenimini geliştirmek için çok fazla," diye soludu. "Görünüşe göre benim deliliğim konusunda kısa çöpü çekecek kadar şanslıymışsın. Yine."

"Şşş." Teni mumsu ve yeşildi, bu yüzden denize düşüp boğulmasından korkarak ona tutundu. "Kendine bir dakika ver," dedi.

Sefilce içini çekti ve ona bakmadı. "Sence beni öldürmek için kaç tane Dramamine gerekir?" diye sordu.

Jacob buna karşılık bir espri yapamazdı. Son günlerde gözlerini her kapadığında görebildiği tek şey Brett'in tabutunun toprağa indirilmesi idi.

"Çok özür dilerim." İçini çekti ve doğruldu, hâlâ titrek görünüyordu. "Ama bugün şanslı günün olmalı. Ayakkabılarını kaçırdım. Merak etme. Bunu temizleyeceğim ve hemen gideceğim."

Keşke o da buna inansaydı. "Burada bekle," dedi. Tekneden ayrıldı ve ona biraz su getirmek ve ayrıca temizlenmesine yardımcı olacak bir hortum bulmak için kamaraya doğru yürüdü.

Ama tekrar dışarı çıktığında, kadın ve teknesi gitmişti.

Bu da onu bugün yapması gereken şeyden alıkoyacak hiçbir şey bırakmıyordu ve bu düşünceyle, istenmeyen sinirler bir intikamla geri döndü, karnında yeniden dans etmeye başladı.

Ateşli adamın üzerine kusmuştu. Sophie çabucak temizlenip tekneyi küçük kamaradan olabildiğince uzağa götürürken, "Aman Tanrım," diye düşündü zayıf bir sesle.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Son birkaç gündür şiddetli bir yaz fırtınası vardı ve bu da deniz tutmasını çok daha kötü hale getirmişti. Özellikle de demirleyecek yer bulmak için etrafta dolaşmak, yani *gizlice dolaşmak* zorunda kaldığından beri.

Dalgalar daha önce hiç olmadığı kadar büyüktü. Emniyet kemeri olmadan kendini çıplak hissettiğinden, uçup gitmemek için ayak bileğini koltuğun tabanına doladı.

Çünkü bu az önce olanlardan daha utanç verici olurdu. Tabii bu mümkünse.

Sorun şu ki, tekneyi kullanma konusunda berbattı. Araba gibi değildi. Dümeni kırdığında, tekne hemen tepki vermiyordu ve bu da her zaman bir önceki manevrasını düzeltmek zorunda kalmasına neden oluyordu. Rüzgârın suya vuruş şekli nedeniyle dümeni dalgaların içine doğru kırmak zorunda kalması ve tam dalgalar tepeye ulaştığında dalgaların üzerinden geçmesi de sorunu daha da derinleştiriyordu.

Hiç iyi değil. *Lucas* birkaç kez yere çarpmadan önce bir anlığına havalandı ve dişlerini takırdattı. Dalgalı suyun acımasız saldırısıyla mücadele etmek için elinden geleni yaptı ama ne zaman bir tümseğe çarpsa, bunun şoku elini gaz pedalına götürüyor, onu hızlandırıyor, yavaşlatıyordu...

Ve beş saniye içinde tekrar midesi bulandı.

Bunların hiçbiri şu anda önemli değil çünkü merhaba, o *Ateşli Göl Devriyesi Adam'ın üzerine atılmış.*

Ve evet, ateşliydi. Hem de çok. Onu ilk gördüğünde iyice bakamamıştı ama bugün bakmıştı. İri yarı, oldukça sert yapılı bir adamdı ve asker yeşili kargosu ve geniş göğsünü sonuna kadar geren siyah tişörtüyle ayakları üzerinde sabit ve metanetli bir şekilde duruyordu. Gözlerini koyu renk güneş gözlüklerinin arkasına saklamış, onun için saçlarını geriye atmıştı.

Aman Tanrım. Tüm zamanların en düşük seviyesine inmiş olması mümkündü ama gerçekten de kendini hafife almamalıydı.

Arabayı sürerken ıssız görünen başka bir rıhtım aradı. Bu ana kuzusunu park etmeye çalışmak için acelesi yoktu. Çünkü suda hızla süzölmekte zorlanıyorsa, tekneyi bir rıhtıma yerleştirmek için manevra yapmak sahip olmadığı beceriler ve şans gerektiriyordu. Ciddi anlamda eksikliğini hissettiğı başka bir şey de sabırdı.

Ama işe gitmesi gerekiyordu. Birkaç hafta öncesine kadar yerel otel zincirlerinden birinde çalışıyor, beş lokasyonun konsiyerj ekibini yönetiyordu ve bu işte harikaydı.

Sonra Lucas CEO'nun karısıyla yatmış ve... Sophie bunun bedelini bir kez daha ödemişti. Şimdi geçici olarak çalışıyor, önüne çıkan her işi çaresizlikten kabul ediyordu çünkü ramen eriştesi, elma ve fıstık ezmesinden bıkmıştı.

Ve... açık bir rıhtım bulamadı. Sonunda geri döndü ve başladığı yere, kulübeye vardı. Boş iskeleye baktı ve kamp alanı günlük ücretlerinden tasarruf edeceği yirmi doları düşündü, bu iyiydi çünkü şu anda o kadar parasızdı ki dikkatini bile veremiyordu.

Yavaşladı ve alt dudağını çiğneyerek rıhtıma baktı.

Buraya demirleyemezsin.

Ateşli Göl Devriyesi'nin ona söylediğı buydu ama bundan çok daha fazlasını duymuştu.

"İyi zamanlarda" uzmanlaşamazsınız.

Üniversiteyi bırakamazsın. Birisi olman gerekiyor.

Bir motelde getir götür işi yapan bir kız olarak hayatınızı gelişigüzel sürdüremezsiniz.

Hayat her zaman mutluluk değildir. Bir anlamı olmalı.

Birisi olmayacaksan, en azından sana bakacak Lucas'la evlen.

Elinden geldiğince omuz silkti, çünkü o insanları dinlemekten bıkmıştı. İyi niyetli ailesini.

Eski patronları. Lucas'tan ayrıldığından beri ortadan kaybolan sözde arkadaşları.

Hayır, o sadece kalbini dinliyordu.

Ve böylece tekneyi kamp alanına götürdü. Rıhtıma yakın bir yerde manevra yapmayı başardı ve ardından tekneyi bağlamakla ilgili yer imlerine eklediği YouTube videosunu getirdi. Ve Ateşli Göl Devriyesi Adam'ın tavsiyesi sayesinde iki bağlama demiri kullandı. Daha sonra günlük ücretler için para topladı - öğle yemeği gitti - ve güvertenin altına koştu.

Burası Lucas'a ait olduğu zamanlardaki gibi tertemiz değildi. Bunun nedeni birincisi, burayı dış fırçasıyla fırçalayan bir temizlik fanatigi olmamasıydı. Ve ikincisi, kaldığı yere çok içerliyordu. Nasıl bağlanacağını bilmediği için kullanamadığı küçük portatif tuvaletten nefret ediyordu.

Bu durum onu her zaman teknesini göldeki iki kamp alanından birinin yakınına park etmeye -daha doğrusu demirlemeye- zorlamıştı, böylece bu tesisleri kullanabiliyordu. Sahip olduğu şey altı kişilik koltuklar ve ancak bir kişinin sığabileceği bir yataktı. Koltuklar ve yatak, yukarıdaki koltuklarla aynı deri benzeri malzemeye kaplanmıştı, kırmızı süslemeli beyaz, bölmeyi olduğundan daha geniş gösteriyordu. Çok daha fazlası. Dolapların içine muhtemelen geçen yıl kazandığından daha pahalıya mal olan birinci sınıf bir müzik sistemi ve eğlence merkezi yerleştirilmişti. Her şey kompakt ve verimliydi.

Ve tüm bunlar onu çığına çevirdi.

Küçük mutfak lavabosunda aceleyle dişlerini fırçaladı, saçlarını düzeltti ve kıyafetlerini değiştirerek son temiz kıyafetini giydi. Kendine kahvaltı hazırlayacaktı ama küçük ocaktaki tek elektrikli ocak, denediği zamanların sadece yarısında yanıyordu ve bu sabah o zamanlardan biri değildi.

Kırk beş dakika sonra hastanenin önünde durmuş, koşu ayakkabılarını topuklularla değiştiriyordu. O değil

gölden buraya koşardı. Hayır, Sophie'nin koştuğu tek zaman bir ayının onu kovaladığı zamanlardı ve bu da neredeyse hiç olmazdı.

İşe gitmek için üç mil yürümüş, karşılığında ödül olarak hem öğle *hem* de akşam yemeğinde tatlı yiyebileceğini kendine hatırlatmıştı. Koşu ayakkabılarını çantasına tıktırdı ve hastanenin bitişiğindeki binaya doğru yola koyuldu; burada önümüzdeki birkaç gün boyunca, normal ofis müdürü kanal tedavisi görürken özel bakım tesisinin ön bürosunu yönetecekti.

İşi stresliydi ama insanları seviyordu. Ya yaşlı ya da biraz kaçık tiplerdi ama o onlara uyum sağlıyordu. Bir psikiyatrist bununla bir gün geçirebilirdi, ama bugünlerde yeni seçimler yapıyordu ve bunlardan biri de insanların onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmemekti.

Önce resepsiyon görevlisi Dani'ye, ardından da personel odasındaki iki muhasebe memuruna el salladı. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için ön masaya doğru ilerledi ve ön kapıdan bir adam girince dondu kaldı. Günün nasıl geçtiği göz önüne alındığında, bu noktada hiçbir şey onu şaşırtmamalıydı, ama bu şaşırttı.

Ateşli Göl Devriyesi Adam doğrudan ona doğru yürüyordu.

Ağzını açtı ve sonra kapattı, bir balık gibi ağzı açık kalmıştı. Ne istiyor olabilirdi ki? Deniz tuttuğu ve kustuğu için onu dava etmek mi? Teknesini kimsenin istemediği bir yerde bıraktığı için mi? Kalbi küt küt atarken gözlerini kıstı. "Ciddi misin?" diye sordu. Belki de bağırdı. "Ben yanlış bir şey yapmadım! Tamam, teknemi yasadışı park etmek dışında, ama kusmak - talihsiz olsa da - tutuklanmaya değmez, özellikle de ayakkabılarınıza bile bulaştırmadığım için! O yüzden aş artık şunu!"

Koyu renk güneş gözlüklerini çıkardı ve kızın bakışlarıyla buluştu, ağzı alaycı bir gülümsemenin en ufak ipucuyla yukarı doğru eğildi.

"Bu tacizdir," dedi. "Sizi dava edebilirim ama ben o kız değilim. Özellikle de bana tazminat ödemeyi kabul edersen."

Bir gece daha iskeleyi kullanmama izin ver." Lanet olsun, ağzından çıkanlara inanamıyordu ama meşhur köşeye sıkışmıştı ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Göl Devriyesi tek kelime etmeden, hastalarını ziyaret edenler için kullandıkları imza kâğıdındaki kaleme uzandı ve...

Bir hastayı görmek için giriş yaptım.

Sonra kalemi yere bıraktı, kaşlarını çatarak ona baktı ve uzaklaştı.

Kendine engel olamayarak, o giderken adamın çok güzel kışını izledi. "Yani bir gece daha kalabilirim, değil mi?" diye seslendi arkasından.

Dani onun yanına geldi ve kışını izlemeye başladı. "Ayakkabılarına mı kustun?"

İç çekti. "Bu uzun bir hikaye."

Bölüm 3

Jacob rehabilitasyon merkezinin merdivenlerinden ikinci kata çıkarken hâlâ başını sallıyordu. Meğer göldeki Red'in bir adı varmış ve bunu az önce yaka kartında görmüştü.

Sophie Marren.

Onu daha önce gördüğünden farklı bir kıyafet giymişti, şimdi bir kalem etek ve kolsuz bir bluz. Solgun ve yeşil görünmüyordu, kusmuyordu... Bunun yerine, saçları başının üstünde toplanmıştı ve birkaç uzun tutamı dökülmüştü. Yanaklarında bir kızarıklık vardı ve dudakları parlıyordu. Güzel yeşil gözleri bir okuma gözlüğünün arkasındaydı ve genel görünümü tatlı, temkinli, çekingen bir kütüphaneci olduğunu haykırıyordu.

Daha önce üzerinde pek düşünmediği bir bakıştı bu ama birdenbire çok daha seksi gelmişti. Özellikle de kız her küstahlaştığında fark ettiği hafif Güneyli aksanını da eklediğinde, ki bu onun etrafında sürekli bir şeymiş gibi görünüyordu.

Bunu düşünüyor ve biraz gülümsüyordu çünkü kadın ona bağırmıştı ve kendisine böyle seslenilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onun dünyasında insanlar ona saygı duyar, ondan korkar, ondan kaçınırdı... Kesinlikle bir öğretmen gibi parmağını yüzüne dayayıp onu cezalandırmazlardı.

Annesini ziyaret etmek için neden burada olduğunu hatırladığında gülümsemesi çabucak kayboldu. Oradan Hud'ı nasıl göreceğini bulacaktı.

Ama sonra köşeyi döndü ve

Onu.

Bir zamanlar birbirlerinin ayna görüntüsü, birebir kopyasıydılar ama aynı zamanda zıttılar. Hudson sağ elini kullanıyordu, Jacob ise solaktı. Hud'ın bıyığı sağdaydı, Jacob'inki solda. Hud duygularıyla, Jacob ise beyniyle tepki verirdi.

Bir kez hariç.

Hud'la kavga ettiği gün hayatının en kötü günüydü ve daha önce ve o günden sonra da birkaç kez böyle olmuştu. Ama o gün her ikisi de bir şeyler söylemişti ve Jacob'ın bunu nasıl düzelteceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Zor ve hızlı büyümüşlerdi. Anneleri Carrie, babalarının bir gece istismar ettiği on sekiz yaşında tatlı ama sorunlu bir kızdı. Daha sonra Richard Kincaid'in seri sperm donörü olduğunu öğreneceklerdi. Ve *tek eşlilik*, tanımını bildiği bir kelime değildi.

Yani büyürken sadece Hud, Jacob ve Carrie birbirlerini büyütmüşlerdi. Aslında Hud ve Jacob kendilerini büyütürken annelerini de büyütmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Ancak on iki yaşına geldiklerinde Carrie tamamen çökmüş ve bir işte çalışamaz hale gelmişti.

Jacob ve Hud ellerinden gelen her şeyi yapmışlar, iş bulabildiklerinde çalışmışlar, bulamadıklarında dolandırıcılık yapmışlardı ama sonunda başlarını sokacak bir evleri kalmamış ve Char Kincaid'in cömertliği sayesinde buraya, Cedar Ridge'e gelmişlerdi.

Char, Richard Kincaid'in reddettiği kadınlardan biriydi. Adamdan iki oğlu olmuştu: Gray ve Aidan, ikisi de Hud ve Jacob'dan birkaç yaş büyüktü.

Tüm bunlar, Cedar Ridge'e geldiklerinde, hayatlarında ilk kez bir destek sistemleri olduğu anlamına geliyordu. Aile. Carrie evlerine çok yakındı ve başlarını sokacak bir çatıları ve günde üç öğün yemekleri vardı.

Hud'la birlikte on sekiz yaşına girdikleri anda dünyayı keşfetmeye ve diğerlerinin ihtiyaç duyduğu her şeyi yapmaya yemin etmiş olsalar da Hud, Cedar Ridge'e ve yeni kardeşlerine balık gibi alışmıştı.

Jacob denemişti. Belki de denememişti. Kesin olarak yaptığı şey, babasının onu terk etmesine ve annesinin sağlığının bozulmasına duyduğu kızgınlık ve öfkeyi omzunda kocaman bir çip şeklinde taşımaktı. Kovulmayı hak eden serseri bir çocuk olmuştu.

Bunun yerine Char tatlı, nazik ve anaç davranmıştı. Aidan ve Gray onun sık kafalılığını görmezden gelmişlerdi. Ona ve Hud'a daha önce hiç davranmadıkları kadar iyi davranmışlardı. Hud ve Jacob'dan kısa bir süre sonra Cedar Ridge'e gelen, babalarının başka bir kadınından olan küçük kız kardeşleri Kenna da öyle.

Yine de mezuniyet günü geldiğinde Jacob, Hud'la her zaman planladıkları gibi eşyalarını toplamıştı.

Sadece Hud kararlı bir şekilde ayrılmayı reddetmişti.

Yakup ısrar edince Hud ender rastlanan öfkesinden kurtuldu ve Yakup gitmek istiyorsa gitmesi gerektiğini söyledi. Ama eğer giderse, artık kardeş değillerdi.

Jacob'ın on sekiz yaşındaki kabadayılığı ve egosu bu ultimatomla birlikte sert bir şekilde devreye girmiş ve başka bir canlıyla kurduğu en sıkı bağı kopararak çekip gitmişti.

Orduya katılmıştı. Acemi birliğinde, ailesini sarhoş bir sürücü yüzünden kaybetmiş olan Brett'le tanışmıştı. Gurur ve aptallık yüzünden ailesini kaybetmekten çok farklıydı. Ama ikisi temel eğitim, özel silah eğitimi ve birkaç görev turu boyunca birbirlerinin destek sistemi ve ailesi olmuşlardı.

Ve sonra Brett, geldiğini hiç görmedikleri aptal bir yol kenarı bombalamasında ölmüştü. İşte o zaman "geride kimse kalmasın" mantrası onu fena vurmuştu. Gerçekten sert. Brett'i asla bırakıp gitmezdi ama Hud'a tam da bunu yapmıştı.

Bunun için kendinden nefret ediyordu.

Burada olmasının en büyük nedeni de buydu. Yanılmıştı ve bunu Hud'a söylemek zorundaydı. Herkese söylemeliydi. Hoş karşılanıp karşılanmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kan bağı olsun ya da olmasın, aile ailedir -ya da öyle umuyordu. Ve onun için doğru olanı yapmalıydı.

Yıllar önce çekip gittiğinde, kendini beğenmiş, bencil bir hıyarın tekiydi. Artık o adam olmak istemiyordu. Onun yerine nasıl bir adam olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu öğrenmenin zamanı çoktan gelmişti.

Hud yürümeyi bırakmış, koridorun ortasında bir anda durmuştu. Yavaşça. Güneş gözlüklerini çıkardı ve Jacob'a baktı, yüzünde rahatlama ve sevinç okunuyordu.

Jacob neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Kalbi aniden göğüs kafesinin içine sığmayacak kadar büyük hissedince kardeşine doğru birkaç adım attı.

Hud onu yarı yolda karşıladı, uzun kollarını Jacob'a doladı ve sırtına sertçe vurdu.

Brett'in cenazesinden bu yana Jacob ilk kez sıcak ve her şeyi tüketen bir duygunun kabarıp boğazını tıkadığını hissetti.

Hud, kollarını Jacob'a sımsıkı sararak onu yerden kaldırdı - bunu yapmak hiç de kolay değildi - ve bunu yaparken Jacob'ın canına okudu. "Vay anasını. Bu kadar kasın ağırlığı ne kadar?"

Jacob omuz silkti. Büyük ve kötü olmak onun işiydi, evet, bir zamanlar oldukları çok sıska, çok cılız çocuklardan tam bir dönüştü. Bu da ona aralarındaki her şeyi hatırlattı.

Hud'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa onu da vurmuştu. İkizi yüz hatlarını öyle hızlı bir şekilde boş bir maskeye dönüştürdü ki Jacob'ın başı döndü.

"Ne oluyor lan?" Hud bir adım uzaklaştı. "Hudson

Kincaid, ağzından çıkana dikkat et!"

Kadının şok olmuş sesi, Jacob'ın her yerde tanıyabileceği bir ses.

Annesi.

O ve Hud birlikte Hud'ın geldiği hasta odasına döndüler. Carrie yatağında siyah taytları, tavşan terlikleri ve üzerinde ASLA MÜCADELEYİ BIRAKMA yazan kocaman, parlak pembe bir sweatshirt ile oturuyordu. Saçları her zamanki gibiydi, o kadar açık sarıydı ki pamuk topuna benziyordu, uçuşan teller canları ne isterse onu yapıyordu. Gözleri hem Jacob'a hem de Hud'a kilitlenmiş halde tabletini yavaşça yere bıraktı. "Bu bir rüya değil." Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, bu bir rüya değil," diye fısıldadı ve gözleri doldu. "Jacob?"

Jacob başını sallamayı başardı. Konuşmayı başardığında sesi alçak ve sertti. "Evet anne, benim."

Titreyen parmaklarını titreyen ağzına götürdü.

Bağırsaklarından bıçaklanmış gibi hissederek bir nefes verdi. "Lütfen ağlama."

Gözlerini kapattı ve birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü.

Hud ona öfkeli bir bakış gönderdi ve Jacob daha azını hak etmediğini biliyordu. "Anne-" diye fısıldadı kısık sesle, Hud kendini yataktan fırlatıp ona doğru atınca bir anda havalandı. Kendisinden en az bir karış daha kısa olduğu için onu yakalamak o kadar da zor olmadı. Onu sıkıca tutarak yüzünü omzuna bastırdı.

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" diye sordu incinmiş bir sesle. "Öyle mi sandın?"

"Uh..." Başını kaldırarak, granitten bir heykel olan ve hiç de yardımcı olmayan Hud'a baktı.

Carrie geri çekildi ve parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Sana kaç kez söyledim, okulu bırakmak kötüdür. Bebeğim, eğitime ihtiyacın var. Sen çok akıllısın. Kendin için bir şeyler yapacaksın. Bunu biliyorum. Ama Bayan Stone beni aradı ve matematik sınavını kaçırdığını söyledi..."

Bayan Stone, Jacob'ın altıncı sınıftaki matematik öğretmeniydi. Ve Jacob onun sınıfını sık sık terk ederdi, genellikle de

Komşusunun evinde bir kart oyununa gitmiş, orada hatırı sayılır matematik becerilerini kullanarak kartları saymış ve kira paralarını çıkarmıştı. "Bunu telafi edeceğim."

"Evet, öyle olduğunu görüyorum," dedi annesi, her zamanki gibi görünüyordu, yani biraz çılgın ve çokça harika, tüm gezegendeki en sıcak, en tatlı kadın. Ve her zaman olduğu gibi Jacob'ın içinde çelişkili duygular uyandırıyor. Çocuk olmanın ve yetişkin olmak zorunda kalmanın zor anıları, onun tamamen aynı olmasının rahatlığı, hangi yılda yaşadığını bilmeseyse bile gezegende onu koşulsuz seven tek kişi.

Ona tekrar sarıldı. "Sadece daha iyisini yapabilirsin," diye fısıldadı onu sıkarken, küçük elleri onu nazikçe okşuyordu. "Çok daha iyisini yapabilirsin Jacob. Lütfen dene."

Gözlerini kapadı ve ona sarıldı. "Yapacağım," diye söz verdi. "Hud sana yardım edebilir. Onun bütün işlerini yaptığını biliyorum.

İngilizce ve tarih ödevleri." Jacob'a dönmeden önce Hud'a uzun uzun baktı. "Matematikte sana yardım ederek borcunu ödemesine izin ver, tamam mı?"

Jacob, Hud'un soğukkanlı ve değerlendirci bakışlarıyla karşılaştı. Hayır, o yönden pek yardım gelmeyecekti, hiçbir şey için.

"Şimdi kış," dedi Carrie, ikisini de kapıya doğru iterek. "Gitmem gereken bir kitap kulübü var." Yatağının başucundaki masadan bir kitap aldı.

Grinin Elli Tonu.

Carrie ona baktığında Hud'ın önce boğazı düğümlendi, sonra da öksürüğe dönüştü.

"Bugün kitap kulübünde tartıştığınız kitap bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedi, yanakları biraz pembeleşmişti. "Ve benden sana anlatmamı isteme. Burada on üç yaşındaki çocuklara göre bir şey yok, inan bana. Seni doğru yetiştiriyorum, bu yüzden *ileride*, yani ileride, büyüdüğün zaman duymasam iyi olur.

Christian Grey'in kendi kadınlarına davrandığı gibi davranıyorsun. Anladın mı beni?"

Hud ellerini teslimiyetçi bir pozda kaldırdı. "Otorite sorunu olan Jacob," dedi. "Ben değilim."

Ve sonra sıçan kokulu piç odadan çıkıp Carrie'yi Jacob'a bakmak zorunda bıraktı.

Kendini onun tatlı sıcaklığına ve şefkatine aç bulmuş bir şekilde ona baktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Sen her zaman çekici biriydin."

Hayır. O bir büyücü değildi. Ve aslında, firarilerin en kötüsüydü. Evet, ona destek olmak için her ay para gönderiyordu ama onu hiçbir zaman mali bir yük olarak görmemişti. Onu bu şekilde görmüyordu. Tıpkı onun da kendisini yetişkin bir adam olarak görmediğini bildiği gibi. Onun gözünde hâlâ bir çocuktı. Demans hastalığı ondan çok zaman almıştı.

Ve daha da fazlasını harcadı.

Bu onun katlanması gereken bir çileydi. Eğildi ve kızın çenesine bir öpücük kondurdu. "Yarın geleceğim, tamam mı?"

"Olsa iyi olur. Artık okulu kaçırmak yok Jacob. Ciddiyim." Başını sallayarak kızın odasından çıktı.

Hud'ın onu bekliyor olmasını bekliyordu ama koridor boştu. Hud'ın kendisini ilk gördüğünde yüzünün aydınlandığını hatırladı. Gerisi gelecektir.

Ya da öyle umuyordu.

Merkezden ayrılırken gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ama Cedar Ridge'e döndüğünden beri kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey Sophie olsa bile onunla etkileşime girecek havada değildi.

Dışarı çıktığında sıcak güneş yüzüne vurdu. Kulübedeki kürek tahtalarını düşündü ve Hud'la birlikte göle açılmayı umduğunu itiraf edebilirdi. Kaygısız ve istediği her şeyi yapabileceği bir zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Çok uzun bir süre.

Kamyonuna doğru yöneldi ve sonra yavaşladı.

Hud'ı sürücü kapısına yaslanmış, kollarını rahatça kavuşturmuş, güneş gözlüklerini takmış bir halde gördü. "Hangi aracın benim olduğunu nereden bildin?"

"Otoparktaki tek yeni kamyon bu ve sana benziyor."

"Beni beklemişsin," dedi Jacob.

"Benim işim bu," dedi Hud sakın bir sesle, öyle ya da böyle bir duygu belirtisi göstermeden. Buna gerek de yoktu. Ses tonu her şeyi anlatıyordu. Jacob'ı gördüğü için mutlu olmayı geride bırakmış ve yeniden bir araya gelmenin sinirli kısmına geçmişti.

Jacob bunu aldı. Bunu hak etmişti. "Hud, ben-

" "Benden özür dileyeceksen, siktir git."

Jacob söylemek üzere olduğu ve aslında bir özür niteliği taşıyan sözleri yarıda kesti.

"Çok az çok geç," dedi Hud. "Aradım. E-posta gönderdim. Mesaj attım. I-" Başını salladı ve kamyonundan uzaklaştı. "Boş ver."

Jacob Hud'ın kaçışını engelledi ve kardeşinin gözleriyle karşılaştı. Kendi yaptıklarını nasıl savunacağını tam olarak bilmezken bu hiç de kolay değildi. Karmaşıktı, bir park yeri için fazla karmaşıktı. "Sana söyleyeceklerim var," dedi. "Eninde sonunda duymak zorunda kalacağın şeyler, ama önce annem."

Hud gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Evet. Durumu iyi değil."

Jacob başını salladı, yumruğu kalbinin etrafında sıkılaştı.

"Bazen sekiz yaşındayız," dedi Hud. "Bazen de Gençler. En çok o ilk gençlik yıllarına takılıp kalmış, çünkü muhtemelen kendini kaybetmeye ilk o zaman başlamış." Hud bir omzunu kaldırdı. "Ben sadece ona ayak uyduruyorum. En çok bu şekilde mutlu oluyor ve doktor da en iyisinin bu olduğunu söyledi. Onu mutlu tutmak için."

Jacob tekrar başını salladı.

"İşe gitmem gerek," dedi Hud.

Bir baş sallama daha. Lanet olası bir bobblehead'e dönüşmüştü. Nasıl devam edeceğini, bunu nasıl atlatacağını bilmeden elini uzattı.

Hatırlayabildiği kadarıyla, ikisi

Kendilerine ait özel bir dilleri vardı, çoğu zaman kelimeler olmadan iletişim kurabiliyorlardı. Ayrıca birbirlerini her selamladıklarında ya da birbirlerinden her ayrıldıklarında kullandıkları gülünç derecede karmaşık bir el sıkışmaları vardı. Bu yüzden Jacob'ın eli otomatik olarak uzandı, reflekslerden doğan bir hareketti bu.

Ama Hud sadece Jacob'ın eline baktı. Hatırlamıyordu.

Jacob eve dönmenin kolay olmayacağını biliyordu ama Hud'ın gözlerine bakarken kendi gözlerine bu kadar benzeyeceğini ve kendi ikizine tamamen yabancıymış gibi hissedeceğini tahmin etmemişti. Elini yanına indirdi.

Hud küfretti, ayaklarına baktı ve sonra tekrar başını kaldırdı, elini Jacob'inkiyle aynı açık kahverengi saçlarında gezdirdi ama saçları daha uzundu, neredeyse yakasına kadar kıvrılıyordu. "Bana evde olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

Kahretsin. Jacob, Brett de dahil olmak üzere birliğindeki iki kişiyle birlikte yakalanıp iki gün boyunca işkence gördükleri zamandan beri kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. "Ben de seni görmeye gelecektim."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

Hud arkasını döndü ve Jacob düşman topraklarındaymış ve araziye bilmiyormuş gibi hissetti. Brett ölmüş ve gitmişken, altısına göz kulak olacak kimse olmadan kaybolmuştu. "Hud."

Hud başını salladı. "Gitmem gerekiyor." Sonra Jacob'a kendi ilacının tadından başka bir şey olmadığını düşündürerek uzaklaştı.

Bölüm 4

Göl Devriyesi Adamı biraz sonra koridordan geldiğinde Sophie hâlâ danışmadaydı, yüzü bomboştu, fazlasıyla dikkatli bir şekilde bomboştu.

Bu ifadesiz yüz ifadesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, gördüğü şeyden derinden etkilendiği anlamına geliyordu.

Onun gidişini izledi. Düzeltiyorum, onun zayıf kaslı vücudunun soluk, tereyağı yumuşaklığındaki Levi'ları içinde zahmetsizce hareket edişini izledi.

Ve sonra ofisteki kızlar tarafından kuşatıldı.

"O çok seksi," diye fısıldadı Dani. "Demek istediğim, o sadece testosteron ve badassness sızıyor, biliyor musun?"

Diğer ofis yardımcısı Shelly mırıldanarak onayladı.

"Tıpkı kardeşleri gibi."

Sophie aralarında bir bakış paylaştı. "B i r sürü mü var?"

"Kincaidler," dedi Dani. "Bu Jacob, kayıp Kincaid kardeş. Geri döndü."

Shelly başıyla onayladı. "Hud da bu konuda sinirli görünüyor." Dani, Sophie'nin boş bakışları karşısında, "Onlar ikiz," diye açıkladı.

"Yıllardır konuşmadıklarına eminim. Jacob aradığında ya da annesini ziyaret etmek için şehre geldiğinde bile."

"Acaba Jacob tatil köyündeki yeni duvar resmini gördü mü?" diye düşündü Shelly. "Üzerinde kendisi de dahil olmak üzere tüm Kincaid kardeşler var, kasabaya gelip de kendini bir binanın yan tarafında resmedilmiş olarak görmek tuhaf olmalı."

Dani kuru bir sesle, "Evet," dedi. "Çünkü onun endişelendiği şey bu. İkizini ya da diğer kardeşlerini görmediğinden değil."

ama duvara çizilmiş gibi görünüyor."

"Hey, o duvarı gördün. Ne kadar iyi görüldüğünü biliyorsun."

Sophie oldu Şaşkın. O biliyordu . ve Kincaid'ler; kasabadaki herkes öyleydi. Yolun yukarısındaki kayak merkezini işletiyorlardı. Geçen hafta iki günlüğüne oradaki iş ofisinde geçici olarak çalışmış, telefonlara cevap vermişti ve hepsini birkaç kez görmüştü. Gray en büyükleriydi, sonra Aidan, Hudson ve Kenna. Ve şimdi düşününce Hudson ve onun Göl Devriyesi Guy - Jacob- birbirlerine çok benziyorlardı. Ama Jacob daha iri ve yapılıydı, saçları da asker gibi kısaydı; çenesindeki birkaç günlük kıllarla tam bir tezat oluşturuyordu. Ama her şeyden çok, ikizleri birbirinden ayıran şey şuydu Jacob'ın yaydığı tehlike ve otorite havası.

Hud hiçbir şekilde bir kedicik değildi. Bir polis ve tatil köyündeki kayak devriyesinin başı olarak kendi çapında sert biriydi, ama Jacob belalılığın ve testosteronun yepyeni bir seviyesiydi.

"Bu kardeşler çok seksi," dedi Dani. "Tatil köyü etkinliklere ev sahipliği yapmak için yaz boyunca North Beach'i kiraladığına göre, her yerde seksi erkekler olacak - tüm çevrimiçi flört uygulamalarından daha iyi."

Bu da Sophie'nin tekneyi satışa çıkarması gerektiği anlamına geliyordu. Duş aldığı yer North Beach'in kamp alanıydı ama bu etkinlikler ve Jacob Gölü Devriyesi de dahil olmak üzere her yerdeki Kincaid'lerle yaz hızlanmaya başlayınca, burası yatıp dinlenemeyeceği kadar kalabalık olacaktı. Tekneyi satarsa her yere gidebilirdi. Ama...

Hiçbir yere gitmek istemiyordu. Cedar Ridge'i seviyordu. "İyi misin Sophie?" Shelly sordu. "İyi görünüyorsun. son zamanlarda biraz yeşil."

Hayır, iyi değildi. Tüm erkek nüfusuna kızgındı, çok teşekkür ederim, böyle bir zayıflığı kabul etmek üzere olduğundan değil. Ya da gizli utancına -Lucas hesaplarını kapatmış, onu evinden zorla çıkarmıştı ve sonuç olarak, bir zamanlar kıskanılacak kadar şık olan

Sophie Marren birlikte olabileceği en alçak seviyeye inmişti.

O kadar alçalmıştı ki tüm evli arkadaşları onu Lucas için terk etmişti. Ve daha bugün kitap kulübü tarafından terk edilmişti. Facebook'ta.

Aşağılayıcı.

Ama Lucas da dahil olmak üzere başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamamak gibi bir seçim yapmıştı. Ve yine o anda karar verdiği bir başka seçim de hayatını düzeltmek olacaktı. Parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacı yoktu. Özellikle de karanlık, eriyen gözleri olan ve ona hissetmek istediğinden çok daha fazlasını hissettiren birine.

"Sophie?" Shelly, Dani ile endişeli bir bakış paylaşarak sordu.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Ben iyiyim. Sadece kafeine ihtiyacım var." Ama kafein işe yaramadı.

O öğleden sonra geç saatlerde Sophie marinaya doğru yürüdü ve *Lucas'ı* bıraktığı yere baktı. "Senden nefret ediyorum," dedi ona.

Yaklaşık yirmi metre ötedeki marina kapısındaki kulübede duran çocuk gülmeye başladı. "Bayan, teknenizi pek iyi tanımıyorsunuz. *Lucas harika*."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi. "Çok tatlı biniyor. Ya da kocan ona bindiğinde hep böyle der-" Ağzını kapattı ve pancar gibi kızardı. "Ben, uh..." Cebinden cep telefonunu çıkardı ve çaresizlikle ona baktı, sanki çalmasını umuyordu.

Sophie sadece başını salladı ve rıhtımdan aşağı indi.

"Hey, bekle! Günlük ücretini ödemeyi unuttun," dedi çocuk.

arkasından seslendi. "Yirmi dolar."

Lanet olsun. Ona doğru yürüdü, elini çantasına soktu ve cüzdanını çıkardı. Hepsini toparlaması biraz zaman aldı ama parayı aralarındaki kabinin tezgahına bıraktı.

"Gün batımına kadar demirlemeniz gerektiğini unutmayın, aksi takdirde para cezasına çarptırılırsınız" dedi.

"Hatırlıyorum." Varlığının baş belasına tırmandı, topuklarını tekmeledi, vinil bir bankın üzerine çöktü ve gözlerini kapattı.

Ve sonra başka bir teknenin dümeni gelip onu itince sarsarak açtı. Kendini yeniden hasta hissetmeye başlamadan önce dümene geçti, tekneyi çalıştırdı ve marinadan çıktı.

Jacob'a bu gece onun evinde demirleyeceğini ima etmişti ama gerçekten de öyle olacaksa ne olaydı. Sakin görünen bir sahil şeridi bulması bir saatini aldı. Ceza alabileceğini biliyordu ama saat o kadar geç olmuştu ki Jacob Kincaid'in çoktan devriyeye çıkmış olmasını umuyordu.

Günler geçti ama Sophie boynuna taktığı reçeteli bir bantla daha fazla taşıt tutmasını engellemeyi başardı. Ayrıca her gece bir şekilde işe gitmeyi ve tekneyi gizlice demirlemeyi başardı.

Bu onu öldürüyordu. Sürekli hareket halinde olmak, kendini gecenin bir vakti hırsız gibi hissetmek.

Son iki gününü bölgedeki zengin ve varlıklı ikinci ev sahiplerine hizmet veren üst düzey bir iç mimarlık mağazasında çalışarak geçirmişti. On saat boyunca ayakta kalıp oradan oraya koşuşturduktan sonra, güney tarafındaki kamp alanındaki gündüz rıhtımında bıraktığı tekneye bindiğinde çok yorgundu.

Gazı kökledi, güneşin ve rüzgârın yüzüne vurmasına izin verdi ve bir anlığına, sadece bir anın tek bir vuruşunda, keyif aldı. Ama sonunda gerçekler kafasına dank etti. Hava kararmadan önce bir yer bulması gerekiyordu. Tüm gizli noktalarını kullanmıştı ve yarım saat sonra kendini her şeyin başladığı kulübede buldu. Tekneyi düzgün bir şekilde bağlaması birkaç dakikasını almıştı ama eskisinden çok daha az zaman almıştı.

Seçenekleri tükenmişti ve gidebileceği başka bir yer, başvurabileceği kimse yoktu - en azından başvurmaya *istekli* olduğu kimse yoktu.

Kasabayı tamamen terk edebilirdi. Bunu biliyordu. O yapabilirdi tekneyi satıp gidecekti. Ama onu mutsuz eden Cedar Ridge değildi. Aslında burayı çok seviyordu. Lucas'ın bu kasabayı ondan almasına izin vermeyecekti. Yeterince almıştı ve o bunu aşmıştı.

Ayrıca, nereye gidebilir ki? Dallas'a mı? Kız kardeşi Brooklyn, Sophie'den birkaç yaş büyüktü. Kendi hayatını düzene sokmuştu ve hayatı tuvalette geçen bir kız kardeşin sıkıntısına ihtiyaı yoktu. Ailesi de Dallas'taydı ama oraya gidemezdi.

On sekiz yaşında cebinde iki yüz dolar ve eski bir VW ile niversiteye gidene kadar, iyi günlerde kızının matematik ödevine yardım etmek için kendini toparlayamayacak kadar "yaşamaktan yorulduğu" için bir aylık sakalıyla kanepede zombi gibi oturan bir babanın normal bir şey olmadığını fark etmemişti - bir zamanlar parlak bir fizikçi olmasına rağmen. Ve kötü günlerde... Babasının migreni çok kötü olduğu için evdeki tüm perdeleri kapatmak ve ışıkları kapalı tutmak, bazen kırk sekiz saat ya da daha uzun bir süre boyunca tek bir ses bile çıkarmamak, ayaklarının altındaki ahşap döşemelerin gıcirtısını bile duymamak zorunda kaldığını hatırlayınca gözlerini kapattı.

Hayır, zamanını ayırmak ve elinden geldiğince yardım etmek için altı ayda bir yaptığı ziyaretlerden memnundu. Ama bundan daha fazlasını yaparsa babasına benzeyeceğinden ve mutlu olmayı unutacağından, kendi kabuğuna döneceğinden korkuyordu.

Bunu herkes için yapıyordu.

Güneş artık dağ zirvelerinin ardına gömülmeye başlamıştı, suyu parlak bir ışıltıya boğuyor, elmas yatağı gibi parıldamasını sağlıyordu. Tek bir kalp atışında hava sıcaktan soğuğa dönüştü ve kadın titredi.

Güvertenin altındaki ısıtıcıyı bir kez bile çalıştıramamıştı. Kamp alanında olmadığı için duşu kısa sürecek, su basıncı göz damlası kadar olacak ve buz gibi soğuk olacaktı. Ama onu neşelendirecek bir şey saklıyordu.

Küçük mutfağa gitti ve buradaki ilk gecesinde saklı bulduğu Glenlivet şişesini aldı. Dolabın arka tarafına itilmiş, unutulmuştu ama gördüğü anda ne olduğunu anlamıştı.

Lucas'ın tekneyi satın aldığı gün satın aldığı ve misafirlerine göstermek için gemide tuttuğu viski. Bir keresinde ona neden hiç içmediğini sormuş, o da kahkahalarla gülmüştü.

"Bu özel," demişti gizemli bir şekilde. "Onu özel bir şey için saklıyorum."

Bu *özel şeyin* ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu boşamanın seçenekler listesinde üst sıralarda olduğundan şüpheleniyordu.

İyi ki son gülen kendisi olmuştu. "Bulan bulur," diye mırıldandı ve eve dönerken nalburdan aldığı küçük boya kutusuyla birlikte onu da aldı.

Güvertenin soğuk olacağını bildiğinden ceketini aradı ama bulamadı. Sonra arabasında olduğunu hatırladı, Lucas'ın geri aldığı arabada.

Omuz silkerek, işe giderken giydiği sundress'in üzerine tüylü, kalın pembe bornozunu geçirdi ve güverteye çıktı.

Rıhtıma çıktı ve teknenin üzerindeki yazılara baktı
-*Lucas*.

Kim teknesine kendi adını verir? Egoları siklerinden büyük olan göt herifler, işte onlar.

O açıldı ve olabilir ve çok dikkatlice yapılmış bir ayarlama. *Lucas, Küçük Lucas* oldu.

Rıhtımda durdu ve memnuniyetle gözlerini dikti.

Gülümse. Daha iyi. Çok daha iyi.

Fazladan bir girdap daha bitirmişti ve çok uzun bacaklı biri yanına çömeldiğinde kendini haklı hissediyordu.

Başını kaldırdı ve bakışları koyu renk güneş gözlüklü ve koyu renk gülümsemeli Jacob ile çarpıştı. Üzerinde beyaz, uzun kollu bir Henley ve inanılmaz derecede iyi oturan soluk bir kot pantolon vardı. "Seninle konuşmuyorum," dedi.

Bundan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "*Küçük Lucas*," diye okudu. "Hoşuma gitti. Nasılsın?"

Yargılayıcı olmayan gülümsemesinin ve kelimeler onu ısıttı. "Harika." Glenlivet şişesini gövdeye çarpmak için hamle yaptı ama adam bileğini yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tekneye yeniden isim veriyorum."

"Bu, yirmi beş yıllık çok iyi bir viskiyi ziyan etmek gibi görünüyor."

Ona uzun uzun baktı.

Gülümsedi. "Doğru. Hâlâ benimle konuşmuyorsun. Merakımı gidermek için soruyorum, neden?"

"Kendim için yeni ve gelişmiş seçimler yapıyorum," dedi. "Kötü kalıpları tekrarlamamak da bu yeni seçimlerden biri."

"Ben kötü bir model miyim?" "En kötüsü."

Bu durum onu eğlendirmişe benziyordu.

"Ayrıca, bana kötü şöhretli Kincaid kardeşlerden biri olduğunu söylemedin," dedi.

Omuz silkti. "Şu anda kendimi onlardan biri gibi hissetmeyecek kadar uzun süredir uzaktayım."

Bu onu durdurdu. Şimdiye kadar onu sadece Göl Devriyesi olarak görmüştü, mutlu bir şekilde ve kolayca kızabileceği bir otorite figürü. Sevmediği.

Ama birdenbire o da gerçek bir adam olmuştu ve yüzündeki o dikkatle boş bakış ve yüzündeki acı ifadesi

gözleri, aynı zamanda çok daha fazlasıydı. Ne kadar iyi gizlenmiş olursa olsun, duyguları ve hisleri olan etten ve kandan biriydi. Bu onu biraz utandırdı çünkü acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Sadece bunu saklamakta ondan daha iyiydi.

Bunu kanıtlamak için şişeyi işaret etti. "Konuşmadan içebilirim," dedi. "Peki ya sen?"

Sophie bir an için bunu düşündü. "Suya atılışını büyük bir heyecanla izleyecektim."

Başını eğdi, gözleri kapalıydı, dudaklarında hafif bir kıvrım vardı. "Neden?"

Sadece onu yargılamadığı için cevap vermeye karar verdi, o sıcak çikolata kahvesi gözlerini ona odakladığı için değil. "Eski kocama aitti ve o bu topraklardaki tüm pisliklerin kralıdır."

"İyi bir neden," dedi memnuniyetle. "Kusur dışında."

"Kusur mu?" diye sordu güvensizlikle.

"O şişenin fiyatı muhtemelen 400 dolara yakındır."

Şok olmuş bir halde ona baktı. Lucas tek kuruş almadan onunla ilişkisini kesmişti. İki haftadır göl devriyesinden kaçıyor çünkü tekne bileti alacak parası yoktu. Onu bir suçlu haline getirmişti. "Pislik herif," diye fısıldadı sonunda boğazını sıkarak. Ama ah, hayır, ağlamayacaktı. Bir adamın hayatını felakete dönüştürmesine izin verdiği için tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddetti.

Ama lanet olsun. Bir nefes vererek Jacob'ın elinden kurtuldu ve şişeyi açmak için çabaladı. Alkol öyle bir iniyordu ki.

Tekrar uzandı ve kızın çılgınca hareketlerini durdurdu. Yavaşça, sanki dengesiz bir hatunla uğraşıyormuş gibi -ki kesinlikle öyleydi- şişeyi onun elinden aldı ve kollarındaki kaslar oldukça cazip bir şekilde hareket etmesine rağmen en ufak bir zorlama olmadan açtı. Sonra şişeyi ona uzattı.

Kabul etti, alaycı bir şekilde kadeh kaldırdı, belli belirsiz bir yudum aldı ve hemen boğuldu.

Sırıtarak şişeyi aldı.

"Görev başında içki içmene izin var mı?" diye sordu.

Ona tuhaf bir bakış attı. "Şu anda görevde değilim." Arkasındaki kulübeyi işaret etti. Artık hava kararmaya başladığı için kulübenin içeriden aydınlatıldığını, ev gibi ve davetkâr görüldüğünü görebiliyordu. Kulübenin yanındaki garaj yoluna yeni bir kamyonun park edilmiş olduğunu nasıl olduysa gözden kaçırmıştı.

"Seni ön verandadan gördüm," dedi.

"Kulübeyi satın mı aldınız?"

"Kiraladım." Sonra viskiden de bir yudum aldı. Ve boğulmadı.

Adam yutkunurken onun adem elmasının hareketini izledi. Çenesindeki kirli sakala ve biraz gevşediğinde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığına baktı. Ve sonra ağzı vardı. Şişeyi ağzından çekerek dudaklarını yaladı ve kadının derinliklerinden bir titreme geldi.

İyi değil. Yani. İyi değil. İyi değil. En iyi koşullar altında bile hayatını kurtarmak için akıllıca bir karar veremeyeceğini zaten biliyordu, ki bu kesinlikle öyle değildi.

"Söylediğim bir şey mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, kadın geri çekilirken. "Hayır." "Evet. Durakladı, çünkü gerçekte hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, adamın onu fena halde tahrik ettiğiydi.

-Gerçi böyle bir şeyi kabul etmeden önce cehenneme kadar yolu var.

şey. "Gitmeliyim," dedi ve güvertenin altına doğru fırladı. Kapıyı kapattı ve sonra bir kulağını kapıya dayayıp dinlemeye başladı, adamın ayak seslerini duymayı umuyordu.

Hiçbir şey duymadı.

Ama yine de onun geldiğini de duymamıştı. O kadar iri bir adam olmasına rağmen birkaç kez gizlice yaklaşmıştı ve bu onu geriyordu, çok geriyordu.

Lucas da büyüktü ve aynı zamanda sinsiydi. Ve bazen de acımasız.

Bu yüzden Jacob'ın bariz erkekliği bir sorundu.

Bir kedi gibi hareket ediyordu. Büyük, şık, ölümcül derecede seksi bir kedi.

Bunun üzerine dondu kaldı. Düşüncesini geri aldı ve kendi kendine tekrar gözden geçirdi. Büyük, şık, ölümcül derecede seksi bir kedi...? Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Jacob seksi *değildi*, en ufak bir şekilde bile.

Ama öyleydi.

Gerçek şu ki, Jacob o kadar seksiydi ki, içinde yarattığı arzu ve özlem yüzünden önünü bile göremiyordu ve en büyük sorun da buydu.

Kendini yeniden keşfetmek ve cinselliğini geri kazanmak istedi mi? Elbette. Ve eğer bu gerçekleşirse, harika. Ama bundan fazlasını istemiyordu. Duygusal olarak bağlanmak ya da daha kötüsü ona aşık olmak istemiyordu. Çünkü aşık olmak tehlikeliydi ve onu aptallaştırıyordu ve bir daha böyle bir şey yapmamak için bilinçli bir seçim yapmıştı.

Bölüm 5

O gittiğinde Jacob olduğu yerde kaldı. Onu gülümsetmişti. Onu güldürmüştü. Ağzının etrafındaki kaslar paslanmış gibi gerilmişti ve öyleydi de. Gülümsemek yabancı ve tuhaf hissettirmişti ve...

Güzel.

"Sophie," dedi kapıya doğru, onu dinlediğini biliyordu. Tahtanın arasından onun gerginliğini hissedebiliyordu. Onu sinirlendirmesi canını sıkıyordu. Onu gülümsetmek istiyordu. Belki de onun kendisini istediği kadar istemesini sağlamak istiyordu. Ama onu korkutmak da istemiyordu. "Bir misafiri burada tek başına içerken bırakmak kabalık sayılır," diye takıldı.

Isırmadı. Kapı sıkıca kapalı kaldı.

Diğer taraftan hiçbir şey duyamıyordu ama onun duygularının tüm batı yarımküreyi aydınlatmaya yetecek kadar enerji sağlayabileceğinden emindi. Viskinin fiyatına verdiği tepkiyi düşünerek ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kızgın olmaktan çok kırgın görünüyordu ve bu berbat bir şeydi. "Dışarı gel," dedi sessizce, onun her kelimeyi duyabileceğini biliyordu. "Glenlivet'i biraz daha ziyan etmene yardım edeceğim."

Çok yüklü bir sessizlikten başka bir şey yok.

Onu beklemek isteyerek tekrar oturdu, başını arkaya yasladı ve günün son ışığının gökyüzünde uzanan maviler ve morlardan oluşan bir yelpazenin ardında kayboluşunu izledi. Bir Rocky Dağı günbatımını izlemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Döndüğünden beri Cedar Ridge'de çok fazla "uzun zaman olmuştu".

Ve hiçbirisi tam olarak rahat değildi.

Su rıhtıma ve tekneye çarpıyordu. Böcekler vızıldıyordu. Hava çam kokuyordu ve tüm bunlar ona ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok anıyı çağırıyordu.

O ve Hud bu gölün etrafında bisikletleriyle tur atmışlardı. Ağaçlarda ip salıncakları yapmışlar ve suya kendi çılgın girişlerini değerlendirmişlerdi. Zirvelere tırmanmışlar ve ellerinden geldiğince sık kamp yapmışlardı. On beş yaşına geldiklerinde, babalarının terk ettiği tatil köyünde çalışmaya başlamışlar ve orayı kendilerine ait hale getirmişlerdi. Sonraki üç yılı üvey kardeşleri Gray ve Aidan'la yakınlaşarak geçirmişlerdi. Ve sonra Kenna'yla da, o da gelince.

Tekrar gülümsediğini fark etti, ancak daha sonra ne olduğunu hatırlayınca gülümsemesi soldu.

Onun gitmesi.

Çekip gitmesi.

Rıhtımda yaklaşan birinin sesiyle başını çevirdi; boyalı kot şort ve beyaz atlet giymiş, yüksek topuklu sandaletleri mantığa ve yerçekimine meydan okuyarak onu tekneye taşıyan uzun boylu, güzel bir esmerdi.

Glenlivet şişesine baktı ve gözleri parladı. "Bu bir parti mi?"

"Affedersiniz?" diye sordu.

Son derece dostça bir tavırla gülümsedi. "Lucas parti mi veriyor? Bundan bahsetmemişti." Etrafına bakındı. "Uzun zamandır haftada bir kez burada, boş kulübenin önünde buluşuyoruz. Nerede o?"

Sophie'nin güvertenin altından nefes almayı bıraktığını neredeyse hissedebiliyordu. Onun yeşil gözlerinin kısıldığını hayal edebiliyor, kulaklarından çıkan buharı görebiliyordu. Kahretsin, bu çok ateşli olurdu. Ama yaptığı şeyi bu yüzden yapmıyordu. Hayır. Çünkü ona borçlu olduğunu hissediyordu. "Öncelikle, kulübe artık boş değil. Ve ikincisi, Lucas... vefat etti," dedi kadına.

"Gaz gibi mi? Gaz mı çıkardı?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Bu yeni bir şey değil. Bunu hep yapar."

"Gaz değil," dedi Jacob.

Kadın ona baktı ve sonra nefesi kesildi, elini göğsüne götürdü. "Yani o...?"

Jacob başını salladı.

"O pislik!" diye bağırdı. "Bana elmas bir bilezik sözü verdi!" Dönerek koşmaya başladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

-İskeleden yukarı.

Sophie hışımla dışarı çıktı. "Hey," dedi, en az Sophie'nin bildiği kadar muhteşemdi, gözleri parlıyordu, kızıl saçları yüzünün etrafında kontrolsüzce hareket ediyordu. "Bu *benim yalanım!* Tanımadığın biri hakkında yalan söyleyemezsin!"

Jacob omuz silkti. "Ona sadece bana söylenen bilgileri verdim."

"Kelimeleri söylemene bile gerek yoktu."

"Bu çok kaba olurdu. Sessizliğimi yanlış anladıysa, bu onun suçu."

Bir süre ona baktı. "Benim kötü olduğumu mu söylüyorsun?" "Evet." Gülümsedi. "Ama sende kabalığı seviyorum. Seksi. Nazik pembe bornozun gibi."

"Sen hasta bir adamsın." "Hiç şüphe yok."

Kadın ona başını salladı ama adam onun içten içe gülümsediğini anlayabiliyordu. Cüppeyle ilgili söylediklerinde ciddiydi, onu elli yaşında göstermesi gerekirken, onu kendine çekip sarılmak istemesine neden olan cüppe.

Deliydi. Kız deliydi. O da öyleydi. Çünkü onu bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğundan emin değildi. Aralarındaki bu geçici bağlantıyı neden devam ettirmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama istiyordu.

Ona viski şişesini uzattı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, ikilemi açıldı. Adam ayağa kalkmadıkça ona ulaşamazdı. Ayağa kalkmadı, o n u n yerine daha da yaklaşmasını umdu.

Kadın tereddüt etti ama adam zararsız görünmek için elinden geleni yaparak onu bekledi. Sonunda birkaç adım attığında, piyango kazanmış gibi hissetti ve oturması için bankı işaret etti.

Onun yerine kollarını kavuşturdu. Bornoz, yetişkin bir adama sevmeyi bilmediğini unutturabilecek kıvrımlara sahip, Tanrı vergisi bir vücudu saklıyordu.

Uzun süre banka baktı ama sonunda oturdu, ondan olabildiğince uzakta ama yine de şişeyi alabilecek kadar yakın olacak şekilde tünedi.

Akıllı kadın.

Viskiyi aldı ve içti. Ona uzatırken gözleri yaşardı ve öksürdü. İç çekerek gece gökyüzünü incelemek için arkasına yaslandı. Çıplak boğazı ince ve kaymak gibi pürüzsüzdü. Beklenmedik bir cazibe. Farkında olmadan açığa vurduğu acı ve kırılganlık parıltısını ve her ne sebeple olursa olsun buna bir şekilde kendisinin de eklendiğini hatırlayarak konuştu. "Özür dilerim."

Sanki hayatında daha önce bir erkeğin özür dilediğini hiç duymamış gibi ona baktı. "Nefes aldığım için mi?" diye sordu. "Penisi olduğu için mi? Ne için?"

"Kincaid olduğumu bilmediğin için üzgündün."

İç çekti. "Bu sadece sana kızmak için bir neden arıyordum, böylece..." Alt dudağını ısırды, açıkça devam etmek istemiyordu.

Ama şimdi bilmek zorundaydı. "Yani ne yapmayacaksın?" "Hiçbir şey," dedi. "Sadece bir şeyler yapmaya çalışıyorum. daha iyi seçimler."

"Ki ben onlardan biri olmazdım."

"Bu ille de senin hatan değil," dedi. "Bu senin bir erkek olman."

"Suçluyum."

"Ve şu anda erkeklerden uzağım."

"Peki ya... kadınlar?" diye sordu biraz da hayranlıkla.

Gözlerini devirdi. "*Kimsenin peşinde* değilim ama erkekler konusunda ne demek istediğimi kanıtladığın için teşekkür ederim."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ama erkeklerden uzak durmak seni pek mutlu etmiyor ya da kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"Belki de eğlenceye ihtiyacım yoktur."

Bunu anlıyordu. Brett öldüğünden beri o da aynı şekilde hissediyordu. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu, dürüstçe onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Cevap vermek yerine şişeye uzandı. Bırakmadan önce bakışlarıyla buluşana kadar bekledi.

"Hiçbir şey," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. "Her şey... mükemmel."

"Ve senin bardağının yarısı dolu," dedi. "Öyle demiştin." Ama ona inanmamıştı. "Bir oyuna ne dersin?"

"Ben oyun oynamam."

Şimdi, bu tam olarak doğru değildi. Farkında olsun ya da olmasın, onu ilk gördüğünden beri kafasıyla oynuyordu. "Üç gerçek ve bir yalan," dedi.

Ona dik dik baktı. "Bana üç doğru ve bir yalan söylemen ve benim yalanı seçmem gibi mi?"

"Evet."

Bunu düşündü. "Kazanırsam ne alacağım?" "Ne istiyorsun?"

Kısa bir süre için bakışları adamın ağzına kaydı. Oh, evet, diye düşündü. *Beni istiyor...*

"Bu oyunu bana ilk erkek arkadaşım öğretmişti," dedi. "Kazanan ne alırdı?"

"Bir öpücük."

Kesinlikle hâlâ kafasıyla oynuyordu... "İstedğin bu mu Sophie? Bir öpücük mü?"

Göz temasını kesmeden ve o gözleri durduran pembe bornozu vücuduna daha sıkı sarmadan önce yine onun ağzına baktı. "*Öyle* mi?" diye sordu.

"Kesinlikle evet."

Bakışları onunkilere kaydı.

"Sorun şu ki," dedi sohbet edercesine, "eğer seni öpersem, durabileceğimi sanmıyorum."

Ağzı kelimenin tam anlamıyla açık kaldı. Boğazının dibindeki nabız atmaya başladı. Ve sözlerini kaybediyor gibiydi.

Devam etti. "Ama bilmelisin ki ben kaybetmem. Bu da bana üç doğru ve bir yalan söylemen gerektiği anlamına geliyor."

Ve umarım onun hakkında daha çok şey öğrenecekti.

Kararsızlık ya da heyecanla alt dudağını ısırarak için ağzını kapattı. Belli ki ikincisini umuyordu. "Ama hey, kaybetmeyi kaldırabileceğinden emin değilsen, bunu unutabiliriz," dedi.

Meydan okuma çenesini kaldırdı ve gözlerine kıvılcımlar saçtı.

İşte böyle, bebeğim. Neyin var göster bana.

"Getir bakalım," dedi. "Üç doğru ve bir yalan, ve eğer yalanı tahmin edersem, ben..." Yine alt dudağına işkence etti.

"Söyle Sophie."

Biraz kıpırdandı. "Seni öpüyorum."

"Peki ya tersten?"

Kadın durakladı ve adam kaşlarını kaldırdı. "Beni öpüyorsun," dedi yumuşak bir sesle ama açık bir ilgiyle.

Haziran'da Noel.

"Başka biriçki önce," o dedi, ve aldı onun şişeyi ona vermeden önce. Onun bakışlarını tutarak o da içti.

"Önce sen git," dedi.

"Kesinlikle hayır," dedi alçak sesle gülerek. "Neden?" diye sordu kadın. "Sen bir kaçış riskisin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü zaten benden en az iki kez kaçtın. Ayrıca, sanki Hawaii'den bir kaçışmış gibi alkole bakıyorsun."

Başını eğdi ve en ufak bir utangaçlık ya da çekingenlik göstermeden açık açık onu inceledi. Kadın haklıydı -oyun oynamıyordu- ve adam tekrar gülümsediğini fark etti.

Açıkça

Düşmüştü ama çıkmamıştı ve onun bu tavrı hoşuna gitmişti. Çok hoşuna gitmişti.

"Peki," dedi. "Önce ben gideceğim, seni koca bebek. Ama benim yalanımı anlamana imkân yok." Bunu kendini beğenmiş bir şekilde söyledi. "Yalan söylediğimi kimse anlayamaz."

Bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. Tüm ateşli mizacına rağmen, o sadece konuşurdu, gitmezdi. Sert kız görüntüsünün ardına saklanmıştı ve belli ki hayatındaki insanlar da buna izin vermişti.

Ama o da saklanmak hakkında bir şeyler biliyordu ve bu onun için hiç iyi olmamıştı. Bunu değiştiriyordu. Ve eğer mecbur kalırsa, sefalet arkadaşlığı sever derler. Gülümsedi. "Dene beni," dedi. "Ve 'en sevdiğim renk kırmızıdır, sahilde uzun yürüyüşleri severim, doğal sarışınım ve dondurmadan nefret ederim' saçmalıkları da yok. İyi bir şey olmalı. Aslında, bence konuyu diğer kişi belirlemeli. Ve benim senin için belirlediğim konu... nefret ettiğin bu gemide bulunma nedenlerin. Git hadi."

Dudaklarını birbirine doladı, gözlerini onunkilere dikti ve o kadar çok düşündü ki, tekerleklerin dönüşünü neredeyse duyabiliyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Bir, bu tekneyi çok seviyorum. İki, burada suyun üzerinde yaşamanın çok özgürleştirici olduğunu düşünüyorum, çok özgürleştirici. Üç, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Ve dördüncüsü, sadece gece tekne geçiş iznimin onaylanmasını bekliyorum ve sonra daha iyi yerleşebilirim ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim." Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve gözlerini kapattı, sanki dünyasında her şey yolundaydı ve ona dört koca yalan söylememişti.

Bir yudum daha içti ve kadın nihayet gözlerini açıp ona baktığında, aynı şeyi yapması için şişeyi ona uzattı.

"Eee?" diye sordu.

Şişeyi kızın dudaklarına götürdü ve bir yudum almasını izledi. "Hile yaptın," dedi.

Bir kahkahaya boğuldu ve öksürdü.

Ve öksürdü.

Bir ciğerini kaybedeceğini düşünerek eğildi ve sırtını sıkıca ovdu, teninin ne kadar yumuşak olduğunu ya da elinin altında nasıl hissettiğini kesinlikle fark etmedi.

Hem de çok.

Sonunda gözlerini kaçırdı ve indirdiği kirpiklerinin altından ona baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hile yaptınız," dedi tekrar, "çünkü tüm cevaplarınız yalandı."

Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ağzını açtığında, adam başını sallayarak söyleyeceklerini kesti. "Bir yalan daha ekleyerek durumu kendin için daha da kötüleştirme," diye alay etti.

Kısık bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar hiç kimse
-"

"Oh, iyisin," diye ona güvence verdi. "Ben sadece daha iyiyim."

Bu durum ilgisini çekmiş benziyordu, sanki ikisinin de kendi hayaletleri olduğunu fark ediyordu. "Hmm," dedi.

"Hilekârlar kefareti öder. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona yandan bir bakış attı. "Öyle mi, şimdi?" diye sordu, sesi daha yumuşaktı. Biraz oynuyorlar, diye düşündü, bu da gecesini güzelleştirdi.

"Evet." Sesi artık boğuk çıkıyordu. Tanrım. Bu, eğlenceli bir oyundan göz açıp kapayıncaya kadar ateşli ve baştan çıkarıcı bir şeye dönüşmüştü. "Belki de bedelini ödemek yerine bazı cevaplarını yeniden gözden geçirmek istersin."

Bunu düşündü ve... cevaplarından hiçbirini değiştirmede.

Bölüm 6

Sophie'nin zihni, kaygan muşamba üzerinde tutunmaya çalışan bir kedi gibi çırpınıyordu. Kalbi kaburgalarına sertçe çarpıyor ve nefesi ciğerlerinde sıkışıyor.

Onun sadece büyük, süslü bir yalancı olduğunu nereden biliyordu?

Ve daha da önemlisi... *Şimdi ne olacak?* Hâlâ taş gibi, seçeneklerini düşünerek ona baktı. Deli gibi kaçmak mı? Hayır. Bu onun teknesiydi ve artık hiçbir şeyden kaçmıyordu. Bu işi olurluna mı bırakacaktı? Bu... korkutucu görünüyordu, özellikle de aralarındaki beklenmedik nükleer cinsel kimya göz önüne alındığında.

Ve sonra yapılacak akıllıca bir şey vardı. Kendini tutmak. Ama kendini tutma konusunda hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştı.

İçindeki paniğin tam tersine, Jacob ona bakarken rahattı ve sabırla onun... tam olarak ne yapmasını bekliyordu?

Lucas sürekli hareket halindeydi, her zaman kendi sınırlarını de hoplatan yüksek bir gerginlikle hareket ediyordu.

Jacob ise tam tersiydi. Oturduğu yerde uzun bacaklarını önüne yaymış, bir kolunu koltuğun arkasına uzatmış, diğer eliyle de -büyük ve becerikli görünen- şişeyi uyluğunun üzerinde sabit bir şekilde tutuyordu. Rahatlamış ve tamamen hareketsizdi.

Ondan saklanmak yoktu ve bu onun için yeni bir şeydi. Hayatındaki insanlar her zaman onun geri çekilmesine izin vermişti, çünkü çoğunlukla onunla uğraşmak zorunda kalmamanın kolay bir yoluydu.

Jacob ona gülümsedi ve kabul edelim ki bu alışılmadık bir durumdu.

-Sessizlik. "Korktun mu?" diye sordu.

"Hayatta olmaz," dedi. *Beş numaralı yalan...*

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Bir Cheshire kedisi sırtışı. Sadece birkaç dakika önce üşümüş müydü? Çünkü birden terlemeye başladı ve ağır bornozunu düşürmek için el yordamıyla hareket etti.

"Striptiz seni kurtarmayacak ama denemen için hazırım."

Bornozunu çıkarırken donup kaldı ve bir kahkaha attı. "Böyle cümleler hiç işine yarıyor mu?"

O ölümcül sırtışını takındı ve cevap vermek yerine, *kıçını kaldırıp buraya gelmesini* ifade eden evrensel bir işaret olan parmağını ona doğru uzattı.

Bir parçası kaçmak istiyordu ama görünüşe göre daha büyük bir parçası Kendini onun üzerine atmak istedi, çünkü kendi kendine, "Bana kefareti söyle artık," dediğini duydu.

Yüce Tanrım. *Yürüyüşe çıkma* ya da *Efi ofi* değil... Sadece *bana cezamı söyle*.

Cidden mi? diye sordu kendi kendine ve mükemmel, şimdi gerçekten terliyordu. Etraflarında hava sıcaklığı düşmüştü ama o terliyordu.

Onun aksine Jacob terleme ya da en ufak bir heyecan belirtisi göstermedi. Bunun yerine başını eğdi ve kaydıraktaki bir böcek gibi onu inceledi. Ama o kendini böcek gibi hissetmiyordu. Adamın gözleri bu kadar karanlık ve sıcakken, dudakları kızın ağzını kurutacak şekilde kıvrılmışken olmazdı.

O lanet öpücüğü istiyordu. Hem de çok istiyordu. Tekneyi satıp kendine sıcak bir duşu ve el duşu başlığı olan bir ev tutması gerekiyordu, böylece son zamanlarda ne yazık ki ihmal ettiği kendi işiyle ilgilenmeye geri dönebilecekti.

Ağzının köşeleri daha da kıvrıldığında, içini daha fazla panik kapladı. Ya onun zihnini okuyabiliyorsa?

Uzanarak elini bileğine doladı ve tam önünde durup bankın üzerine yayılmış iri, sert vücuduna bakana kadar çekiştirdi.

"Dört doğru istiyorum," diye mırıldandı usulca, gözlerini dikerek

ona baktı. "Ve sonra asıl ödülümü istiyorum."

Öpücük.

Dizleri titriyordu. Diğer kısımları da öyle. İçini yoğun bir sıcaklık kapladı ama kendini koruma duygusuna sahipti ve içindeki alarm şimdi çalmaya başlamıştı. Bu adam onun zihinsel dengesi için bir tehlikeydi. Ve belki de kalbi için de.

Ama yine de kaçmadı. "Benim gerçeklerim çirkin," dedi.

Ve öyleydiler. Çoğu zaman hasta olan bir babayla büyü müştü ve hasta olmadığı zamanlarda da derin bir depresyondaydı. Çocukluğunun çoğunu onun ilgisini çekmeye, onu memnun etmeye çalışarak geçirmişti ama ikisi de olmamıştı. Peki o ne yapmıştı? Ona kafasını çeviren ve zerre kadar ilgi gösteren ilk adama aşık olmuştu; zengin, çekici ve tamamen ulaşılmaz bir adama.

Ve hiçbir zaman ona ulaşamamış ya da onu memnun edememişti.

Elbette daha sonra hatasını daha da derinleştirmiş ve onunla genç yaşta evlenmişti. Ona yeminini ettiğinde henüz yirmi bir yaşında bile değildi, sonraki birkaç yılını onun için yeterince iyi olmadığını ve ne kadar çabalarsa çabalasın asla olamayacağını bilerek geçirdi.

Ve hepsini denemişti. Bayan Lucas Worthington III olarak yapacak çok şey vardı. Bir ay kadar heyecan vericiydi ama sonra... tamamen bunaltıcı oldu.

Sophie'nin Lucas'la evlenmeden önce de bir hayatı vardı. Bir hukuk firmasında çalışmış, stajyer avukat olmaya doğru ilerlemiş ve bu zorlu işi sevmişti. Kendi arkadaşları vardı. Ama Lucas'ın karısı olmanın getirdiği pek çok talep vardı. Yarım yamalak yapmak için çok fazlaydı. Onu mutlu etme ihtiyacıyla kendi bağlarından ve Stepford karısı olmak için sevdiği işinden vazgeçmişti. Lucas'ın işi için Junior League'e katılmış, onun hayatını kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Kendini kaybederken. "Çok çirkin," diye ekledi usulca.

Jacob başparmağını birbirine dolanmış parmaklarının üzerinde gezdirdi. "Hepimizin çirkin gerçekleri var," dedi.

Bunu biliyordu. Ve ona güvenmese de -kimseye güvenmiyordu- bir şekilde biliyordu ki eğer kendisi dürüst olursa o da dürüst olacaktı. Onun hakkında bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu, tamamen yabancı biriydi, sadece biliyordu.

Adamın eli üzerindeyken sağlıklı düşünemediği için kendini kurtardı ve oturdu. Bacaklarını yaklaştırdı ve kollarını bacaklarına doladı. "Bir." Derin bir nefes aldı ve gecenin karanlığında hatalarını itiraf etti. "Bana en ufak bir ilgi gösteren ilk adamla evlendim çünkü gençtim, aptaldım ve çok fazla güveniyordum."

Jacob başını salladı, kayıtsızdı, yargılamıyordu ve bir şekilde bu ona devam etme cesareti verdi. "İkincisi, onun hayatını yaşamasına yardım etmek için kendi hayatımdan vazgeçerek hatamı daha da derinleştirdim." Durakladı ama Jacob hâlâ orada oturuyordu, sakince, sessizce, sanki ona ayıracak çok zamanı varmış gibi.

"Üç," diye devam etti. "Tahmin edilebileceği gibi, onu memnun edemedim ve her şey babamla yaşadığım gibi oldu. Ne kadar çok denediysem o kadar kötüleşti, ta ki kendimi tamamen kaybedene kadar - kendi hatam." Tanrım. Bu çok zordu. "Ve dört..." Durakladı. Dört, itiraf etmesi en zor olanıydı çünkü onu hayatının en dip noktası olduğu kanıtlanmış olan şeyin aktif bir katılımcısı haline getiriyordu. Gözlerini kapadı ve alnını dizlerine koydu, itirafta bulunduğu onun hakkında ne düşündüğünü görmek istemiyordu. "İntikam olarak, boşanırken onun her şeyden çok sevdiği tek şeyi aldım. Onu incitmek istedim ve şimdi bu aptal tekmeden başka hiçbir şeyi olmayan aptal kişi benim."

Jacob konuşmadı.

Sophie yavaş bir nefes verdi ve utanması için bir neden olmadığını söyleyerek kıpırdamadan durdu. Onun hakkında ne düşündüğü neden umurunda olsun ki? Ama ah, nasıl da diliyordu

konuşurdu.

Jacob'ın iri ellerinden biri sırtını okşayıp ensesine yerleştğinde irkildi. Sıcak. "Canını yaktı mı Sophie?" diye sordu.

Tanrım, sesindeki özen, mutlak çelikle katmanlanmıştı. "Düşündüğün gibi değil," diye başardı. "Fiziksel olarak değil."

Başparmağı, nasırlarla sertleşmiş ama bir şekilde rahatlatıcı olan tenini okşadı. "Birini incitmenin pek çok yolu vardır," dedi sonunda. "Onları kanatmak için."

Tamamen gerçek. Ve konuşmak için kendine güvenmediğinden, konuşmadı.

"Küçük Lucas tam bir aptal," dedi.

İçinden şok olmuş bir kahkaha yükseldi ve kalbi hızla çarpmaya başlarken başını kaldırdı. Çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Öpücük.

Bakışları adamın hafifçe kıvrılmış gibi görünen dudaklarına kayd. "Bana bir konu verecek misin?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Konu?"

"Üç doğrum ve bir yalanım için."

Oh. Doğru ya. Az önce ona ödeme yapmaması için bir fırsat vermişti. İstedikinden o kadar emin olmasa bile. "Konunuz..." Onun hakkında bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Neredeydi, ne yapıyordu, kalıyor muydu... Ama ona iyi davranmıştı, bu yüzden onun için en kolay olabileceğini düşündüğü şeyle başladı. "Seni Cedar Ridge'e geri getiren nedir?"

Şişeden uzun bir yudum aldı ve ona uzattı. O da içti, ağzının az önce onunkinin olduğu yerde olduğunun inanılmaz derecede farkındaydı.

Konuşmadan önce bir an için cevaplarını düşünüyor gibiydi. "Bir," dedi sessizce. "Geçtiğimiz dokuz yıl boyunca ordu benim ailem oldu. İki, kısa bir süre önce orada bana yakın birini kaybettim, kardeşim olarak gördüğüm birini. Üç, daha sonra kan bağım olan bir ailem olduğunu fark ettim.

Ben olsam yürüdü uzakta itibaren ve yapmamalı var. Dört..." Omuz silkti. "Ben de geri döndüm. Bunu yapmak benim için doğaldı. Burada hem iş hem de aile açısından yapabileceğim çok şey var." Onun iş ahlakına, izin deyken göl devriyesi vardiyalarını üstlenmesine oldukça şaşırmıştı... ve ayrıca ailesiyle arasını düzeltmek istemesinden de etkilenmişti. Bu onun hakkında çok şey söyledi.

Ve bu oyunda iyi olduğunu söylediğinde haklıydı. İyiydi. Ama belki de acı acıyı tanıdığı için, onun yalanını kolayca görebiliyordu.

Birkaç dakika önce Jacob, Sophie'nin eski sevgilisiyle beş dakika baş başa kalmaktan başka bir şey istememişti, çünkü bu sıcak, tatlı, seksi, *harika* kadının canını yakmıştı.

Ama sonra oyunu değiştirmiş, *onu* mikroskobun altına koymuştu ve bu berbattı. Kadın onu incelerken bekledi ama bu hiç de kolay değildi, hele de istemedenden de olsa onun için çırılçıplak soyunduktan sonra.

Belki de kasıtlıydı. Belki de birinin onu duymasını, affetmesini istemişti.

Şişeyi elinde çevirerek, teknenin kontrol panelinden gelen ışığın sıvının içinde nasıl parladığını inceledi, o anda bacakları da öyle hissediyordu. Sıvı. İyi ki oturuyordu.

Kadının sesi adamın üzerinde yankılandı. "Dört yalan."

Nasıl bildiğini sormadı. Her nasılsa, gece çökerken, gökyüzü kararırken, gezegende tamamen yalnız oldukları yanılsamasıyla onları koza içine alırken, bir yakınlık hissi yaratırken, onun içini görmüş olması önemli değildi.

"Ve sen de hile yaptın," dedi. "Çünkü bu sadece yarım bir yalandı. Geri döndün ama bu hiç de doğal değildi, değil mi?"

Yavaşça başını salladı.

İnanılmaz bir şekilde, kendi taktiğini ona karşı kullandı ve onu dışarıda bekledi. Bunu daha önce kimsenin yaptığını hatırlamıyordu.

Hiç umursamamıştı da. Kendi kendine şimdi de umursamadığını, viskinin aklını başından aldığını söylüyordu. Ama gerçek şuydu ki *Sophie Marren aklını* başından almıştı. Keskin ama bir şekilde savunmasız gözlerin Sophie'si, tatlı gülümlü ve seksi vücutlu Sophie, bir kol mesafesinde... "Ailemden uzaklaşmakla hata ettim," dedi. "O zamanlar başka seçeneğim olmadığını düşünmüştüm ama yanılmışım, ta ki..." İsa. Heceleyemediği için ağzını kapattı.

Sophie elini onun elinin içine kaydırды ve sanki kendi gücünün onunkine dönüşmesini istemiş gibi sıktı. "Silah arkadaşın öldü," diye nazikçe bitirdi.

"Brett," diye başardı. "Yol kenarındaki bir bombalamada öldürüldü."

Yumuşak yeşil gözleri onunkileri okşadı. "Hayal bile edemiyorum," dedi. "Ama bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Durakladı ve sonra gerisini itiraf etti. "Ama yine de kendimi suçlu hissediyorum."

"Hayat adil değil," dedi. "Acı bir şekilde öyle. Ama tekrar evde olmak acı tatlı bir umut ışığı olmalı?"

Bakışları o kadar net ve derindi ki, hiç yapmadığı bir şey yaparak kendisini açıkta hissetmesine neden oldu ve gözlerini kapattı. "Buraya gelmek de suçluluk duygusuyla ilgili," dedi. "Ölen ben olsaydım Hud'a bir mektup gelirdi ya da kapıda biri olurdu diye düşünüp durdum. Onu görmediğim onca yıldan sonra, bir yabancının benim için veda etmesi gerekirdi. Ondan bu kadar uzun süre uzak kalmakla bencillik ettim."

"Peki ya annen?"

Gözlerini açtı ve ona baktı. Kahretsin. Zeki bir kızdı. "Onu gördüm," dedi, daha önce kimseye, Hud'a bile söylemediği bir gerçeği itiraf ederek. "İzinli olduğum zamanlarda onu kontrol etmek için kasabaya gelirdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hud bilmiyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Ben ayrılmadan hemen önce, on sekiz yaşımdayken kavga ettik. O dedi ki..."

Sanki dünmüş gibi hatırlayarak bir nefes verdi.

"Ne?" Sophie sessizce sordu. "Ne dedi?"

"Eğer gidersem, gitmiş olarak kalmam gerektiğini çünkü artık kardeş olmadığımızı söyledi."

"Ah, Jacob," diye nefes aldı. "Ve sen ona inandın mı?"

"O zaman ona kesinlikle inanmıştım," dedi Jacob. "Ve inanmadığım zaman, aradan çok uzun yıllar geçmişti. Artık çok geçti."

"Asla çok geç olmadığına inanıyorum." Kadın adamın yüzünü kavradı ve gözlerinin içine baktı, kendi gözleri parlak ve biraz da çarpıktı, öyle şiddetli bir konsantrasyonla ona odaklanmıştı ki adam gülümsemek zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yaptığımız bu konuşmayı bölmek istemem," dedi yavaşça, "ama sanırım biraz sarhoşum. Ve bilmelisin ki, sarhoş olduğumda her zaman haklıyım."

Bu ondan kısık bir kahkaha kopardı.

"Hayır, ben ciddiym. Başıma gelenlerden, duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğimden, ev yerine bu tekneyi seçtiğim için sorumlu olduğumu biliyorum. Aptalca ve çocukça davrandım ama neyse ki hatalarımdan ders alıyorum. Öğrendiğim şeylerden biri de aşkın bana göre olmadığı. Eskiden sahip olduğum duygulara artık sahip değilim. Bu... kırılmış. Ben kırıldım. Ama bunu kendim hakkında biliyorum ve bu bilgiyi kullanacağım, ilişkileri hafif tuttuğumdan emin olacağım. Açık. Aşk *değil*." Durakladı ve kapüşonlu gözlerinin altından ona baktı. "Hatalarından ne öğrendin?"

Ona baktı, onun aşk için yaratılmadığına inanmasından acı duyuyordu. Ama o da değildi, o yüzden konuşacak biri değildi. "Çekip gitmenin saçmalık olduğunu öğrendim. Annemi görmeye gittim ve onu arayamadan Hud'la karşılaştım.

onu."

"Nasıl geçti?" diye sordu, cevabı zaten biliyormuş gibi görünüyordu.

"İyi değil," diye itiraf etti. *Peki nasıl gitmesini bekliyordun, dahi? Onu aramadın bile. Hastanede tesadüfen karşılaştınız.*

Soğuktu. Ve yanılttı. "Yani aslında, hayır, ben Hatalarımdan ders aldım ama bu değişecek." "Nasıl?" diye sordu.

"Biliyor musun, sen biraz..."

"Saldırgan mı?" diye sordu. "Can sıkıcı mı?"

"Farklı," diye düzeltti. "İyi anlamda." Çok iyi bir şekilde... Durakladı. "Aşk yapamayacağını söyledin, bir daha asla. Ama benim için mesele yapamam değil. Yapmayacağım." Ailesinden uzaklaşmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Sanki bir uzvunu koparmış gibiydi. Ve Brett'i kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu. Ürperdi. "Aşk bana göre değil, asla da olmayacak."

Bunu anladı, belki de gerçeği tartışacak gibi görünüyordu ama sonra fikrini değiştirdi. "Yani yine gidecek misin?"

"İzindeyim," dedi. "Yine de bitirmek için geri dönmek zorundayım. Başka seçeneğim yok."

"Sonra ne olacak? Bitirdikten sonra mı? Ve gerçeği," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Yoksa *bana borçlu kalırsın.*"

Buna biraz olsun aldırılmazdı ama dürüstçe cevap vererek. "Geri döneceğim. Kalmak için." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdi de sen. Neden burada, çok kötü yaralandığın bir kasabada kalıyorsun? Seni burada tutan ne?"

Alt dudağını ısırarak onu bir başka gerçeğe daha yüzleştirdi.

Ona tüm hikayesini anlatmamıştı.

Bir şekilde kimsenin yapamadığını yapmış, adamın gardını indirmesini ve açılmasını sağlamıştı. Biraz korkutucu. "Ailen nerede?"

"Dallas."

Gülümsedi. "Sende Güney'in sesini duyduğumu biliyordum." "Duymuyorsun," dedi kesin bir tınıyla.

O gülümsedi. "Bu geliyor dışarı ne zaman sen özellikle sinirli."

"Öyle değil," dedi, tınısı şimdi daha ağırdı.

Adam güldü ve kadın kollarını kavuşturdu. "Bunda yanlış bir şey yok," dedi.

"Tabii ki hayır. Ve aksanın çok seksi."

O baktı Yırtık arasında olmak utanç verici ve memnun.

"Bana aileden bahset," dedi. Kadın şişeye uzandı. Adam da mecburen.

Bir yudum daha içti ve sonra neredeyse bir ciğerini daha öksürmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Uzun bir nefes verdi. "Tamam, bir b a k a l ı m . Annem ve babam, kendileri de Dallas'ta büyümüş olan büyükannem ve büyükbabamdan kalma bir evde yaşıyorlar. Kız kardeşim kocası ve iki çocuğuyla birlikte yakınlarda yaşıyor. O bir hemşire ve mükemmel bir hayatı var. Annem babamla ilgilenen bir azize."

"Hasta mı?"

"Depresyondayım," diyerek onu şaşırttı. Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü, sanki bunu söylemek zordu. Sert ve acı vericiydi ve adam onu kendine doğru çekip sarılmak istedi. Kendini onun içine gömmek istediği için değil.

-ki kayıtlara geçmesi için söylüyorum, öyle yaptı- ama onun acısını dindirmek zorunda hissettiği için.

"Bu durum onu zayıflatıyor," dedi, "ve kendine bakamıyor."

Ona adamı memnun edemediğini söylemişti ve Jacob o küçük kız için, kocası ona kendisini de vermediği için hayatındaki bir sonraki adam tarafından daha da incitilen genç kadın için acı çekiyordu. Jacob, eğer kız onun olsaydı, sevildiğini hissetmesini sağlardı, diye düşündü. Ama onun değildi. Ve kocasının ona

o aşk yapmadı, o asla olmayacaktı.

Ve sana sevemediğini söyledi. Ama buna inanmak istemedi, onun bu kadar güzel, bu kadar hareketli olduğunu düşünmek istemedi, onun aşktan aciz olduğunu düşündü.

"Babam NASA'da fizikçi olarak çalışıyordu," dedi. "Çok fazla stres altındaydı. Tüm bu baskı yüzünden içinde bir şeyler çatladı ve şimdi... aslında hiçbir şey yapmıyor." Tekrar omuz silkti. "Sanırım bu yüzden şimdilik tekne kalıyorum. Ne yapacağınızı bilmediğinizde hiçbir şey yapmamanız gerektiğini öğrendim. Aksi takdirde başını daha büyük belaya sokarsın. Tekne... üzerinde yaşayan ben... tam olarak ne yapacağımı bilene kadar hiçbir şey yapmıyorum."

Tartışmak istedi, ona daha fazlasını hak ettiğini söylemek istedi ama o kimdi ki yargılayacaktı? "Bu sana gelecek," dedi.

"Evet, biliyorum." Alt dudağını çiğniyor, kendine olan güvenini yalanlıyor, onun için acı çekmesine neden oluyordu çünkü ona gelip gelmeyeceğini bilmiyordu.

"Önemli bir şey değil," dedi sahte bir neşeyle. "Ben lastik bir top gibiyim. Her zaman geri sıçrarım. Bu zor kazanılmış bir yetenek." Ayağa kalktı. "Bakın, geç oldu. Oyun bitti ve ikimiz de büyük kaybedenleriz."

"Hayır, değiliz."

Yavaşça ona döndü, sessizce meydan okurken gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Hayır mı?"

Ayağa kalktı. "Hayır."

Tepelere doğru kaçmakla meraktan ölmek arasında kalmış gibi durarak olduğu yerde dans etti ve Tanrım, onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kendine çekti.

"Öpücükten mi bahsediyorsun?" diye fısıldadı.

"Öyle olduğumu biliyorsun." Kadının ellerinden birini tuttu ve onu yavaşça kendine doğru çekti, onu hafifçe tutmaya devam ederek burada kontrolün kendisinde olduğunu açıkça gösterdi.

Ama kız en ufak bir direniş göstermeyerek, hatta momentumunu kullanarak adamın üzerine yuvarlanarak onu şok etti.

onu. Ellerini onun kollarına koyarak kendini dengeledi, parmak uçlarına kalktı, tüm ağırlığını onun göğsüne verdi, sanki düşmesini engelleyeceğine güveniyordu.

Farkına vardığı şey onu
şaşkına çevirdi. "Sorun var,"
diye fısıldadı.

Evet, bir sorun vardı. Hem de büyük bir sorun. Ona karşı kendini çok iyi hissediyordu. Adam çoktan sertleşmişti ve *öpüştüklerini* ilk söylediklerinden beri öyleydi. Bir de kadının berbat durumda olduğu gerçeği vardı, adam da öyle...

Gözlerini onunkilerden ayırmadı. O kadar yakındılar ki, havayı paylaşıyorlardı.

"Sorun mu?" diye hatırlattı ona.

"Doğru." Boğazını temizledi. "Teknik olarak birden fazla öpücük borcum var. Ben sana bir tane borçluyum ve sen de bana bir tane borçlusun, yani bu..."

"İki," dedi, onu daha sıkı kavrayarak. "İki öpücük."

"Evet." Kadın bir adım geri çekildi ve
Kaptan koltuğu.

Onun için çalıştı.

Hâlâ onun elini tutarken, diğer avucunu kalçasındaki sandalyeye dayayarak onu yerinde sabitledi. Sonra başını eğdi ve bir kez dudaklarını dudaklarına değdirdi. Ve sonra tekrar. Adam elini çektiğinde, kadın da yumuşak bir iniltiyle daha fazlasını istedi.

Katıksız, katıksız bir şehvet dalgasıyla ağzını tekrar yakaladı, yumuşak iniltisini yuttu, şimdi acele etmiyordu, çok uzun zamandır hissettiği ilk gerçek zevke dalmasına izin verdi. Parmaklarını yavaşça gömleğinin içine sokarken, boğazının derinliklerinden gelen kısık bir iniltiyle ellerini göğsünde hissetmek onu cesaretlendirdi. Tadı viski, sıcak bir kadın ve en iyi türden bir bela gibiydi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde ona baktı. Nefes nefese kalmıştı, gözleri onun da içinde olduğunu bildiği şeyi ortaya çıkarıyordu - eşit

şehvet ve şok.

"Uh-oh," diye fısıldadı.

Evet. Hadi canım.

"Jacob?" Dudaklarını yaladı. "Bir daha asla aşk yapmayacağını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana söz vermeni istiyorum."

Hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağına yemin edebilirdi ama bu kadın sürekli şaşırtıyordu. "Ne?"

"Sadece emin olmak istiyorum," dedi. "Çünkü bana söz verersen, seni incitemeyeceğimi bilirim. Ve ben seni incitmek istemiyorum."

Sevgi dolu bir ciddiyet -neredeyse umutsuzca bir ciddiyet-vardı.

-Gözlerindeki bakış göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Sophie." Alnını onunkine bastırdı. "Sen benim için endişelenmene gerek yok."

"Hayır, söz vermelisin" dedi, öyle bir acelecilikle ki, adam ona sarıldı ve istediğini verdi.

"Söz veriyorum," dedi.

"Bana aşık olmayacağına söz veriyorsun," dedi ciddi bir şekilde. "Ne kadar sevimli olursam olayım mı?"

Buna gülümsemek istedi ama onun dalga geçtiğini düşünmesini istemedi. Ondan söz istiyordu ve o da bunu kolayca verebilirdi, ne kadar sevimli ve seksi olursa olsun, kalbi göğsünde ölü gibi hissettiğinden ona aşık olmaktan kaçınabileceğinden emindi. "Söz veriyorum."

Bölüm 7

Jacob'ın sözleri Sophie'yi o kadar rahatlatmıştı ki neredeyse yere yığılacaktı. Aralarındaki bu şeyin bir yere varamayacağını bilmenin verdiği bir özgürlük vardı.

Umarım yatağa gitmek dışında.

İzindeydi ve burada geçirdiği zaman kendisine ait değildi. Göl devriyesi vardiyasında çalışıyordu ve ailesiyle arasını düzeltmek için buradaydı. Cinsel bir ilişki dışında bir ilişki için çok meşguldü.

Kendini şehvetli bir yaratık gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama şimdi ihtiyaç ve açlık içinde yuvarlanıyor, iyi noktalarını dürtüyordu. Ve aslında, dürtmekten daha fazlasıydı. Dalgalar halinde onu yıkıyordu. İhtiyaç. Açlık. *Arzu.*

Ve en iyisi, Jacob'ın gözlerinin nasıl karardığını, hissettiği aynı ihtiyaç ve açlığın onun bedenini nasıl sıkılaştırdığını gördü.

Hâlâ konuşmuyordu, şakağına dökülen saçlarını okşadı, parmağını yavaşça çenesinden ağzının köşesine doğru çekti. Durakladı ve sonra bir kez daha eğildi.

Ona doğru bastırmaktan ya da onu tekrar öptüğünde inlemekten çekinmedi. Adam her şeyi nazikçe yaptı, elleri sırtında sıcaktı, dudakları onunkileri okşuyordu.

Ama nazik olmak istemiyordu. Küçük ihtiyaç şokları içinden hızla geçiyordu ve ona doğru eğildi, sert vücudunu dokunuşunun yumuşaklığıyla tam bir karşıtlık içinde buldu. Adamın kendini ne kadar kısıtladığını hissedebiliyordu.

O sıkı kontrolü parçalamak, dizginlemek için çok çalıştığı belli olan gücü serbest bırakmak istiyordu. "Jacob."

"Öyle mi?"

Alt dudağını ısırды ve sonra ağzını yavaşça onunkinin üzerinde kaydırды.

Ağzını biraz araladı ve onun gözlerinin içine baktı. O da ona baktı ve kendi ağırlaşmış ifadesinin yansımasını gördü. Gözleri karardı, alevlendi, onu bir kitap gibi okuyabildiğini söyledi, bu da midesinin heyecanla sıkışmasına neden oldu. "Acelen mi var?" diye sordu, sesi alçak ve çok seksiydi.

"Evet!"

Gülümsedi ve sonra onu tekrar öptü, bu sefer derin, aç bir şekilde. Gece, ay, yıldızlar, her şey onun etrafında lezzetli bir girdap halinde dönüyordu.

Kendi kendine alkolden olduğunu söyledi ama öyle olmadığını biliyordu.

Jacob'dı ve tam o anda bu tür bir kimyanın var olmadığını dair tüm inancı bir anda yok oldu.

Ve bunu sorun etmiyordu çünkü bu çılgın sığağın ona kattığı çok şey vardı. Bunu yaptıkları sürece kendini biraz olsun bırakabilirdi. Çünkü şehvet sorun değildi. Şehvetle başa çıkabilirdi. Her iki eli de Jacob'la dolu olduğu için gayet iyi idare *ediyordu*. Her yerine dokunmak istiyordu: geniş omuzlarına, kaya gibi sert pazularına, sıcacık ve katı göğsüne ve onunkine bastırıyordu. Tanrım. Tanrım, doyamıyordu ve Jacob saçlarına doladığı elini ondan kurtulmak için kullandığında kıyafetlerini yırtmayı düşünüyordu.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

Onun gözlerinin içine baktı. "Sadece bu işi umduğundan daha ileri götürmediğimizden emin olmaya çalışıyorum."

Seksi, alfa bir beyefendi. Daha önce hiç kimseyi onu istediği gibi istememişti. Yavaşça başını salladı.

"Hayır, pazarlık ettiğinden daha fazlası değil mi?" diye sordu. "Ya da hayır, durmak mı istiyorsun?"

"Eğer durursan, ağlarım."

Bir süre ona baktı ve sonra onu kolayca kaldırıp gösterge panelinin üzerine bırakarak yüz yüze gelmelerini sağladı.

Ve vücut vücuda.

Mmm, evet. Kadın bacaklarını açtı ve adam bacaklarının arasına girdi. Onun elbisesini beline kadar çekmesini ve yarınki çamaşır gününden önce sahip olduğu son güzel iç çamaşırına hayran kalmasını istiyordu. Parmaklarını dantelin altına daldırmasını ve ona Lucas'ı sevmeyi bıraktığından beri, kadınsı ve seksi tarafını derinlere itip dışarı çıkmasına izin vermediğinden beri kaçırdığı her şeyi hatırlatmasını istiyordu.

Ama yapmadı. Bunun yerine öpücüğü yavaşlattı, cinselliğinin gücünü nazikçe azalttı ve onu yavaşça kendisiyle birlikte geri getirdi, onu sakinleştirdi - Macy's ayakkabı satışının açılışına ulaşmak için alışveriş merkezinin tüm uzunluğu boyunca koşmuş gibi nefes aldığını duyabildiğinden kolay değildi. Tüm vücudu özlem duyuyor, yanıyor ve ağrıyordu.

Ama hâlâ ona dokunuyor olsa da, bu hiçbir yere gitmeyen bir tutuştu ve birden kendini... açıkta hissetti. Onu itti ve adam hemen bir adım uzaklaşıp gözlerinin içine baktı.

Piç kurusu gülümsemeye bile cüret etti. "Evet, dönmüşsün."

Kollarını kavuşturdu.

Dönüp uzaklaşmaya başlarken ağzı bir karış açık kaldı.

Hâlâ ağır ağır nefes alıyor, hâlâ inanılmayacak kadar tahrik olmuş bir halde ona bakıyordu. "*Hey!*"

Arkasını döndü, elleri ceplerinde, gece esintisi Gömleğini ikinci bir deri gibi gövdesine yapıştırdı.

"Sanırım beni bu halde bırakmanın komik olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

Ağzı kıvrılmıştı ama gözleri ciddiydi. "Bunu hisseden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Bu onu duraklattı. "Bilmiyorum. Ne durumdasınız?"

"Eyalet Harap Oldu," diye sessiz bir cevap verdi ve sonra gitti.

Hâlâ orada durmuş az önce olanları düşünürken cep telefonuna bir çağrı geldi. Arayanın kız kardeşi Brooklyn olduğunu görünce nefesini tutup olabildiğince rahat bir şekilde cevap verdi, Jacob'ın da yardımsever bir şekilde belirttiği gibi enkaz halindeydi. "İyi misin?"

"Seni sadece ihtiyacım olduğunda aramıyorum," dedi kız kardeşi. "Tamam, başka şekilde ifade edeyim," dedi Sophie. "Merhaba.

Bu hafta senden haber alamadım ve ne kadar meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum."

Kız kardeşi güldü. "Öyle de diyebilirsin. Dinle, senin için bir fikrim var. Biraz çılgınca, bu yüzden beni dinlemeden hayır demeni istemiyorum."

"Uh-oh," dedi Sophie. Kız kardeşi en son aklına bir fikir getirdiğinde, Sophie'nin Lucas adında yakışıklı ve zengin bir adamla çıkmasını istemişti...

"Tamam," dedi Brooklyn. "Jimbo'yu hatırlıyor musun?"

"Sınıfınızdan mezun olan ve siz diplomalarınızı almadan bir hafta önce pezevenklikten tutuklanan adam mı?" Sophie sordu. "Evet, hatırlıyorum. O hafta benim ortaokul güncel olayımdı."

"Evet ama teknik olarak o bir pezevenk değildi," dedi Brooklyn. "Sadece birkaç arkadaşını organize ediyordu. İş açısından."

Sophie güldü. "Onun reklamcısı olmalıydın. Dur tahmin edeyim, onunla karşılaştın."

"Facebook. Şu anda Vegas'ta, yasal bir iş yürütüyor, büyük paralar kazanıyor. Ve senin için bir iş ilanı var. Evden yapabileceğin bir iş."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Sophie.

"Çok kolay. Bunu kendi evinizin, hatta teknenizin rahatlığında yapabilirsiniz ve arama başına büyük paralar kazanırsınız."

Sophie gözlerini kırpıştırdı. "Telefon seksi mi?"

"Gerçek seks gibi değil ki," dedi Brooklyn.

"Hayır."

Brooklyn, "Bunu hiç düşünmedin bile," dedi.

"Evet, düşündüm. Bunu çok düşündüm. Bu korkunç bir fikir. Ve bu artık sadece telefon seksi değil. Görüntülü seks de var. Kendilerini canlı yayınlıyorlar."

"Bunu nereden bildiğini bilmek istiyor muyum?" Brooklyn sordu. "Hem zaten canlı yayın kısmını yapmak zorunda değilsin. Ve büyük paralar kısmını duymadın mı? Bak, bu çoğunlukla gece geç saatlere kadar süren bir iş. Tek yapman gereken biraz iç çekip nefes almak, birkaç vücut parçasından bahsetmek ve bunu nefes nefese bir Marilyn Monroe sesiyle yapmak, sonra altınsın."

Sophie bu kez durakladı. "Hayır," dedi daha az inandırıcı bir şekilde.

"*Büyük paralar*, Soph."

İç çekti. "Tamam, belki bunu düşünürüm."

"Bir şey değil."

"Henüz sana teşekkür etmiyorum," dedi Sophie. "Ve Tanrı aşkına, annemle babama söyleme."

"Duh."

Vücudu hâlâ bu gece elde edemeyeceği bir şeye duyduğu ihtiyaçla uğuldayan Jacob, Sophie'nin teknesinden ayrılıp kamaraya doğru ilerledi.

Onun tadını alabiliyordu. Onu hissedebiliyordu. Ve bu yeterli olmamıştı.

Bunun için burada olmadığını kendine zorla hatırlatmak zorunda kalmıştı. Onun için. Görevine geri dönmeden önce sınırlı bir zamanı vardı ve yapmak için geldiği işe devam etmesi gerekiyordu. Bunun ışığında telefonunu çıkardı ve kişi listesine baktı.

Özellikle bir kişiyle.

Hud.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden numarayı tuşladı.

Hud cevap verdi üzerinde ve önce Yüzük, sondaj a biraz nefessiz kalmıştı. "Jacob?"

diye sordu.

"Evet." Jacob eliyle yüzünü ovaladı. "Uh, meşgul müsün?"

"Slippery Slope'dayım. Hatırladın mı?" "Evet,"

dedi Jacob. "I-"

Ama Hud'ın bağlantısı kesilmişti. Tamam o zaman. Yürüdü. Çok uzak değildi, belki iki mil. Bar ve ızgaranın kapısını açtığında kızarmış yemek kokusu, yüksek sesli country müziği ve gürültülü, mutlu bir kalabalıkla karşılaştı.

Göğsünün içinde çarpışan geğmişi ve bugünü de ona çarptı.

Odanın diğer ucunda, Aidan ve Gray bir bilardo masasının üzerine eğilmiş, kısır bir oyuna benzeyen bir şeyin ortasındaydılar. Kenna masanın diğer tarafındaydı, elinde dartlar, dikkatle dart tahtasına bakıyordu. Onun yanında Jacob'ın tanımadığı bir adam vardı.

Hud barda durmuş, bir sürahi bira için para uzatıyordu. Sanki Jacob'ın varlığını hissetmiş gibi hızla döndü ve gözleri doğrudan ikizine kaydı.

Jacob derin bir nefes aldı ve ona doğru yürümeye başladı.

Hayatında kendini hiç bu kadar konfor alanının dışında hissetmemişti ve bu konuda iyi değildi. Bu onu kaşındırıyordu, sanki silahlarını kuşanmadan savaşa girmiş gibi kaşınıyordu. Bilardo masasında Aidan öyle bir vuruş yaptı ki, yumruğunu havaya kaldırıp zafer çığlıkları attı. Gray Aidan'ı yakaladı, kolunu Aidan'ın boynuna doladı ve ona

acı verici bir noogie gibi görünüyordu.

Aidan iterek kurtuldu, elini Gray'in yüzüne koydu ve itti.

Gray geri çekildi, ikisi de gülüyordu.

Güzel bir sarışın Gray'in arkasından yaklaştı ve

kollarını ona doladı. Kadının kollarında dönen Gray ona sokulurken Jacob iki kez baktı. Bu Penny'ydi. Onlarla aynı okula gitmişti ve Gray ona her zaman büyük bir aşk beslemişti. Üzerinde kocaman bir elmas vardı.

Görünüşe göre Gray en çılgın hayalini gerçekleştirmişti.

Hayır, diye düşündü Jacob, kıpırdamadan durarak, bu işte hiç iyi değildi. Eve dönmek için kendini toparlamıştı ve daha da toparlaması gereken çok şey vardı ama şu anda tek düşünebildiği bir yabancı olduğuydu.

Kendi hatan.

Hud sürahiyi barda bıraktı ve ona doğru yürümeye başladı. Jacob derin bir nefes aldı ve aynısını yaptı. Birbirlerine yaklaştıklarında Hud başını eğerek arka tarafı işaret etti. Orada başka bir odada daha fazla dart tahtası ve bilardo masası vardı.

Açık bir dart tahtasında buluştular. Bir zamanlar dart onların oyunuydu. İkisi de kaybedemezdi ve sahte kimliklerin yardımıyla bu beceriyi kendi çıkarları için kullanmışlardı.

Jacob Hud'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Oynuyor muyuz?"

Hud omuz silkti ve gelişigüzel bir dart seti aldı.

Oh, evet. Oynuyorlardı. Jacob da aynısını yaptı ve Hud'a önden gitmesini işaret etti.

"Beş-oh-bir?" Hud sordu.

"Bu tam bir korkak oyunu," dedi Aidan. O ve diğerleri arkalarından gelmişti. Kenna ve birlikte olduğu adam hariç herkes.

Penny dirseğini Aidan'ın karnına sapladı, Aidan'ın boğulurcasına öksürmesiyle sertleşti. "Affedersiniz?" dedi. "Amcık oyunu mu?"

Aidan yüzünü buruşturdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır," dedi. "Ben anlamıyorum. Belki de buna sık kafalı oyunu demeliyiz."

"Kincaid'ler cırcır böceği oynar," dedi Gray çıkan kavga üzerine. Penny ve Aidan'ın yanından geçerek Hud ve Jacob'a doğru yaklaştı.

Jacob en büyük üvey kardeşinin dart oynamaya kalkışacağını düşünmüştü ama onun yerine, gözleri duygu dolu bir şekilde dönerek onunla burun buruna geldi.

"Evdesin," dedi Gray, sesi biraz kalın çıkmıştı. Jacob başını sallamayı başardı.

"Hud bize anlattı," dedi Gray. "Ama seni kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Kalıyor musun?"

"İzindeyim," dedi Jacob. "Görevimi bitirmem gerekiyor." "Yani bu ne, bir kerelik bir şey mi?" Gray sordu.

Jacob birinin nefes aldığını duydu. Penny, diye düşündü, çünkü dördünden biri - kardeşler -Nefes alıyor gibi görünüyordu.

Brett ölene kadar, eve dönüp kalmayı hayal etmesine bile izin vermemişti. Ama bu dağa ayak bastığı andan itibaren başka hiçbir şey istememişti. Başını iki yana salladı. "Sadece bir kerelik bir şey değil."

Hud'ın omuzları kulaklarından düştü ve bu olduğunda Aidan ve Gray de rahatladı.

Jacob değil. Askıya alınmış ve asılı bırakılmış gibi h i s s e d i y o r d u .

Ama sonra Gray ona doğru adım attı, kollarını ona doladı ve ayakları yerden kesilmiş bir şekilde onu kocaman bir ayı kucaklamasıyla kaldırdı.

Hava Jacob'ın ciğerlerini bir "oomph" ile zorla terk etti ve Hud'un sırtışını yakaladı.

"Tanrım," dedi Gray, Jacob'ı bırakarak. "Seni orada ne ile beslediler? Bir dağ kadar büyüksün."

"Ben de bunu sormuştum," dedi Hud, rahatça uzanıp Jacob'ı Aidan'a çarpmasına neden olacak şekilde itti.

Aidan, Jacob'a bakıyormuş gibi yaparken ikisini de dik tutacak kadar sağlandı. "Bilemiyorum dostum," dedi Gray'e. "Bana hâlâ biraz cılız görünüyor."

"Onu şişmanlatacağım!" Penny neşeyle bağırdı, zıplayıp duruyordu. "Muhteşem ev yapımı çifte şekerlemeli keklerimle!" Dört iri adamın arasından sıyrılarak Jacob'ın önünde durdu, elleri kalçalarında. "Merhaba," dedi.

dedi. "Beni hatırladın mı?"

"Sen benim seksi İngilizce öğretmenimdin," dedi Jacob. "Ve Gray sana ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sormam için beni ikna etmeye çalışırdı. Elinde ne kadar para varsa bana rüşvet olarak verirdi, ben de yapacağıma söz verirdim. Bunun yerine parayı cebime atar ve sana onun bir aptal olduğunu ve ona bir daha bakmaman gerektiğini söylerdim."

Penny keyifle güldü. "O salakla evlendiğimi bilmeni isterim." Pırlantasını ona doğru parlattı. "Sekiz yıl önce. O artık *benim aptalım*."

Gray kollarını arkadan ona doladı ve çenesini öptü. Hepsinin bir ritmi, bir temposu vardı. Hepsi birbirini çok iyi tanıyordu ama o... tanımıyordu.

İşte o zaman Penny kendini ona doğru fırlattı.

Jacob onu zar zor yakaladı ve çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca ona sarılmasına izin verdi. Sonunda iç çekerek geri çekildi ve bir damla gözyaşını silkeleyerek burnunu çekti. Rimeli hafifçe bulaşmış olan Jacob'ı işaret etti. "Eğer gidersen ve işin bittiğinde eve dönmezsen, peşinden kendim gelirim, duydun mu beni?"

"Seni duyuyorum," dedi sessizce, göğsü sıkışmıştı. Yıllardır hayatı içgüdülerine bağlıydı ve bu içgüdüler keskin bir şekilde bilenmişlerdi. Hayatta kalmak sert bir şekilde içselleştirilmişti. Duyguların bu hayatta yeri yoktu.

Yıllar boyunca bilerek hiçbir şey hissetmemişti. Sonra Brett ölmüş ve içinde tuttuğu her şey bir tsunamiye dönüşmüştü. Burada olmak istiyordu ve Aidan, Gray ve Penny'nin buna açık olmasından memnundu ama Hud tek kelime bile etmemişti.

Ve en çok Hud'dan duymaya ihtiyacı vardı. Kendini ikizine bakmaya zorladı.

Hud'ın gözleri kapalıydı. Bir zamanlar bunun bir önemi yoktu. Birbirlerini körlemesine okuyabiliyorlardı. Her şeyi paylaşırlardı. Ama Jacob şimdi hayatını kurtarmak için bile Hud'ı tanıyamıyordu. Hud'a bir dakika vermeyi umarak, "Kenna nerede?" diye sordu.

Aidan ve Gray birbirlerine baktılar.

"Ne?" Jacob sordu.

"Planları var," dedi Aidan. "Gitmesi gerekiyordu."

"Ya da bana kızgın," dedi Jacob.

"Ya da bu," diye onayladı Aidan.

"Merak etme," dedi Gray. "Her zaman birimize kızgındır. Kendine gelecektir."

Aidan başını salladı.

Hud hâlâ konuşmuyordu ve ona kızgın olan tek kişinin Kenna olmadığını açıkça belli ediyordu. "Sabah onu görmeye gideceğim."

"Bu iyi olur," dedi Penny usulca, Hud ile Jacob arasındaki sessiz ve gergin alışverişi kaçırmadan. "Sanırım seninle bire bir zaman geçirmeye ihtiyacı var."

Herkes Hud ve Jacob arasında bakışırken garip bir sessizlik oldu.

"Yani dart mı oynayacağız yoksa el ele tutuşup etrafta mı dolaşacağız?" Hud sonunda sordu.

Penny iç çekti. Bir şey söylemedi ama iç çekişi çok şey anlatıyordu, en çok da erkeklerin gülünç olduğunu düşündüğünü.

"Cırcır böcekleri," dedi Jacob kararlılıkla ve dartları avuçladı. "İ ş t e ben de *bundan b a h s e d i y o r u m*," dedi Gray,

Bir kolunu Jacob'ın boynuna dolayarak onu kendine bağladı. "Cırcır böcekleri. Kincaidler cırcır böceği oynar." Jacob'ı itip kaktı. "Seni özledim, dostum." Ve bu basit cümle Jacob'ı öldürürken Gray onu bıraktı, dartları kaptı ve önden gitmek için adım attı.

Jacob hareket etmedi, edemedi. "Yani... iyi miyiz?"

"Evet," dedi Aidan. "Gerçi sen hâlâ aptalın tekisin."

Gray başını salladı.

Penny ışınlandı.

Ama Hud konuşmadı, Yakup'un sorusunu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi ve Yakup bunu biliyordu.

Hepsi iyi değildi.

Bölüm 8

Sophie rüyasında ateşli, uyuşturucu öpücükler ve Jacob'ın sıcak, sert, mükemmel vücudunu görüyordu. Sabahın köründe aşırı ısınmış bir halde uyandı ve bonus olarak baş ağrısı da vardı. Teşekkürler, Scotch.

Hayır.

Hayır, onu geç. Lucas'ı suçladı. Her şey için.

Suçu başkasına atma konusunda kendini daha iyi hissederek eşofmanlarını giydi ve yapmayı bildiği tek şeyi yaptı. McDonald's'a yürüdü, çünkü hiçbir şey akşamdan kalmalığı yağlı patates kızartması ve krep gibi karbonhidrat yüklemesiyle düzeltemezdi.

Siparişi iki katına çıkardı ve göle doğru yürüdü, acıktığı için mükemmel bir zamanlama yaptı. Telefonu tanımadığı bir numarayla çaldığında rıhtımdaydı. "Alo?" diye ihtiyatla cevap verdi.

"Seksi Sophie..."

İç çekti. "Hey, Jimbo."

"Nasıl sallanıyor, bebeğim?"

"Müthiş, harika, daha iyi olamazdı."

Güldü.

Ve tekrar iç çekti. "Tamam, Brooklyn'e sana numaramı vermesini söylediğimi biliyorum ama bu zayıf bir anımdı. Böyle bir şeyi gerçekten yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Güven bana, tatlı yanaklar, bu çok kolay. Tek yapman gereken cesaretlendirici olmak. Ve belki orada burada birkaç inilti çıkarmak."

"Cesaretlendirici mi?"

"Evet," dedi. "Onlarla konuş. Onlara ne

Giydikleriniz her zaman sohbet başlatıcıdır."

Sophie eşofmanlarına baktı. Victoria's Secret'ın sevimli eşofmanlarından da değildi. Daha çok Walmart'ta gece yarısı alışverişi yapanlarınkine benziyordu. "Şey..."

Jimbo onun aklından geçenleri okuyarak, "Yalan," dedi.

"Peki ya cesaretlendirme kısmı?" diye sordu.

"Sadece şöyle şeyler söyle..." Bir kadın sesi takındı. "Aramanı umuyordum. Çok kötüydüm, çok kötüydüm. Şaplağa ihtiyacım var' dedikten sonra 'Teşekkür ederim efendim, bir tane daha alabilir miyim' derseniz, altın değerinde olursunuz."

Neredeyse akşamdan kalma halinden sıyrılacaktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"İş konusunda asla şaka yapmam."

"Ama... insanlar gerçek hayatta böyle şeyler söylemezler, değil mi?"

Sadece güldü. "Buna bir oyunculuk işi gibi bak, tamam mı? Hepsi sadece bir iş. Erkek arkadaşınla *Fifty Shades* oynamak gibi. Sakın bana bunu yapmadığını söylemeye kalkma."

Eğer Lucas onunla *Elli Ton* oynamaya kalkışsaydı, onu öldürürdü ve cesedini kimse bulamazdı. Ve Lucas'ı düşünmek ona telefon seksini bir iş olarak düşünmesinin bile onun suçu olduğunu hatırlatarak inlemesine neden oldu.

"Evet!" Jimbo neşeyle söyledi. "Aynen böyle, sadece biraz daha yüksek sesle. Ayrıca biraz nefes nefese kalmanın da faydası olur. Arada bir de yumuşak, çaresiz bir inilti ekle, sanki kendini tamamen kaptırmışsın gibi." Sophie iç çekti ve neredeyse düştü denize ne zaman Jimbo güldü ve bağırdı, "Evet! İ ş t e b ö y l e bebeğim, aynen böyle. Hadi, bana küçük bir 'daha sert yap!' deyin ve büyük lige hazır olduğunuzu anlayayım."

Bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu ama onun işine duyduğu coşkuya gülmek zorunda kaldı. Yaşamak için yaptığın işi sevmek güzel olmalı. "İnsanlar bu konuda ciddi olamaz."

"Kalp krizi gibi." Ama o da gülüyordu, alay ediyordu.

Onu. Onun bu işi gerçekten kabul etmeyeceğini biliyordu.

O iyi bir sporcu olduğu için, kendisi de akşamdan kalma olduğu ve ne halt edeceğini düşündüğü için, o da dalga geçti. "Ah, Jimbo, ben çok, çok kötü bir kız oldum," dedi en iyi boğazda kurbağa, nefesimi tutamıyorum sesiyle, kızışmış bir kedi gibi ses çıkarabilecek düzensiz, kırık bir inilti attı. "Lütfen efendim, bir şaplak istiyorum."

Onun gülmesini bekledi ama gülmedi. Aslında, cızırtıdan başka bir şey yoktu. "Alo?"

"Da-aaaamn, kadın." Cidden etkilenmiş gibiydi. "Doğuştan yeteneklisin. Seni bu işe ikna edemeyeceğime emin misin? Yani, bu işte sigorta falan yok ama sana iyi, soğuk, nakit para kazandırabilirim."

Sophie, ağrıyan başını acıtan bir kahkaha atmayı başardı ve bağlantıyı kesti. İşte o zaman güç alanında bir rahatsızlık hissetti. Bunu geçen gün de hissetmişti, yavaşça döndüğünde garip bir farkındalık ürpertisi ve evet, Jacob'ın sadece birkaç adım ötedeki rıhtımda durup ona baktığını gördü.

Üzerinde sörf şortu ve tişört vardı, omuzları rahat, karın kasları gevşekti, Hot Lake Living'in reklamı gibi görünüyordu. Daha iyi bilmese, koyu renk lenslerinin ve sert ama seksi ağzının ardında çok şaşırmış göründüğünü söylerdi, ama daha iyi biliyordu. Jacob Kincaid şaşırmazdı.

Yaptığı şey gizlilikti. Onun geldiğini bile duymamıştı. "Bunu nasıl yapıyorsun, rıhtımda ses çıkarmadan nasıl yürüyorsun?"

"Çok, çok kötü bir kız oldum' mu?" diye sordu.

Boktan bir çubuk! Beyni söyleyecek bir şey arıyordu, herhangi bir şey. "Vay canına," dedi. "Uyuşturucu sorunun olduğunu bilmiyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani az önce 'Lütfen efendim, bir şaplak istiyorum' diye inlemedin mi?"

"Tamam," dedi. "İyi, beni yakaladın. Ben bir porno yıldızıyım. Biliyorum, bu büyük bir hayal kırıklığı, değil mi? Annemin arkasında sıraya gir."

Gülümsedi.

"Hey," dedi. "İsteseydim kesinlikle bir porno yıldızı olabilirdim!"

Bunun üzerine adam kahkahalarla güldü. Ve eğer akşamdan kalma olmasaydı, yemek için yürüdüğü için sıcak ve terli olmasaydı ve belki de hala dün geceden biraz tahrik olmasaydı, bunda bir mizah bulabilirdi. Bunun yerine gözlerini kıstı. "Beni gizlice dinlemenin bir nedeni var mıydı?"

"Halka açık bir yerde seks yaparken kulak misafiri mi oluyorsunuz?"

"Ben-" diye sözünü kesti ve derin bir nefes aldı. "Halka açık seks yapmıyordum!"

"O zaman bir şaplak istiyorsun. Özellikle 'lütfen efendim' kısmını sevdim." Adam biraz daha yaklaştı ve sonra daha da yaklaştı, öyle ki geniş omuzlarıyla sabah güneşinin önünü kapattı ve kadın onun gözlerinin karanlığından başka bir şey göremedi. "Seni dizlerimin üzerine yatırmaktan mutluluk duyarım," dedi saf seks sesiyle. "Eğer gerçekten nazikçe sorarsan."

"Isır beni," dedi, nabızı hızlanırken bile. "O da var."

"Argh!" Bir elini onun göğsüne vurdu. "Çok sinir bozucusun, bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Dudakları kıpırdadı. "Gördüğüm kadarıyla pek 'teşekkür ederim efendim, bir tane daha alabilir miyim' tipinde değilsiniz."

"Rüyanda görürsün." Onun seksi kıcını görmezden gelmeye karar vererek tekneye bindi ve oturup mücverleri mideye indirdi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, bu kez büyük bir zevkle. Çok güzeldi.

Sadece ona baktı. "Şimdi de mücverlerle seks mi yapıyorsun? Onlarla biraz yalnız kalmak ister misin?"

Ona ters ters baktı.

Sırıttı ve uçağa bindi, sormadan onun yanına oturdu.

"Siz erkeklerin tek düşündüğü şey bu mu?" diye sordu.

"Seks mi?" "Hayır." Durakladı. "Belki."

Dışarıdan gözlerini devirdi. İçten içe titredi.

"Telefonda kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

"Kız kardeşimin Vegas dışında kazançlı bir işi olan bir arkadaşı var. Daha fazla işe ihtiyacım olduğunu biliyor, bu yüzden aradığım adama söyledi. Bu benim seçmelerimdi."

"Kazançlı işi tanımla." "Telefon seksi."

"Hayır," dedi hemen.

Kadın inanamayarak ona baktı. "İş kabul etmiyorum. Yine de bunun sizin için neden önemli olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Onun geldiğini bile görmemişti. Tek bildiği, bir sonraki kalp atışında adamın kocaman elini ensesine kaydıracağı ve onu kendine çekip öptüğüydü.

Ağzı artık sert değildi. Sıcak ve vericiydi ve kadın tamamen istemsiz bir şekilde çaresizce küçük bir mırıltı çıkardı ve ona doğru bastırdı, daha fazlasını aradı, istediğini bile fark etmediği şeyleri aradı.

Ve sonra aniden ağzı kayboldu.

Bir adım geriye sendeledi ve gözlerini ona dikti. "Ne...?"

"Şimdi biliyor musun?" diye sordu alçak ve seksi bir sesle. "Benim için neden önemli olsun ki?"

Alt dudaklarını ısırdı.

"Öyle mi Sophie?"

Gözlerini kapattı, sonra açtı ve onu işaret etti. "Sen büyük bir karmaşasın, bunu biliyor musun?"

"Aynen bebeğim." Elini uzatıp kızın saçının bir telini hafifçe çekiştirdi. "Dün geceyi paylaştığın için teşekkürler."

"İsteyerek yapmadım," dedi. "O şişeyi içmeyi hiç istememiştim."

Gülümsedi. "Seni kastetmiştim. Bir kısmınızı paylaştığınız için teşekkürler."

"Ah," dedi zekice, hem onu bu konuda konuşturduğu için ona kızgındı hem de böyle söylemesinden garip bir şekilde memnun oldu ve duygulandı.

"O kadar şaşırmış görünme," dedi. "Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum."

Eğer paylaştığı için teşekkür etmesi onu sersemletmişse, bu onu neredeyse felç etmişti. Bir de onun bedenine, dokunuşuna ve sesine verdiği tepki vardı. Ona iki çantasından birini uzattı.

Arkasına yaslanıp, kendisinininkini açtı ve gülümseyerek içine baktı. "Hash browns ve krep," dedi saygıyla.

Derin bir nefes aldı. "Akşamdan kalma olduğum için," diye başardı, belki de istediğinden biraz daha savunmacı bir şekilde.

"En sevdiğim," dedi. "Akşamdan kalma olmasam bile."

"Piç," dedi ve çantayı kapmak için uzandı ama onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

Gülümsedi. "Tekneyi bu gece burada demirli tutmana izin vereceğim."

"İki gece," dedi hemen. Seksi bir erkeğe aşık olabilirdi ama aptal değildi.

Gülümsedi. "İki," dedi o kadar kolay ki, keşke bir hafta isteseydim diye düşündü. Ağzını açtı ve sonra tereddüt etti.

"Ne?" diye sordu.

"Gerçekten bu konuda konuşmayacak mıyız?"

"Şaplak mı istiyorsun?" diye sordu. "Elbette, ama ben konuşmaktan çok hareket eden bir adamım, bu yüzden..." Dizini sıvazladı.

Gözlerini kısmıştı. "Bunu denersen komik bir şekilde yürürsün. Sonsuza kadar."

Güldü. Ve kahretsin, gerçekten harika bir kahkahası vardı. "Ve öpücüğünü kastetmişim," dedi.

Jacob bir süre sessiz kaldı ve o da biraz sinirlenmeye başladı. Sonunda konuştuğunda bu rahatsızlık bir kademe daha arttı.

"Bu işin peşini bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm," dedi sakın bir sesle. Sanki söz konusu öpücükler onu onun kadar çıldırtmamıştı.

Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum.

Şaşkın ve tedirgin bir halde ayağa kalktı ama adam da aynısını yaptı ve ilerlemesini durdurmak için bir kolunu ona doladı. Yoğun ve aç gözleri kızın ağzına sabitlenmişti. Teni sıcak bir zevkle canlandı ve kemikleri sıvılaştı. Sonra onu derin, aç ve güçlü bir şekilde öptü, kalçaları onunkilere doğru kayıyordu.

Sertti. Onun için. Ve bunu fark ettiğinde, o aptal tekne, para sorunları, tüm berbat hayatı bir anda yok olup gitti.

Sanki ondan önce hiç öpülmemiş gibiydi. Sanki uykuda olan bir parçası hayatı boyunca bu öpücüğün onu uyandırmasını beklemişti.

Parmakları eşofmanının eteğinin altından kayarak çıplak göbeğine yerleşti. Parmakları uzun, nasırlı ve sıcaktı. Adamın şu anda dinlenmekte olan gizli, kolay gücünü hissedebiliyordu ama onun yüzeyinin altında anlamadığı ve başa çıkabileceğinden emin olmadığı bir güç olduğunun da farkındaydı.

Ayrıca adamın avuçlarını göğüslerinin kıvrımlarının hemen altında hissedebiliyordu. Bir şey bekliyordu. Onu beklediğini fark etti. Bu iri yarı, alfa adam, kız ona istediğine dair bir işaret vermedikçe harekete geçmeyecekti.

Ve oh, o istedi. Soru bu değildi. Soru şuydu... şu anda kendi kararlarına güveniyor muydu? Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu ve bu gözlerinden okunuyor olmalıydı, çünkü küçük, alaycı bir gülümsemeyle adam kendini kurtardı. "Görünüşe göre yapman gereken bir seçim daha var," dedi. "Ne zaman olacağını bana bildirirsin."

"Ne zaman?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Benim için hazır olduğunda."

Biz hazırız. Hazırız, diye bağırdı iyi kısımları.

Ama beyni susmadı. *Çok hızlı. Sadece bir takılma olmak istemezsin.*

Ama neden olmasın? Onun iyi tarafları tartıştı. Aşkı denedin ve dişlerine tekmeyi yedin! Yeni bir şey deneyelim. Onu deneyelim.

Hâlâ ona bakıyordu ki, adam şakacı bir şekilde "Bir ara üç doğru bir yalan oyununu bir kez daha oynamamız gerekecek." dedi. Gülümsedi. "Tabii *Elli Ton* oynamayı tercih etmezsen."

"Cidden," dedi, yüzünün kızardığını hissederken bile. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, diğer kısımları da. "Çok, çok uzun zamandır komik bir şekilde yürüyorum."

Sırıttı.

Ona verdiği yemeği işaret etti. "Bunu bugünkü park kartının ödemesi olarak düşün. Bir makbuz isteyeceğim."

Adam güldü ve onu tekrar kendine çekerek şaşırttı. Üşüdüğünü fark etmemişti ama adamın ona dokunuşuyla içinde derinlerde bir şeyler ısındı. Sonra onu tekrar öptüğünde düşünce süreci tamamen raydan çıktı, yavaş, derin, sıcak. Ona, kokusuna, sert vücudunun onunkine değme hissine, nefes alışının sesine... ellerinin altındaki kalp atışının hissine dalmış gibi hissetti.

"Makbuz alındı," diye mırıldandı, arzudan başı dönüyordu, çok fazla arzudan. Dudaklarını yaladı, onun son bir tadına bakmak istiyordu ama bu yeterli değildi.

Yakın bile değil.

Biri ona, başka hiçbir şey yapamayacağı kadar seksiymiş gibi, bir değeri varmış gibi, onun için bir şey ifade ediyormuş gibi dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Hayatta cinsel bir bağdan daha fazlası olduğunu biliyordu, ama bazen cinsel bir bağ iyiydi, gerçekten iyiydi. Tanrım, buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı ve tam o anda, ya olursa, ya sonra ya da *şu an* dışında hiçbir şey için endişelenmemeye karar verdi. Özellikle de *şu an* sahip olduğu tek şey olduğu için. Hayatının geri kalanı tamamen değişkendi. Ve Jacob...şey,

Ailesi için buradaydı ve hepsi bu. Onun da sadece şu anı vardı. Mükemmeldi. Ve hayatında ne sıklıkla mükemmel olan bir şey olmuştu ki? "Jacob?"

"Öyle mi?"

"*Ne zaman,*" diye fısıldadı.

Bir an durdu, yüz ifadesini inceledi. Bilmek istediği her şeyi orada bulduğunu umuyordu, çünkü sözlerini kaybetmişti. Elindeki tek şey onu içten içe yakan açlık ve ihtiyaçtı.

Onun bakışlarını tutarak elini avucunun içine aldı ve ağzını avucunun üzerinde gezdirdi.

Kalçaları titriyordu.

Parmakları onunkileri sıktı. "Emin ol, Soph."

"'Ne zaman' diyen bendim," diye hatırlattı ona ve sonra durakladı. "Emin misin?"

Onu kendine doğru çekti ve sıkıca sardı. sıcak, güçlü kollarını ve sonra kalçalarını onunkilere doğru salladı.

Sertti. Evet, emindi.

"Sana bunu istediğimi söylemiştim," dedi. "Seni istediğimi." "Evet, ama etki altındaydın." Kadın gözlerini gözleri. "Belki de bunu kastettiğinden emin değildim."

"Söylediğim her şeyde ciddiyim." Sesi göğsünde sessizce gümbürdüyor, onunkine karşı titreşiyordu. "Her zaman."

Otomatik bir inkârla başını salladı. "Ben sözlerle inanmam. Senden böyle bir şey istemiyorum. Hiç kimseden."

"Bu konuya daha sonra döneceğiz."

"Hayır," dedi. "Yapmayacağız. Gerek yok. Bunun ne olduğunu biliyorum ve özellikle de ne olmadığını biliyorum."

"Demek kristal bir küreniz var," dedi.

Geri adım atarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu tam olarak beklediğim gibi gitmiyor."

"Ne bekliyordun, hızlı bir sikiş mi, tek kelime etmeden?"

"Evet, lütfen," dedi. "Teslim edecek misin, etmeyecek misin?"

Boğazının altından güldü. "Şimdi de 'lütfen' diyor," dedi, görünüşe göre belli bir kimseye değil. Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Teslim edebilirim." Bu alçak, boğuk, kendinden emin bir yemindi.

Beklentiyle ürperdi. "Böyle şeyler söyleyip duruyorsun ama ben hâlâ burada durmuş kanıtlamanı bekliyorum."

"İlk öpücüğümüz yeterince kanıt değil miydi? Ya da ikincimiz?"

Omuz silktilti, kendini aşırı ısınmış ve rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuş hissediyordu ve biraz da adamın kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyordu. "Öpücük öpücüktür. Benim için hepsi aynı."

"Yalancı."

Kızardığını, sıcaklığın saç diplerine kadar yükseldiğini hissetti. *Yakalandı*. Çünkü onu kollarına alıp öpmesinin ne kadar güzel olduğunu çok iyi biliyordu. Tek bir saniyesini bile unutamıyordu, hepsi beynine silinmez bir şekilde kazınmıştı, ağzının her fırçası, parmaklarının her dokunuşu, boğazından kopan her sert erkek sesi.

Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam onu kendine doğru çekti, omurgası göğsüne, poposu kasıklarına değdi.

Adam hâlâ sertti, çok lezzetliydi ve kadın ona doğru kırılmaktan kendini alamadı.

Yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi ve gözleri karanlıktı ve şimdi eğlenceden çok daha fazla bir şeyle titreşiyordu. Meydan okuma ve sıcaklık, her ikisi de kızın tüm sinir uçlarını yalıyordu. "Sana göstereyim," dedi ve başını eğdi. Ama bir an için çenesine sokulup kulağına doğru usulca mırıldanarak onu şaşırttı. "Bunu yapıyoruz."

Ona sarıldı. "Evet." Tanrım, evet.

Elini Sophie'nin atkuyruğuna dolayarak, yüzünü Sophie'ye doğru kaldırına kadar nazikçe ama sertçe çekiştirdi. "Eğer senin yatağında olacaksam, Sophie, bu süre boyunca benimsin."

Ve eğer bu, tüm vücudu onun olma düşüncesiyle titrediğinde iç feministini geri çekmediyse cehennem olsun. "Ama

Elli Ton tarzında değil, değil mi?" Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Korktun mu?"

Dehşete düşmüştü. "Benim hakkımda birkaç şey bilmelisin," dedi. "Birincisi, bir erkeğin taşaklarını boğazına sokmakta gerçekten iyiyimdir."

"Not edildi," dedi. "Ve iki?"

Bu zor kısmıydı. Yutkundu. "Ben gerçekten oldukça vanilyayım."

Gözleri yumuşadı ve onu nazıkçe öptü. "En sevdiğim tatlardan biri," diye mırıldandı.

İçinde bir şeyler eridi. "Bir şey daha var." "Söyle," dedi.

"Senin yatağın olmak zorunda. Benimki çok küçük."

O gülümsedi a çok yaramaz Gülümse.

"O zaman I tahmin etbu da beni senin yapar."

Bu düşünce onu titretti. "Bana duşunda sıcak su olduğunu söyle."

"En ateşlisi."

"Jacob?"

"Öyle mi?"

"Acele et."

Bölüm 9

Sophie, Jacob'ın elini tutup onu tekneden çektiğini, ikisinin de rıhtımdan yukarı, sahildeki kamarasına doğru ilerlediklerini zar zor fark etti.

Evinin içini ya da yatak odasına nasıl geldiklerini hiç hatırlamıyordu. Kapıyı tekmeleyerek kapatması ve onu kapıya doğru itip öpmesinden başka bir şey hatırlamıyordu.

Şaşkın bir hayretle onun olduğunu düşündü. Süre boyunca onun. Ona daha da yaklaşmak için mücadele ederken içinden bir heyecan geçti. Ah, onu kapıya kadar tutan o sert, zayıf, mükemmel vücuda yapmak istediği şeyler, onu çenesinden o seksi sörf şortunun bel bandına ve ötesine kadar yalamakla başladı. Sadece bunu düşünmek bile ağızları tango yaparken muhtaç iniltilerin kaçmasına neden oluyordu.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı kabaca, elleri kalçalarından aşağı kayarken dişleri boğazını sıyırdı ve bacaklarını ona sarabilmesi için onu yukarı kaldırdı. "Seni yakaladım."

Bunun tam olarak ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok uzun zamandır ilk orgazmına doğru koşuyordu ve ellerini gömleğinin altına sokmaya çalışmakla, onun sıcak tenine ihtiyaç duymakla çok meşguldü. Parmakları şık sırtının yontulmuş manzarasında dans etti ve sonra göğsüne geldi, burada bir kez daha kalbinin atışını hissedebiliyordu, şimdi neredeyse o kadar sabit değil. Yumuşak bir iç çekişle parmak uçlarına kalktı ve adamın alt dudağını dişlerinin arasına alıp çekiştirdikten sonra bıraktı.

Koyu renk gözleri, istediği intikamın vaatleriyle parlıyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki titriyordu, sarılmak istiyordu ve kısa bir süreliğine de olsa kendini kaybetmek istiyordu. Ve aynı şeyi onun için de istiyordu, onun da içinde kendini kaybetmesini istiyordu.

Vücutları yaklaşmak için zorlanıyordu ama aralarına bir kâğıt bile sığmıyordu. Hızla atan nabzı kulaklarında o kadar yüksek sesle zonkluyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordu. Ama sonra Jacob o eşsiz gülümsemesiyle gülümsedi ve bir şeyler duydu, iç sesi şaşkın bir sesle "uh-oh" dedi. *Pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde edeceksin. Unutma, hayatına giren her iyi şey sana kan, ter ya da gözyaşına mal oldu...*

"Kapa çeneni," dedi.

Jacob kaşlarını kaldırarak geri çekildi.

"Sen değil!" dedi çabucak. "Benim iç sesim." Başını iki yana salladı. "Boş ver onu. O bir sürtük."

Boğazının altından güldü ve saç çizgisindeki çılgın bukleleri okşadı, bir parmağını yanağından ağzının köşesine doğru çekti. "Ondan hoşlanıyorum," dedi ve sonra tekrar ağzını kendi ağzıyla kapattı, tatlılık ve vahşilikle ona sahip oldu, bunun cinsel yoğunluğu onu bir döngüye soktu.

Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında Jacob onun bacaklarının yere kaymasına izin verirken bakışlarını ondan ayırmadı. Yatak odasının kapısının kilidine vurdu. Sırtına bastırıldığı eline arkasından uzandı ve cep telefonunu zayıf parmaklarından alıp bir kenara koydu. Kendi telefonu da cebinden çıkarıldı ve aynı kaderi paylaştı.

Sonra gömleğini çıkardı ve kız orada durup akıllara durgunluk veren sıcaklığa -o omuzlar! o göğüs! o karın kasları- aval aval bakarken ayakkabılarını çıkardı. Bu onu, ağız sulandıran karın kaslarını açıkta bırakacak kadar bol olan ve ona hazine izine kışkırtıcı, alaycı bir bakış veren düşük askılı sörf şortuyla bıraktı.

Parmakları uzanıp dokunamadan, adam eşofmanının fermuarını açtı ve sırrını keşfetti.

Altında hiçbir şey yoktu.

"Yemek almak için acelem vardı," diye açıklama yaptı.

İri, sıcak elleri çıplak gövdesinden yukarı kayarak göğüslerini avuçlarken hırıltısı alçak ve takdir ediciydi. "Günümü gün et ve bana tamamen komando olduğunu söyle," dedi kısık sesle, parmakları onun sıkı ve ağrıyan meme uçlarını törpülüyordu.

"Olabilir-" Bir sonraki vuruşta eşofmanlarının ayak bileklerinde olduğunu görünce bir nefesle sözünü kesti.

Kendime not: Jacob Kincaid ile prime time için hazır olmayabilirim.

"Evet," dedi, sesi o kadar ateşliydi ki neredeyse çöktü. "Tamamen komando olmuşsun."

"Yemek, Jacob! Yemeğe ihtiyacım vardı!"

Boğazından kısık bir kahkaha attı ve elleri onun üzerinde yavaş ve emin bir şekilde hareket etti ve dokundukları *her yerde* alevler tutuşturdu. "Hâlâ yemeğe ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bir eli kızın kalçasındaydı, diğeri ise yavaşça karnından aşağıya, güneye doğru kayıyordu. "I..."

Adamın yetenekli parmakları nazik ama bilgili bir vuruşla kalçalarının arasına kaydı ve kadın ne söyleyeceğini unuttu.

"Soph. Yemek mi? Yoksa bu mu?" *Bu*, parmaklarının çok yaramaz, çok bilerek kaymasıydı.

Onu kızdırmak ve yemek demek için ağzını açtı ama adam başparmağıyla şeytani bir şey yaptı ve kadın nefesini tutup ona sarıldı. "Şortun," demeyi başardı. "Hâlâ onları giyiyorsun."

Tek bir ekonomik hareketle onlardan kurtulurken ağzından hınzır bir gülümseme geçti.

Kadın daha mallara bakamadan, adam onu yatağına yatırdı. "Dün gece bunun hayalini kurdum," dedi,

Bacaklarının arasında sürünüyor ve nefis ağırlığıyla onu sıkıştırıyordu.

"Benim komando olmam hakkında mı?"

Gülümsedi, yoğun ve *tehlikeli*. "Yatağımda altımda olman hakkında," dedi ve sonra şimdi ona binmesi için yuvarlandı. "Ve üzerimde. Yukarı kay, Soph."

"Um, ne?" Yukarı kaymak mı? Nereye?

Jacob tekrarlamadı, sadece kollarını kızın kalçalarının altından geçirdi ve fiziksel olarak onu göğsünden daha yukarı kaldırdı ve sonra...

Oh Tanrım, ve sonra.

Elleri kızın kıkırda, ağzı sıfır noktasındaydı.

Daha önce bu pozisyonda bulunmuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı, ama gerçek şu ki, kendisiyle ne yapacağı konusunda kesinlikle hiçbir fikri yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla adamın yüzünde oturuyordu! Far ışığındaki geyik gibi hareketsiz kaldı ve elleri havada çırpınmaya başladı. Onun altında, adam kısıp bir kahkaha atmış olabilirdi. öldürmek onu Daha sonra, o söz verildi ve ellerini tutarak üstündeki yatak başlığına getirdi, sıkamak için ahşap milleri kavrayana kadar bekledi, onları kavramasını istediğini belli etti

Sıkı.

Emniyet kemeri olmadan bilinmeyen bir hız trenine bindiği için başka pek bir şey yapamazdı.

Omuzlarıyla bacaklarını daha geniş bir alana iterek içine yerleşti. Dili onu tam olarak doğru noktada okşadığında, temel yaşam desteğiyle ilgili olmayan mevcut tüm beyin hücreleri harekete geçti. Adamın dili ve dudakları hassas bedenini okşarken, omuzları onu açık tutarken, elleri kıkırda üzerindeyken, tamamen istemsizce "Ohmigod," diye soludu. Daha önce hiç bu kadar açık ve savunmasız olmamıştı.

"Tanrım, tadın çok güzel," diye mırıldandı, vites değiştirdi, sokulmaktan öpüşmeye geçti ve onu titretti. Elleri yatak başlığından kaymaya başladı ama adamın gözleri

Kadın da onunkini sıkıca kavradı; tam da adam onun hassas etini yakalayıp emerken.

Bu onu doğrudan uçurumun kenarına götürdü, hatta uçurumu geçti, öyle ki serbest düşüşten hemen önceki o mide bulandırıcı kalp atışında uçurumun üzerinde asılı kaldı.

Hiç böyle hissetmiş miydi? Bu kadar vahşi, bu kadar tamamen kontrolden çıkmış? Başka bir insana bu kadar yakın?

Cevap kolaydı. Hayır.

Bu da kendi dehşetini beraberinde getirdi. Çünkü onu böyle görmesine izin vererek ne halt ediyordu? Onu bu şekilde almasına, nefes nefese kalmış, inleyen, aşırı ısınmış bir şehvet topuna dönüştürmesine izin vererek?

Ve işte o zaman dondu kaldı, çok açıldı, çok korunmasızdı, çok lanet... tüm bunların ne anlama gelebileceğinden korkuyordu. "Bekle, yapamam," diye nefes nefese kaldı, parmakları yatak başlığını ölümüne kavramıştı. "Yapamam-"

Jacob hemen uzanıp kızın ellerini büyük, sıcak elleriyle kapadı ve parmak uçlarını kızın parmaklarının arasında gezdirerek hafifçe tahtadan ayırdı. "Tuttum seni," diye mırıldandı boğuk bir sesle, parmaklarını sıkarak. "Sophie, seni yakaladım."

Çılgınca başını salladı. Güzel. Ona sahipti. Bu gerçekten iyiydi, çünkü Tanrı biliyordu ki, kendisi yoktu.

"Nefes al," diye emretti sessizce, ellerini kulaklarını saran uyluklarında aşağı yukarı gezdirerek! "Sadece nefes al."

Tamam. Nefes al. Adam önce bir uyluğunu, sonra diğerini nazikçe öperken bile havayı içine çekip çıkardı, içine çekip çıkardı. Ve sonra ikisinin arasını. Kadın inledi ve adam tekrar yaptı.

Ve tekrar, yavaşça onu geri götürüyor.

Ve sonra parmakları adamın saçlarındaydı, onu daha önce hiç gitmediği bir yere, tamamen kendi dışında bir yere götürdüğü için sıkıca tutuyordu ve boşaldığında uzun ve sert bir şekilde boşaldı. Sonrasında, tüm vücudu

çöktü. Tamamen kemiksiz kaldı, parçalarını toplayamadı ve kendini tekrar bir araya getiremedi.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Jacob onu sımsıkı kucaklamış, kollarıyla sıkıca sarmış ve kulağına tatlı sözler mırıldanmıştı. Kız nihayet kendine geldiğinde Jacob gülümseyerek onu öptü ve sonra yuvarlanarak onu altına aldı. "Şimdi," dedi. "Hadi 'yapamam'ı gözden geçirelim. Çünkü az önce yaptın."

Güldü. "Gösteriş."

Gülümsemesi soldu ve kızın yüzünü avuçladı. "Başka çekincen var mı?"

Aklına tek bir tane bile gelmiyordu, bu yüzden yavaşça başını salladı. Komodindeki bir şeyi almak için ona doğru uzanırken tekrar gülümsedi.

Prezervatif.

Tamam, güzel. Gerçekten iyi. İçlerinden birinin beyni hâlâ çalışıyordu. Çünkü tek yapabildiği ellerini adamın göğsünde gezdirmektir; güneye, vaat edilmiş topraklara doğru ilerlerken dokunuşunun altında titreyen karın kaslarının üzerinde. Kadın onu okşadığında, adam çok erkekçe bir takdir sesi çıkardı ve elinin içine doğru itti.

"Bu düşünceni unutma," dedi. Paketi dişleriyle yırtarak açtı ve prezervatifi boyundan aşağı yuvarlayarak kadının nefes nefese kalmasına neden oldu. Bu sismik ölçekte bir şehvetti. Daha fazlası da vardı ama o bunu derinlere itti. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama adam ona karşı koymasını, hatta neden karşı koymak istediğini hatırlamasını bile imkânsız hale getiriyordu. "Acele etmeyi unutup duruyorsun," diye yakındı.

Jacob yarı gülerek, yarı inleyerek kadının içine girdi. Ağırlığını kollarına vermiş, hareket ederken yüzünü kavırıyor, acele etmiyor, o kadar derine iniyordu ki kızın nefesi kesiliyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyordu. Ve sonra tekrar. Ve bir kez daha... Ayağa kalkarken ayak parmaklarının kıvrılmaya başladığını hissetti, sanki oraya aitmiş gibi onu kalçalarının arasına aldı. "Daha fazla," diye inledi.

Adam tekrar itti ve kadın beklentiyle gerildi ama adam daha fazlası yerine ağzını onunkinden çekti. Kadın gözlerini açtı ve adamın karanlık bakışlarında kendi ağır g ö z k a p a k l ı bakışlarının yansıdığını gördü.

"Acele etmeyi pek sevmem," dedi.

"Neyle ilgileniyorsun?"

"Yavaş. Uzun. Sert. Sıcak. Kirli..." Dişleri kulak memesine battı. "Hala içeride misin?"

Kendini sabitlemek için bir nefes aldı ve sallanarak onu daha da derinlerine oturttu, aynı zamanda iç kaslarını sıktı.

Onun adını inleyerek söyledi. "Evet, sen de varsın." "Hayır, *sen varsın*," dedi ve adamın homurdanmasına neden oldu.

O zaman o kavradı onu kalçalar ve aldı
Onu. Yavaş. Uzun.

Sert. Ateşli. Kirli... Otuz saniye içinde nefesi kesilmiş, soluk soluğa kalmış, daha fazlası için yalvarıyordu, ama adam tatlı kışını acele ettirmeye devam etti, derinlere gömülü kaldı ve hafifçe sallandı, sadece dışarı çekip yavaşça içeri itti, onu gerdi, her vuruşta daha derine ulaştı.

Ona doğru yükselip tırnaklarını sırtına geçirerek adını haykırdığında, sonunda canavarı serbest bıraktı. Adam öyle bir tempo tutturdu ki, kadın onun altında kıvranıyor, çaresizce onun üzerinde hareket ediyor, başını ellerinin arasında tutuyor, vücutlarının birlikte hareket ettiği aynı yoğunlukla onu öpüyordu.

Tekrar patladığında, zevk onu ele geçirdiğinde çığlık attı, onunla birlikte geldi, ağız ağıza, gözleri şok edici zevk boyunca onunkini tuttu. Onunla birlikte, onun üzerinde kaldı, derinlere gömüldü, onun dokunulmamış hiçbir parçasını bırakmadı ve sonunda nefesini yakaladığında, ona güvenlik battaniyesiymiş gibi yapıştığını fark etti. Çabucak bıraktı ve belli belirsiz bir kıpırdanma gösterdi, adamın üzerinden yuvarlanacağını ve ardından bu garip olayın üstesinden gelebileceğini düşünüyordu.

Ama onun çenesine sokulmak dışında kıpırdamadı.

Tekrar kıpırdandı ve bu sefer küçük bir itme ekledi.

Adam alçak sesle, sert bir kahkaha attı ve kadının seks sonrası bedeninin ürpermesine neden oldu. "Bir erkeğe yükümlülükleri olduğunu unutturuyorsun," diye mırıldandı ve büyük bir kedi gibi ona sürtündü.

Oh Tanrım. Yine sertleşmeye başlamıştı. Ve daha da şaşırtıcı olanı, vücudu sanki simitin tuzuymuş gibi onun etrafında dönüyordu. "Oh hayır," dedi ellerini göğsüne vurarak. "Hayır."

Başını kaldırdı, gözleri kısıktı, saçları dağınıktı, boynunda bir ısırık izi vardı - Tanrım, boynunda bir ısırık izi mi? Onu ısırmış mıydı? Onu ne zaman ısırmıştı ki? Kahretsin, çok ateşliydi. "Ciddiyim," dedi zayıf bir sesle, adam önce şakağına sonra da yanağına bir öpücük kondururken.

Son bir tembel hamle daha yaptı ve kadın bunu sonsuza kadar inkâr edecek olsa da, neredeyse sadece bu yüzden boşalacaktı. "Nesin sen," diye sordu, "yüz geçirmez testosteron ve feromon mu? Eğlendin, şimdi çekil."

Böylece hareket etti. Onun içine.

"Böyle mi?" diye sordu piç günahkârca.

Nefes nefese kaldı ve ona sarıldı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Yumuşak bir kahkaha daha atarak onu öptü, yumuşak ve tatlı bir şekilde ve sonunda, Tanrı'ya şükür, ondan uzaklaştı.

Kaybını eksik bir uzvu gibi hissediyordu... Bunu kabul edeceğinden değil. Asla.

Ama onun yüzüne bir kez baktı ve bilmiş bir sırıtışla parladı.

Bölüm 10

Sophie gözlerini açtı ve etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılmış bir çift güçlü, sıcak kolla sarılmış olduğunu fark etti. Bir santim geri çekildiğinde, Jacob'ın o dipsiz karanlık gözlerden kendisini izlediğini gördü.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi.

Tanrım, onun büyük, lezzetli ve rahat yatağında uyuyakalmıştı. Suçu lanet tekneye, aptal göle, üst üste çok fazla uykusuz geceye atacaktı ama inkarlarının sağır kulaklara çarpacağını söyleyebilirdi çünkü yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa gerçeği biliyordu. Sorun orgazmlardı.

"Bana horlamadığımı söyle," dedi.

"Hayır." Durakladı. "Salya akıtmak, evet.

Horlama, hayır." "Salyam akmadı!"

Sadece gülümsedi.

"Bilmelisin ki," dedi, "ben sadece senin düşün için buradayım."

Dudakları kıpırdadı. "Elbette."

Parmağını adamın göğsüne sapladı. "Ciddiyim. Seninle yattım çünkü sıcak suyun var. Elbette, seksi zamanlar iyiydi, ama bunu *duygusal* bir şeyle karıştırma, çünkü buna katlanmayacağım."

Başını arkaya eğdi ve güldü.

Gözlerini ona dikti. "Aşağılanmış olman gerekirdi."

"Senin de dürüst olman gerekiyor. Korkutmaya çalışmayı bırak

beni uzaklaştır."

İçini çekti. "Bu benim olayım."

"Senin olayın mı?"

"Evet ve bu işte iyiyim." Kaşlarını çattı. "Neden bana inanmadın?"

"Seksi zamanlar sadece iyiydi...?" diye tekrarladı, inançsızlığı ağır basıyordu.

Kızardı. "Bu doğru olabilirdi."

Tekrar güldü. "Bebeğim, yirmi beş kere falan boşaldın."

"Peki." Onu aşağılayacak bir şey bulmakta zorlandı ama adam uyandığında bile seksi görünüyordu. "Uykunda osurmuşsun," dedi.

"Tekrar dene."

"Peki, sen başka bir şey yaptın. Sen... konuştun," dedi, oldukça zekice, diye düşündü. "Kesinlikle uykunda konuştun."

Tepkisi belli belirsizdi, özellikle de bir santimi bile kıpırdamadığı için, ama kesinlikle... *geri mi çekildi?*

"Hey, şaka yapıyorum," dedi. "Sen konuşmadın." O durakladı. "Ama eğer olsaydı, ne söyleyeceğini düşünüyorsun?"

Gözlerini kapattı.

"Tamam. O zaman 'Cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyorum' demeyeceğini varsayıyorum," diye şaka yapmaya çalıştı.

Adamın gözleri açıldı ve kadın hatasını anında anladı. Bu bir askerdi, yaraları içeride olsa bile bir Yaralı Savaşçı. Muhtemelen birçok cesedin nereye gömüldüğünü biliyordu ve yaptığı şaka hiç de hoş değildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Düşüncesizce davrandım."

Bir an konuşmadı, sadece düşüncelerini toparlıyormuş gibi yavaş ve derin bir nefes aldı. "Sanırım bazen uykumda konuşuyorum," dedi. "Ya da kötü rüya görüyorum. Zorlu bir turdan sonra bir süre böyle oluyor."

"Tahmin edebiliyorum." Kendini tutamayarak parmaklarını adamın kısa saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Aslında, yaşadığın onca şeyden sonra eve dönmenin ve eve uyum sağlamaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

düzenli sivil hayat."

"Eve dönmeyi beklemiyordum."

Kadının bakışları yüzüne yöneldiğinde onunla buluştu.

"Yapmadım," dedi. "Kariyer sahibi bir asker olacağımı düşünmüştüm." "Fikrini ne değiştirdi?"

"Brett'in ölümü."

Acı, keskin ve karanlık, sözlerinin derinliklerine gömülmüştü, açıkça saklamak için savaştığı bir acıydı ve sesini bulması bir anını aldı. "Patlamada yaralandın mı? Bu yüzden mi izindesin?"

Profili gergin, ağzının köşeleri sertti. "Sadece birkaç sıyrık ve beyin sarsıntısı, önemli bir şey değil," dedi. "Başka bir arkadaşım çok daha kötü yaralandı. Chris Marshall. Sol bacağındaki tüm kemikler kırıldı ve kolunu kaybetti." Bir omzunu kaldırdı. "Şikayet edemem. Ama geri dönme fikrine pek sıcak bakmıyorum."

O da değildi. "Turunu tamamladığında ne yapacaksın?"

"Sessiz bir şey," dedi.

Onu biraz dürttü. "Dağ gölünde bir kulübede yaşamak gibi mi?"

Bakışları kızın yüzünde gezinirken gözleri ısındı. "Onun gibi bir şey, evet."

Bir an onun gözlerinde kayboldu ve sonra kendine, onu baştan aşağı yalamak gibi pişman olacağı bir şey yapmadan önce buradan çıkıp işe gitmesi gerektiğini hatırlattı. "Gitmem gerek."

"Ne kadar zamanınız var?"

Gözlerini onun saatine dikti. Dokuzdu. "Bugün on buçuğa kadar işte olmam gerekmiyor."

"Bildiğim iyi oldu." Onu altına çekti ve bacaklarının arasına yerleşti, elleri dolaşüyor, onu ısıtıyor ve cennetin yarısına gelene kadar ona doğru eğilene kadar onu da canlandırıyor. "Sakıncası var mı?" diye mırıldandı, ağzı göğsündeydi.

Başını tutmak için parmaklarını tekrar adamın saçlarının arasına soktu.

onu. "Sadece durursan..."

Bir süre sonra, Jacob'ın şifonyerinden telefonunun alarmı çaldığında, tüm bu zevkle zihni bomboş bir şekilde tekrar sürükleniyordu. Bir iniltiyle gözlerini kapattı.

"Biri mi ölüyor?" Jacob bir milim bile kıpırdamadan sordu.

"Sadece ben." İç çekti. "Alarmım bana kız kardeşimi aramamı hatırlattı."

"Bunun için alarm mı kurdun?"

"İzin günlerinde çocuklarından biraz uzaklaşmak istediğinde konuşuyoruz."

"En azından onu arıyorsun," dedi, sesinde bir şey vardı. Ama gözleri kapalıydı, o yüzden ne olduğunu anlayamadı.

"Şimdi onunla konuşmaktan çekinmeyin," dedi, göğsü yavaş, eşit nefesiyle yükselip alçalıyordu.

Sabahki sert ve hırçın sesini seviyordu. Normalden bir oktav daha alçak. Kalp durdurucu. Tıpkı onun yataktaki görüntüsü gibi, sadece yırtık karın kaslarının üzerinde biriken bir çarşafı örtülmüştü. Bir iç çekti ve telefonuna uzandı.

"Aman Tanrım," diye yanıtladı Brooklyn. "Chris Evans'la ilgili en iyi seks hayalini kuruyordum!"

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Sophie. "Seks ve Kaptan Amerika ile yarışmak zor." Sonra ne söylediğini fark etti ve Jacob'a bir bakış attı.

Ona aldırış etmiyordu, görünüşe göre dinlemiyordu. Aslında, onun uykuya dalmış olabileceğini düşündü.

"Dinle," dedi Brooklyn. "Babamın doğum günü yaklaşıyor. Sürpriz bir doğum günü ziyareti yapabileceğimizi düşündüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Babam sürpriz ziyaretlerden nefret eder." "Hayır, etmez."

"Evet, öyle," dedi Sophie. "Babalar Günü için eve uçtuğum ve ona bir kedi yavrusu getirdiğim zamanı hatırlıyor musun, çünkü terapisti bakabileceği bir şey olmasının ona iyi geleceğini söylemişti?"

"Şiddetli bir alerjisi olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?" Brooklyn sordu.

Destansı boyutlarda bir felaket olmuştu. Sophie iç çekerek, "En azından boğazı tamamen kapanmadan önce ona epi iğnesi yaptırmak için dokuz-bir-bir'i zamanında aradım," dedi.

Brooklyn, "Ve ertesi yıl onu annemle birlikte şehir merkezindeki o yeni lüks restorana yemeğe göndererek gönlünü almaya çalıştın," dedi.

"Asansörde sıkıştıkları ve sağlık görevlileri ile itfaiyecilerin onları kurtarmak zorunda kaldıkları zamanı mı kastediyorsun? Hayır. Artık sürpriz yok, benden değil."

Brooklyn güldü ve Sophie de biraz güldü, ama içten içe, ailede her zaman şaka konusu olmaktan bıktığını düşünmeden edemiyordu. Sonra Brooklyn'in çağrısının arka planında biri "Anne" diye bağırdı, ardından "*sil beni!*" diye bir feryat geldi.

Sophie bu kez içtenlikle güldü.

"Lütfen ziyarete gelir misin?"

Brooklyn sordu.

Sophie iç çekti. "Evet. Geleceğim." Bağlantı kesildiğinde, telefonunu bir kenara fırlatıp yatağa uzandı ve gözlerini tavana dikti.

Jacob onun yüzüne baktı. "Çarkların döndüğünü görebiliyorum."

"Böyle olmak istemiyorum," dedi.

"Çıplak mı?" Bir eliyle kadının karnından göğsüne doğru okşadı. "Hayır," dedi ve homurdanarak karnına doğru yuvarlandı.

kendini bu kadar açıkta hissetmezdi. "Aileme karşı böyle olmak istemiyorum. Güldükleri kişi."

Bir kalça yanağını avuçladı, sıktı. "O zaman yapma."

Boynunu bükerek gözlerini onunkilere dikti. "Kulağa kolaymış gibi geliyor."

"Öyle," dedi, kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayan bir alfa adam edasıyla.

Ve belki de bunda bir şey vardı. Belki de kendini, gerçekten harika bir insan olan ama Sophie'den çok farklı bir hayatı olan Brooklyn gibi imkânsız bir standartta tutuyordu. Farklı bir hayat, farklı ihtiyaçlar.

Peki benim ihtiyaçlarım tam olarak nedir? Alarmı tekrar çaldı.

"Araman gereken başka bir kardeşin mi var?" Jacob sordu.

"Hayır, bu benim işe hazırlanma alarmım," dedi ve yataktan kalktı.

Jacob bir dirseğinin üzerinde doğruldu, saçları dağınık, gözleri yaşlı ve seksi, çarşafı zayıf kalçalarına doğru kayıyordu, kızın giysilerini giymek için koşuşturmasını eğlenerek izliyor, eşofmanının içine atlayıp neredeyse düşecekken biraz küfrediyordu.

"Bugünün geçici işi ne?" diye sordu sırtarak, seksi kıcıyla.

"Öğle vardiyası için yardımcı şef olacağım. Normal şef birkaç gün izin aldı."

"Gerçekten mi?" Etkilenmiş görünüyordu. "Şef misin?" Omuz silkti. "Yemek yapmayı seviyorum.

Ve bu işte iyiyim." "Hangi restoran?"

Tereddüt etti. "Paco'nun yerinde taco pişiriyorum." Ayakkabılarını hangi cehennemde çıkarmıştı?

"Belediye binasına park eden Meksika taco kamyonu mu?" Jacob sordu.

"Evet."

Bir süre ona baktı ve sonra güldü.

Ayakkabılarını aramayı bıraktı ve ellerini kalçalarına götürdü. "Bana gülmediğınızı biliyorum çünkü ben olabildiğince beyazım ve Paco'daki diğer herkes... değil."

"Aklımın ucundan bile geçmez," dedi ve yataktan kalktı.

Çırılçıplak, onu takip etti, şifonyerine doğru yakaladı, onu sıkıştırdı, ağzı kulağına değene kadar yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bugün beni düşün," dedi saf seks içeren bir sesle.

"Ne düşünmeliyim?"

"Birkaç dakika önce ağzımın olduğu yer hakkında," diye fısıldadı ve bir elini bacaklarının arasına kaydırdı.

Dizleri titredi. Bir kıkırdamayla onu yakaladı. "Ben

"Tadının ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum." Adam onun kulak memesini ağzına aldı ve kadın titredi.

"Hem yemek yapıp hem de seksi düşünemem," dedi. Yalancı, yalancı... "Dene. Hemen şimdi pratik yapabilirsin. Ne düşünüyorsun şu anda?"

Muhteşem dilinin onu en iyi şekilde nasıl kıvrandırdığını. Hatırlamak bile onu nasıl tekrar kıvrandırmıştı. "Tekniğinle ilgili iltifat mı bekliyorsun?" diye sordu. "Kırılgan egonu okşamama gerek var mı?"

"Benim egom değil, ama okşayacak bir şey arıyorsanız-"

Onu itti. Adam gülerek onu serbest bıraktı. "Tako yapmak için iyi günler. Eyaletteki en iyi tacolar onlarda."

"Evet," dedi, "ve bugünküler ülkenin en iyileri olacak."

"Sana karşı asla bahse girmem," dedi. "Ve şimdi öğle yemeğinde ne yiyeceğimi biliyorum."

Kendini aptal bir gülümsemeyle ona bakarken buldu.

"Biliyor musun," dedi, "iyi davrandığında çok tatlı oluyorsun."

"İyi olmadığım zaman neyim ben?" "Çok ateşli."

O anda içinden bir şey geçti, sıcak ve... tehlikeli bir şey. Dünyada bunu yapmak için hiçbir nedeni yokken, ona sorgusuz sualsiz inanmıştı.

Bu süre boyunca seninim.

Ve ilk kez, bunun ne kadar sürebileceğini merak etti.

Jacob onun gidişini, rıhtımdan teknesine doğru koşuşunu izledi. Kalbinin göğsünde yerinden oynadığını hissederek onu ovuşturdu.

Az önce ne olmuştu?

Ya kendisine bir Mack kamyonu çarpmıştı ya da Sophie Marren tarafından dümdüz edilmişti. Az önce hayatının en ateşli, en erotik seksini yaşamıştı ve bir daha tekrarlanmayacağından emindi. Bu da onu mahvetmişti, çünkü bu başına gelen en iyi şeydi.

On beş dakika sonra teknesinden aceleyle inerek yola doğru ilerledi. Üzerinde baldırlarına kadar sıyrılmış dar bir kot pantolon, askılı bir bluz ve lanet olsun, bir çift FMP vardı.

Gülümseyerek başını salladı. Bardağın yarısı kesinlikle doluydu. Ve işte mesele buydu. O kendi bardağını hep yarısı boş olarak görürdü. Karanlık bir yerdeydi ve sadece hayatta kalmaya çalışıyordu ama işte tam tersi olan bu çılgın ve ateşli kadın karşısındaydı. Komik ve hafifti ve... tüm gününün en önemli anıydı.

Ve her nasılsa, ne kadar berbat durumda olsa da, bu kadarını biliyordu. Belki de o kadar da zıt değillerdi. Onun yatağında pek çok ortak nokta bulmuşlardı. Ve o anda anıları ona saldırdı, kadının kıvrımlı vücudu onun altında dalgalanıyor, elleriyle göğüslerini avuçlarken yukarı doğru kıvrılıyordu.

Bir taksiye binerken omzunun üzerinden "Bu gece en iyi oyununu getirsen iyi olur," diye bağırdı.

Şehirdeki tek taksi.

Verandada oturup kadının saatler önce getirdiği kahvaltıyı yerken bu onu güldürdü. Çoktan soğumuştur ama umurunda değildi. Yediği bazı şeylerle kıyaslandığında bu beş çeşit yemek sayılırdı. Yemeğin yarısında cep telefonunu çıkardı ve son dokuz yıldır her hafta yaptığı şeyi yaptı.

Annesini aradı.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Sevgilim, check-in işlemini bir saat geciktirdin. Her şey yolunda mı?"

"Evet, üzgünüm, az önce alıkonuldum." Şimdiye kadar yaptığı en iyi seksle. McDonald's yemeğine baktı ve elini salladı.

Sophie'yle ne halt ettiğini düşündüğü hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Sana geç kalmanın kabalık olduğunu öğrettiğimi biliyorum," dedi annesi. "Şimdi sana okul ve öğretmen için bir not yazmam gerekiyor. Yüz yüze özür dilediğinden de emin ol."

Jacob başını verandanın parmaklıklarına yasladı ve sabah güneşinin onu biraz ısıtmasına izin verdi. "Herkesten özür dilemeyi planlıyorum."

"Sen iyi bir çocuksun," dedi yumuşak ve sıcak bir sesle. "Ve, tatlım?"

"Öyle mi?"

"Bu sabah sesin farklı geliyor. Daha rahat."

Gözlerini kapattığında, Sophie'yi hâlâ yatağında çıplak ve üzerinde görebiliyordu, başı arkada, ağzı açık, dilini sürerken en seksi küçük inilti kaçıyordu. Evet, kendini kesinlikle biraz rahatlamış hissediyordu.

"Bir kız mı? Eğer öyleyse, ona şu anda dikkatinin dağılmasını göze alamayacağını söyle. Yükseltmen gereken notların var."

Parmaklarını gözlerine bastırdı, göğsünde bir düğüm sıkıştı. "Biliyorum. Her şey yoluna girecek anne." Nasıl olacağını bilme bile.

"Bunu biliyorum," dedi ve durakladı. "Tatlım? Keşke serçe parmak sözümüzü geri alsaydın."

Hud'a, gittiği dokuz yıl boyunca her hafta onu kontrol ettiğini ve yılda en az bir kez izin deyken ziyaret etmeyi başardığını söylememesi için onu ikna ettiği yer. "Bir gün," dedi.

Carrie iç çekti. "Seni seviyorum, bebeğim." "Ben de seni seviyorum anne."

"Ödevini yapmayı unutma!" dedi ve telefonu kapattı.

Jacob bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. Hemşireler ona kızın fiziksel olarak sağlıklı ve iyi durumda olduğunu söylemişlerdi,

Ama kimse ona, çoğu zaman geçmişte yaşadığını ne zaman anlayacağını ya da anlayıp anlamayacağını söyleyemezdi.

Silkelenerek ayağa kalktı, bir iki dakika gerindi ve sonra göl boyunca kuzeye doğru koşmaya başladı. Belki de Carrie şanslı olandı, anı, şimdiki zamanı yaşamak zorunda değildi, her gün hayatın sert gerçekleriyle yüzleşiyordu. O da arada bir aynısını yaşasa fena olmazdı.

Beş mil sonra kendini tatil köyünde buldu. Kendine engel olamayarak etrafta dolaştı, hem hatırladığı gibi hem de çok farklı görünen bu yeri yeniden tanımaya çalıştı.

Büyüdüklerini fark etmişti. Gündüz kulübesi bir zamanlar kafeteryayı ve birkaç dükkânı barındırıyordu ama şimdi o dükkânlar dışarı çıkarılmış ve kulübenin bitişiğindeki başka bir binaya yerleştirilmişti. Dışarıdaki yemek alanı gölge sağlamak için güzel bir çıkıntıya sahipti ve mekanın devasa kuzey duvarı artık sadece düz bir duvar değildi.

Üzerine bir duvar resmi yapılmıştı. Üç boyutlu muhteşem bir duvar halısı gibi yapılmış, Kincaid ailesinin beş kardeşten oluşan markasını tasvir eden devasa bir duvar resmi: Gray, Aidan, Hud, Kenna ve... kendisi. Hayattan daha büyük.

Kenna yanına geldiğinde hâlâ orada durmuş kendine bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama Kenna'dan ağır dalgalar halinde yayılan duyguları hissedebiliyordu. Tıpkı onun yaptığı gibi gözlerini dikip önüne bakarken derin bir nefes aldı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi. "Ve iyi bir nedenin var. Yaptığım gibi gitmemeliydim. Ben de uzak kalmamalıyım."

Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam, kadının orada sessizce durduğunu, gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını karnına saplanan sıcak bir sopa gibi acıyla fark etti. İi parçalanarak gözlerini kapattı. Jacob gittiğinde kız on altı yaşındaydı ve Jacob onu bundan sadece birkaç yıl önce tanımıştı çünkü babası, onların babası bir pislikti. Ama Jacob Kenna'nın ona taptığını çok iyi biliyordu.

Ve ağlıyordu.

Hiç ağlamazdı. Bir keresinde Hud'un omuzlarında kaykayla giderken kolunu kırmış ve gözyaşı bile dökmemişti. Devil's Face'te kayak yaparken kaza yapmış ve bacağını kırmıştı. Dünya şampiyonu bir sörfçü olmuştu. Ve herkesin içinde bir çöküş yaşamıştı.

Tek bir damla gözyaşı dökmeden.

"Kenna," diye fısıldadı kısık sesle, başını çevirdiğinde onun iri gözlerinin neredeyse kendisini boğacak bir duyguyla yüzdüğünü görünce yıkıldı.

"Seni sevdim," diye fısıldadı ve adamın karnına bir yumruk attı.

Bölüm 11

Güzel sağ kroşe," dedi Jacob.

"Benim de bir sol kroşem var," dedi Kenna, sesi hâlâ bozuktuk. "Ve eğer görmek istemiyorsan, konuşmaya başla."

Yüzünü ona döndü ve -çok dikkatli bir şekilde- ellerini kollarına koyup onu kendine çekti.

Bir süre direndi ve sonra ona doğru adım attı, onun gösterdiğinden çok daha az tereddütle derinlere daldı, kollarını onun beline doladı ve yüzünü göğsüne bastırdı. Ve sonra omuzları titremeye başladı ve onu öldürdü.

Kadının bunaltıcı duyguları üzerine döküldü ve ona özenle gömdüğü her şeyi hatırlattı. Sevdiklerinden o kadar uzaklaşmıştı ki onları kaybetmişti. Sonra Brett'i kaybetmek ve bir daha asla hissetmemeyi umduğu kadar derine ittiği her şey geri geldi ve nefesini çaldı. Tek yapabildiği tutunmaktı.

Sonunda iterek kurtuldu, elini burnunun altından geçirdi ve parmağını adamın göğsüne sapladı. "Öylece çekip gittin, sanki... sanki *senin için bir hiçmişim* gibi."

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye başardı. "Öyle değil.

Kenna-"

"Arkana bile bakmadın! Yani, bunu nasıl yapabildin Jacob? Beni mahvettin ve ben çok..." Bir nefes verdi ve ellerini havaya kaldırdı.

Kadının ellerinden birini tuttu ve göğsüne bastırdı.

Gözlerini ona dikti, yumruğunu yavaşça açarak

Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Kızgınım," diye fısıldadı. "Sana *çok* kızgınım." Durakladı. "Ama aynı zamanda seni gördüğüme çok, çok, çok, ÇOK sevindim." Onu tekrar itti. "Bunu nasıl yaparsın?"

Adam kıpırdamadı, bu da kadının hayal kırıklığı dolu bir ses çıkarmasına neden oldu. "Peki sana ne yaptılar? Artık Yenilmezler'den biri gibisin." Aynen böyle, kendini tekrar ona doğru fırlattı. "Sana kötü mü davrandılar? Yaralandın mı? İyi misin?" Başını kaldırdı. "Neden bizi altınızda istemediniz, lanet olsun? Biz *aileyiz*. Sahip olduğumuz tek şey biziz."

Hızlı tepki vermeyi, en kötü koşullar altında bile işlevini yerine getirmeyi ve karşısına çıkan her şeyden sağ çıkmayı öğrenmiş bir adamdı.

Ama aldığı eğitimlerin hiçbiri onu buna hazırlamamıştı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ağlamasına izin verdi, birkaç kez daha vurmasına ve ona bağırmasına izin verdi, ta ki kendini ona atana ve uzun, çok uzun bir süre ona tutunana kadar.

Sonunda geri çekildiğinde, birlikte kayak yaptıklarında yaptığı gibi burnunu gömleğine silmek için bir an durdu ve bu boğazındaki yumruyu geçip gülmesine neden oldu. Ve başını kaldırıp ona sulu bir gülümseme verdiğinde, fırtınanın geçtiğini anladı.

En azından şimdilik.

"Gitmem gerek," dedi. "Yönetim kurulu toplantım var. Ve madem buradasın, tahmin et ne oldu. Senin de var."

"Kesinlikle hayır," dedi hemen.

"Kesinlikle evet."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama kadın gözlerini kısarak ona baktı. Bir zamanlar onun çok az sayıdaki zayıf noktalarından biriydi. Ona her istediğini yaptırabiliyor, kaçmaya ihtiyacı olduğunda onu dağdan indirebiliyor, desteğe ihtiyacı olduğunda çılgın annesine karşı durabiliyor, kayak takımında yarışmak için ihtiyaç duyduğu kıyafetleri alamadığında ona alabiliyordu... Bu şeyler onun için kolaydı.

Ama bu, haksızlık ettiği herkesle
yüzleşmek... "Benim için," dedi.

Lanet olsun. İkisi de onu hiçbir şeyden mahrum
edemeyeceğini biliyordu. Bir nefes verdi. "Eğer gidersem,
artık gözyaşı yok mu?"

Gözlerini kaydırıldı. "Gitti."

"Artık bana bağırarak yok mu?"

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi
alçakgönüllülükle. "Beni yine kızdıracaksın."

"Artık bana yumruk atmak yok," dedi kararlı bir şekilde.

"Sanki bir şey hissetmişsin gibi." Ama o omuz silkti.
"Tamam, artık gözyaşı yok ve seni yumruklamak yok. Ve
sen-" Ona baktı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Artık veda
etmeden, geri dönmek için bir plan yapmadan gitmek yok.
Beni ve geri kalanımızı lanet hayatında tutmak için bir plan
yapmadan. Beni duyuyor musun?"

"Çin'deki insanlar sizi duyabiliyor."

Gözlerini devirdi. "Bana kiraladığınız kulübeden
bahsedin." Adam kaşlarını kaldırdığında gülümsedi.
"İnsanlar konuşuyor. Aslında dün gece uğradım ama evde
yoktun. Çekek yerinizde bir tekneniz olduğunu gördüm.
Satın almanıza gerek yoktu. Bizimki hâlâ duruyor. Şu anda
South Lake Campgrounds'da demirli, ancak
düzenleyeceğimiz birkaç göl etkinliği için onu kuzey
kıyısına taşıyacağız."

"Bu benim tekne değil," dedi. "Sophie Marren'a ait.
Gölde ücret ödemeden nerede yaşayabileceğini bulana kadar
orada demirlemesine izin veriyorum."

"Bekle, gerçekten mi? Sophie Marren eski kocasının
teknesinde mi yaşıyor?" Sırıttı. "O pisliğin hakkını veriyor."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, yakında sen de öyle olacaksın. Lucas Worthington
tatil köyü için yeni avukatımız. Babamı ve tatil köyünü içine
düşürdüğü karmaşayı aşmamıza yardımcı olacak yüksek
profil, belden aşağı vuran, ruh emici bir avukata
ihtiyacımız vardı."

"Dağınıklık mı?"

İç çekti. "Yakında göreceksin."

Doğru. Her seferinde bir sorun. "Sophie, Lucas Worthington'la mı evliydi?" Jacob bu adamla aynı liseye gitmişti. Sınıf başkanı olmuş, münazara takımını arka arkaya üç eyalet şampiyonluğuna taşımış, Continental Divide'ın bu tarafındaki her şeyi aydınlatacak kadar karizmaya sahipti. Bu karizmayı kendi çıkarları için kullanmış, Kincaid kardeşlerin dördünün toplamından daha fazla kızla yatmıştı.

Bu da bir şey ifade ediyordu.

Kenna, "Evet, onu kömürlerin üzerinde de taradı," dedi. "O nasıl? Belki kasabayı terk etmiştir diye düşünmüştüm."

Jacob, Sophie'nin daha önce işe gitmek için taksiye doğru yürürken nasıl görüldüğünü düşündü. Güçlü. Güzeldi. Kararlı. Cesur. "Bundan korkmuyor ve hiçbir yere gitmiyor."

Kenna ona bakakaldı.

"Ne?" diye sordu.

"Yani sen ve o...?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı ama akıllıca bir şekilde başka bir şey söylemedi. Aslında, konuyu değiştirdiğinde onun kendisini yeniden sevmesini sağladı. "Toplantı saat ikide. O zamana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Öğle yemeği için bir şeyim var," dedi.

"Sorun değil," dedi. "Ben de geleceğim."

Yüzünü buruşturdu, ondan asla kurtulamayacağını biliyordu. Paco'nun taco kamyonunda taco yemek için onunla birlikte sıraya girmesinin nedeni de buydu.

Ve bir sıra vardı. Yemekler çok güzel olduğu için her zaman uzun bir sıra olurdu ama bugün her zamankinden daha uzun görünüyordu. Sonunda sipariş vermek için öne geçtiklerinde Sophie kibar bir gülümsemeyle başını garson penceresinden uzattı ve dondu kaldı.

Üzerinde GOT TACO? önlüğü vardı ve Jacob bütün gün onun taco'sunu yemeyi teklif etmek istedi-

"Merhaba," dedi Kenna parlak bir sesle Sophie'ye. "Bugün kardeşimin yüzündeki o şapşal ifadenin sorumlusu sen misin?" Sanki kimden bahsettiğine dair bir soru işareti varmış gibi başparmağını omzunun üzerinden Jacob'a doğru uzattı. "Çünkü eğer öyleyse, seni kesinlikle öpebilirim."

Sophie ağzını açtı ama Jacob kız kardeşini arkasından itti. "Boş ver onu," dedi. "Yukarıda iyi görünüyorsun."

Sophie kızardı ve izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı.

Herkes izliyordu.

Jacob yaklaştı. "Her tarafın kızarmış."

"Yemek pişirirken böyle oluyorum. Ya da sinirlendiğimde," dedi anlamlı bir şekilde.

Gülümsedi. "Sifonu çektiğin tek zaman bu değil."

Biraz daha kızardı. "Bir şey mi sipariş ediyorsun?"

Kenna, Jacob'ın önüne geçti. "Üç tavuk taco, bir buzlu çay ve kepçeye ihtiyacım var. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Jacob öne geçmeyi başardı, siparişini verdi, Sophie'ye yemeğin iki katı kadar bahşış bıraktı ve Kenna'yı uzaklaştırdı.

"Eğlenceli enayi," dedi.

"Yönetim kurulu toplantısı" tatil köyünün merkez ofisindeki büyük bir odada yapılan bir aile toplantısıydı. Kincaid'lerin her biri oradaydı ve Kenna Jacob'la birlikte içeri girdiğinde, hem Gray hem de Aidan sanki günlerini güzelleştirmiş gibi sırttılar.

Hud neler olduğunu anlamak için iPad'inden başını kaldırıp baktı. Jacob'ın gözleriyle kısa bir süre karşılaştı, bir kez başını salladı ve sonra iPad'ine geri döndü.

Jacob oturdu ve toplantı başladı.

Bir saat sonra, izin isteyip ofisten çıktı, afallamıştı. *Kızgın*. Tahmin edilebileceği gibi, yönetim kurulu odasında bir sürü bağırış çağırış olmuştu - ne de olsa

Kincaid'ler... Ama pek çok sağlam karar alınmış ve yangınlar söndürülmüştü. Bunların hiçbiri onu şoka sokmamıştı.

Hayır, Richard Kincaid'in yıllar önce ortadan kaybolmadan önce kendilerine bıraktığı tatil köyünün beş yıl önce ipotekli olduğunu ve yıl sonunda büyük bir balon ödemesi yapılacağını bilmeleri gerekiyordu.

Herkesin bu ihanete alışmak için biraz zamanı olduğu açıktı, yıllardır hiçbirine gün yüzü göstermeyen babadan gelen acı üstüne acıya alışmışlardı. Ama Jacob bunu sindirebilmek için toplantının ortasında odadan çıkmak zorunda kalmıştı.

Koridorda duruyordu, etrafındaki ofisler, devam eden Tough Mudder etkinliği ve yaklaşan Wounded Warriors yarışması sayesinde uğulduyordu.

Duvarlarda yıllar boyunca yaşanmış olayların resimleri vardı. Jacob kafasını boşaltmak için koridorda yavaşça ilerleyerek hepsini inceledi. İnternet aracılığıyla her şeyden haberdar olmayı başarmıştı ama çok şey kaçırmıştı.

Çok fazla.

Denizaşırı ülkelerde birkaç kez cehennemini yaşamıştı. Bunda biraz kendini beğenmişlik olduğunu düşünmüştü. Sanki lkesi için hayatını ortaya koyduğu için, bu onun bir pislik olmasını ve bu kadar uzun süre iletişimsiz kalmasını mazur gösterebilirdi.

Ama erkek ve kız kardeşleri de cehennemden geçmişti.

şok olmuştu, Hud konferans odasından çıktı ve elini omzuna koydu. "Bak, babam berbat biri. Bunu hepimiz biliyoruz. şimdi kendini öfkeye kaptırmana izin verme."

Jacob döndü ve kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hud'ın ifadesi değişmedi. "fke işe yaramaz bir duygudur."

"Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Hud. "Düşünme yeteneğinizi elinizden alıyor

ve bu karmaşadan kurtulmak için hepimizin doğru düşünebilmesi gerekiyor."

"Yani öfke duymadığını mı söylüyorsun?" diye meydan okudu Jacob. Hud omuz silkti. "Üstesinden geliyorum."

"Peki ya ben? Bana kızgın olmaktan ne zaman kurtulacaksın?"

Hud'ın cebinden telefonu çaldı. Telefonu çıkarıp ekrana baktığında tüm yüzü yumuşadı ve Jacob'a kimin aradığını söyledi.

Bailey.

Kenna, Jacob'a Kincaid'lerin aşk hayatları hakkında bilgi vermişti ve Jacob bu konuda hâlâ biraz şaşkıındı. Kız arkadaşısıyla konuşurken Hud'ın yüzüne bakmasaydı Jacob buna asla inanmazdı.

Sert kardeşi aşık olmuştu.

Bailey'nin aramasının hemen ardından Hud'ın telefonu art arda çalmaya devam etti. Hud'ın sorusuna cevap vermeyeceği belli olduğu için Jacob toplantıya girdi. Masanın başında durdu ve kardeşlerine baktı. "Ben de katılmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Evet!" Kenna ve Aidan birbirlerine beşlik çakarken Gray "Evet" dedi.

Jacob ne beklediğini bilmiyordu ama bu kadar kolay bir karşılama olmamıştı.

Gray başını Jacob'a doğru eğdi. "Seni burada istediğimize neden şaşırılmış görünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ama öyleydi. Aynı zamanda rahatlamıştı, bu da ona gelmeyecek bir reddedilmeye hazırlandığını fark ettirdi.

Kenna yoluna devam etmişti ve bir yandan telefonunda oyun oynuyor, bir yandan da çörek yiyordu. Onun ilgisini hissedince, ona bir ısırık uzattı.

Jacob denizaşırı ülkelerdeyken oldukça katı besleniyordu, bunun nedeni çoğunlukla elindeki tek şeyin bu olmasıydı ama aynı zamanda formda kalması gerekiyordu. Bu disiplin derinlere işlemişti ama dünyayı kurtarmaya çalışmıyordu.

O an. O sadece bir adamdı, Cedar Ridge'e adım attığı ve Sophie'ye bir kez bakıp onu istemesine izin verdiği anda makine olmaktan çıkan bir adam. Onu hissetmesine.

Ona sahip ol.

Eski moda sırlı çikolatalı çöreğe göz attı ve midesinin beklentiyle guruldadığını duydu.

Kenna onu baştan çıkarırcasına salladı. Parmaklarını kızın bileğine dolayarak çöreği ağzına götürdü ve kocaman bir ısırık aldı.

Kenna keyifle güldü ve başını Jacob'ın omzuna koydu. Jacob kolunu Kenna'ya dolayarak onu sıktı ve işte o zaman herkesin onları farklı derecelerde bir şokla izlediğini fark etti. "Ne?" diye sordu.

Gray, hayvanat bahçesinde hayvanları ürkütmek istemediğinizde kullandığınız türden bir sesle, "Kenna az önce güldü," dedi. Bakışları sıcaktı ve sessiz bir teşekkürle doluydu.

Aidan'ın da. Kenna'ya, "Sana çok yakışmış bebeğim," dedi.

Kenna gözlerini devirdi. "Gülümserim."

"Evet, içimizden birinin yavaş ve acı dolu ölümünü planlarken," dedi Aidan.

Kenna ona bir donut deliği fırlattı. Göğsünden sekip eline geldi. Fırsatı kaçırmak istemeyen Aidan çöreği ağzına attı ve Kenna'ya göz kırptı.

Gray, "Kurul zamanı," diye anons edince herkes homurdandı.

"Tahta mı?" Jacob sordu.

"Bekle. Gülümsedim ve şimdi tahtayı mı yapmamız gerekiyor?" Kenna sordu. "Hatırlat da bir daha asla gülümsemeyeyim."

"Bu tahta da neyin nesi?" Jacob tekrarladı.

Gray, "Her hafta hiçbirimizin yapmak istemediği işlerin bir listesi var" dedi.

Aidan, "Durumu, kurucu babalarımızı zor kazanılmış demokrasileriyle gururlandıracak bir süreçle ele alıyoruz," dedi. "Dart oynuyoruz."

Gray masanın üzerine bir avuç dart koydu ve Jacob'ın arkasındaki duvarı işaret etti. Üç kategoriye ayrılmıştı: *Pislik, Saçmalık ve Annenin Bile Yapmak İstemediği Şeyler*.

Gray, Aidan'ı sandalyesinde üç kez döndürdü ve ona bir dart verdi. Aidan fırlattı ve *Craptastic'i* aldı.

Aidan inlediğinde Gray, "Zor bir mola," dedi.

Gray *Craptastic* bölümünden bir kâğıt çıkardı ve Aidan'a uzattı.

"Ne aldın?" Kenna sordu.

Aidan kaşlarını çatarak, "Dağda yeşil yaşamı öğrenmeye gelen elli anaokulu öğrencisinden ben sorumluyum," dedi. "Elli *mi*? Akli başında kim elli okul öncesi çocukla ilgilenmek ister ki?"

"Sen," dedi Gray onu omzundan alkışlayarak. "Oh, ve ben olsam onları çok fazla beslemezdim. O yaşta hala banyodaki evrak işlerinde yardıma ihtiyaçları var, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Aidan ayağa kalktı ve Gray'i sandalyeye itti. Büyük bir coşkuyla Gray'i üç kez etrafında döndürdü ve ardından eline bir ok attı.

Gray fırlattı ve "*Annen Bile Yapmak İstemiyor* "u aldı.

Aidan neşeyle ona bir kâğıt parçası uzattı ve Gray yüksek sesle okudu. "Çalışanların soyunma odasını tara. -*Kahretsin*," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi Aidan, hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama bize odanın kokarca gibi koktuğu söylendi, yani birisi uyuşturucu yasağı kuralını çiğnemiş. Zulanın gitmesi gerekiyor ve Hud'ın bunu yapmasına izin verirse, o salağı tutuklamak zorunda kalacak."

Gray tekrar içini çekti ve Jacob'ı işaret etti.

Jacob boynunu büktü ve arkasına baktı.

"İyi deneme," dedi Gray. "Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen de bu ailenin bir parçasısın, o yüzden kaldır kışını."

Jacob sandalyeye oturdu ve Gray onu döndürürken

Kelimeler kafasına dank etti.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin.

Gerçek şu ki, hoşuna gitmişti.

Gray sonunda sandalyesini durdurduğunda Jacob gözlerini tahtaya dikti ama Gray'in ona verdiği dartı hedeflemek işe yaramayacaktı. Birincisi, başı çok fena dönüyordu. İkincisi, hangi işin en boktan iş olduğunu bilmiyordu. Ve gerçek şu ki, aslında dahil edilmekten hoşlanıyordu.

Dartı *Craptastic*'e isabet ettiğinde Aidan sıırttı. "Güzel," dedi ve Jacob'ın göğsüne bir kâğıt parçası yapıştırdı. Jacob kâğıdı çekti ve okudu: "Hafta sonu şenlik ateşleri için yeni bir odun yükü g e t i r . "

Aidan ıslık çaldı. "Zor bir mola," dedi, sesi hiç de sempatik gelmiyordu.

"Bu o kadar da zor görünmüyor," dedi Jacob.

Aidan homurdandı. "İşin bittiğinde konuşuruz."

Kenna'ya baktı, o da açıkladı: "Yakacak odun getirecek kimseyi bulamıyoruz, çünkü otoparkın önünden geçemiyor. Oradan ateş çukuruna kadar el arabasıyla taşınması gerekiyor ki bu da bildiğiniz gibi yüz metrelik bir mesafe."

Jacob kâğıdı cebine koydu ve toplantı bittiğinde, belki de tüm bu aile işinin bisiklete tekrar binmek gibi bir şey olduğunu düşünmeye başladı. Kolay değil, her zaman iyi bir uyum değil, ama zahmete değer. "Odun yüklemekten daha fazlasını yapabilirim."

Kenna onu hemen sahiplendi. "Ben! Ben! Onun yardımına ihtiyacım var. Kafayı yedim ve aklımı kaçırıyorum."

"Spoiler uyarısı," dedi Aidan. "Sen aklını uzun zaman önce kaybettin."

Bu, anlık bir lastik bant kavgasına neden oldu. Her ikisinde de en az bir yara çıkınca, işlerine geri döndüler.

"Hayır, ama cidden," dedi Kenna. "Yaz sezonundayız, yani şu anda hepinizin işi kolay. Beş kişinin yapacağı işi bir tek ben yapıyorum, bu yüzden Jacob'a hak veriyorum."

"Bana uyar," dedi Gray.

Kenna muzaffer bir yumruk salladı. "Etkinlik koordinasyonu tek bir kişi için çok büyük," dedi Jacob'a. "Ama artık iki kişiyiz."

"Ama her hafta sonu bir etkinliğimiz var," dedi Hud, telefonunu cebine koyarak odaya geri dönerken. "Bir sonraki büyük etkinliğimiz Wounded Warriors ve sadece iki hafta sonra."

"Yani?" Gray sordu.

"Peki burada olacağını nereden biliyoruz?" diye sordu Jacob'a bakmadan.

"Burada olacağım," dedi Jacob. "Sana söyledim, izindeyim. Etkinlikten kısa bir süre sonra geri döneceğim."

Hud bunu kabul etmedi ya da bakışlarını Gray'den ayırmadı.

Gray açık elini uzatarak Jacob'ın az önce soruyu yanıtladığını işaret etti.

Hud tekrar odadan çıktı.

Tamam o zaman. Evet, her şey harika gidiyordu.

Birkaç gün sonra Jacob kulübesine doğru yol alıyordu, yorgundu ama Kincaid'lerden biri olarak çalıştığı son üç gün için kendini iyi hissediyordu, ilk kez gerçekten bir işe yaradığını düşünüyordu.

Ve eğer Gray ve Aidan - yıllar önce hiç uyum sağlayamadığını hissettiği kardeşleri - onu en iyi karşılayanlar olduysa, kendi kendine gerisini bekleyebileceğini söyledi.

Hud için.

Buzdolabına baktı. Boştu.

Rıhtımının üç gecedir olduğu gibi.

Başını iki yana sallayarak markete doğru yola koyuldu. Dondurulmuş gıdalar reyonunda durmuş, akşam yemeği olarak mikrodalgaya ne atabileceğini düşünürken arkasına bakma ihtiyacı hissetti. Evet, Sophie dondurma reyonunun önünde duruyordu ve birden

açlıktan ölüyordu.

Ama yemek için değil.

Onu görmek içini rahatlatmıştı. Onu özlüyordu, bu ona ne kadar yabancı gelse de. Onu özlüyor ve geceleri nerede kaldığını merak ediyor, güvende olduğunu umuyor, limanda kalacak kadar ona güvenmesini diliyordu.

Onu henüz görmemişti. Sırtı ona dönüktü ve telefonla konuşuyordu, bu yüzden ona yaklaşmadı. Ama yaklaşmak istedi.

Geri çekil asker, dedi kendi kendine. Onun sana göre olmadığını zaten biliyorsun. Ya da daha doğrusu, sen ona göre değilsin.

Bölüm 12

Sophie marketteki dondurulmuş gıdalar reyonunda durmuş, iki galonluk dondurma kutusuna bakıyordu. Neşesini kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu ama *Küçük Lucas*'taki küçücük banyo aynası yüzünden zorlanıyordu.

Telefonda ailesiyle konuşuyordu ve babasının sesi pek mutlu gelmiyordu. Ama zaten hiç mutlu olmazdı. Onu neşelendirecek sihirli düğmeyi bulabilmeyi diledi, diledi-

"Otel zinciri yönetimi işi nasıl gidiyor?" dedi.

Midesi bulandı. "Ondan kovuldum." Durakladı. "Bir ay önce."

Sağır edici sessizlik onu irkiltti. Kovulmak babasının gözünde en büyük başarısızlıktı. Ne de olsa NASA'daki işinden çıkarıldıktan sonra dibe vurmuştu.

"Bazı şeyler için daha çok çalışmalısınız," dedi. "Evli olmak gibi. İşin gibi. Brooklyn'e bakın. Her şeye sahip: bir kocası, çocukları, sosyal hakları olan iyi bir işi var."

"Üniversiteyi bitirmedin çünkü sana göre değildi," dedi annesi. "Neredeyse avukatlık olan harika işini mi bıraktın? Sophie..."

Bunun üzerine gözlerini kapattı ve alnını dondurulmuş gıda reyonundaki cam kapıya çarptı.

"Kendini daha yüksek bir standartta tutmalısın," dedi babası sessizce.

"Düşündüğün gibi değil," dedi sessizce. Bu

her zaman sorunun bir parçası olmuştur. Ailesi sakın, içten insanlardı.

Lanet olası vücudunda sakın bir kemik bile yoktu ve hiçbir zaman içinde çok fazla şey tutamamıştı. "Ve kendimi yüksek bir standartta tutuyorum. Her konuda çok çalışıyorum." *Seni gururlandırmak istiyorum...* Ama o bunu söylemedi. Onun yerine, her zaman söylediği şeyi söyledi. "Göreceksin."

"Rüzgârda savrulan serseri bir ot gibisin."
Annesi demiş ki. "Sevdiğin şeyi bul, para peşinden gelecektir."

Doğru. Ama ya neyi sevdiğini bilmiyorsa? Ya da *sevebileceğini?*

Vedalaştılar ve Sophie bir galon çikolatalı dondurma ve sonra ikinci kez düşününce iki tane yaptı. Sonra kız kardeşini aradı.

"Hey, ne oldu?" Brooklyn sinirli bir sesle cevap verdi. "Aslında demek istediğim, 'Hey, beni hayatımın çılgınlığından uzaklaştıracak bir zaman makinen yoksa, şu anda konuşamam'."

Sophie arka planda gülüp oynayan çocukların seslerini ve muhtemelen kız kardeşinin parmaklarının klavye üzerindeki tıkırtılarını duyabiliyordu. "Meşgul müsün?"

"Ben bile yapamıyorum.

Ne oldu?" "Babamla konuştum."

Brooklyn iç çekti. "Peki nasıl gitti?"

"İyi haber şu ki, en iyi kız yarışmasında hâlâ sen kazanıyorsun. Kötü haber ise boşanma konusunda hala üzgün olması."

"Sen de bazı iyi şeyler yaptın," dedi Brooklyn. "Bir pislikle evlenmek bunlardan biri değildi. Onu terk ettiğin için kendini kötü hissetme. Aslında onu terk etmek de yaptığın iyi şeyler listesine eklenmeli. Bekle Kyle," diye bağırdı, "eğer o boya kaleminin ucunu burnuna sokarsan, bana yardım et, *sıçarım*. Soph, gitmem gerek."

Sophie telefonunu cebine geri koydu ve bir şey hissetti

ensesindeki farkındalık karıncalanması başını kaldırmasına neden oldu.

Bakışları Jacob'inkilerle çarpıştı.

Koridorun sonunda, donmuş pizzaların önünde duruyordu, üzerinde seksi bir kot pantolon ve sanki onun için yapılmış gibi duran asker yeşili bir tişört vardı.

Senin için kötü, diye hatırlattı kendine. Tek yaptığıın onun kocaman yatağında, kocaman adamıyla sana yaptığı şeylerin hayalini kurmak-

"Hey," dedi.

"Hey."

Belki de onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi gülümsedi. Ve gülümsemesi, ona en son gülümsediğinde yapmaya ikna edildiği her şeyi hatırlamasına neden oldu.

Sadece sakın ol. Ve kıyafetlerini de. Dondurucunun onun bölümüne göz attı. "Akşam yemeği mi?"

"Evet. Soru, üç et ve beş peynir mi yoksa tamamen dolu mu?"

"Başka bir deyişle, kalp krizi geçirmeyi mi bekliyorsun?"

Gülümseyen bakışlarını ona doğru kaydırды. "Geçen gün kahvaltıda kalp krizi geçiren kadın söylüyor bunu."

O gün kahvaltıda başka bir şey daha yemişti. *O adam.* Bu anıyı hatırlayınca vücudu istemsizce yumuşadı. Kahretsin. "O akşamdan kalma tedavisiydi," dedi. "Tamamen farklı."

Sırtışı, Sophie'nin arkasındaki kadının donmuş tavuk Alfredo güvecini düşürmesine neden oldu.

"Taze ürünler reyonunda daha sağlıklı şeyler var," dedi. Adam onun arabasına ve içindeki dondurmaya uzun uzun baktı. "Dediğimi yap, yaptığımı değil," diye mırıldandı.

Güldü ama dolu bir pizza aldı. "Gerçekten de o kadar uzun bir yaşam beklentim yok," dedi. "Bu yüzden kalp krizi konusunda çok endişeli değilim."

Bu onu çok çabuk ayılttı. Ve tam o anda

Orada başka bir seçim daha yaptı. *Pişmanlık yok*. "Pizzayı yerine koy," dedi. "Bir müşterim için chimichurri soslu baharatlı dana bonfile ızgara yapıyorum. Fazladan alacağım."

"Bonfile deyince aklıma geldin," diyerek kalçalarının titremesine neden oldu. "Gerçi chimichurri'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Salata sosu ve pesto karışımı keskin, lezzetli bir çeşni," dedi ona. "Bolca alacağım."

"Ne kadar aç olduğumu nereden biliyorsun?"

Sesi bir yana, sözleri bile onu en iyi şekilde ürpertti. "Ne kadar açsın?" diye fısıldadığını duydu.

Beş vuruşun geçmesine izin verdi, bu süre zarfında sadece ona baktı. "Korkutucu derecede açım," dedi sonunda.

Başka bir kadın arabasını hemen Sophie'ninkinin üzerine sürdü. "Ah, özür dilerim!" diye soluk soluğa kalan kadının yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Sophie kuru bir sesle, "Oldukça iyi bir izlenim bırakıyorsun," dedi.

Aynı fikirde değilmiş gibi başını salladı ve ona yaklaştı, tam da kendi küçük uzay baloncuğunun içine. Şimdi onun yörüngesindeydi ve içine çekilip alev alma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ama daha güvenli bir bölgeye doğru hareket etmedi. Aslında tek düşünebildiği, *onun* üzerinde, *içinde* hareket ederken nasıl hissettiğiydi, sesi kulağında alçak, seksi bir mırıltıydı. Onun teninin dokusunu, güzel vücudunun çukurlarını ve vadilerini, boşalırken çıkardığı sesleri biliyordu...

Gözlerinde bir şey parladı. Kesinlikle sıcaklık. Ve belki de mizah. "Düşündüğün şey hoşuma gitti," dedi.

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bahse var mısın?" diye sordu, bir elini sırtında gezdirerek parmak uçları saçlarının altından geçip ensesindeki hassas deriye değene kadar.

Çok uzun süren birkaç günü, onun dokunuşuyla canlanan açlığın alevinde kayboldu. Kalabileceğini düşünmüştü.

uzakta, onu görmezden gel. Bunu görmezden gel. Hayal görüyordu.

Jacob başını eğdi, böylece ağzı onunkinden bir santim kadar uzakta kaldı ve havayı paylaşıyorlardı. O sert parmak uçları dışında hiçbir yerine dokunmuyordu ama yine de onu *hissedebiliyordu*, büyük, sıcak, güçlü. Çok güçlü.

Özlem dalgalar halinde üzerine çöktü ve hamleyi yapan o oldu, ellerini gömleğine soktu ve onu kendine çekti. Onu öpen oydu. Ağzını onunkinin üzerine yerleştiren ve onun tadıyla inleyen oydu.

En son öpüşüklerinde ona istediğini hissettirmiş, seksi ve canlı hissettirmişti. *Canlı*.

O duyguyu tekrar hissetmek istedi, o uçma hissini Ağ olmadan, onu yakalayacağını bilerek.

Onu öpmek ona tüm bunları veriyordu ve ellerini saçlarının arasına sokup başını okşadığında, bu ona daha fazlasını da veriyordu.

Bir şeyin çarptığını duydu ve kurtulmaya çalıştı. O kadar kolay ürkmeyen Jacob başını kaldırmakta çok daha yavaş davrandı ve bakmak için başını çevirdiğinde ellerini kızın üzerinde tuttu.

Başka bir kadın koridordan aşağı inmiş ve arabasını turta kabuklarının sergilendiği yere çarpmıştı. Yalnız değildi. Yanında çok daha yaşlı bir kadın vardı ve arabayı bir yürüteç gibi tutuyordu.

"Vay canına," dedi yaşlı kadın. "Uzun zamandır böyle bir öpücük görmemiştim."

"Anne," diye tısladı genç kadın. "*Şşt!*"

"Sadece olduğu gibi söylüyorum," dedi yaşlı kadın, *sesini* çıkarmadan. "Ve bak, ona sağlıklı bir parlaklık verdi. Böyle bir ışıltıya hayır demezdim," dedi hüznle.

Kadın annesini aceleyle koridordan çıkarırken Sophie titrek bir nefes aldı ve kendine hakim olmasını emretti. "Ee," dedi, ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalışarak.

"Ee," dedi. "Bugünlük işin bitti mi?"

"Hayır. Bir emlak yönetim şirketinde geçici olarak çalışıyorum, İngilizler için tatil evlerinden birini açıyorum.

Dük ve Düşes gizli bir Amerika kaçamağında. Tüm malzemelerini boşaltmam ve her şeyin temizlenip kurulduğunu kontrol etmem gerekiyor." Dudakları karıncalanıyordu.

Bir öpücük daha istediler.

Önünde duran, yüksek kaliteli şaraplar, süslü peynirler ve krakerlerin yanı sıra havyar ve kendisi için bir ayda harcayacağından daha pahalı olan şeylerle dolu devasa arabayı işaret etti. "Buzdolaplarını onların istek listesinden dolduruyorum," dedi. "Ama bulmakta zorlanıyorum" - listeyi bulmak için tekrar telefonuna baktı- "keçi peynirli dondurma."

Yüzünü buruşturdu. "Kim keçi peynirli dondurma yer ki?"

Listesine bakmaya devam ederek omuz silkti. "Görünüşe göre düşes. Ayrıca viski ve ceviz aromalı olması gerekiyor." Bu düşünce karşısında öğürmemeye çalıştı.

"Başka ne bulman gerekiyor?"

Adamın sesinde bir espri sezince başını kaldırdı. "Bana mı gülüyorsun?"

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Gözlerini kısmıştı. "Uh-huh..." Listeye tekrar göz attı. "Dük prezervatif istiyor. Onun zevki için kaburgalı." Bunun üzerine yüzünü buruşturmasını kontrol etmeyi başardı. Dük bir gün yaşasa seksen beş yaşındaydı ve uzun boylu ve... dük gibi olmasına rağmen yerçekimi ona pek nazik davranmamıştı. Zamanında bir rugby oyuncusuydu ve tüm o kaslar körelmişti, bu yüzden şimdi tüyleri yolunmuş bir horoza benziyordu. "Masaj yağı da istiyor ama organik olması gerekiyor. Ve..." Durakladı, bir sonraki maddeyi düzgün bir yüz ifadesiyle söyleyemedi.

"Ne?"

Başını salladı. Olmadı. Bunu yapamazdı.

Jacob onun arkasından yaklaşıp omzunun üzerinden listeye baktı. Aralarında hiç boşluk bırakmadı, ellerini önündeki arabanın koluna dayarken kolları kadının her iki yanını okşuyordu.

Listeyi inceliyormuş gibi yaptı. Ama gerçek şuydu ki, okumayı unutmuştu. Nasıl nefes alacağını unutmuştu.

"Pille çalışan bir masaj aleti," diye okudu onun için ve kulağına sokuldu. "Benim bir aygıtım var. Pile gerek yok."

Gözlerini kapattı. "Bu benim listem değil."

Adam yumuşak bir kahkaha attı ve arkasındaki yerinde durduğu için kahkahanın adamın göğsünden kendi göğsüne doğru yankılandığını hissetti. "İlginç bir iş. Bence bu tartışmayı göle taşımalıyız."

Kesinlikle olmaz demek için ağzını açtı ama vücudu beyniyle savaşa girdi ve ağzından çıkan tek şey bir iç çekiş oldu.

Biri köşeden dönüp koridordan aşağı indi. "Kenna," dedi Jacob, sesi pek heyecanlı gelmiyordu.

"Kamyonunuzu gördüm ve sizi dondurucu reyonunda bulacağımı *biliyordum*." Kenna ikisine de büyük bir ilgiyle baktı. "Yani siz ikiniz bir *şeysiniz*."

"Hayır," dedi Sophie.

Jacob aynı anda, "Seni ilgilendirmez," dedi.

Birbirlerine baktılar.

Kenna güldü. "Boş ver. Ben cevabımı aldım." Sophie'ye döndü. "Tatil köyünde birkaç kez geçici olarak çalışmıştın, değil mi?"

"Evet. Personelinizin az olduğu birkaç etkinliğinizde çalıştım."

"Birkaç hafta önce yaptığımız dağ bisikleti etkinliğini yönetmemize yardım ettin," dedi Kenna. "Ve çok da iyi iş çıkardı. Günü kurtardı," dedi Jacob'a. "Tanıtım berbattı ve o sosyal medyayı ve çılgın telefonları yönetti, yaklaşık on kişinin işini yaptı. Müthişti." Sophie'ye gülümsedi. "Umarım gelecek etkinliklerimizden bazılarında, özellikle de Yaralı Savaşçılar için bize katılırsın. Herkese ihtiyacımız var." Kardeşine sarıldı ve sonra onun arabasına baktı. "Ciddi misin? Kaç yaşındasın sen, on iki mi?"

"Hey, evden bazı şeyleri almayı özlemişim," dedi.

dedi.

"Ne gibi, damar tıkanıklığı gibi mi?" Sophie'yi işaret etti. "Onunla biraz mantıklı konuş."

Sophie, erkek ve kız kardeş arasındaki ilişkiden çok etkilenmişti. Belli ki sevgi ve şefkat vardı. Ve kızgınlık. Bu... normaldi, öyle ki Jacob ona daha da insani görünüyordu. "Ona ne yapması gerektiğini söyleme şansın oldu mu hiç?" Sophie Kenna'ya sordu.

Kız kardeşi güldü. "İyi bir noktaya değindin."

Jacob, Sophie'nin ilerlemesini, koridorda biraz ilerlemesini, elindeki listeye bakmasını ve kendi kendine okurken ağzının hareket etmesini izledi. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Yorgundu ve muhtemelen çok çalışıyordu.

Tüm o tatlı, sıcak kıvrımların hareket edişini, saçlarının karşılıklı yer değiştirişini izlemek bile -kız güzelliğinin kesinlikle farkında değildi- adamın, kız o seksi, çaresiz küçük mırıltılardan birini çıkarana ve kendini ona doğru bastırana kadar onu kendine doğru çekmesini sağlıyordu.

"Daha önce kimseye böyle baktığımı görmemiştim," dedi Kenna. "Ona sanki şeymiş gibi bakıyorsun..."

Ona bir bakış attı. "Ne?"

"Sanki fırından yeni çıkmış, çifte şekerlemeli bir brownie gibi."

"Yanılıyorsun." Ona çifte şekerlemeli bir brownie gibi bakmıyordu. O tatlıdan daha önemliydi. O bir ana yemekti, besin zincirinin temeliydi.

Ve cehennem.

Onun geldiğini görmemişti.

Kenna bir elini onun koluna koyarak bakışlarını tekrar ona çevirdi. Yüz ifadesi şimdi çok daha ciddiye, sesi de sakindi. "Ona aşık olacak mısın Jacob?"

"Deli gibi mi görünüyorum?"

"Evet," dedi hemen. "Bazen."

Saçlarını yumuşak bir şekilde çekiştirdi.

Havayı yumuşatmasına izin verdi ve iyi yerleştirilmiş bir itme ile onu dondurucu kapılarına göndererek kendi payına düşeni yaptı. Görünüşe göre barışmışlar ve normale dönmüşlerdi.

Normal.

Jacob'ın uzun zamandır düşünmediği ve hissetmeyi özlediğini bile fark etmediği bir kelime vardı.

Jacob onu y a k a l a d ı ğ ı n d a Sophie ekmek reyonunda, düşesin glütensiz, tuzsuz, tatsız markasını bulmaya çalışıyordu.

Kenna'yı görmeden eğildi ve onu kokladı. "Tanrım," dedi açıkça iç geçirerek. "Çifte şekerlemeli bir brownie'den daha güzel kokuyorsun."

Adam "brownie" diyene ve onun yerine karnına bir dirsek atana kadar erimeye başlamıştı.

Adam gülerek onu tekrar koklarken elleri kadının kalçalarına gitti ve yüzü kadının boynunun kıvrımına yapıştı. "Cidden, nefis. Harika kokuyorsun. Seni yemek istiyorum Soph. Hadi, seni yememe izin ver."

Eğer bu onun iyi taraflarının ayağa kalkmasına ve sanki umurlarında değilmiş gibi ellerini havada sallamasına neden olmadıysa, lanet olsun. "Kes şunu." *Durma...* "Çalışıyorum."

"Harika kokuyorsun ve *harikasın*." Boğazına sıcak, ağzı açık öpücükler konduruyor, kalp atışlarını hızlandırıyordu. "Senin yaptığını ben yapamazdım," dedi konuşurcasına, ağzı kadının kendini kontrol etmesine zarar verirken. Meme uçları sınırlarından kurtulmaya çalışıyordu.

Ve o kolay üslubuyla konuşmaya devam ederken, aynı zamanda neredeyse hiç çaba sarf etmeden onu tahrik ediyordu.

"Senin yaptığını yapmakta zorlanırdım," dedi ve omzuyla boynunun birleştiği noktayı öptü. "Çok fazla çalışıyorsun."

Dilini bulması bir anını aldı. Ve onun çok çalıştığını fark etmişti. Bu ona kendini iyi hissettirmemeliydi ama hissettirmişti. "Kes şunu. Bunu yaptığında düşünemiyorum."

Onu ısırdı ve sonra sıcak bir öpücükle yatıştırdı, sonunda gitmesine izin vermeden önce zaman ayırdı.

Titrek bir nefes verdi ve ne söylediğini hatırlamaya çalıştı, oysa asıl istediği onu aşağı çekmek ve onunla neşeli bir şekilde eğlenmekti. "Ve sonra kraliyet mensuplarının programlarını kontrol edip yeniden düzenlemem gerekiyor ki bazı şeyler... çakışmasın."

"Çakışmak mı?" diye sordu.

"Öncelikle Dük'ün kız arkadaşı Düşes'ten hoşlanmıyor," dedi, "ve bu his karşılıklı. En son o on iki bin metre karelik evde karşılaştıklarında büyük bir kedi kavgası oldu. Dük kavgayı ayırmak için araya girdi ve peruğunu kaybetti."

Jacob sıırttı. "Senin yerinde olsaydım kendimi vurmam zorunda kalırdım."

Hayır, onu geç. Kraliyet ailesini vururdum."

"Müşteri her zaman haklıdır," dedi, bugün binlerce kez kendi kendine söylediği mantrasını tekrarlayarak. Ama gerçek şu ki, bu geçici işleri yapmak hoşuna gidiyordu. Pek çok insanla tanışıyor, aynı şeyi asla iki kez yapmak zorunda kalmıyor ve ayrıca geceleri kafanızı tren raylarının hangi tarafına park ettiğinizin önemli olmadığını ilk elden görüyordu; herkesin sorunları vardı. "İşimi yapmayı seviyorum."

"Benden daha olumlu bir tavrınız var. Ben bir gün bile dayanamazdım," dedi. "Kahretsin, beş dakika bile dayanamazdım. Sen benden çok daha iyi bir insansın."

Dondu kaldı, hazırlıksız yakalanmıştı, şaşkınlıktan bahsetmiyorum bile. Biri ona böyle bir şey söylemeyeli ne kadar olmuştu? Övgüden rahatsızlık duyarak bir somun ekmek aldı ve gitmek için döndü.

Ama Jacob caymamıştı. Bir şeyi kafasına koyduğunda hiçbir şeyin onu caydıramayacağını hissediyordu.

"Başka bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Gerçekten harika bir şey. Yaşadığın her şeyi zarafet ve cesaretle idare ediyorsun. Yani, sana yaptıkları yüzünden eski sevgilini öldürmeye bile kalkışmadın."

Bu, yüzünü buruştursa da gülümsemesine neden oldu. "Yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen akıllı, becerikli ve kararlısın. Eğer onu öldürmek isteseydin, çoktan ölmüş olurdu. Ve ortada bir ceset de olmazdı."

Tekrar şaşırdı, güldü. Adam onu yakaladı. "Bunu unutmamalısın," dedi ve yürümeye başladı.

"Tedbirli davranıyorsun."

"Deniyorum," dedi. "Bana katılırsın, değil mi?" "Bunun neresi eğlenceli?"

Gözlerini ona dikti. "Yaptığımız şey bu mu? Eğleniyor muyuz?"

Bakışları onunkilerle buluştu ve uzun bir süre öyle kaldı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Yutkundu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu sessizce.

"Liste uzun."

Omuz silkti. "Beni dene."

"İyi," dedi ve parmaklarıyla madde madde işaretledi. "İncinmek. Tekrar güvenmek." Durdu ve başını salladı, kendini çok açıkta hissediyordu.

"Sana asla zarar vermeyeceğim," dedi. "Asla. İkimiz de bu işin içindeyiz, gözlerimiz açık. Bunun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyoruz. Seni asla incitmeyeceğim," diye tekrarladı, bir adım daha yaklaşarak. "Ve bunu bankaya götürebilirsin, Sophie. Pek çok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil."

Beyni aşırı yük altındaydı. İşlemesi gereken çok fazla şey vardı. "Gitmem gerek." Ayaklarının beynine itaat etmesi biraz zaman aldı ama sonunda uzaklaştı, "Vay anasını, adam çok güçlüydü" diye düşündü. Bunu hatırlamalı ve onun güç alanı menziline uzak durmalıydı.

Birkaç dakika sonra, tam da Jacob kasaya geldiğinde

mağazanın kapısından çıkıyordu. Tezgâhtar onun kışına bakıyordu. "Çok iyi bir erkek örneği," dedi kadın, susuzluktan kavrulmuş gibi elindeki su şişesinden uzun bir yudum alarak. "Yani nasıl bir kadın, kendine nasıl bir iş bulursa bulsun, bu adamın peşinden gitmez ki?"

"Onun bir işi var," dedi Sophie. "O asker-"

"Yani ordudan sonra."

"Belki de şu anda yaptığı işe, göl devriyesine geri döner."

Tezgâhtar bir süre Sophie'ye baktıktan sonra kahkahayı patlattı. "Tatlım, bu adam olabildiğince seksi ve tam anlamıyla belalı biri. Ama rozet takmıyor."

Sophie gözlerini kırıştırdı. "Göl devriyesi değil mi?" "İmkânı yok. Hem de nasıl."

Nasıl tanıştıklarını, o gece onu *Küçük Lucas*'ı taşımaya zorladığını düşündü. Ve ikinci gece... Ya da görevde olup olmadığını sorduğunda... Kendini aptal yerine koymasına izin vermişti. *Ben yalan söylemem, Soph, asla...* Komik, ama aslında ona inanmıştı. Bu da onu aptal yapıyordu, onu değil.

Bölüm 13

Sophie, kraliyet ailesinin yiyeceklerini malikânelerine boşaltırken dişlerini gıcırdattı, akşam yemeklerini pişirdi ve oradan ayrıldı. Jacob'a akşam yemeği getireceğini söylemişti ama şimdi tek istediği onu açık ateşte kızartmaktı.

O gece onun iskelesine gitmedi.

Ya da ertesi gece.

Ertesi sabah yerel bir çiçekçi için işe çağrıldı. Sahibi Lucas'ın kız kardeşi Alexa'ydı. İş geri çevirmek istemeyen Sophie, hemen oraya gitti.

Alexa tezgâhın arkasında oturuyordu. Bir zamanlar Sophie'ye karşı nazik ve kibar davranmıştı ama çekişmeli boşanması sırasında bunu bırakmıştı. Alexa onu selamlamadı, sadece tezgâhın üzerindeki kocaman buketi işaret etti. "On dakika kadar önce tesise gitmesi gerekiyor. Acele etmen gerekecek."

Sophie, "Acele etmek için bir araba ödünç almam gerekecek," dedi. Alexa iç çekti. "Henüz kendi arabanı almadın mı?"

"Benim kendi arabam vardı," dedi Sophie. "Kardeşin onu çaldı." "Onu kardeşim *satın aldı*. Ondan boşandın, Sophie. Sen

hem pastanı alıp hem de yiyemezsin." Ama o çekti bir dizi anahtar çıkardı. "Benim Lexus'um. Ona kocana baktığından daha iyi bak."

Sophie dilini ısırarak çiçekleri ve anahtarları aldı. Sipariş fişine bir göz attı ve Alexa'nın bugünlerde ne kadar ücret talep ettiğini görünce şok oldu. Çiçekleri çok daha ucuza temin edebileceğini düşündü.

daha ucuz ve daha iyi hizmet.

Arabasıyla tesise gitti ve çiçekleri taşıyarak ofislere doğru ilerledi ve çiçeklerin gönderildiği Kenna Kincaid'i, üzerinde basitçe şöyle yazan bir kartla birlikte istedi:

Bana bir şans daha ver... En iyi dileklerimle, Mitch

Erkekler, diye düşündü Sophie gözlerini devirerek ve Kenna Kincaid bir ofisten çıkıp çiçeğe yanan bir fitil gibi yaklaştığında kendi kendine gülmek zorunda kaldı.

Görünüşe göre erkeklerle sorunları olan tek kişi o değildi. "Kahretsin," diye mırıldandı Kenna. "Umarım bu-" O

kartı okuduğunda bir nefes verdi. "Kahretsin. Bu o."

Sophie gülümsedi. "Sanırım bu çiçekler adamınızı köpek kulübesinden çıkarmayacak."

"Her ne kadar köpek kulübesinde yaşasa da o benim adamım değil." Çiçekleri topladı ve tezgâhın yanındaki çöp kutusuna attı. "Bunu kişisel olarak algılama," dedi.

"Hayır," dedi Sophie. "Ben sadece teslimatçı kızım. Mitch eski sevgilim kadar pislik biri mi?"

Kenna'nın yüzünden bir şey geçti. Suçluluk duygusu mu? "Hayır," dedi sonunda. "O hiç de pislik biri değil. Kısa bir süre önce kazara bir gecelik bir şey yaşadık ve... şey, o sadece çok emin. Ben de emin değilim. Kafamda bazı şeyleri çözene kadar onu bir süre diken üstünde tutmayı planlıyorum. Sanırım işin sırrı bu, bir erkeği diken üstünde tutmak."

"Onsuz yapmak daha güvenli görünüyor," dedi Sophie.

"Daha akıllıca da." "Belki de." Kenna omuz silkti.

"Muhtemelen. Ama ben o kadar da erkekler söz konusu olduğunda akıllı."

Sophie, "Duyduk duymadık demeyin," dedi ve gitmek için döndü.

"Oh, bekle. Hazır buradayken, Yaralı Savaşçılar etkinliği için hizmetlerinizi ayırtabilir miyiz?"

"Evet, . Elbette." Sophie dedi. "Sadece Ara ve geçici

ajansı."

"Hâlâ onlarla mısınız? Belki de kendi işini yapıyorsunuz diye düşünmüştüm."

Sophie içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. "Hayır," dedi yavaşça, son zamanlarda pusuda bekleyen bu fikrin kendisine ne kadar çekici geldiğini düşünerek. "Kendi konsiyerj servisimi işletmeyeceğim." Durakladı. "Henüz."

Kenna gülümsedi. "Beni bu konuda bilgilendirmeye devam et."

"Kesinlikle gideceğim." Sophie gitmeye başladı, sonra duraksadı. "Dinle, Jacob'ın son derece özel biri olduğunu biliyorum, ama bahse girerim Yaralı Savaşçılar etkinliğinde görmek isteyeceği biri var." Ve sonra çizgiyi aşmadığını umarak Kenna'ya Chris Marshall'dan, Brett'in ölümüne neden olan patlamada nasıl yaralandığından bahsetti.

Kenna uzun bir süre konuşmadı ve Sophie bir adım geri çekildi. "Biliyor musunuz? Boş ver onu. Hiçbir şey söylememeliydim. I-"

"Ön kapıyı kapat." Kenna onun elini tuttu ve yüzünü Sophie'nin yüzüne doğru kaldırdı. Gözleri buğuluydu. "Bir şey söylediğine çok sevindim," dedi şiddetle. "Eğer Chris Marshall Amerika'daysa, kardeşim Hud onu bulacaktır."

Sophie başıyla onayladı. "Teşekkürler."

"Hayır, teşekkür ederim." Kenna'nın sesi yumuşak ve biraz suluydu. "Onu geri kazanmak çok güzel, biliyor musun? Ama hâlâ biraz zorlanıyor. Ona ulaşmak için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan, ofislerden birinden polis üniforması giymiş bir adam çıktı ve Sophie'nin zihni durdu.

Jacob.

Önce Kenna'ya, sonra da kibar bir gülümsemeyle Sophie'ye baktı ve Sophie hatasını hemen anladı. Bu Hudson Kincaid'di, Jacob'ın ikizi. *Sophie* titrek bir nefes verdi.

Hud'ın gözleri ısındı. "Özür dilerim. Seni sarsmak istememiştim. Tıpkı ona benzediğimi unutmuşum."

Ona benziyordu. Onun gibi gülümsüyordu. Sesi onun gibiydi... Gözlerinin farklı olması dışında. Hud çekiciydi. ve... açık. Jacob'ın gözleri kapalıydı ve istediği zaman kolayca büyüleyebilse de, Sophie onun bunu pek sık yapmadığı izlenimine kapılmıştı.

"Durumu nasıl?" Hudson sordu.

Jacob'ın ona ailesiyle nasıl yeniden bağlantı kuracağından emin olmadığını söylediği, o viski şişesini devirmiş oldukları geceyi hatırlayarak Hud'ın gözleriyle karşılaştı. "Belki ona sorabilirsin."

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Hud.

"Neden olmasın?"

"İlginç bir soru," dedi arkalarından biri. Jacob.

Kapıdan o kadar sinsice girmişti ki hiçbiri fark etmemişti. Ama Sophie şimdi fark ediyordu, hem de çok. Adamın kot pantolonu ve siyah tişörtü, daha birkaç gün öncesine kadar Sophie'nin onu bir krakerin üzerine koyup yalayıp yutmak istemesine neden olacak kadar seksiydi.

Ama ona kızgındı.

Adam kollarını kavuşturmuş, yüzü dikkatle nötr bir şekilde orada duruyordu ve kadın tek kızgın olanın kendisi olmadığını fark etti.

"Ne zamandan beri birbirimizin dedikodusunu yapıyoruz?" diye sordu Kenna ve Hud'a.

Sophie kızgın olmadığını fark etti ama... mutsuz, sinirli... üzgün müydü? Onu hiçbir zaman yüzde yüz on özgüvenin altında görmemişti ama burada, kendini en çok evinde hissetmesi gereken insanların yanında, ekseninden kaymıştı. Lanet olsun. Kahretsin, bu onda ona sarılma isteği uyandırdı.

Kenna alt dudağını ısırды ve Hud'a baktı.

Hud bakışlarını Jacob'dan ayırmamıştı.

Sophie, *ona hoş karşılandığını hissettirecek bir şey söylemeyi* dilerken buldu kendini. *Herhangi bir şey.*

Hud'ın ağız sıkılaştı. "O zamandan beri bir .

Biz Kayboldu
tek kelime etmeden."

Sophie'nin kalbi biraz kırıldı.

Jacob, "Konuşacak çok şeyimiz vardı," dedi. Hâlâ tarafsız davranıyordu. Ama öyle değildi ve nasıl oluyordu da bunu sadece o görebiliyordu?

"Belki daha önce," dedi Hudson. "O zamandan beri değil." Jacob başını sallayarak onayladı.

Sophie'nin göğsü çok daralmıştı. Jacob'ın önüne geçip kardeşlerinin yüzüne bakmak ve bağırmak istedi: "Buraya gelmenin onun için zor olduğunu bilmiyor musunuz? Yakın ve sevdiği birini kaybetti ve size ihtiyacı var." Ama yapmadı. Yapamazdı. Bu onun haddine değildi.

Ve ayrıca, kendi deliliğine tutunuyordu. Bir iplikle.

Kenna derin bir iç çekti ve Sophie'ye baktı. "Penisim olmadığı için çok mutluyum. Çok büyük bir handikap gibi görünüyor." Tekrar kardeşlerine döndü. "*Öncesi* umurumda değil. *Şimdi* umurumda." Tezgâhın etrafından dolaştı ve Jacob'ın çenesine bir öpücük kondurdu, bunu yapmak için parmak uçlarına kalkmak zorunda kaldı. "Ve bence şu an oldukça iyi görünüyor." Hudson'a döndü. "Öyle mi?"

Hudson'ın bakışları Jacob'ı hiç terk etmedi. "Yine de her şey yolunda görünüyor." Jacob Sophie'ye doğru yöneldi ve onu kenara çekti. "Selam.

Burada ne yapıyorsun?"

Erimemek için kendini zor tuttu çünkü *hâlâ ona kızgındı*.

"Kenna'ya çiçek götürüyorum."

Hem Hud hem de Jacob iki kez baktı.

"Kimden?" Hud sordu.

Kenna içini çekti. "Önemli bir şey değil-" "*Kim?*" Hud tekrar sordu.

"Mitch," dedi Kenna ve her iki taraf da memnun görünüyordu.

Hud ve Jacob gözlerini kıstılar. "*Neden?*"

diye sordular hep bir ağızdan.

Kenna sevinçle güldü. "Ona sor," dedi. "Belki bunu birlikte yapabilirsiniz."

Hud o kadar karanlık bir sesle, "Ben yaparım," dedi ki Sophie gerçekten de

Bu eksik ama ölmek üzere olduğu belli olan Mitch için biraz üzgünüm.

Sophie'nin işten çıkmasına daha iki saat vardı. Kamp alanında bir günlük giriş kartı için ödeme yapmıştı ama North Beach'teki tekneye vardığında bir bileti vardı çünkü görünüşe göre giriş kartı seçtiği iskele için geçerli değildi. Öfkeyle iskeleden ayrıldı ve sahilin yukarısındaki set boyunca yürüdü. Yorgun ve sinirliydi. Bir kavgaya hazırlanıyordu ve bunu biliyordu. Tıpkı kiminle dövüşmek istediğini bildiği gibi -Bay Göl Devriyesi Değil.

Yapılacak en akıllıca şey tekneye geri dönmek, uzanmak, yorganı başına çekmek ve daha iyi bir gün gelene kadar uyumak olurdu. Ama o öyle yapmadı. İlk kamaraya doğru yöneldi.

Jacob'ın.

İşte o zaman duydu, ritmik bir *gümbürtü*. Sesi odun kesen biri olarak tanıdı. Babası da odun keserdi. Dallas'ta kışlar genellikle ılık geçtiği için buna pek ihtiyaçları olmamıştı ama o bu akılsızca işte bir rahatlık bulmuştu. Ya da öyle derdi. Sophie bunun onun depresyonunu hafiflettiğini hiç görmemişti. Ama yine de hiçbir şey onun depresyonunu geçirmemiş, hiçbir şey onu mutlu etmemişti ve Sophie'nin de sonunun böyle olmasından, asla mutlu olamamaktan derin bir korkusu vardı.

Babasının depresyonunun onun suçu olmadığını biliyordu ama bu onun babasının durumundan derinden etkilenmesine engel olmamıştı. Artık gülümsemeler ve sarılmalar yoktu. Artık sevgi yoktu, hatta hayal kırıklığını ifade etmek dışında hayatıyla ilgilenmiyordu. Kendi kendine anladığını söylüyordu. O hastaydı. Acı çekmişti. Anlamıştı.

Ama derinlerde bir yerde, bunu tam olarak anlamamıştı. İçinde hâlâ babasının onayını arayan o zavallı küçük kızdı.

Ve eğer bu onu havaya sokmadıysa... Ve bu onu Jacob'ın arazisinin sınırına doğru ilerlemekten alıkoymadı,

Bay Göl Devriyesi'nin kendisini bulduğu yere.

O seksi kot pantolonu giymişti ama artık istikrarlı ve ekonomik hareketlerinden dolayı o kadar düşüktü ki neredeyse uygunsuzdu. Baltayı kullanırken tüm vücudu rahat bir zarafetle sallanıyor, geniş, düzgün kaslı sırtı o kadar akıcı bir şekilde hareket ediyordu ki, kendini tam orada, kumsalın üzerindeki yabancı çim setin üzerinde otururken buldu. Çünkü ayakları acıyor, dedi kendi kendine ve topuklarını tekmeledi.

Bir molaya ihtiyacı vardı, hepsi bu ve izlemek için ellerinin üzerine yaslandı. İşemesine rağmen, tüm bu sıcak ve terli erkek eti içini biraz yapış yapış yapmıştı. Görüşünü iyileştirebilecek tek şey *Scandal boyutunda* bir kadeh şarap ve büyük bir kâse patlamış mısır olabilirdi.

Jacob durdu ve kaşlarını kaldırdı, sonra gerildi ve döndü, tek bir bakışta onu buldu. Sanki onu her zaman hissettiği gibi hissetmiş gibiydi ve bunu fark ettiğinde donup kaldı.

Lanet olsun.

Onu ona çeken şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tamam, onu geç, biliyordu. Onun gözlerinin içine bakıyor ve konuştuğunda onu gerçekten dinliyordu, bu da ona kendini... önemli hissettiriyordu. Ama aynı zamanda karanlık, düşünceli ve o kadar seksiydi ki, tek bir bakışıyla tüm sinir uçlarını ateşe veriyordu.

Bu en son ne zaman olmuştu? Asla, işte o zaman.

Onu affetmeyi düşünmemesi çok kötü. Asla.

Bir kere pislik olan her zaman pisliktir ve bunu ilk elden biliyordu, çok teşekkür ederim. Oradaydım, tişört aldım, kömürlerin üzerinde tırmıklandım.

Jacob muhtemelen onu daha iyi görebilmek için bir elini kaldırarak gözlerini siper etti. Diğer elini de salladı.

Nefesini içine çekti ve el sallamadı. Olmazdı, olamazdı. Lucas da karizmatik ve çekiciydi. O da

gardını düşürmeyecek ya da rahatlamayacaktı.

Onu içine g ö m d ü k t e n sonra oldukça rahatlamıştın.

İç çekti. Ne tür bir adam olduğu önemli değildi.

Seksi teninin altında.

Olmadı.

Değil itibaren ve an o izin ver onu
 düşünmek o olmadığı bir şeydi.

Bölüm 14

Jacob yaklaşık iki saattir odun kesiyor, kulübenin yan tarafında büyük bir yığın halinde bulduğu odun mermilerinden bazılarını kullanıyordu.

Tatil köyünde ihtiyaç duyacaklarından fazlasını kesmiş, fazlasını da kış için kulübenin arkasına stoklamıştı -Evi kısa süreliğine kiralamış olmasına ve yaz mevsiminde olmamıza rağmen.

Kollarını daha fazla kaldıramadığında durdu. Baltayı bir kenara bırakmış ve onu hissettiğinde nefesini tutarak orada durmuştu. Onu. Ama rıhtım hâlâ boştu, ne *Küçük Lucas* ne de Sophie Marren vardı.

Ve sonra onun yukarıda, setin kenarında oturduğunu, çıplak ayaklarının sarktığını ve hafifçe sallandığını fark etti. Güneş gözlüklerini taktığı için tam olarak nereye odaklandığını göremiyordu ama biliyordu.

Selamlamak için bir elini kaldırdı, vücudu gerildi. Açlıktan, dedi kendi kendine. Ama aç olduğu şeyin yemek olmadığını biliyordu.

Ayağa kalktı ve sahile doğru ilerledi. Tam kulübeye bir kamyon yanaşırken onu karşıladı. Hud'ın kamyonu. Hud'ın bir saniye bekleyebileceğine karar veren Jacob, Sophie'ye gülümsedi.

O da gülümsemedi.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi. "Ya da... göl devriyesi değilsin."

Göl devriyesi olma fikrine gülümsedi. Evet, dokuz yıldır askerdi ve hâlâ askerdi ama kendisi hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da tam olarak

kural takipçisi. Başkalarına kurallar dayatması gereken bir işi kabul etmek onun için işe yaramayacaktı. Asla. "Göl devriyesi değil," diye gülerek kabul etti.

Kadın bir adım geri çekildi ve adam hatasını anladı. Kızgın bir kadına asla gülmemeliydi. Adam ona doğru uzandı ama kadın parmağını ona doğru uzatarak kaçtı.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Göl devriyesi olduğumu düşünmeniz komik mi? Kesinlikle," dedi. "Bir şekilde bana kızgın olman komik mi? Hayır. Bunu hiç komik bulmuyorum. Tabii bu enerjinin bir kısmını yapıcı ama kirli bir şekilde dışarı atmak istemiyorsan. Çünkü o zaman ben varım."

Gözlerini ona dikti. "Seksten mi bahsediyorsun? Çünkü bilmelisin ki, bir daha asla seninle oraya gitmeyeceğim. Bu düşünce beni hasta ediyor."

Hava hâlâ seksen derece olmasına rağmen meme uçları sertleşmişti. Yüzü kızarmıştı ama bunun sıcaktan olmadığına dair buzdolabındaki son biraya bahse girebilirdi. "Bu büyük bir yalan," dedi.

"Hayır, bakın, benim demek istediğim de bu," diye homurdandı. "Yalan söyleyen sensin." Gözlerinin içine düşen saçlarını yüzünden itti. "Buraya park ederek başımın belaya gireceğini düşünmeme izin verdin. Hem de birden fazla kez. Çok otoriter davrandın ve ben de sana inandım. Beni güç alanının içine çektin ve neredeyse kayboluyordum-" Cümlelerin geri kalanını ısırarak bitirdi.

"Neyi kaybettin?" diye

sordu. "İşimi!"

Neredeyse şöyle diyeceğine dair bir bahse daha girebilirdi

kendisi. Bu da onu bıçak gibi kesti.

"Biliyor musun?" dedi. "Unut gitsin. Her şeyi unut - geçen hafta bir anlığına tüm cinsiyetinin tamamen berbat olmadığını düşündüğüm o sabah da dahil!"

"Ufacık bir saniyeden daha fazlasıydı," dedi.

Ona ters ters baktı.

Tamam, yani bu işten sıyrılamazdı. Ama tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Burada bir ipucuna ihtiyacım olacak, Soph. Sana göl devriyesi olduğumu söylediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Tahmin etmiştim."

Onu neyin varsaydığını söylemekten daha iyisini biliyordu. "Nasıl? Sana izinli olduğumu söyledim."

"Evet, ama ben... yasadışı park ettiğimde hep orada olur, bunu işaret ederdin. Ve tüm o otoriter duruşunu da kaybetmişsin. Ben sadece-" Alt dudağını ısırıldı. "Varsaydım," diye fısıldadı.

"Yemin ederim," dedi, "beni göl devriyesi sandığınızı bilmiyordum."

"Ama..." Ellerini havaya kaldırdı, gerçekten üzgün ve perişan görünüyordu ve adam bunun için kendini kötü hissetti. Gerçekten kötü. Ona doğru bir adım attı ama kadın ona kalmasını işaret etti. Belli ki dramatik bir kaçış yapacaktı, sahile fırladı ve bir sonraki araziye, yani Kuzey Sahili'ne ve kamp alanlarına yöneldi. Rıhtımdan aşağıya doğru tepinerek indi, adam da hemen arkasındaydı. Onu görmezden gelerek tekneye bindi ve güvertenin altına yönelirken kapıyı arkasından çarptı.

Ve elbisesinin eteğini pervazla kapı arasına sıkıştırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duydu kapıyı kırıp açmadan önce kapının diğer tarafından. Elbisesini içeri çekti ve kapıyı ikinci kez çarptı, açıkça hala kızgın olduğunu ifade ediyordu.

Sanki kızıdan yayılan enerjiden anlayamıyormuş gibi, öyle ki kızın derisinden mısır patlatabilirdi. Bir nefes verdi ve o da gemiye adımını attı. "Sophie-" "Hayır," dedi kapıdan.

"Gücünü sanki... sanki bir erkek alfa köpeğini kırbaçlıyormuşsun gibi kullandın. her yere işemek ve bölgeni işaretlemek için dışarı çık!"

"Bölgemi işaretlemek için nadiren çıkarırım," dedi, onu gülümsetmeyi umarak.

Aldığı şey sessizlikti. "Soph."

Hiçbir şey.

"Dinle," dedi. "Seni arayıp durduğumu hiç düşündün mü, çünkü... şey, çünkü seninle konuşmak istiyordum?"

Kız bunu düşünürken bekledi, kızın üç gerçeği ve bir yalanı hatırlamasını umarken bekledi. Ya da daha doğrusu bir şişe viski eşliğinde korkunç gerçekleri. Öpüşmelerini.

Onun yatağında geçirdikleri zaman... aklından hiç çıkmayan bir şeydi. Onun kollarında nasıl hissettiğini, ona nasıl baktığını, sanki gerçekten onun için yapıyormuş gibi, olduğu gibi, berbat ve her şeyiyle yeterliymiş gibi.

Kapıyı açtı ve ona baktı. Yanaklarına renk gelmişti. Evet, her şeyi hatırlıyordu. Ama burada başka bir şey vardı, onu üzen çok daha derin bir şey. Ve bunun basitçe onun göl devriyesi olduğunu yanlış anlamasından kaynaklandığına inanmıyordu. Hayır, kendisine yalan söylediğini düşündüğü için üzgündü.

Geçmişi ortaya çıkıp çirkin yüzünü gösteriyordu ve o da bunu anlıyordu. Anlıyordu. Ama onun kendisini burada kötü adam yapmasına izin vermeyecekti. "Sana hiç yalan söylemedim," dedi.

Onun şüphesini hissedebiliyordu ve bunu ortadan kaldırılabilmeyi diliyordu ama bunu sadece o yapabilirdi.

"Düşünmem gerek," dedi.

"Akşam yemeğinde düşünebilir misin? Ben pişiririm, sen düşünmek zorunda kalmazsın."

Ona şüpheyle baktı.

"Hayır, gerçekten, seni şaşırtacağım." Ve kendisi.

Ama o başını salladı. "Senin huzurunda düşünemiyorum." "Neden?"

"Çünkü sana bakmak sanki..." Ellerini havaya kaldırdı. "Markette cips ve kurabiye reyonunda yürümek gibi. Sana karşı koyamıyorum ve sonra benim için neden kötü olduğunu unutuyorum."

"Sana o kadar iyi davranacağıma söz versem nasıl olur?"

Bakışları yumuşamaya başlamıştı ama sonra görünüşe göre kararlılığını buldu, çünkü kendini silkeledi ve "Argh!" dedi. Sonra da parmağını ona doğru uzattı. "Hayır. Artık kıyafetlerimi düşüren sihirli öpücüklerin yok. Gitmek zorundasın." Bunu kanıtlamak için kaptan koltuğuna geçti, tekneyi çalıştırdı ve motoru devirdi.

Konuyu zorlamak ve onu ikna etmek, onu kendisiyle eve dönmeye ikna etmek isterdi ama şu anda onu zorlamanın akıllıca bir hareket olmadığını biliyordu.

Ve burada akıllı olmak istiyordu. Ona karşı akıllı olmak istiyordu. Dikkatli. Kontrolün onda olması gerekiyordu ve o da bunu anlıyordu. "Bana bir söz ver," dedi. "Benim evimde demir atacaksın. Artık gizlice dolaşmak, uzun bir günün sonunda direksiyon başında olamayacak kadar yorgun olduğunda bir yer bulmaya çalışmak yok. İskelem size açık. Ücret yok, geri ödeme yok, endişe yok. Nokta."

Sustu. "Tamam," diye mırıldandı.

Tamam. Tekneyi gece için demirlemesi gerektiğinde geri dönecekti ve o zaman konuşabilirlerdi. Onun şartlarıyla.

Gaza basıp gitmeden önce teknedeki zar zor inmiş ve ardında sadece bir iz bırakmıştı.

Hud rıhtıma inip onun yanında durdu, sırtıyordu. "Döneli iki hafta falan oldu ve şimdiden kasabanın en ateşli kızılını kızdırdın. Sanırım bu senin için bile bir rekor."

Bölüm 15

Jacob başını salladı. Sophie'nin gitmesine izin vermekten nefret ediyordu ama biraz zamana ihtiyacı vardı ve bu gece geri döneceğini bildiği için ona bu zamanı verebilirdi. Hud'a, "Başlama," dedi ve başını çevirerek, tatil köyünde birlikte çok zaman geçirmiş olmalarına rağmen şimdiye kadar ona pek yüz vermemiş olan ikizine baktı.

Umursamamak için elinden geleni yapmıştı. Annesiyle vakit geçirdi. Ayrıca kulübenin orasında burasında çalışıyor, gevşek bir döşeme tahtası ve aynı anda hem televizyonu çalıştırıp hem de tost yapamamasına neden olan bazı elektrik arızaları gibi onu rahatsız eden bazı şeyleri tamir ediyordu.

Uzun kürek sörfü gezintileri yapıyor, çılgın seksi ve sevimli bir kızılın teknesini aramıyormuş gibi davranıyordu.

Ama huzursuzdu, buraya yapmak için geldiği şeyi yapmadan çok fazla zaman geçiriyordu.

Ki bu Sophie Marren değildi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hud.

"Annemi ziyarete gitmişsin."

Jacob ona baktı. "Yapmayacağımı mı sandın?"

Hud buna cevap vermedi. Onun yerine, "Onu görmeden uzun süre geçirdin," dedi.

Bu konuşma Troubleville'e giden tek yönlü bir yoldu. Çünkü annelerini görebildiği kadar sık görmüştü. "Orada bir soru var mıydı?" Jacob sordu.

Hud buna tepki vermedi ama gözlerinde bir şey vardı, öfkeli görünmesine rağmen öfkeli olduğunu gösteren bir şey

sakin, sabırlı ve tamamen kontrollü.

Ama Jacob o kadar sabırlı değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. "Neden buraya ne söylemeye geldiysen onu söylemiyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Hud, "ama Sophie Marren'ın az önce sana bağırdığı şeyin bir tekrarı olacak."

"Artık kıyafetlerini düşüren büyülü öpücükler de istemiyor musun?" Jacob sordu.

Hud ona uzun, düz bir bakış attı. "Bana yalan söyledin." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Buradan ayrıldığını ve bir daha arkana bakmadığını düşünmeme izin verdin. Ama annemin faturalarının yarısını sen ödedin."

Jacob bir nefes verdi. Bu işin nereye varacağını hiç düşünmemişti. "Bunu zaten biliyordun," dedi. "Bunun neresi yalan?"

"Çünkü az önce gelecek ayın faturasını internetten ödemeye gittim ve birinin çoktan ödediğini fark ettim. Aslında, birisi yılın geri kalanı için ödeme yapmış. Tam olarak."

Jacob bir omzunu kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Biliyordum." Jacob'ı işaret etti. "Bu saçmalık, biliyorsun değil mi? Ben kendi payımı ödüyorum, hep ödedim. Benim payımı senin karşılamana ihtiyacım yok. Tatil köyünü ve para sorunlarını duymuş olman, kendi suçluluk duygunu yatıştırmak için ortaya çıkıp kahramanlık taslamam gerektiği anlamına gelmiyor."

Jacob, şimdi öne çıkmanın işleri telafi etmek için bildiği tek yol olduğunu söyleyecekti ama Hud'ın kendini beğenmiş tavrı onu kızdırıyordu. Kardeşine bir adım daha yaklaştı ve Hud da aynısını yaptı, belli ki en az onun kadar kavga etmek için can atıyordu.

Mesele şu ki, annesinin faturalarını ödemek için adım atmak gösteriş yapmak değildi. Son dokuz yılda kazandığı her kuruşu biriktirmişti. Başlangıçta yatırımlar konusunda agresif davranmış ve bunun karşılığını almıştı. Parası para kazandırmıştı ve şimdi bir birikimi vardı. Kendisine bir şey olursa annesinin iyi olacağını bilmek ona huzur veriyordu.

"Yazmadın," dedi Hud. "Aramadın. Ama annem için para gönderdin ve... Siktir." Ellerini saçlarının arasına soktu ve huzursuz bir daire çizdi. "Nasıl olur da aramazsın?"

Jacob gözlerini kapattı. "Bilmiyorum." Ama biliyordu. Hud'ın gitmeden önce ona söyledikleri yüzünden olmuştu, bu kadar derinden yaralamaması gereken öfkeli sözler, ama on sekiz yaşındaydı ve içi parçalanmış hissetmişti. Ve incinmişti. Ve hangi on sekiz yaşındaki serseri çocuk bununla iyi başa çıkabilirdi ki? O değil.

"Ve şimdi birdenbire para yatırmak ve bu ailenin bir parçası olmak mı istiyorsun?" Hud inanamayarak sordu. "Büyük kahraman olmak istiyorsun ve bunun her şeyi düzeltereceğini mi düşünüyorsun? Zor iş dostum. Geri dönüş yolunu satın alamazsın."

Hud böyle mi düşünüyordu? Eğer öyleyse, Jacob Brett'i ve Cedar Ridge'e neden geri döndüğünü açıklasın da görelim. "Benim evde olmamla ilgili sorununun yardım etmemle hiçbir ilgisi yok," dedi. "Param da var, neden yardım etmek için kullanmayayım ki? Yoksa bunu hayatımızın sonuna kadar üzerimde tutmayı mı planlıyorsun?"

İkisinin de telefonu aynı anda gelen bir mesajla çaldı. Telefonlarını ceplerinden çıkardılar ve annelerinden gelen grup mesajı karşısında donup kaldılar.

Düştüm. İkinizin de endişelenmesini istemiyorum. Ben iyi olacağım. Ama size haber vermem için ısrar ettiler. XOXO, anne.

Senkronize bir şekilde araçlarına doğru ilerlediler. "Orada buluşuruz," dedi Jacob.

Hud başını salladı. "Ben sürerim. Atla."

Jacob tam da bunu yaptı ve en azından acil bir durumda bir araya gelip yapılması gerekeni yapabilecekleri gerçeğinden biraz umutlandı.

Hud kaşlarını çatarak, "Daha önce hiç düşmemişti," dedi Jacob'ın garaj yolundan çıkarken. "Fiziksel olarak gerçekten çok iyiydi."

Jacob cep telefonuyla resepsiyona ulaşmaya çalışıyordu ama beklemedeydi. "Ne diye yavaşlıyorsun?"

Hud, "Ben oraya varmadan önce ışık kırmızıya dönecek," dedi.

"Ne zamandan beri büyükanne gibi araba kullanıyorsun?"

Hud öğütülmüş onun azı dişleri ve vurmak ve Gaz, yapmak kırmızı ışık yanmadan kavşaktan geçti.

"Sola dön," dedi Jacob ona. "Jeffrey Pine Yolu'ndan aşağı inmek daha hızlı."

"Ben bir polisim," dedi Hud dişlerinin arasından. "En iyi yolu biliyorum."

"Harika. Hangi pedalın gaz pedalı olduğunu biliyor musun?" "Kahretsin." Hud gaza bastı ve Jacob yardım edemedi ama

Jeffrey Pine'in solundan, muhtemelen iki tekerlek üzerinde döndüğünü biraz da acımasız bir memnuniyetle fark etti.

Beş dakika sonra koşar adım annelerinin odasına girdiler ve kapısının önünde patinaj yaparak durdular.

Carrie yatağının ortasında oturmuş, ayak bileğini bir buz torbasına dayamıştı. Önünde büyük boy bir pizza vardı.

"Tam zamanında çocuklar!" dedi neşeyle. "Gelin, oturun, hala sıcakken yiyin!"

"Anne," dedi Hud, merdivenleri koşarak çıktığı için hâlâ zor nefes alıyordu. "Düşüğünü söylemiştin."

"Ben yaptım. Alt katta Jazzercise dersini yönetiyordum ve Yvonne'a takıldım. Domino taşı gibi devrildik. Bizi görmeliydin. Bir fotoğrafı var. Carl Instagram'a koyduğunu söyledi. Herkese kız arkadaşlarının ondan daha çok birbirlerine ilgi duyduklarını söyleyecek." Güldü ve komodinın üzerindeki telefonuna uzandı.

"Anne, fotoğrafı görmemize gerek yok," dedi Hud. "Yaran ne kadar kötü?"

Jacob bunun cevabını zaten biliyordu. Onları gördüğünde yüzü gülüyordu, mutluydu ve kesinlikle acı çekmiyordu. Aslında, pizzanın kendi payına düşen kısmına bahse girerdi ki o anda kızın aklı yüzde yüz yerindeydi ve saçmalıklar peşindeydi.

Carrie Hud'a, "Bebeğim, rahatla," dedi ve yatağı okşadı. "Gel yemek ye."

Hud burnunun kenarını sıktı ve derin bir nefes aldıktan sonra Jacob'a *WTF?*

Jacob omuz silkti ve yatağa doğru ilerledi. Yatağın üzerindeki buz torbasını ayak bileğinden çıkarıp yakından baktı. Hafifçe şişmişti. Rahatlamış bir şekilde buz torbasını yerine koydu ve oturarak onu kucakladı. Sonra pizzanın en büyük parçasını kaptı ve bir ısırık aldı. "Güzelmış," dedi. "Stone's mu?"

Carrie gülümseyerek başını salladı.

"Orayı özledim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Hud ikisinin arasında sanki kendisiyle aynı dili konuşmuyorlarmış gibi bir bakış paylaştı. Ama oturdu. "Anne, neler oluyor?"

Onun dizini okşadı. "Kedimi komşunun köpeğinin yeni yavrularından biriyle takas ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Jacob hatırladı. O ve Hud sekiz yaşlarındaydılar ve hayatlarının aşkı olan kedi Bones'la karşılıklı bir nefret ilişkisi yaşıyorlardı - kedi onlara tıslıyor ve inadına her fırsatta ayakkabılarına pisliyordu. Karşı dairelerindeki insanların köpeği iki gün kayıp kaldıktan sonra hamile olarak ortaya çıkmıştı. İki ay sonra, küvetlerinde yavrulamıştı.

Hud ve Jacob'ın aklına Bones'u yeni bir köpek yavrusuyla takas etmek gibi parlak bir fikir gelmiş ve komşunun oğlunun da yardımıyla bu takas bir gece gizlice gerçekleştirilmişti.

Ertesi sabah komşu da Carrie de çileden çıkmıştı. Jacob ona, "Bizi iki hafta boyunca o yavru köpeklerin arkasını temizleyen adam için çalıştırdın," diye hatırlattı. "Her birinin sindirim sistemi gevşek olan on yavru köpek. Ve bu..." Hud'a doğru bir başparmak salladı, "kusacakmış gibi öğürüyormuş gibi yaptı ve kendini dışarı attırmayı başardı."

"Ah," dedi Carrie. "Numara yapmıyordu. Biliyorsun o

zayıf bir midem var." Hud'ın saçlarını karıştırdı. "Değil mi bebeğim?"

Hud içinden bir şeyler mırıldandı ve Jacob gülünce gözlerini kıstı.

Sonra ayağa kalktı ve onlara biraz daha baktı.

"Ne?" diye sordu. Carrie ona sordu. "Ne oldu?"

"Bir şey kaçırıyorum," dedi Hud.

"Olamaz," dedi. "Çok özür dilerim. Onu en son nerede gördün? Çünkü odan tam bir enkaz, Hudson. Eğer istediğim gibi temizlersen-"

"Bu bir şey değil," dedi Hud. "Başka bir şey." Gözlerini Jacob'a dikti.

"Ne oldu?" Carrie sordu ama Jacob biliyordu. Hud'ın bakışlarını tuttu ve *bildi*.

"Siz ikiniz daha önce hiç konuşmamış insanlara benzemiyorsunuz.

ya da dokuz yıldır birbirimizi görmedik," dedi Hud.

Carrie güldü. "Tabii ki hayır, şapşal. Onunla da seninle konuştuğum kadar sık konuşuyorum. Ve bundan bahsetmişken, yaklaşan büyük bir doğum günün var. Sonunda çift haneli rakamlara ulaşacaksın, büyük olana. Kutlamak için ne yapmalıyız?"

Böylece Yakup'un acil sorusu yanıtlanmış oldu. Bugün on yaşındaydılar. Ya da gelecek hafta olacaklardı.

Ve hiç de şimdiki zamanda değildi.

Hud, "Özel bir şeye ihtiyacımız yok anne," dedi ve ayağa kalktı. "Sen, seni dışarıda görmek istiyorum."

"Yapamam bebeğim," dedi. "Bileğim-"

"*Jacob*," dedi Hud.

Jacob rahatça bir parça daha pizza aldı ve yatak başlığına yaslandı. Çünkü dışarıda ne olduğunu biliyordu. Bir kavga. İstemediği bir kavga.

Carrie Hud'ın elini tuttu. "Tatlım, ne istiyorsan söyle."

Hud burnunun kenarını sıktı ve sonra elini bırakıp annesine baktı. "Ondan haber aldın. Bunca zamandır, o yokken" -Hud Jacob'a baktı- "sen

ondan duydum."

Carrie, zaman çizelgesinde kafası karışmış olsun ya da olmasın, bu duruma düştüğünü biliyordu. Alt dudağını ısırды, yüz ifadesi Jacob'ın dayanamayacağı bir hüzne dönüştü. Jacob onun eline uzandı ve sıktı. "Her hafta aradım," dedi Hud'a.

"FaceTime kullanıyordu," dedi annesi. "Bazen de şahsen gelirdi."

Hud, Jacob'a bakarken gözleri büyüdü. "Buraya geldin. Buraya, Cedar Ridge'e mi geldin?"

"Evet."

"Kaç kere?" "Hud-"

Hud onu işaret etti. "Kaç kere Jacob?"

"Bilmiyorum," dedi Jacob.

"Dokuz," dedi Carrie ve iki çocuk da ona dönünce yüzünü buruşturdu. "Saydım. Saymamam mı gerekiyordu?"

Hud küfrederek odanın içinde bir o yana bir bu yana volta attı. Sonra birden öfkesi yatıştı ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Tanrım, Jacob," diye fısıldadı. "Ona ayak uydurdun mu?"

"Gerçekten yapmayacağımı mı düşündün?"

Hud'ın gözleri tekrar sertleşti. "Ona ayak uydurdun, bana değil."

Evet, tamam, bu daha zordu. Konuşmak için derin bir nefes aldı ama Hud gözlerini kapadı ve arkasını döndü. "Unut gitsin," dedi.

Unut gitsin. Yıllar önce Jacob'a da aynı şeyi söylemiş, o zaman da ona sırtını dönmüştü. *Eğer babam gibi olmak istiyorsan, git. Ama bunu yaparsan, artık kardeş olmadığımızı bil.*

Kavganın masum bir tarafı sayılmayan Jacob da Bu sözlerin içinde derinlere işlemesine izin verdi. Hud'un söylediklerinin öfkeyle söylendiğini fark etmesi utanç verici derecede uzun zaman almıştı.

Ama Jacob'ın yaptığı şeyi, uzaklaşmayı, amaçlı bir sakinlikle yapmıştı. Yürüyüp gitmişti.

O daha büyük bir göttü. O da bunu biliyordu.

Bilmediği şey ise bunu nasıl düzelteceğiydi.

Pizza bittiğinde Hud başka bir şey söylemeden Jacob'ı göle bıraktı.

Jacob kardeşinin kamyonetinden indi ve geri döndü.

"Ben hâlâ tatil köyünde çalışacağım."

"Peki," dedi Hud sıkıca. "Sana ihtiyacımız var."

Jacob'ın göğsündeki düğüm biraz çözüldü. "Tamam." Hud tekrar, "Tamam," dedi. "Seninle ilgili olmadığı sürece lanet olası bir çek yazmak." Jacob'ı toz içinde bırakarak uzaklaştı. Yeterince adil, çünkü Jacob da bir zamanlar aynısını yapmıştı.

Güneş batarken verandada oturup Sophie'yi bekledi.

Ama Sophie geri gelmedi. O gece dönmedi.

Ya da bir

sonraki. Ya

da bir

sonraki.

Bölüm 16

Sophie, *The Little Lucas*'ın güvertesinde durmuş, elleri kalçalarında, birkaç metre ötedeki North Beach'in halka açık denize iniş iskelesinde duran adama ters ters bakarken öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Dün gece nasıl yasadışı bir şekilde demir attığını anlatıp dururken ağzı hareket ediyordu, falan filan...

Bilmediği bir şey ona zarar veremezdi ama gerçek şu ki, tekne birkaç gecedir yasadışı olarak demirlemişti. İlk gece sakin bir koyda kalmıştı ama sabahın dördünde balıkçılar tarafından uyandırılmıştı. Ve beşte. Ve altı... İkinci gece ıssız gibi görünen özel bir rıhtım bulmuştu. Ay doğduğunda ve bir grup genç ot içmek için ortaya çıktığında hatasını öğrenmişti.

Hâlâ kafası güzeldi.

Dün gece kamp alanının yakınlarından yola çıkmış ama kadınlar tuvaletinin hemen dışındaki çöp kutularını karıştıran bir ayı görünce oradan ayrılmıştı. Gece boyunca birkaç kez yer değiştirmek zorunda kalmıştı ve her şeyden çok ihtiyacı olan şey sekiz saat aralıksız uyumaktı.

"Her an hareket edebilirim," diye söz verdi. "Sadece ailenin geri kalanının buraya gelmesini bekliyorum." Onu kendisine katılmaya davet edercesine gülümsedi.

Reddetti.

"Kız kardeşimin evden çıkması sonsuza kadar sürer," dedi, çekici görünmeye çalıştığını umarak.

Kendini deli gibi hissediyordu. "Ve annem... şey, diyelim ki babam muhtemelen şu anda deliriyordur. Babalar nasıldır bilirsiniz. Her şey bir zaman çizelgesine bağlıdır ve kimse dinlemez, sonra da iyi vakit geçirmek yerine büyük bir bağırma şenliğine dönüşür. Ama endişelenmeyin. Birazdan burada olurlar ve biz de hemen yola koyuluruz."

Etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Hava neredeyse karardı. Hava karardıktan sonra hâlâ burada olamazsın."

"Söz veriyorum," dedi, "çünkü bu tamamen ve tamamen yasadışı olurdu." Yüzünde bir gülümseme daha belirdi.

Hayır, hâlâ bir şey yok. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tamam." o dedi. "İşteve Gerçek.
Benim ailenin gelmiyor."

Ona *aptal* bir bakış attı.

"Ama burada olmak için gerçekten iyi bir nedenim var. Yemin ederim," dedi ve beyninin o harika nedeni bulmasını bekledi.

"Tatil köyü için," dedi dayanılmaz derecede tanıdık bir erkek sesi iskelenin üstünden.

Başını çevirdi ve Jacob'ın küpeştenin üzerinden atlayıp kolay bir çeviklikle rıhtıma inişini izledi. Onu üç gündür görmemişti, kendi kendine bu konuda rahatladığını söylüyordu. Bu üç gün boyunca sayısız geçici işte kışını yırtarak çalışmıştı ve dün Kenna'yla öğle yemeği yediği için onun da aynı şeyi yaptığını biliyordu.

O ve Jacob, tatil köyü yaz sezonuna girerken yaklaşan bir dizi göl etkinliğinde birlikte çalışacaklardı.

Jacob'ın asker kısalığındaki saçları uzamıştı. O da biraz güneşlenmişti. Üzerinde bir kot pantolon ve tatil köyünün reklamını yapan bir tişört vardı, gözleri koyu renk lenslerin ardına gizlenmişti. Sıradan bir gülümseme takındı ve onun yaklaşmasını izlerken sızlanmamaya çalıştı, yumuşak alacakaranlık

Hareket ettikçe kaslarında değişen ince gölgeler ve vurgular.

"Hey, Rob," dedi göl devriyesine. "Uzun zaman oldu."

Sophie'nin tam anlamıyla şok olmasına rağmen, kesinlikle sıfır kişilikli Rob genişçe gülümsedi ve coşkuyla Jacob'ın elini sıktı.

"Döndüğünü duydum, Kincaid. Kasabada büyük bir heyecan yaratmışsın dostum. İnsanlar seni görmek için sabırsızlanıyor."

Jacob kolayca başını salladı ama Sophie sakın yüzünün ardını görebiliyordu. Bu haber onu mutlu etmemişti.

Umursadığından değil. "Bu küçük buluşma bittiyse," dedi, "belki de asıl meseleye geri dönebiliriz, yani lanet olası bir bileti hak etmediğime-" Aslında bir nedeni yoktu.

Ama anlaşıldığı kadarıyla buna ihtiyacı yoktu. Jacob, "Ceza almayacaksın," dedi.

Ona döndü. "Nereden biliyorsun? Göl devriyesi için çalışmıyorsun, unuttun mu?"

Jacob Rob'a döndü. "Yaklaşan bazı etkinlikler için Kuzey Sahili'ni ele geçireceğimizi duydun mu?"

"Evet," dedi Rob. "Herkes onları dört gözle bekliyor."

Jacob gülümsedi. "Güzel. Sophie de ekibimizde."

"Anladım," dedi Rob. "Eğer tekneyi gece boyunca özel bir rıhtımdan başka bir yerde demirli tutacaksan göl geçiş kartı alman gerekecek."

Jacob, "Özel bir rıhtımımız var," dedi ve en sağdaki kabin ve özel rıhtım sırasını işaret etti. Sonra Sophie Jacob'a bakarken ikisi birkaç dakika daha rahatça konuşmaya devam ettiler.

Onun için o göl devriyesine yalan söylemişti.

Bir dakika sonra adamın arkasından baktığını ve Rob'un gittiğini fark etti. Ağzını açtı ama adam başını salladı ve *Küçük Lucas'a* bindi. Sonra, senin gibi rahat

Lütfen kontrollere geçti, motoru çalıştırdı ve onları tekne rampası alanından dışarı çıkardı.

"Bu da ne?" diye sordu, teknenin ileri hareketi onu yanındaki sandalyeye oturmaya ya da düşmeye zorluyordu.

Jacob tekneyi bu iş için doğmuş bir adamın rahatlığıyla idare ediyordu. Rüzgâr onları dövüyor ve kadın titriyordu ama Jacob havaya karşı dayanıklı görünüyordu. "O da neydi öyle?" diye sordu.

"Burada olmaz." Saatte beş mil hız sınırından çıktılar ve adam gaza bastı. Motorun yüksek perdeden gelen uğultusu yüzünden konuşmak imkânsız hale gelmişti. Kıyı boyunca birkaç dakika hızla ilerlediler, rüzgâr saçlarını savuruyor, yavaşça batan güneş dağların tepelerinden gözlerinin içine süzülüyordu.

Tekne uyarı vermeden yavaşladığında şaşkınlıkla soludu ve Jacob onu yakalamak için kolunu uzatmasaydı öne doğru kayacaktı. Onun bronzlaşmış, kordonlu ön koluna doğru gerildi ve elinden geldiğince çabuk kendini düzeltti.

Tamam, belki de yapabileceği kadar çabuk değil. Belki de ellerinin o sert kola gerekenden birkaç vuruş daha uzun süre tutunmasına izin verdi. O sadece bir insandı.

Gözlerden uzak bir koydaydılar, görünürde başka tekne yoktu, kıyıda kimse yoktu, Jacob tekneden inip onunla yüzleştiğinde.

"Ne-" diye başladı ama Jacob ayağa kalkıp onu da kollarının arasına alınca sustu. Jacob daha ağzını onunkine değdirmeden kalp atışları üç katına çıktı ve sonra hiç düşünemez oldu.

Kavrayışını sıkılaştırarak, onu uzun, sert ve derin öptü ve hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında, elleri onun her yerindeydi, biri sırtının küçük kısmında, onu kendisine tutuyordu, diğeri - Tanrım, kot pantolonundaydı. Kadın ellerini yukarı kaldırıp adamın göğsüne koydu.

Onu uzaklaştırmak için, dedi kendi kendine.

Ama itmedi. Onun yerine, içinde bir savaş sürerken parmakları gömleğinin pamuğuna dolandı. Korku ve

Şehvet ölümcül bir savaştaydı ve hangisinin kazanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Eğer onu tekrar öperse, bu teknenin zemininde çırılçıplak kalacaklardı ama onunla tekrar böyle birlikte olup da düşmeyeceğini sanmıyordu.

Sert.

Aynı iç savaşı yaşıyor gibi görünmüyordu. Büyük, nefis elleri keşfediyordu ve ağzı da çok geride değildi ve kadın aklını kaybediyordu, kararlılığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Adamın öpüşmeyi sevdiğini ve bu konuda usta olduğunu zaten biliyordu ama onun *her şeyi* kendi programına göre öpmeyi sevdiğini öğrenmeye başlamıştı. Ve oyalanmayı seviyordu.

Hem de çok.

Jacob'ın neden olduğu orgazmın anıları günlerdir fantezilerini besliyordu. Dürüst olmak gerekirse, birden fazla kendi kendine orgazmı da körüklemişti.

Ama sonra göz göze geldiler ve oldukları yerde donup kaldılar; kadın ani bir duygu seline kapılmıştı, Jacob ise muhtemelen onun yüzünde beliren duyguları izliyordu.

"Bilmeni istiyorum," dedi. "Bu..." Aralarında bir parmak salladı. "Aramızdaki bu çılgınlık bana hiç mantıklı gelmiyor. Hiç mantıklı değil. Hâlâ kafam karışık."

"Üç gün, Soph."

"Ne?"

"Üç gün boyunca seni beklettim ama artık bunu yapamam." Onu tekrar kendine çekti, elini saçlarına doladı ve kendisine bakmasını sağlayacak kadar çekiştirdi. "Beni mahvettin," diye mırıldandı ağzına karşı ve kalbinin göğsünde durma noktasına gelmesine neden oldu.

"Seni mahvettim mi? Peki ya senin bana yaptıkların?"

Gözleri onunkileri aradı, gözlerine kutsal olmayan bir ışık geldi.

Kahretsın. Bu felaket yürüyüşünü frenlemek yerine, yangının üzerine benzin dökmüştü.

Onu kendine doğru çekerek tekrar öptü. "Demek sen de benim kadar"-bir öpücük daha-"harap olmuşsun"-ve bir öpücük daha-"benim kadar

Evet. Bildiğim iyi oldu." Bir sonraki öpücük onu başka bir yere götürdü, orada var olan tek şey adamın sert vücudu ve onun vücuduna yapacaklarıydı-

"Soph."

Cevap veremeyecek kadar gömleğini yukarı itmekle meşguldü, böylece çıplak göğsünü kemirebilecekti.

"Soph."

Adamın meme uçlarından birini yaladı ve adam titrediğinde heyecanlandı.

Adam onu kucağına aldı ve kadın hemen bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adamın iri bir eli kızın poposunu okşarken, diğer eli de sırtına uzanmış, onu kendine yakın tutuyordu. Kollarını ona doladı, hiç bırakmak zorunda kalmayacağını umuyor, diliyordu.

Elleri onun üzerinde sıkılaştı. "Birbirimizi tekrar mahvedeceğimizi söyle bana," dedi, sesi alçak ve arzu doluydu.

Bu amaçla, adamın gömleğini yırttı ve onu uzun bank koltuğuna doğru itti.

Jacob onu yanına aldı, bir elini saçlarında tuttu ve ağzını onunkine kilitledi. Bir iniltiyle başını eğdi, dili kıza doğru kaydı ve kıza bunun için, onun için açlıktan ölüyormuş gibi hissettirdi. Tek düşünebildiği, adamın da en az onun kadar onu arzuluyor olduğuydu. Dudaklarını her bastırışında, dilinin her yumuşak darbesinde ona *bunu* söylüyordu: *Evet, bu, daha fazlası, durma...*

"Jacob."

Ağzını kadının boğazının dibine dayadı ve sözsüz bir yanıt mırıldandı.

"Seni özledim."

Durdu, gözleri bir an için kapandı. "Tamamen seninim," diye fısıldadı ve onu koltuğa sırtüstü yatıracak şekilde çevirdi. Adam onun üzerinde yükseldi, göğsü ve kalçaları onunkilere doğru kaydı, böylece onu ne kadar istediğini tam olarak hissedebildi.

Boynundan aşağıya doğru öptü, bluzunu ve ardından sütyeninin ön kopçasını açtı, ona bakmak için malzemeyi yana doğru açtı.

"Neden sol tarafında bir çürük var?" Jacob sordu.

"Dün bir veterinerin ofisinde geçici olarak çalıştım. Huysuz bir kazı kontrol etmem gerekti. Her şeyi fark ediyor musun?"

Ona neredeyse gülümsedi. "Söz konusu sen olduğunda."

"Eğer bu kadar ateşli olmasaydın, bunu gerçekten sinir bozucu bulurdum," dedi.

Bu ona tam voltajlı bir gülümseme verdi. Bunu sık sık kullanmıyordu, bu da onu daha da güçlü kılıyor ve içinden arzu fişkırmasına neden oluyordu.

Beyin eriten bir öpücük için o n u kendine çekti, bu sırada elleri kot pantolonunun arkasına doğru yol buldu.

"Eğer son oyunun kendini gecenin geri kalanında çıplak ve altımda bulmak değilse, buna bir son vermelisin," dedi.

Parmaklarını sıkarak onun yenilebilir kıcına soktu.

"İyi seçim." Başını eğdi, bir meme ucunu ağzına aldı, diliyle, dişleriyle alay etti, bir yandan da eteğini kalçalarına kadar sıyırdı. "Beni içten dışa doğru yakıyorsun," diye mırıldandı.

Daha önce hiç dışarıda böyle bir şey yapmamıştı. Ama تنها bir koydaydılar ve sırtüstü yatıyordu, biri gelse bile gözlerden uzaktı. Yine de içinden gizli bir heyecan geçti, yasadışı bir heyecan ve tahrik olduğunu hissetti.

"Sen de benim için yanıp tutuştuğunu söyle."

Ağzını açtı ama Jacob dudaklarını gövdesinden aşağı kaydıldı, onunla oynadı, kelimeleriyle birlikte nefesini de kolayca çaldı. Onun için yanıp tutuşuyordu ve Jacob'ın elleri kalçalarından yukarı kayarken, ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordu.

Tek bir hamleyle eteği beline dolandı. Parmaklarının bir başka darbesi külotunu bir

ve sonra onun da görebildiğini anladı.

"Evet," dedi hınzır, yaramaz bir suçlamayla. "Benim için yanıp tutuşuyorsun." Başparmağını kadının ıslak kıvrımlarında gezdirdi. Kalçaları titredi ve tutarsızca inledi, kalçaları kıvranıyordu.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, o geniş omuzlarını kadının kalçalarının arasına itti ve onu öptü.

Ve sonra yaladı. Dişledi. Emdi.

Ve onu aklını başından aldı.

Ciğerlerine tekrar hava çekebildiğinde o kadar hızlı doğruldu ki başının üst kısmını adamın çenesine çarptı ve yıldızları gördü. "Ow!"

"Sakin ol kaplan," dedi çenesini ovuşturarak.

Saçları dimdik duruyordu -parmaklarından- ve ağzı ıslaktı -kendisinden. Gömleği yoktu, kot pantolonu düşüktü ve onun en sevdiği yerlerinden biri haline gelmekte olan şeyi zar zor gizliyordu. Ona bakarken bile ağzının kuruduğunu hissetti. Teknenin zeminine doğru kayarak onun pozisyonunu yansıttı ve dizlerine vurdu. Sonra onu az önce boşalttığı koltuğa itti.

"Saldırgan," dedi. "Bunu sevdim-" Kadın kot pantolonunu açıp onu serbest bırakacak kadar aşağı çekip ağzına aldığı anda bir inilti koptu.

"Oh Tanrım." Parmakları kızın saçlarına kayarken sesi alçak, kaba bir hırıltıya dönüştü. "*Soph.*"

Ve bu, onun adı, bir süre için söylediği son şey oldu. O sırada.

Kemiksiz ve doygun bir şekilde birbirlerinin içinde eriyip gittiler, kalp atışlarını neredeyse felç seviyesinden düşürmeye çalışırken serin havanın nemli ve aşırı ısınmış vücutlarında gezinmesine izin verdiler.

"Ben bile..." diye mırıldandı sonunda, sesi çakıllı çıkıyordu. "Bu..." Kelimeleri bulamadığında

Sanki kızın kaçma riski olduğunu biliyormuş ve buna dayanamıyormuş gibi onu sıkıca kavradı.

Bu hoşuna gitmişti. Küçük de olsa bu jest onu sıcak tutmuştu. Bunun bir şey olduğunu biliyordu... ne? Öfkeli seks mi? Makyaj seksi mi? Artık hatırlamıyordu ama bir şeyi biliyordu.

Sadece seks değildi.

Bu, teknenin altındaki göl suyu kadar soğuk bir dalga gibi kafasına çarptı. Sadece seks değil. Bu seksten daha fazlası demekti.

Ona bir daha asla düşemeyeceğini söylemişti ama yine de ciddi ciddi bunu yapıyordu.

Bu çılgıncaydı. Çılgınca imkansız. Ve sadece bunu düşünerek, çok sessiz, çok içsel bir çıldırma yaşamaya başladı.

Belki de o kadar içten değildi. Titrediğini fark etmemişti, ta ki Jacob alçak sesle mırıldanarak onu kendine çekene ve ısıtmak istercesine iri ellerini üzerinde gezdirene kadar.

Ama yapamadı, çünkü kızın içi dışından soğuktu. Kendisine yapmayacağına dair söz verdiği şeyi gerçekten yaptığından emin olmanın soğukluğuyla.

Düşmüştü. Ve reklamda olduğu gibi, ayağa kalkabileceğini sanmıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok. Her şey yolunda. Dinle, bence bu olanları unutmamız."

Adamın uzun bakışı onun deli olduğunu gösteriyordu ve kadın neredeyse histerik bir kahkaha attı, çünkü adam bunu daha yeni mi anlıyordu? Oturduğu yerden kalkarak yeniden giyinmeye başladı. "Acele et."

"Ateş nerede?"

Sütyeninin kancasını kırmıştı, lanet olsun. Bluzunu sutyensiz giydi. Lanet meme uçları çıldırma notunu almamıştı ve ince malzemeye baskı yapıyordu. Bu son derece sinir bozucuydu ama Jacob'a baktığında onun hiç de sinirlenmiş gibi görünmediğini fark etti. "Tamam, yani bir yere gitmek için acelem yok. Ben

herhangi bir gariplikten kaçmak için acele edin... sonra."

Güldü. "Ne zamandan beri garip şeyler yapıyoruz?"

Ona baktı ve en son onun yatağında, onu yeni zirvelere çıkardığı zamanı hatırladı. Tekrar ve tekrar.

Sonrasında gariplik yok. "Tamam. Her neyse. Seni eve götürüyorum."

Yavaş, seksi gülümsemesi ona tam da onun büyük ellerine oynadığını söylüyordu ama şu anda umurunda değildi. Teknenin kontrolünü eline aldı ve hızla suyun üzerinde ilerlemeye başladı.

Akşam gerçekten muhteşemdi. Su bir cam parçası gibiydi ve o da camı dümdüz kesiyor, teknenin önünden gelen hafif serpintiyi, yüzüne vuran rüzgârı seviyordu... Lucas'ın böyle bir pislik olduğu için neredeyse şükredecekti.

Neredeyse.

Kuzey kıyısına geri döndüğünde yavaşladı ve sıra sıra kulübelerin yanından geçti. Jacob'ın evine geldiğinde, elinden geldiğince onun iskelesine yanaştı ama bu yönden gelmekte iyi değildi, rüzgâr ve dalgalar da ona arkadaşlık etmiyordu.

"Dikkatli ol," dedi. "Köşe-"

"Görüyorum." Başını çevirip manevraya göz atmaya çalıştı, hâlâ bir teknenin su üzerinde süzülmesinin yoldaki bir arabadan ne kadar farklı olduğuna alışmaya çalışıyordu.

Jacob ayağa kalktı. "Sophie-"

"Otur ya da suya atla," dedi. "Çünkü etrafını göremiyorum."

Teknenin en ucunda durdu, bir ayağı teknenin gövdesindeydi, diğeri ise rıhtım için şamandıra görevi görmek üzere uzanıyordu. "Çok sıcak geliyorsun," dedi. "Yapman gereken-"

"Görüyorum." Kahretsin. Adam haklıydı. Aşırı düzeltme yapmıştı ve şimdi aşırı düzeltmeyi aşırı düzeltmek zorunda kalmıştı - ki bu hiç işe yaramamıştı.

"Sophie-"

"Ben hallederim!"

Ama yapmadı ve sonraki saniyede teknenin sesini

duydu.

iskeleyle çarpıştı. İskelenin büyük bir parçası koparak suya düştü.

Bölüm 17

Jacob görevi devraldı ve Sophie'nin teknesinin pruvasından aldığı halatla iskeleye sıçrayarak onu yırtık iskeleye bağladı. "Anladım Andretti," dedi ve dudaklarında çabucak sönen bir gülümsemeyle Sophie'ye döndü.

Motoru kapatmış olmasına rağmen kontrollerden ayrılmamıştı. Hâlâ direksiyonu sıkıca kavıyordu, başı eğikti.

Sessiz.

Onu da bağlamak için kış taraftaki halata uzandı. "Orada nefes alıyor musun?"

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Tekneyle işi bittikten sonra rıhtıma çömeldi, o hâlâ dümenin başındayken ona olabildiğince yaklaştı. "Hey."

"Tamir ettireceğim," dedi. "Söz veriyorum." "Soph. Bana bak."

Başını kaldırdı. Solgun ve üzgündü. Ve lanet olsun ki endişeliydi. On beş dakika önce, onun dizlerinin arasında diz çökmüşken, ağzıyla onu çılgına çevirirken gözleri erotik bir vaatle parlarken ona nasıl baktığından çok farklıydı.

"Bu sadece bir rıhtım, Soph," dedi yumuşak bir sesle. "Tamir etmek için fazla bir şey gerekmez. Kendim yapabilirim." Adam yaklaştı ve Soph dondu kaldı. Her santimi buzdan bir bloğa dönüştü - meydan okumayla parlayan gözleri ve yanında yumruk haline gelen elleri dışında.

Bu hareket tanıdıktı. Jacob bunu her seferinde görmüştü.

Hud'la kafa kafaya geldiklerinde ya da onun birliğiyle didiştiklerinde... Bir kavgaya hazırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak ona baktı. Hud'ın bir hata yüzünden ona bağıracağını ya da daha kötüsü... *Tanrım...* fkeyle ona el kaldıracağını nasıl düşünebilirdi?

Yavaş hareket ederek, başlangıçta yapmayı planladığı şeye devam etti. Yanağına dokundu, parmaklarını çenesinin kıvrımında gezdirdi ve saçlarına batırarak yüzünü nazikçe kendine doğru çekti.

Sophie gözlerini kapattı ve Sophie kalbinin göğüs kafesine çok sert bastırdığını hissetti. "Sophie, lütfen bana bak."

Gözlerini açtı ve onun yüzüne, özellikle de gözlerinin hemen üstüne, muhtemelen kaşını ikiye bölen yara izine odakladı. Bu, yüzüne doğru bağıran komutanlara bakmak zorunda kaldığı için çok iyi bildiği bir numaraydı. Onlara doğrudan gözlerinin içine bakma saygısını göstermez, gözlerinin içine bakarak *siktir* git derdi. "Bir keresinde Hud'ı tepeye çıkarmaya çalışırken ağaçtan düşmüştüm," dedi.

şaşkın bakışları onunkilere kaydı. "Ne?"

"Baktığın yara izi. Çocukken yaptırmıştım. İşin komik yanı, Hud'ın da karşı kaşında aynı izden var. Ona sopayla vurduğumda oldu."

Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi.

"Bilerek değil," dedi. "Lise beyzbol takımımızda yakalayıcıydı ve geniş bir salıncak tarafından yakalandı."

Gözlerini ona dikti. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Eğer dikkatini dağıtmaya çalışsaydım, ikimiz de yine çıplak olurduk."

Gözlerini kırpıştırdı. "Kendinden çok eminsin," dedi.

Bir meydan okuma. İyi bir meydan okumayı severdi. Ayrıca onun endişeli yerine kızgın olmasından da hoşlanıyordu. Duygusal olarak bağlanmaktan korktuğunu anlamıştı ve bunun kendisi için işe yaradığını düşünmüştü. Yanlışlıkla onun geçmişinin ve bu geçmişten kalan yaralarının kendisini ilgilendirmediğini düşünmüştü. O da

Yanlış. Ve eğer ona yüzleşmekten korkmayı öğreten Lucas'sa, ona pipetle içmeyi de öğretiyor olmalıydı.

"Rıhtım umurumda değil," dedi. "Ya da hasar.

Benim için önemli olan sensin."

Ayaklarını incelemekle çok meşguldü.

Kadın ona tam olarak inanmamıştı ve o da buna alınmamak için elinden geleni yaptı. "Tamam," dedi. "Onun yerine bunu deneyelim." Sonra kızın yüzünü kendine çekti ve onu öptü. Hızlı ve kolay bir şekilde girdi, ya da öyle yapmak istedi. Ama garip açılara rağmen, kadın tekne ve adam iskelede ona doğru eğilmişken bile, ağızlarının açgözlülükle birbirine yapışmasında kesinlikle hızlı ya da kolay bir şey yoktu.

Önce geri çekildi, kafasını temizlemesi gerekiyormuş gibi salladı. Konuşmaya çalıştı ama ya kelimeleri bulamadı ya da hala onun kadar sersemlemişti, çünkü sonunda sadece ona baktı.

Başını salladı. "Bunu 'Neden Jacob, ben de seni önemsiyorum' olarak kabul ediyorum." Ayağa kalktı ve tekneden inmesi için ona elini uzattı, o da elini tuttu.

"Düzelتيyorum," dedi. "Dikkatimi dağıtmayı başardınız."

Adam gülümsedi ama kadın onu işaret etti. "Ama şimdi senin peşindeyim, yani bu bir daha işe yaramayacak." Ve bununla birlikte güvertenin altına yöneldi.

Bir başka meydan okuma daha diye düşündü ve bu göreve kesinlikle hazırды.

Sophie güvertenin altına indi ve ellerini hızla atan kalbine bastırdı. Tanrım. Tanrım, ne yapmıştı?

Onu içeri aldı.

Ve sonra sen onun iskelesini yok ettin. Yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Kahretsin, vücudu hâlâ titriyordu. İyi seksten, adrenalinden.

Anksiyete.

Adamın iskelesini kırmıştı ve bir anda kötü evliliğine geri dönmüştü... Sinirliydi, zıplıyordu. Üzgün.

Gerçek şu ki, Lucas her zaman taş kalpli bir pislik olmamıştı. Bir zamanlar eğleneliydi. Mutluydu.

Sonra acımasız bir hukuk firması tarafından işe alınmıştı ve onu nadiren görüyordu. Üzerinde çok fazla stres ve baskı hissetmişti ve o... değişmişti.

Birdenbire yaptığı her şey onu sinirlendirdi, kızdırdı, sinirlendirdi. Adam sabrını yitirmiş ve çirkin bir öfkeye kapılmıştı ve kız da bundan nefret ediyordu. Ayrıca kendini sorumlu hissetmesine de izin vermişti. Tıpkı babasıyla olduğu gibi, onu memnun etmek için acele etmişti.

İmkansız bir görev.

Ama sonunda hep haksız çıkmaya ve daha da kötüsü bağırıp çağırmaya alışmıştı. Bu onu çok utandırmıştı. İçine kapanmış, kendi içine çekilmişti ve ancak şimdi kendine geliyordu. Birine karşı bir şeyler hissetmeyi düşünmek için çok erkendi ama yine de tam olarak bunu yapmıştı - Jacob'a bir şeyler hissedemeyeceğini, kesinlikle hissetmeyeceğini söylemiş olmasına rağmen.

Hiç.

Çok geçmeden kapı çalındı. Ve sonra... "Soph."

Gözlerini kapattı. Kızginken, incinmişken bile ona her zaman ulaşan sesi neydi?

Sorunun da bu olduğunu biliyordu. Kızgın ya da incinmiş olduğundan değil. Ama korkuyordu, hem de kendi kalbinden.

"Beni içeri al, Soph."

Sen zaten içeridesin... Böyle bir şeyi kabul etmeyi planladığından değil. Gözlerini tavana dikti. "Kapı kilitli değil."

"Beni içeri alın," diye tekrarladı sessizce.

Sophie başını çevirdi ve kapıya baktı. Lanet olsun!

Onu. Buldozerle içeri girmek istemiyordu. Kadının onu içeri almasını istiyordu.

Keşke bilseydi.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti ama açmadı. "Gömlek giyiyor musun?" diye sordu temkinli bir şekilde. Eğer değilse kendine güvenmiyordu.

Bir süre sessizlik oldu. "Olmamı istiyor musun?" Başını birkaç kez tahtaya vurdu, içini çekti ve kapıyı açtı.

Tişörtünü değiştirmişti. Bunun üzerinde BOMBA EKİBİ yazıyordu... EĞER BİZİ KOŞARKEN GÖRÜRSENİZ, EN İYİSİ AYAKTA KALIN, dedi ve güldü.

Gülüştünden hoşlanmış gibi ağzını buruşturdu. "Güverteye çıkalım mı?" diye sordu ve onu beklemeden dönüp gözden kayboldu.

Kadın da onu takip etti, adamın da çok iyi bildiği gibi.

Gece tamamen çökmüştü ama onu şaşırtan bu değildi. Hayır, teknenin gövdesinde yanan ve karanlıkta parıldayan mumlardı. Teknenin zeminine serilmiş battaniye.

Ortada bir piknik vardı. Bir şişe şarap, peynir, kraker, salam, üzüm.

"Benim yemek yapma tarzım," dedi Jacob. "Sophie, daha önce."

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim." Adamın kendisi için hazırladığı yaygıya bakarken sırtını adama dönmedi, biraz zamana, boşluğa ihtiyacı vardı çünkü ne zaman adama çok yaklaşırsa, ağızları mıknatıs gibi birbirlerine doğru çekiliyordu.

"O değil," dedi, sesi alçaktı. "Ondan önce. Açıkçası beni göl devriyesi sandığımı fark etmemiştim. Fark etmeliydim ama ben..."

Adam sözünü bitirdiğinde, kadın yüzünü ona döndü.

"İnsanlar konusunda paslıyım," diye açıkladı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Özellikle de *kadınlar konusunda*."

Bunu anladığında ona bakakaldı. Son zamanlarını Dokuz uzun yıl askerlik yaptım, Tanrı'nın bildiğini yaptım ve söyledim.

Ne. Tabii ki paslanmıştı.

Kim olsa öyle olurdu ve bunu görmesi gerekirdi. Gülümsedi ve bunun özrünü de ilettiğini umdu. "Yani planın neydi, fark etmemem için beyin hücrelerim patlayana kadar bana orgazm mı yaşatmak?" diye takıldı.

Sırıttı. "Beyin hücrelerini mi patlattım?"

"Yaptığını biliyorsun." Kadın onu biraz itti ve adam geri adım attı.

"Seçim senin Soph," dedi. "Her zaman öyle olacak."

Ona burada sürücü koltuğunda oturduğunu, kontrolün kendisinde olduğunu açıkça söylüyordu. Ne yazık ki bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ya da onu.

Yalancı, dedi içimden bir ses. *Onu soymak ve bir at gibi sürmek istiyorsun.*

Yumuşak bir kahkaha attığında, bu kahkaha kadının içine bir sıcaklık yaydı.

Bu, omurgasında hızla yükselen bir ürpertiye dönüştü. "Ne?"

"Yarı yarıya beni denize itmeni bekliyordum. Bunun yerine beni öğle, akşam ve tatlı niyetine yiyecekmişsin gibi bakıyorsun."

Gözlerini kapattı. "Şey, üçü aynı anda değil."

Adam tekrar güldü ve gözleri hâlâ kapalı olan kadın başını salladı.

"Söyle," dedi sessizce. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Nereden biliyordu? Her zaman nasıl biliyordu? "Pekâlâ," dedi.

fısıldadı. Ama bunun için alana ihtiyacı vardı, bu yüzden ondan birkaç adım geri çekildi. "O göl devriyesine özel bir rıhtımımız olduğunu söylemişsin." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Biz mi? Kraliyet 'biz'i mi, yoksa sen ve cebindeki fare mi?"

"Bebeğim, o cebimdeki bir fare değil."

Gözlerini devirdi. "Benim için yalan söyledin Jacob. Neden?"

"Yalan değildi. Sen Yaralı Savaşçılar etkinliğinin personelisin. Sana bizim hakkımızda söylediklerimi unuttun mu?"

Kalbi göğsünde yavaş bir yuvarlanma yaptı. "Ben seninim," dedi.

fısıldadı. "Süre boyunca."

"Evet, ama bundan daha fazlası, ben *seninim*," dedi sessiz bir çelik gibi. "Bu, sana elimden gelen her şeyi vereceğim anlamına geliyor. Yardım. Destek. Neye ihtiyacın olursa."

Bu, beyninin hesaplayamayacağı kadar büyük bir rakam olduğu için arkasını döndü ve adamın hazırladığı masaya baktı. "Bu bir randevuya benziyor," dedi ihtiyatla.

"Akşam yemeği."

"Yani... randevu değil mi?"

Gülümsedi. "Hangisi oturup benimle yemek yemeni sağlayacak?"

"Randevu değil," dedi hemen.

"Tamam." Onun elini tuttu ve yanına oturması için bankın üzerine çekti.

"Bardak yok," dedi başıyla şarabı işaret ederek.

"Tabak da yok."

"Güvertenin altına inebilirim ve-"

"Gerek yok," dedi yumuşak bir sesle, her şeyi açtı ve yaz sosisi ile peyniri dilimlemek için çakısını çıkardı. Bir kraker doldurduktan sonra ona uzattı ve sonra kendisi için de bir tane hazırladı. Zevkle iç çekene kadar bu eylemi birkaç kez tekrarladı. Bu onun çok iyi bildiği bir sestir ve meme uçlarını sıkıyordu.

"Açlıktan ölüyordum," dedi ve şarabı açarak şişeyi ona uzattı.

Bu, viskiyi paylaştıkları o gecenin içgüdüsel bir hatırlatıcısıydı ve hatırası onu tereddüt ettirdi.

Sırıttı.

"Kapa çeneni," dedi kızgınlıkla. "Scotch'tan sonra alkolü bıraktım ama böyle bir günden sonra bir kızın küçük bir şeye ihtiyacı var. Ve sakın-" Onu işaret etti. "Bunu çift anlamlı bir cümleye dönüştürme."

"Gerek yok," dedi, hâlâ sırıtarak. "Bunu benim için yaptın." Onun içişini izledi ve sonra elini uzattı. Kadın şişeyi uzattı.

Bir yudum almadan önce parmaklarının bir süre onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Ağzının az önce onun ağzının olduğu yerde şişenin dudağını kaplamasını izlemenin çok... samimi hissettiren bir yanı vardı.

Ve şehvetli.

O gece yaptığı gibi, yutkunduğunda adem elmasının nasıl hareket ettiğine, çenesindeki kirli sakala baktı. Ve sonra, açıklanamaz bir şekilde yukarı doğru çekilerek adamın gözlerinin içine baktı ve onun kendisini izlediğini görünce nefesini tuttu.

Kendisini yemek artıklarını paketlemekle meşgul ediyordu, ki bu çok fazla bir şey değildi. Görünüşe göre boktan bir gün artı herkesin içinde oral seks yapmak bir kızı acıktırmıştı. "Sana yemek borcum var," dedi. "Ve bu çok güzel olsa da, benimki daha iyi olacak."

"Seni bu konuda tutacağım." Adam şarabından uzun bir yudum daha aldı ve kadın bir şey fark etti. Adamın gözleri gölgelenmişti ve güzel yüzüne yorgunluk çizgileri kazınmıştı.

Tatil köyünde kardeşleriyle birlikte gördüklerini ve onda hissettiği tedirginliği düşündü. "Ailenle takılıyormuşsun," dedi kayıtsızca. "Nasıl gidiyor?"

Bir omzunu kaldırdı.

Gülümsedi. "Belki biraz kelime kullanabilirsin?"

Ona etkileyici bir göz devirme hareketi yaptı. "Daha yumuşak olabilirdi," diye itiraf etti.

Tereddüt etti ama istenmediği yerde araya girmekten kendini alamadı. "Seni seviyorlar, biliyorsun. Ailen."

Çok etkileyici bir omuz kaldırma daha.

Şişeyi yere bıraktı. "Biliyorsun, kendine biraz ara vermende bir sakınca yok. Bazen bir şeyleri doğru yapmadan önce yanlış yapman gerekir ve bu sorun değildir."

Ona bir bakış attı. "Yaptığın şey bu mu?"

"Merhaba," dedi kollarını açarak. "Bana bakın. Geçici bir işte çalışan geçici bir işçiyim çünkü

yanlış şeyler. Ama
deniyorum." "Sence
denemiyor muyum?"

"Bence bazı şeyleri olurluna bırakmayı öğrenmelisin," dedi nazikçe. "Geri döndün Jacob. Bunun için puan aldın, nasıl giderse gitsin. Dikiz aynasına bakmayı bırak ve önüne bakmaya başla. Bugün Hud gözlerini senden alamadı. Sanırım burada evinde olmanı istiyor. Sadece nasıl başa çıkacağını senden daha iyi bilmiyor."

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Tüm bunları sadece bize bakarak mı anladın, ha?"

Omuz silkti. "İnsanları okumakta iyiyimdir."

Gözleri onunkilerle buluştu ve tutuldu. "Bunu anlıyorum," dedi. "Senin de öyle olman gerektiğini anlıyorum."

Oraya gitmek istemiyordu. "Hemen çıkıp gittiğin için üzgün olduğunu söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Kendi yolumda ilerliyorum," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Hud hazır değil," dedi.

"Yansıtma yapıyor olabileceğini hiç düşündün mü?"

Adam kıpırdamadı, hatta nefes bile almadı, o da ona şarabı uzattı. "Projelendiriyorum," dedi konuşurcasına, adam bir yudum aldıktan sonra şişeyi geri aldı. "Ve inan bana, bu sağlıklı değil. Lucas'ın tüm pisliklerini kendime yansıttım ve bunun kendimi nasıl gördüğümü renklendirmesine izin verdim. Ama sonra fark ettim ki *ben kendimi* sevmezsem kimse beni sevmeyecek..." Sözünü kesip şaraptan bir yudum daha aldı ve şişeyi indirdiğinde adamın hareket ettiğini fark etti.

Daha yakın.

Parmaklarını kızın çenesinde gezdirdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Cehennemden daha akıllısın, cehennemden daha seksisin ve senden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum," dedi. "Bana o kamburu atlattığını ve kendini benim sevdiğimin yarısı kadar bile sevmeyi öğrendiğini söyle Sophie."

Adam başını eğip dudağını öpene kadar alt dudağını çiğnediğini fark etmedi. Ve sonra ağzının köşesini. Ve sonra diğer köşesini... Ve sonra ona baktı, söylediklerinin doğru olduğunu, ondan olması gerekenden çok daha fazla hoşlandığını görmesine izin verdi. Nefesi kesildi.

"Söyle bana," diye fısıldadı dudaklarına, beklentiyle karıncalanmalarına neden olarak. Artık onun nasıl öpüştüğünü biliyordu, tüm kalbi ve ruhuyla ve bu onunla ilgili her şeyle o kadar çelişiyordu ki, her zaman dengesini bozuyordu.

Dengesini bozdu. Hem de en iyi şekilde.

Aslında tam da şu anda dengesinin bozulmasını istiyordu.

Sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini tahmin ediyormuş gibi, ağzının kenarları yukarı kalktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ama hiç kimse size yakından ölümcül olduğunuzu söyledi mi?"

"Sophie."

İç çekti. *Kendisi* dikkatini dağıtabilse de, onun bunu yapamayacağını bilmeliydi. "Evet, kendimi aştım. Artık yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum. Ben iyi bir insanım." Gözlerini kapattı. "Daha iyisini hak ettiğimi."

"Güzel." Sonra onu öptü, ta ki kız battaniyenin üzerinden sürünerek kucağına gelene kadar, kolları onu sardığında iç çekti.

"Bu biraz korkutucu," diye fısıldadı.

"Çok korkutucu."

Başını onunkine doğru eğdi. "Seni hâlâ tutmuyorum." Sanki vücudu ağzıyla aynı fikirde değilmiş gibi, parmakları onun gömleğini sıkıca kavradı. "Kimseyi tutmayacağım, bir daha asla."

"Biliyorum," dedi ve bir elini sırtında gezdirerek, onu incitmek için elinden geleni yapsa da onu yatıştırdı.

"Ama sen de kimseyi sevmek istemiyorsun," dedi. "Bu değişmedi, değil mi?"

Adam cevap vermedi ve kadın gözlerini kapattı. "Jacob."

Adamın iri eli kadının omurgasını aşağı yukarı okşamaya devam etti ve kadın göz kapaklarının sıcak yaşlarla dolduğunu hissetti. "Berbat durumdayız," diye fısıldadı.

"Çok büyük ölçüde," diye kabul etti.

Yaptığı o şeyi yaptı, saçının gevşek bir dalgasını hafifçe çekiştirdi. Sonra tatlı olarak çikolata parçacıklı kurabiyeler yaptı.

"Sevgisizlik kuralımı iptal etmek zorunda kalabilirim," dedi her iki elinde birer kurabiye ile. "Kurabiyeler benim tatlı noktam."

Gülümsedi. "Senin tek tatlı noktan onlar değil."

"Tatlı noktası" titriyordu, bu gerçeği kesinlikle görmezden geliyordu. "Yemek yapmayı özledim. Fırın yok."

"Bana bu tekneyi neden aldığını tekrar söyle. Ya da daha iyisi, neden üzerinde kaldığını. İhtiyacın olan her şeyi alabilirdin, para... güzel şeyler..."

"Para ve güzel şeyler benim için pek iyi olmadı," dedi. "Mutluluğumu bulmak için yeni bir şey deniyorum."

Ona baktı ve sonra başını sallayarak gülümsedi.

"Ne?"

"Burada, bu tekne de olmanın seni mutlu ettiğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu, sesinde ağır bir inançsızlık vardı. "Ve burada dikkatli ol," dedi kız ağzını

açtığı anda, "çünkü sen deniz tutmasından kusarken saçlarını tutan bendim, hatırladın mı? Bu tekne den nefret ediyorsun." "Evet, ama..." O yüzünü buruşturdu.

"Ben hala almak Lucas'ın onun bebeğiyle yaşadığım için mutsuz olduğunu bilmekten biraz keyif alıyorum." Ona bakmadı.

bakalım bu konuda ne düşünecek.

Ama o güldü. "Tamam, hatırlat da seni asla kızdırmayayım." Ve o oldu sadece ve şey. O vardı kızgın onu Kapalı, birkaç kez. Yine de geri çekilmek ya da Onunla bir daha asla konuşmamak ya da gecenin karanlığında onu kendi yastığıyla boğmak.

Tamam, belki bir ya da iki kez yapmıştı... Ama aynı

zamanda

onunla öyle bir şekilde barışmak istiyordu ki, bunu düşünmek bile onu rahatsız ediyordu. Mümkün olan en iyi şekilde.

Bölüm 18

Jacob her şeyi kamarasından getirdiği çantaya geri koydu ve ayağa kalktı.

Sophie de aynısını yaptı. "Bana burada kalabileceğimi söylemiştin."

Bir komutan bir keresinde Jacob'a onun tanıdığı en sert orospu çocuğu olduğunu söylemişti ve Jacob da buna inanmıştı. Oldukça çirkin yerlerde bulunmuş ve oldukça çirkin şeyler yapmıştı. İnsanlar ondan uzak durma eğilimindeydi.

Ama bu kadın değil. Sinirleri ve korkuları olsun ya da olmasın, yine de onunla başa baş mücadele etti.

Buna bayıldı.

Farkında olsun ya da olmasın, onun yanında rahattı. Bu da ondan daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Hiç kimseden istemeyi hayal etmediği şeyleri. Ona istemediğine dair söz verdiği şeyleri.

Bu da onu ya ona bu konuda yalan söylemeye devam etmek ya da onu hayatında tutmak için ne yapacağını bilmediği duyguları yutmak gibi gülünç bir duruma sokuyordu. "Evet," dedi. "Sana burada demirleyebileceğini söylemiştim. Ve bunda ciddiymim. Süresiz olarak."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Süresiz olarak mı?"

"Evet." *Benden daha fazlasını bekle, demek istedi. Benden talep et. Bunu hak ediyorsun.* Onun yerine gülümsedi. "Merak etme. Kırımı alacağım."

Gülümsemedi. Onun yerine gözlerini ona dikti. "Bana yalan söylediğini varsaydığım için özür dilerim." Bunu sessizce ama biraz da isteksizce söyledi, bu da onu gülümsetti. "İnsanları içeri alma konusunda pek iyi değilimdir."

"Bence gayet iyi gidiyorsun," dedi.

Sanki onu nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi ona baktı. Onlar bu konu üzerindeyken, "Ve bilmelisin ki, ben yalan söylemem." dedi. *Senin hakkında hissettiklerim dışında...* "Hatırlamak için çok fazla. Ben tembelim, Sophie. Çok tembelim. Ödeştik mi?"

"Sen tanıdığım en tembel adamsın."

"Söyle."

Uzun bir süre ona baktı. "Biz ödeştik," dedi sonunda. "Arkadaş mıyız?"

Yaptıkları şey bu muydu? Buna bir etiket koymamıştı ama koysaydı, *arkadaşlar* da bu karışımın içinde olurdu. *Arkadaşlar. Sevgililer...* "İstediğin bu mu?"

Onun gözlerinin içine baktı ve sonra bakışları Kız dudaklarını yaladı ve neredeyse adamın inlemesine neden olacaktı.

"Bence bundan biraz daha fazlasıyız," dedi.

"İstediğin bu mu?" diye tekrar sordu.

Kadın ona baktı. "Bu bir başlangıç, değil mi?" "Peki ya son?"

"Hiçbir şeyin sonucuyla ilgilenen birine benzemiyorsun."

Yeterince doğru, diye düşündü. Ve bu konuda neden ısrarcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama biliyordu. Daha fazlasını istiyordu ama yine de bunu sunabilecek durumda değildi. "Ne istediğimi biliyorsun. Arkadaştan daha fazlası olup olamayacağımızı soruyorum."

"Süre boyunca mı demek istiyorsun?"

Tabii ki kendi sözleri de ona geri döndü. Kızın sonsuza dek onun olduğunu ve kendisinin de onun olduğunu söylemişti. Bunu kastetmişti. Sadece ne kadar... ya da ne kadar kötü bir şekilde sürenin uzatılmasını isteyeceğini bilmiyordu.

Başını eğip onu inceledi ve onsuz yaşayamayacağı türden bir adam gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Ve belki de güvertenin altına götürüp tepeden tırnağa yalamak isteyeceği türden bir adam.

"Seninle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Birkaç fikrim var."

Homurdandı. "Kes şunu.

Ciddiyim." Adam ayıldı.

"Biliyorum."

"Ve sen olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu ciddiyetle. "Benim."

Onun bu klişeyi kullanmasına güldü. Elinde değildi. Kadın gülümsedi ve onu itti. "Bu bir replik değil. Ciddiyim." Gülümsemesi kayboldu. "İkimiz de çözmem gereken bazı şeyler olduğunu biliyoruz. Kafamın içinde."

Ve o tek değildi. Uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine dolamasından hoşlandı. Birleştirdikleri ellerini ağzına götürerek dudaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

Nefesi kesildi.

"Sophie?"

"Öyle mi?" diye sordu biraz soluk soluğa.

"Acele etme," dedi adam.

Çok rahatlamış gibi bir nefes verdi ve ilk kez babasından başlayarak, onu koruması ve el üstünde tutması gerekirken tam tersi olmasına izin veren hayatındaki erkeklerin peşine düşmek istemedi.

"Fazla zamanımız yok," dedi. "Gidiyorsun." Gerçek hikaye. "Neye ihtiyacın var?"

Tereddüt etti.

"Konuş benimle," dedi.

"Şey... işte bu kadar. Benimle konuşmana ihtiyacım var. Derin, karanlık sırlarına ihtiyacım var."

"Bende olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Bütün erkeklerde vardır."

"Ah," dedi, eski sevgilisi ve babasıyla bir araya gelmekten pek heyecan duymamıştı ama anlıyordu. "Hepimiz, ha?"

"Her biriniz," dedi, sesi çok emin geliyordu.

"Tamam." Adam başını salladı. "Nereden başlamalıyım?"

"Şey..." Düşündü. "Bana kediler hakkında ne düşündüğünü söyleyebilirsin, çünkü ben bir kedi kadın olmayı düşünüyorum. En sevdiğin yemek var. Seksi iç çamaşırları hakkındaki hislerin. Seni cinayete meyilli yapan şeyler," dedi.

Son söylediği şey onu derinden etkilemişti. Bir şeye sinirlendiğinde onun bir pislik olup olmadığını açıkça sormaya korktuğu için sözlerini gömdü. O da anladı.

"Ve en kötü cinsel deneyiminizi de ekleyelim," dedi.

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Kedileri sevmem," diye başladı.

"Neden olmasın?"

"Kendini beğenmiş herifler. Umarım bu bir anlaşma bozucu değildir," dedi ve kız gülünce gülümsedi. "En sevdiğim yemek mısır gevreğidir. Günde üç öğün uzun süre bıkmadan yiyebilirim. Seksi iç çamaşırlarına gelince, onları *seviyorum*. Ama en sevdiğim iç çamaşırı hiç iç çamaşırı olmamasıdır."

Gözleri ısındı.

"Beni cinayete meyilli yapan şeye gelince..." Dondu kaldı. "Öyle mi?"

"Parmak arası terlik giyen insanlar. Sanırım ayak parmakları yüzünden." Nefesini içine çekti. "Ayak parmakları."

Abartılı bir ürperti verdi. "Ayak parmağı fobim var."

Kadın güldü. "Yok."

"Son sorunuza gelince... Bir helikopterde hayatımın en kötü oral seksini yaptım, gerçi biz sevişirken o da pilotluk yapıyordu sanırım."

Gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Bunu geçemem. Ama..." Sandaletlerini tekmeledi ve çıplak ayaklarını ona doğru salladı. "Ayak parmaklarım seni korkutuyor mu?"

Ayak tırnakları parlak maviye boyanmıştı ve bir tanesinin üzerinde beyaz bir papatya vardı. "Çok şirin," dedi. "Ve oradan başlayıp kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarını kemirmek ve başka neler bulabileceğimi görmek istememe neden olduklarından, diyebilirim ki

Hayır, ayak parmakların beni korkutmuyor." "Yine yapıyorsun," dedi sessizce. "Canını mı sıkıyor?"

Başını iki yana salladı. "Tam tersi."

Gülümsedi. "Güzel." Eğilerek sesini bir yatak odası fısıltısına indirdi. "Sıra bende. Bana öyle kirli bir sır söyle ki, itiraf etmek bile seni tahrik etsin."

Bir kahkahaya boğuldu.

"Ben...yapamam." "Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

"Yapamam." Durakladı. "Çünkü bu seninle ilgili."

"Daha da iyi."

O bit onu daha düşük dudak ve o gitti
insta-hard. "Sırrın benimle güvende olacak,"
diye söz verdi.

Bunu ciddi bir şekilde düşündü. "Düşünecek başka bir şey daha var," dedi.

Bölüm 19

Jacob'ın kulübesinde, özellikle de yatağında birkaç saat geçirdiler ama sonunda Sophie vitaminlerini alması gerektiğini ve kendi yatağı dışında uyuyamadığını söyleyerek oradan ayrıldı. Gerçekten neden gittiğini biliyordu.

Biraz boşluğa ihtiyacı vardı.

O da biliyordu. Ya da kendine öyle diyordu. Ama içinde o yokken yatağı kocaman görünüyordu.

Ertesi gün Soph ailesiyle birkaç gün geçirmek için Dallas'a uçtu ve yatağı her gece daha da büyüdü. O gecelerden birinde geç saatlerde telefonu *çaldı*. Telefona baktığında bir tweet görünce şaşırdı... tweet mi? Bunun olabilmesinin tek yolu birinin onu Twitter'a kaydetmiş olmasıydı.

Kenna, şüphesiz, küçük velet. Ve görünüşe göre biri onun hakkında ya da ona tweet attığında telefonunu bildirimlere ayarlamıştı. Bunun bedelini ödeyecekti.

Bildirime erişti ve CedarRidgeNumberOneMom adında birinden gelen mesaja baktı. Kim olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Twitter'a katıldım, bebeğim! Ne var ne yok?

İnanamayarak güldü. Başını sallayarak Twitter uygulamasından çıktı - kesinlikle *Kenna'yı boğacaktı*- ve annesine mesaj attı.

Twitter'ın mesajlaşmaya benzemediğini biliyorsunuz, değil mi? Herkesin ne yaptığını görebileceğini?

Bir dakikadan kısa bir süre içinde bir Twitter bildirimi daha aldı.

Meşgul müsün?

Onu ararken gülmek zorunda kaldı. "Anne, beni istediğin zaman arayabilirsin. Benimle konuşmak için Twitter kullanmak zorunda değilsin."

"Bebeğim, bunu biliyorum. Ama aramanın modası geçti. Bugünlerde kimse kimseyi aramıyor. Her şey sosyal medyada."

İlk kez, annesinin yıllar boyunca ne kadar bela bulmayı başardığını merak etti. Her zaman Hudson'dan çok daha zor bir yolu seçtiğini, orduda olduğunu ve o hayatı yaşadığını varsaymıştı.

Ama dürüst olmak gerekirse, ikizine kıyasla daha kolay bir hayatı olup olmadığını merak etmek zorundaydı. "İşleri eski moda tutmaya ne dersin?" diye sordu.

"Ama tatlım, bu şekilde bir kızı asla yakalayamazsın."

İyi bir tane yakalamıştı. Sadece onu nasıl elinde tutacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Ben hallederim," dedi.

"İyi ama pek de iyi bir zevkin yok. Geçen sene Weston denen kızdan hoşlandığını hatırlıyor musun? Seni teneffüste terk etmiş ve kalbini kırmıştı. Sıradaki kızla tanışmak ve yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kim Weston onun altıncı sınıftaki aşkıydı. "Anladım anne. Yetki sende."

"Ciddiyim. Seni izliyorum," dedi, sesine bir alay notası karışmıştı.

Kalbi sıkıştı. "Başka türlü olmasını istemezdim." "Güzel. Kardeşin için bir kız seçtim ve onunla evlen. Gördüğünüz gibi, benim kararına güvenebilirsiniz."

Kadın bağlantıyı kestiğinde Jacob uzun bir süre pencereden göle baktı.

Hud'ın Bailey konusunda ciddi olduğunu biliyordu, ama

sadece

Kendi gözleriyle görebiliyordu ve çünkü Kenna ona öyle söylemişti.

Evleneceklerini bilmiyordu.

Nedense bu, Hud'un hayatında olup biten böylesine önemli bir şeyi ona söylemeyecek kadar birbirlerinden uzak olmaları, her şeyden daha çok acı veriyordu.

Jacob kendi payına düşen sorumluluğu üstlenmeye hazırды ve evet, onun payı yüzde elliden fazlaydı.

Ama Hud bir santim bile vermiyordu. Bir santime ihtiyacı vardı, lanet olsun.

Yansıtma yapıyor olabileceğinizi hiç düşündünüz mü?

Bu düşünceyle telefonunu tekrar eline aldı ve ona kulübeyi kiralayan adamı aradı.

"Bu kulübeyi kiralamak için sizinle ilk iletişime geçtiğimde, satın almakla ilgilenip ilgilenmediğimi sormuştunuz," dedi. "O zaman hazır değildim ama şimdi hazırım."

Sophie'nin Dallas ziyareti tahmin edilebileceği gibi geçti. Kız kardeşini görmek harikaydı. Ailesini görmek güzeldi. Ve akıl sağlığı için kötüydü.

Her zamanki gibi.

Cedar Ridge'e döndüğünde, eve dönmüş gibi hissetti.

Teknenin kendisi, o kadar da değil.

Hastaneye bağlı destekli yaşam merkezinde öğleden sonra vardiyası almak için tam zamanında geri döndü. Grip, resepsiyonda çalışan kızları b a y ı l t m ı ş t ı . Sophie her yeri dezenfekte ettikten sonra hepsinin evrak işlerini halletti.

Mola sırasında, kendisine ihtiyaç olup olmadığını görmek için sakinlerin sosyal odasına gitti. Burada sakinler televizyon izliyor, oyun oynuyor ya da sadece oturup konuştuk.

Bakışları hemen Carrie'nin şu anda bir oyunun ortasında olduğu satranç masasına çekildi.

Jacob'la birlikte.

Onu özlemişti.

Carrie bir hamle yaptı, gülümsedi ve sonra ayağa kalktı. Masanın üzerinden eğilerek Jacob'ın yüzünü kavradı ve onu başının üstünden öptü.

Sophie bir an dondu kaldı, özel bir anı bölmek istememekle Jacob ve annesi arasındaki tatlılık karşısında eriyip gitmek arasında kaldı.

Ama sonra Jacob'ın bakışları onunkilere kaydı ve o da ayağa kalktı.

"Özür dilerim," dedi. "Öyle demek *istememiştim-oh*," diye nefes aldı adam gülümsediğinde ve hatasını anladığında.

Jacob değil, Hudson. Saçlarını kestirmişti ve Jacob'ın gözlerindeki ve gülümsemesindeki farkı hemen fark etmemişti - dostça ve sıcaktı ama... Jacob'ın ona bakışını ve gülümseyişini tam olarak tarif edebileceğinden emin değildi. Çoğunlukla, onunla bir erkeğin olabileceği kadar yakın olmanın getirdiği hararetli, kişisel bilgiyle bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz..."

Gülümsedi. "İkizler."

"Belki." Kendinden biraz utanarak güldü. "Alışmak zor."

"Biliyorum. Ama belki Jacob'ı Cedar Ridge'de tutmamıza yardım eden kadın olarak buna alışırsın?"

Gözlerini ona dikti. "Oh, ben- biz-" Başını salladı. "Bence Jacob ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi gözünde fazla büyütüyorsun."

"Oh," diye hayret etti Carrie, yaklaşarak. "Jacob'ımın görüştüğü kişi sensin, değil mi?" Sophie'nin elini tuttu, gülümsemesi parlaktı. "Şu haline bak. Güzel olacağını biliyordum. Her zaman güzel olanları severdi."

Hud yüzünü buruşturdu. "Anne-"

"Oh, biliyorum, bizi öldürecek, falan filan. Buna değse iyi olur, değil mi?" Sophie'ye gülümsedi. "Siz ikiniz nerede tanıştınız? Okulda mı? Futbol maçında mı? Oh, biliyorum! Siz onun İngilizce öğretmeni misiniz?" Yaklaştı ve sahne fısıltısıyla konuştu. "Dinle tatlım, kompozisyonunu okudum ve bunu onun için senin yazmış olman gerektiğini biliyorum. Bunu kendi başına yazacak kadar Shakespeare okumuş olamaz. Çok çekici biri olduğunun farkındayım ama onu kendi çalışmasını yapması için cesaretlendirmelisin, tamam mı?"

Sophie, annesinin yanında duran Hud'a baktı, Jacob gibi uzun ve genişti, gözleri hâlâ sıcaktı ama artık başka bir şeydi. Meydan mı okuyordu? Annesinin karmakarışık saçmalıklarına tepki vermesini mi bekliyordu?

Bilmediği şey, Sophie'nin daha önce de yargılandığı ve yetersiz bulunduğuydu ve artık onaylanmak için hiçbir şey yapmıyordu. Ona sırtını dönerek Carrie'ye gülümsedi ve parmaklarını nazikçe sıktı. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum," dedi. "Satrançta oğlunun kıcını tekmelemeyi bitirdin mi? Çünkü ben de oynamak isterim."

Carrie sevinçle alkışladı ve Hud'a elini sallayarak onu başından savdı.

İtiraz etmeye başladı. "Anne-"

"Bebeğim, sorun yok. Son zamanlarda ne kadar meşgul olduğun için kendini suçlu hissettiğin için geldiğini biliyorum ama gördüğün gibi ben de meşgulüm. Şimdi git bakalım. Annen satrançta ikizinin çok güzel kız arkadaşının kıcını tekmeleyecek."

Hud başını salladı ama Carrie'yi kucaklamak için kendine çekti. Bu kez Sophie'ye döndüğünde, gözlerindeki sıcaklık geri gelmiş ve saygı duymaya başlamıştı. "Aldatıyor," diye onu uyardı.

"Ne?" Carrie elini kalbine götürdü. "Aman Tanrım, ben öyle bir şey yapmam Hudson."

Hud, Sophie'ye, "Eller cennete," dedi ve onu şaşırtarak ona da veda sarılması yaptı.

"Bu ne içindi?" diye sordu adam serbest kaldığında.

"Ona evine yakın bir meydan okuma verdiğiniz için

yüzünde gülümseme."

"Peki ben olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu, hak ettiğinden emin olmadığı bu övgü karşısında biraz telaşlanmıştı.

"Bir ikiz *bilir*."

Onun başka neler bildiğini merak etti ve yüzünün ısındığını hissetti.

Adam kıkırdadı, bir an için sesi Jacob'a o kadar benziyordu ki kız gözlerini kırptırdı. Ve sonra adam gitmişti.

Bölüm 20

Jacob verandasında oturmuş, Rocky Dağları'nın zirveleri ve Cedar Gölü üzerinde güneşin batışını izliyordu. Günlerdir verdiği ilk molaydı bu. Kenna battığını, yaklaşan etkinliklerine hazırlanırken boğulduğunu söylüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunun onu tatil köyünde etkileşime girmeye, herkesin yakınında olmaya zorlamanın bir yolu olduğuna inanmıştı.

Hud dahil.

Ama bunu daha iyi bilmeliydi. Kenna bir kadının olabileceği kadar açık sözlü ve dürüsttü. Eğer bir sorunu varsa, bunu herkes bilirdi. Onun gizli bir gündemi yoktu, olmadığı bir şeymiş gibi davranmazdı. Gerçekten çok çalışıyordu ve Jacob bunu fark ettiğinde hemen devreye girip ona yardım etmek kolay oldu.

Yaralı gaziler ve onların ülkenin dört bir yanından gelen malul olmayan aileleri ve arkadaşları için bir günlük su ve kara sporları sağlayacak olan Yaralı Savaşçılar hafta sonunu gerçekleştirmek için gece gündüz çalışıyorlardı. Bu çok büyük bir işti ve o da bu konuda iyiydi.

Ama şimdilik orada oturup derin, karanlık gökyüzünü izliyordu, beyni yorulmuştu.

"İyi misin?"

Sophie. Onun geldiğini duymuştu. Bacaklarını on mil uzunluğundaymış gibi gösteren yüksek topuklu sandaletlere düşküncü. Pürüzsüz, zarif, tonlu-

Oraya gitme, asker.

Kızın yumuşak bir gülümsemeyle karşısında durmasıyla ayağa kalktı. "Selam."

Onu kendine çekip yüzünü saçlarına gömene kadar konuşmadığını, nefes alamadığını fark etti. Onu kollarında sıcak ve yumuşak hissetmek çok doğru geliyordu. Tekrar nefes alabildiğinde, sonunda ona "hey" dedi.

O da içine kapanmış, başını onun omzuna koymuş ve belki de onun mutlu olduğu yermiş gibi küçük bir iç çekmişti.

Onun kıvrımlı, sıcak vücudu kendi vücuduna yaslandığında, onun kesinlikle kendisine ait olduğunu fark etti. "Seni özledim," dedi.

"Ben de."

"Sen de mi kendini özledin?" diye takıldı.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Belki de açık açık duymak istiyordumdur." Gülümsemesi soldu.

"Seni özledim Jacob."

Sert bir nefes verdi. "Beni bir an için korkuttun." Kadın ona baktı. "Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen, hala korkuyor olurdun."

Dizleri hâlâ biraz güçsüzdü, verandadaki salıncağa uzandı.

Küçük bir gülümsemeyle oturdu ve gökyüzüne bakabilmek için biraz eğilerek onun beden dilini taklit etti. "Biliyor musun, burada ne kadar harika bir manzaramız olduğunu hiç fark etmemiştim. Duman ve şehir ışıklarının yıldızları en aza indirdiği başka bir yere gidene kadar neye sahip olduğunu bilmiyorsun. Bu inanılmaz."

"Biliyorum," dedi. "Colorado gibi bir yer yok."

"Dünyanın her yerinde bulundun," dedi kadın.

"Biliyorum." Başını arkaya eğdi ve kolunu uzattı. "Burası benim için bunu yapıyor."

Sophie yüzünü onun boğazına dayayarak, "Bugün annenle tanıştım," dedi. Çok güzel kokuyordu, her zamanki gibi. "O... şey, oldukça harika biri, ama bunu zaten biliyorsun."

"Evet," dedi sessizce, yüzünü saçlarına bastırmak için çevirdi, belki de onun da güzel koktuğunu düşünüyordu. "Sana ne kadar serseri olduğumu söyledi mi?"

"Öyle miydi?" diye alay etti.

Saçlarına gülümsedi ve onu sıktı. "Akıllı eşek."

Hafifçe gülerek ona sarıldı. "Hud da oradaydı. Bir an için onun sen olduğunu sandım. Ama sonra bana gülümsedi ve anladım."

"Farklı mı gülümsüyoruz?"

"Bana baktığın zaman öyle." Utancından yüzünü buruşturdu. "Onun gülümsemesi güzel, ama sen gülümsediğinde..."

"Hoş değil mi?"

Onun karnına sahte bir yumruk attı. "Bu sadece bana verdiğin gülümsemenin aynısı değil, hepsi bu."

"Ne farkı var?"

Kadın alt dudağını ısırdı. O da güldü.

Ona tekrar vurdu, bu sefer o kadar da hafif değildi. "Biliyorsun!"

"Yani sana gülümsediğim için mi, sanki içine gömülmeyi düşünüyormuşum gibi, o kadar derin ki daha fazlası için inliyorsun, kulağıma 'lütfen, Jacob, lütfen' diye yalvarıyorsun?"

"Ben yalvarmıyorum!" Ama kızardı çünkü ikisi de yalvardığını biliyordu.

Genişçe sırtarak, kız ona tekrar vuramadan elini yakaladı. Refleksleri iyiydi. Bunun ona şartlandırılmış olduğunu, yaşadığı hayatın bir gereği olduğunu biliyordu. Ama ona iyi hizmet ediyordu.

Ayağa kalkarak onu kucakladı ve bir itfaiyeci hamlesiyle omzuna attı, sonra da onu içeri g ö t ü r e c e k m i ş gibi döndü.

Sırtına asıldı, bu da ona tokatladığı muhteşem kışının harika bir görüntüsünü verdi.

"Unutma," dedi koca eliyle kızın kışını avuçlarken. "Ödeşmeler çok kötüdür."

Bu kesinlikle onun heyecanla titremesine neden olmamalı.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu, nefessiz kalarak etkiyi bozdu.

"Seni yalvartacağım." Oh
oğlum...

Bölüm 21

Ertesi sabah Sophie uyandığında kendini Jacob'ın kollarına sarılmış halde buldu. Yüz yüze gelmişlerdi ve Sophie onun pazularını yastık, geri kalanını da kişisel ısıtıcısı olarak kullanıyordu.

Geceyi burada geçirmiş.

Bu düşünce karşısında paniğe kapılarak kendini kıpırdamadan tuttu ve zihni hızla akarken bir an için uyuma numarası yaptı. Kendi kendine, bunun sadece çılgın bir kimya olduğunu söyledi. Harika bir seks yapmışlardı ve yorgunluktan uyuyakalmıştı. Olan olmuştu.

Ama daha fazlası gibi geliyordu. Ve o daha fazlasını istemiyordu. O daha fazlasını yapamazdı.

Yapabilir mi?

Alarmı çaldığında neredeyse yataktan düşecekti ama ne yaptığından emin olamadığı için kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Gerçekten uyuyor numarası mı yapacaktı?

Olabilir.

Jacob biraz gerindi ve Jacob'ın kaslı kalçası onunkinin arasında olduğu için kız bu hareket karşısında neredeyse inliyordu.

Alarmı kapatmak için ona doğru eğildi ve yataktan kalkmadan önce şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Duşun açıldığını duyduğunda, cehennem zebanileri peşindeymiş gibi kaçmayı mı yoksa onun çıkmasını beklemeyi mi düşündü?

Duş iki saniye kadar sonra kapandığı için başka seçeneği yoktu. Giyinirken onun kendisini izlediğini hissetti ama ertesi sabah garip bir durumla karşılaşmamak

için son derece motiveydi çünkü...

Geceyi burada geçirmiş.

Bunun ima ettiği samimiyet, inanılmaz sekslerinden bile çok daha gerçek hissettirdi ve kamyonetinin gürültüyle canlanıp uzaklaştığını duyduğunda tam bir panik atağın ortasındaydı.

Aceleyle yatağından fırladı ve dumanı tüten bir fincan kahvenin önünde bir not buldu.

Soph-

Neye ihtiyacınız varsa alın. Banyoda temiz havlular.

-J

Neye ihtiyacı varsa ona yardım ederdi. Bu da samimi hissettirdi. Banyoya girdi ve onun düşuna baktı. Sıcak suyun buharını hayal edebiliyor, inanılmaz vücudundan süzüldüğünü görebiliyor, sabun köpüklerinin tenini okşadığını hayal edebiliyordu. Havlusu nemliydi ve onun gibi kokuyordu - bunu biliyordu çünkü hormonlu bir ergen gibi yüzünü havluya bastırmıştı.

Gidici gibiydi.

Bu panik atağına hiç yardımcı olmadı. Nefes alamıyordu. Kelimenin tam anlamıyla nefes alamıyordu, bu yüzden tekneye kaçtı ve buz gibi su damlatan duşuyla kendini cezalandırdı.

Neye ihtiyacınız varsa alın.

Delirmiş miydi? Onu içeri alıyordu. Şu anda tehlikeli bölgede olduklarını bilmiyor muydu? Adam gidiyordu ve kız ona ne kadar bağlanırsa, gittiğinde o kadar acı çekecekti.

İşe ancak zamanında yetişebilmişti; bugün Cedar Ridge Inn'in resepsiyonunda çalışıyordu - neyse ki kovulduğu otel değildi. Gün mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve lobide kendini evindeymiş gibi hisseden evsiz bir adam geldi. En az doksan yaşında görünüyordu, yani

onu kapı dışarı etmesine imkan yoktu. Kısa bir mola verdiğiğinde ona buzlu çay getirdi ve o da ona birkaç dişi eksik bir sırtışla karşılık verdi.

"Teşekkürler, civciv," dedi. "Benimle evlenir misin?"

"İsterdim ama erkeklerden uzağım." Bu tam olarak doğru değildi, çünkü sadece birkaç saat önce Jacob'la birlikte olmuştu. Tam anlamıyla. Onun üzerinde, onun içine girmeye çalışıyordu.

Telefonlara cevap vermesi ve rezervasyonlara bakması gerekiyordu, ama kendini daha çok konsiyerj hizmeti vermek zorunda buldu - iek siparişi vermek, temizlik hizmetleri ayarlamak, zamanı olmayan ama çok parası olan insanlar için lüks market alışverişi ayarlamak... Sonra lobinin hemen dışındaki küçük kafede bir garson eksikti, bu yüzden bir şekilde bir önlük giydi ve ön büroda olduğu gibi orada da hizmet vermek için koşturdu.

Öğlene kadar, şişmanlamadığından emin olmak için indirdiği telefon uygulamasında on binden fazla adım kaydetmişti. İşte o zaman, henüz işe bile alınmadığı bu işte, son zamanlarda yaptığı tüm işlerden daha iyi olduğunu fark etti.

Kapıcı. "Gerçekten yanlış iş yapıyorum," dedi kimseye.

"Doğru," dedi yaşlı adam lobideki koltuğunda otururken. "Bu kıvrımlarla sokağın köşesinde dursan daha çok para kazanırdın, buna emin olabilirsin."

"Hey," dedi. "Uslu dur."

Ön dişlerinden biri eksik olan sakızlı bir sırtışla ona baktı. "Bunun neresi eğlenceli? Ayrıca, bacaklarını gördün mü?"

Gözlerini devirdi ve sonra mekanın önünde arabasından inen adamı görünce dondu kaldı.

Lucas.

Telefonu Jacob'dan gelen bir mesajla ınladığı sırada bunun şokunu atlattı.

Akşam yemeği için bir Şeyler alıyorum. Paylaşmak ister misin?

Bir gözü kendisine doğru gelen Lucas'ta olduğu halde çabucak cevap yazdı: *Şu anda bir mŐteriyile meşgulüm.*

Lucas'ın üzerinde süslü bir takım vardı.

GQ'nun n sayfasına ıkmalıymıŐ gibi görünüyor, koluna asılı sarışın da dahil. Lanet olsun. Onun burada ne işi vardı? Adamın buranın bir kısmına, belki de yüzde yirmisine sahip olduğunu biliyordu ama Cedar Ridge'in büyük bir kısmına sahipti.

Beyni hızla çalışarak önlüğünü çıkardı ve saklanacak başka bir yeri olmadığı için tezgâhın arkasından koşarak kanepeye uzandı.

Yaşlı adam ona gr beyaz kaşlarını salladı. "Bana karşı koyamayacağını biliyordum."

"ŞŞŞt!" Onu drtt. "abuk, dik otur, kambur durmak yok. Konuşma. Ve gülümseme de!" diye tısladı, tam da Lucas son yan parçasıyla n kapıdan içeri girerken.

Sophie'yi kanepede görünce kısa bir süre durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Zarafet ve rahat bir hava olduğunu umduğu bir tavırla omuz silkti.

"Benimle randevusu var," dedi yaşlı adam.

Sophie dirseğini onun bğrne sapladı, "oomph "unu örtmek için öksürdü ve ayağa kalktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Lucas cevap vermedi. Sarışın olan cevap verdi. "Bir odamız var."

Bir elini Lucas'ın göğsünde gezdirdi. "Bu sefer bütün gece boyunca!"

Sophie Lucas'a, "*Sen bir pisliksin,*" diyen bir bakış fırlattı ama Lucas bunu duymazdan geldi. Sophie'nin yanından geçip sarıŐınla birlikte resepsiyona doğru yürüdü. Oraya vardığında zile iki kez dokundu.

"Yardım hangi cehennemde?" diye sordu.

Sophie dudağını ısırdı. Eğer onun burada çalıştığını bilseydi, birincisi, bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi ve ikincisi, onu

Ateşlendi.

Ne yazık ki, mekanın müdürü kafasını arka ofisten çıkardı ve boncuk gibi gözleri tam onun üzerine dikildi.

İç çekerek tezgâha doğru ilerledi. "Ben yardımcıyım," dedi.

Lucas gözlerini kıstı. "Sen mi? Burada mı çalışıyorsun? Otelimde mi?"

Aşırı tepki verme, dedi kendi kendine. *Ona bir şey vermeyin.* "Hepsi senin değil," dedi eşit bir şekilde. Hatta hafifçe. Şuna bakın, ne kadar da olgun ve yetişkin.

"Teknem hakkında da böyle demiştin, içinde kim yaşıyor?" diye sordu.

Ve...patladı. "Tanrı aşkına, şu lanet tekneyi aş artık! Banyo çok küçük, su buz gibi, tekli ocak sadece yarı zamanlı çalışıyor, çalıştığında da ya çok sıcak ya da yeterince sıcak değil ve motor yaşlı bir adam gibi öksürüp duruyor!"

Kanepedeki yaşlı adam daha dik oturdu. "Hey."

"Alınma ama," dedi.

"Motor tekliyor mu?" Lucas kuşkuyla sordu. "Ona ne yaptın böyle?"

"Hiçbir şey!"

"Ona bebek gibi davranmalısın" dedi. "İ s ı n m a s ı n a izin vermeli ve jikleği kullanmalısın. Jikleği kullanıyor musun?"

"Lucas," dedi sarışın, takım elbisesinin kolunu çekiştirerek. "Bana şampanya ve krem şanti sözü vermiştin."

Sophie biraz ağzına kustu.

"Eğer motoru mahvettiysen," dedi Lucas sertçe, "ben-"

"Ne?" diye sordu. "Beni sevdiğim bir işten kovdurmak mı? Kilitle

Beni evimden mi çıkaracaksın? Arabamı mı alacaksın? Ne var, Lucas? Bana daha önce yapmadığın ne yapabilirsin ki?"

"Peki ya sen?" diye sordu. "Kadınlara anlatıyormuşsun" - sarışına hızlı bir bakış atarak sözünü kesti

- "İnsanlar benim öldüğümü biliyor. Kahrolası ölü, Sophie."

"Benim için ölü," dedi. "İnsanlar bu kısmı hep unutuyor."

Bir hırıltıyla ona doğru bir adım attı ve kadın kendini tutmaya zorlamak zorunda kaldı çünkü ona zerre kadar duygu gösteremezdi. Bu da kendini ve öfkesini bir an önce kontrol altına alması gerektiği anlamına geliyordu.

"Yaşadığın daire *benim* dairemdi," dedi. "*Benim* arabamı kullanıyordun. Hepsini elimden aldım çünkü onlar benimdi, senin değil. İlk günden beri beni sömürüyordun, ama o geçit töreni bitti, seni küçük-"

İşte bu kadar. Deyim yerindeyse bardağı taşıran son damlaydı ve kulaklarındaki kan hücumunun etkisiyle hem müdürün dehşet içindeki soluğunu hem de ön kapının tekrar açıldığını duymazdan geldi. Göremediği kırmızı öfkesi yüzünden hepsini bir kenara bırakarak tezgâhtan, misafirler için buz küpleri ve limon dilimleriyle dolu olan su sürahisini aldı ve... Lucas'ın kafasına boşalttı.

Sarışın dehşet içinde soluk
soluğa kaldı. "Tüh," dedi
Sophie.

Kulaklarının ve burnunun ucundan su damlayan Lucas başını kaldırdı. "Bu iki bin dolarlık bir takım elbiseydi," diye mırıldandı ve ona doğru bir adım attığında geri çekilmesini engelleyemedi. Tam tezgâha doğru geri çekilmişti ki bir adam belirdi.

Jacob.

Lucas'ın ilerlemesini engelleyerek başını çevirdi ve ona baktı, tam olarak ne olduğunu kontrol ediyordu ama hiçbir fikri yoktu. Ağzı hafifçe kıvrıldı ve gözleri kızın gurur olabileceğini düşündüğü şeyle ısındı... gurur mu?

"Ne var ne *yok*?" diye sordu, *hava nasılmış* gibi.

"Ateşli bir piliçle randevum var," dedi arabadaki yaşlı adam.

Kanepe dedi ki. "Kızıl saçlı olan, kevaşe olan değil." Sarışın gözlerini kırıştırdı.

"Hey."

Lucas Jacob'ı görmezden geldi. Yaşlı adamı görmezden geldi. Hatta sarışını bile görmezden geldi. Sophie'nin yüzüne bir parmak indirdi. "O bir kaza değildi, bu da değil - kovuldun. Bundan emin olacağım."

Otele adımını attığı andan itibaren bu kesin bir sonuçtu, bu yüzden dökülen su için ağlamanın bir anlamı yoktu.

Jacob, Lucas'ın elini yüzünden uzaklaştırdı, Lucas'a Sophie'nin altına işemesine neden olacak uzun ve sert bir bakış attı ve Sophie'yle yüzleşmek için adama sırtını döndü. "Ne yapmak istiyorsun bebeğim?"

Ben ne yapmak istiyorum? Tanrı bilir ne için içeri girmiş, saçmaladıkları onca şeyin arasından sıyrılmış, öfkeli Lucas'a karşı koymuş -bu hiç de kolay bir şey değildi- sonra da dizginleri ona teslim etmişti. "Gitmek istiyorum," dedi.

Adam ona elini uzattı, o da elini tuttu ve otelden çıkıp sıcak akşamın içine doğru yürüdüler. Adam bir kamyonun yolcu kapısını açtığı anda kadın olduğu yerde durdu.

"Bu senin yeni kamyonun değil," dedi. "Onu sattım. Yerine bunu aldım."

Hâlâ güzel bir kamyondu ama birkaç yıldır kullanılıyordu. Ona döndü. "Neden?"

Omuz silkti. "Cedar Ridge değildi."

"Peki bu kamyon?" diye sordu, havadan sudan konuşarak oyalandığını çok iyi biliyordu ama burada kaçırdığı bir şey olduğunu da biliyordu.

"Evet," dedi.

İşte o zaman aklına geldi. Hemen herkes Cedar Ridge Resort'un mali sıkıntı içinde olduğunu ve bu yıl büyük bir balon ödemesi yapacağını biliyordu.

Jacob kendi payına düşeni yapmaya çalışıyordu.

Bir sebepten dolayı bu sadakat eylemi, hayatının bok fırtınasının içinden geçme şekli ile birleşti ve

geçici olarak onu kurtarmış, gözleri dolmuştu. "Kahretsin." Ağlamayacaktı. Kesinlikle ağlamayacaktı.

Hiç.

Jacob sessizce onun kamyonetine binmesine yardım etti, üzerine eğildi ve emniyet kemerini taktı. Hâlâ onun üzerine eğilmiş, bir eli konsolda, diğeri koltuğunun başlığında, ön kolu boynunun yan tarafına değecek şekilde ona bakıyordu.

Gerçekten baktım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. Ya da olacaktı.

"Evet, öylesin," dedi. "Ama daha yeni eski sevgilinle kavga ettin ve muhtemelen işini kaybettin. Bir dakikaya ihtiyacın olması normal. Ya da on dakikaya."

"Arkadaşını kaybettin ve bir dakikaya ihtiyacın yoktu."

"Bebeğim, hala bir dakika alıyorum. Ve ben yakın bile değilim

"Bu da bir şey değil."

Durakladı ve sonra ellerini onun üzerine koydu. Tişörtünün altındaki adamın sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu. Kalbinin sessiz, sabit gümbürtüsü inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Elleri onun üzerinde biraz kayarak kendilerini evlerinde hissetmelerini sağladı.

"Soph."

Konuşmak istemedi, düşünmek istemedi, istediği şeyin peşinden gitti. Şimdiye kadar havadan daha fazla arzuladığı tek erkekte kendini kaybetmek. Onun da kendisini arzulamasını, aynı yoğun özlemle kendisini onun içinde kaybetmek istemesini isteyerek yüzünü ona döndü. Emniyet kemerini zorlayarak ağzını adamın boğazının yan tarafına doğru kaydırды.

Güzel kokuyordu, o kadar güzeldi ki tatması gerekiyordu. Öyle de yaptı, dilinin ucunu aynı yolda gezdirdi, adam kabaca küfrettiğinde ona gülümsedi, titrerken parmakları ona sıkıca sarıldı.

"Soph," dedi tekrar, sesi şimdi alçaktı ve aynı zamanda çok boğuktu. "Bir otoparktayız."

Büyük ve güçlüydü, ama yine de hiç hissetmedi

Onun tarafından boğulmuş. Hayır, onu geç. Adamın doğuştan gelen erkekliği, testosteron ve feromonların dalga dalga yayılması, ona verdiği değer karşısında kendini çok bunalmış hissediyordu. Ama bu bunalmışlığın en iyi türüydü. Tüm hayatı tuvalette geçmiyormuş gibi davranarak -yine, ya da belki de daha iyi bir kelime hala- onu olabildiğince yakınına çekti.

Adamın iniltisini hem hissetti hem de duydu. Bu onun her parçasının tepki vermesine neden oldu ve kendini tutamadı. Onun seksi boğazını ısırdı ve tekrar inlediğinde dudaklarını o noktaya bastırdı.

Kendini bende kaybet. Kendimi senin içinde kaybetmeme izin ver.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, elleri kızın üzerinde sıkılaştı, biri koltukla sırtı arasında kayarak kışını avuçlamak için alçaldı, diğer eli öpücüğü için ağzını tutmak üzere kızın saçlarına dolandı.

Bölüm 22

Sophie'yi gereğinden fazla ilgi odağı haline getirmek istemeyen Jacob önce geri çekildi. Sophie'nin gözlerindeki öfke ve sinirin kaybolduğunu, yerini içindeki canavarı uyandıran şehvetli bir sersemliğe bıraktığını görmek onu memnun etmişti.

Silkelenip kendine gelmek şaşırtıcı bir çaba gerektirdi ama bunu başardı. Kamyonun etrafında yürüdü, direksiyona geçti ve otoparktan çıktı.

Konuşmadılar ama sessizlik artık çok kolaydı. Rahattı. Onunla her zaman böyle olduğunu fark etti. Başka hiç kimseyle yapamadığı şekilde onunla rahatlayabiliyordu.

Bugünün olası sonuçlarını merak ediyordu. Kendisi için değil. Bunu daha az umursayamazdı. Aslında o ve kardeşleri bu hafta Lucas'la birkaç iş görüşmesi yapmışlardı. Onu okulda tanıdığı adamın aynısı olarak bulmuştu; mükemmel bir insan olmasa da işinde mükemmeldi.

Ama bugün iş söz konusu değildi. Aslında Lucas onu neredeyse hiç tanımamıştı. İş bunun dışında tutmak iyi bir şeydi çünkü Jacob da Lucas'ı ziyaret ettiğinde aynı şeyi yapmayı planlıyordu.

Kulübesinin önüne park etti ve Sophie'ye döndü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Sophie.

Hiç şaşırmadım. Bunu anlıyordu. Ama hana ilk girdiğinde onu orada dikilirken gördüğünde, saçları neredeyse öfkeden cızırdıyordu, gözleri parlıyordu ve kendini tutuyordu,

Hem onu neşelendirmek hem de onun için ejderhalarını öldürmek istemişti.

Onun liderlik etmesine izin vermek zordu ama bu zeki, sıcak, alıngan, harika kadını yanında rahat ettirmek istiyorsa -ki istiyordu- onun daha önce hiç izin vermediği adam olmalıydı. "Hiç wakeboard yaptın mı?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Hayır."

"Kocanız o teknenin sahibi ve sizi hiç denize götürmedi mi?"

"Tekneyi ne için kullandığını gördünüz," dedi.

Evet, adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmeliydi. "Kürek sörfüne ne dersin?"

Başını iki yana salladı.

"Git mayonu giy." "Ne?"

"Tercihen çok küçük, minicik bir bikini. Ne kadar ince olursa o kadar iyi. Beş dakika."

Ciddi miydi? Sophie merak etti. Mayo giymeye hazır olmak için beş dakika mı?

Tıraş olması gerekip gerekmediğini kontrol etme kavramını anlamıyor muydu? Bronzlaşma? Ağda? Bunların hiçbiri beş dakika içinde yapılamaz.

Kız aval aval ona bakarken Jacob kamyonundan indi ve ona kapıyı açmak için yanına geldi. Ona elini uzattı, teknesine doğru itti ve sonra kamarasına doğru yürüdü.

Hayır, düzeltiyorum, kulübesinin yanına gitti, orada... Tanrım ona yardım et... dış cepheye yaslanmış iki kürek tahtası vardı.

Omzunun üzerinden, kadının yüzündeki dehşet ifadesine gülümsedi. "Senin bir tavuk olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

İşte bu oldu. Döndü ve koşarak tekneye gitti.

Değişim.

"Beş dakika," diye seslendi arkasından, askerde kendisine iyi hizmet ettiğini düşündüğü bir sesle.

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. Adamın cevap niteliğindeki kıkırdaması onu gülümsetti ve gemiye atladı. Geçirdiği o boktan günden sonra *gülümsüyordu*. Bunun bir mucize olduğunu düşündü.

Hayır, bekle. Mucize değil. Jacob Kincaid'di.

Victoria's Secret'ın altı aylık indiriminden bir hevesle aldığı minicik bir bikinisı vardı. Sophie'y i çok fazla gösterdiği için henüz giymemişti.

Boş ver, dedi kendi kendine cesurca, soyundu ve kendini o şeyin içine itti - itmekten kastettiği buydu. Bacaklarını inceledi ve dünkü tıraşın yeterli olacağına karar verdi. Bronzlaşmaya gelince, öyle bir şey olmayacaktı, o yüzden beyaz kız tenine sahip çıkabilirdi. Son dakikada, kendisine en azından örtünme yanılısaması veren kısa, beyaz kaşkorse bir güneş elbisesi ekledi.

Onu kulübesinin önünde, üzerinde sadece şortla suyun kenarında beklerken buldu ve bu manzara karşısında kendi ayaklarına takıldı.

Yüce Tanrım.

Adam yırtık pırtıktı. Tepeden tırnağa kaslıydı ve şortu tehlikeli bir şekilde aşağıya, yetişkin bir kadını aptallaştırabilecek kalça kaslarının hemen altına kadar kaymıştı.

İkisi de suyun içinde olan tahtaları işaret etti. "Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu.

"Dizlerinin üzerine çök."

Sesinden mi yoksa söylediği her şeyi kirli gösteren kötü çocuk kokusundan mı diye merak etti. Kaşlarını kaldırdı.

Gülümsedi. "Belki sonra, eğer iyiysen."

Yüzü kızardı ve su ona değene kadar yüzdü.

Buzağılar.

"Elbisenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi. "Güven bana, harika bir fikir."

Omuz silkti ve kız dizlerinin üzerine çöküp dengesini test ederken tahtayı sabitledi. Ona uzun siyah bir kürek uzattı ve nasıl tutacağını gösterdi. "Rahat edene kadar dizlerinin üzerinde kal," dedi. "Hazır olduğunda ayağa kalkabilirsin."

Başını salladı ve sonra onun tahtaya binişini izledi, dizlerinin üzerine çökmedi, kendisinin asla erişemeyeceğini bildiği bir kolaylık ve çeviklikle ayaklarının üzerinde dimdik durdu.

"Hey," dedi. "Neden dizlerinin üzerinde başlamak zorunda değilsin?"

"İlk buluşmada asla dizlerimin üzerine çökmem."

Kız bir kahkaha attı ve adam da ona, damarlarında kan yerine ısı ve arzu dolaşmasına neden olan bir gülümseme fırlattı. Adam önden giderek ona manevra yapmanın en iyi yolunu gösterdi ve kadın onu dikkatle izledi.

Tamam, o zaman onun kışını dikkatle izledi. Hey, birinci sınıf bir kıştı!

Boynunu büktü ve kızın bakışlarını yakaladı, ona öyle bir bakış attı ki kızın içi yanmaya başladı. Sopasıyla bir şeyler yaparak suyun içinde durdu ve... kız yanından geçip gitti.

"Hey," dedi panikleyerek.

"Bir şeyin yok. Dizlerini gevşet. Güzel. Dengene dikkat et... Arkana bakma." Kız bir gıcırtyla başını öne doğru çevirip neredeyse yuvarlanacak gibi olduğunda güldü.

"Sakin ol," dedi. "Rahatla, nefes almaya devam et."

Neredeyse ona "rahatlamasını" nereye sokabileceğini söyleyecekti, ama o haklıydı. Nefesini kontrol ettiğinde, her şey daha kolaydı. Islanmadan nasıl yüzeceğini bulmaya çalışan bir kedi gibi değildi.

"Ayağa kalkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır!" Onun erkeksi bir zarafetle hareket edişini izledi ve bunu yapabilmeyi istedi. "Tamam, evet."

"Küreğiniz tahtanın ön tarafında olacak şekilde dört ayak üzerine çökün."

Aklı bir kez daha doğrudan çukura gitti. Ama dört ayak üzerine düştü, adamın hemen arkasında onu izlediğinin çılgınca farkındaydı.

"Yavaşça ayağa kalk," diye talimat verdi.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Sundress'i dizleriyle tahta arasına sıkışmış ve onu aşağıda tutuyordu. Kendini kurtarmak için çabalarken tahta sallanmaya başladı ve havanın maviliğine yemin etti. "Lanet olsun, kahretsin. Şerefsizler!"

Jacob kahkahalar atarak, "Fazla düzeltme..." dedi, tam da o bunu yaparken ve bir an için emniyet kemeri olmadan çılgın bir roller-coaster yolculuğuna çıkarken ve sonra...

Yüzüstü göle düştüm.

Soğuk su başının üzerine kapandı ve nefes nefese yüzeye çıkmadan önce "Onu öldüreceğim" diye düşünecek kadar zamanı oldu.

Tahtasını kaptı ve ona tutundu, gözlerini -akıllı adam- açıkça gülmeyen Jacob'a dikti. Hayır, her şey gözlerindeydi.

"Su nasıl?" diye sordu.

Kahretsin, sıcak teninde nefis bir serinlik vardı, bunu itiraf edecek değildi. Adamın "*Sana elbisenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim*" demesini ya da en azından sakarlığına sırtımasını bekledi ama ikisi de olmadı. Bunun yerine eğildi ve küreğini kullanarak kızın tahtasını sabit tuttu.

"Kendini yukarı çekerken alçakta kal," diye talimat verdi. ve sakın.

Tekrar binmeyi başardığında bu onu aynı şekilde tuttu. Oturup bacaklarını sörf tahtasının iki yanından suya sarkıtarak saçlarını sıktı. "Saçlarımı neden kısıtlı tuttuğumu iyice görmek üzeresin," diye uyardı.

Uzun, dalgalı kırmızı saç tellerine baktı. "Onu seviyorum

Bu."

Tamam, belki de onu öldürmeyecekti.

Kuruyken bacaklarının etrafında hafif ve havadar olan elbisesi şimdi ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı. Sert meme uçlarını vurgulayan *şeffaf* bir ikinci deri.

"Kendimi biraz utangaç hissediyorum," dedi.

"Hissettiğim bu değil," dedi Jacob. "Hâlâ o elbiseyle kürek çekmeye çalışacak mısın?"

Lanet olsun. Hayır. Bikinisini çıkardı ve sıktı, Jacob'a uzun uzun baktı, kuşkusuz ufacık olan bikinisi hakkında tek bir kelime söylemesi için ona meydan okudu.

Sadece gülümsedi. "Güzel. Gerçekten güzel.

Hazır mısın?" "Ufak tefeklik seviyesi hakkında yorum yok mu?"

"Saygılı olmaya çalışıyordum ama salyalarımın akmaması için dilimi ağzıma geri sokmak zorunda kaldığımı ve dilimle sana yukarıdan aşağıya ve geriye doğru tapmak istediğimi bilmelisin."

Hem güldü hem de kendini seksi hissetti, adamın kendisini böyle hissettirebilmesinden hoşlanıyordu. Bir süre suyun üzerinde sürüklendiler. Gün batımına belki de iki saat kala, güneş ışınları engebeli tepelerin üzerinden süzülüyor, suyu uçsuz bucaksız bir cam tabakası gibi gösteriyordu. Berrak yüzeyin çok altında balık sürüleri yüzüyor, onunkine paralel bir dünya devam ediyordu. Kuşlar cıvıldıyordu. Böcekler vızıldıyordu. Kalp atışları ve tansiyonu yavaşça düştü.

Bu şimdiye kadar yaptığı en şaşırtıcı, en huzur verici şeydi.

Göl boyunca kürek çekerek ormanlık alan olan güney tarafına geçtiler. Burada hiç ev yoktu, sadece gizli küçük koylar ve hayranlık uyandıran bir manzara vardı. "Vay canına," diye nefes aldı. "Gün ışığında burası inanılmaz. Birkaç kez gece burada kalmayı denedim ama ürktüm. Şehir ışıkları yok, etrafta kimse yok ve bir de ağaçların karanlıkta üç yüz ayak yüksekliğinde hayaletler gibi görüldüğü gerçeği var."

Buna gülümsemedi. Onun yerine belirgin bir şekilde mutsuz görünüyordu. "Bunu bir daha yapmayacağına söz ver."

"Ağaç kılığına girmiş hayaletlerden korkmak mı?" "Burada yalnız kal."

Etrafına bakındı. "Bunu benim yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Sophie, bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Sadece senin burada tek başına ve izole bir şekilde kalman fikrinden hoşlanmıyorum."

Yalnızlık şu anda bir sorun gibi görünüyordu. Aslında onun yanında her zaman olduğu gibi tüm endişeler yok oluyordu. Bir koyda yavaşladılar, sürüklendiler, dinlendiler. Jacob uzun bacaklarını tahtanın her iki yanına sarkıtarak oturdu. Karnının üzerine yattı ve bronzlaşmaya çalıştı.

Bir süre sonra Jacob tahtasından kıyıya atladı ve ona da aynısını yapmasını işaret etti. Bunu asla aynı zarafetle yapamayacağını bildiğinden, Jacob tahtayı sabit tutarken onunkinden sürünerek indi ve Jacob'ın sırtına neden oldu.

"Şu uçuruma giden bir yol var," dedi, yaklaşık elli metre yukarıdaki kayalık çıkıntıyı göstererek. "Suya atlamak ister misin?"

"Tabii ki," dedi, bırakılan yere şüpheyle bakarak. "Bana ölümcül bir teşhis konulduğu gün, yapacağım ilk şey bu olacak."

Başını eğdi. "Neden korkuyorsun?"

Her şeyi mi? "Su soğuk." "Zaten ıslaksın," diye işaret etti.

Evet ve sadece sözleri bile onu daha da ıslatıyor gibiydi. Kadın alt dudaklarını emerken, adam boğazının altından güldü. "Elimde değil!" dedi. "Kirli bir zihnin var."

"Bebğim, hepsi senin," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Ama bayıldım."

Haydi."

"Ayakkabılarımız yok."

"Yol pürüzsüz. Her şey iyi olacak."

Aman Tanrım. Jacob onu teşvik ederek dik patikayı tırmandılar. Zirvede nefesini tutmak için durdu, Jacob terli, yapış yapış bedenini kendine doğru çekince nefesini tamamen kaybetti

onunkine. Kıçını avuçlayarak sıktı, gülümsedi ve onu öptü. "Çok güzelsin," dedi, sonra hızlıca gülümsedi, elini tuttu ve... onunla birlikte uçurumdan aşağı koştu.

Aşağıya ve suya inerken çığlık attı ama yüzeye çıktıklarında gülüyordu, birbirlerine deli gibi sırtıyorlardı.

Daha sonra, sudaki tahtaların üzerinde yan yana oturarak güneşin alçalmaya başlamasını ve suyun bir elmas örtüsü gibi parıldamasını izlediler.

"Bana bir hikâye anlat," dedi sessizce.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?" "Çünkü bana bir hikâye borçlusun."

"Nasıl anladın?" diye sordu.

"Sana bir sürü hikâye anlattım."

İç çekti. "Nedeni bu değil."

"İyi. Lucas bugün seni üzdü ve sanırım artık sevmediğin bir adamın seni etkilemesine neden izin verdiğini bilmek istiyorum."

Bakışları onunkilere kaydı ama orada yargılama yoktu, gerçek bir meraktan başka bir şey yoktu. "İlişkimizin geçmişimizi tartışma aşamasında olduğumuzu bilmiyordum," dedi. "Özellikle de birbirimizde kene olup olmadığını kontrol etmenin ötesinde bir ilişki yaşamadığımız için."

Güldü, sesi alçak ve seksiydi. Üzerindeki şorttan başka bir şey olmayan ve kasları gerçekten çok belirgin olan bu adam, kızın vücudunun canlanmasını ve ağrımalarını sağlıyordu.

"Şu anda beni kene için kontrol etmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Saçmalık. "Tamam, evet, iyi, seni kene için kontrol etmek istiyorum."

"Çok geç," dedi. "Bir hikâye istiyorum." "Lucas'ın hikayesi."

"Evet."

İç çekti. "Sana zaten söyledim."

"Boşlukları doldurun."

Omuz silkti. "Üniversite birinci sınıfta tanıştık. O da

Hukuk fakültesindeydim, yani birkaç yıl daha yaşlıydim, akıllıydim, falan filan. Ben bir... ricacıyım. Güzel bir söz için her şeyi yapardım. Bununla pek gurur duymuyorum."

Jacob kıpırdandı ve konuşmaya başladı ama o başını salladı. "Hayır, bu doğru. Tüm hayatımı babamı memnun etmeye çalışarak geçirdim ve bu işe yaramadı ama birinin beni sevmesini sağlamaya kararlıyım." Kulağa nasıl geldiğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Lucas çıkageldi ve bana ilgi gösterdi, ben de oltaya geldim."

Jacob, "Senin suçun değil," dedi.

"Elbette benim hatamdı," dedi Sophie. "Çevremdekilerin bir ürünü olduğuma inanmıyorum. Yine de tam da buna oynadım. Zavallı küçük ihmal edilmiş Sophie, umutsuzca ilgi arıyordu. Ve ben de buldum. Lucas benim ligimin dışındaydı ve bunu biliyordum ama gerçekten harika bir arabası vardı..."

Jacob kısık bir kahkaha attı. "Yani sana karşı bir şansım olmazdı."

"Demek istediğim de bu zaten," dedi. "Ben o sığ kızdım, yani hak ettiğimi aldım."

Gülümsemesi soldu. "Belki de bana gerisini anlatmalısın, çünkü buna bir an bile inanmıyorum."

Gözlerini kapadı ve hatırladı. "Lucas beni sınıfa giderken görür ve arabasına alırdı. Paranın benim için sorun olduğunu biliyordu ve bana bir şeyler alırdı. Güzel bir elbise. Süslü bir yemek. Genç ve aptaldım ve onun bir oyuncu olduğunu bilmeme rağmen karizmasının başımı döndürmesine izin verdim. Onun gösterişli tavırlarından etkilenen tek kişi ben değildim. Ama bana doğru kişi olduğumu söylediğinde ona inandım."

"Ve sen onunla evlendin."

"Evet. Yirmi yaşındaydım, çok gençtim elbette ama kimse bana aptallık ettiğimi söylemedi."

"Ailen bile mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Lucas son derece hırslı ve zekiydi. Üniversiteyi ve hukuk fakültesini hızlı bir şekilde bitirmişti ve onun benim bir şeylerde başarılı olmak için son şansım olduğunu düşünüyorlardı. Başlarda iyiydi. Lucas'ı seviyordu.

Beni arka planda tutuyor, onun için her şeyle, evle, hayatıyla, hatta bazı işleriyle ilgileniyordum. İhtiyacı olan her şeyi ve her şeyi yaptım çünkü hala o memnun edici kişiydim. Ve ancak avukatlıktan küçük ortaklığa terfi edince değişmeye başladı." Bu anıyı hatırlayınca kaşlarını çattı ve içkisini bıraktı.

"Nasıl değişecek?" diye sordu.

"Beni incitmek için daha önce asla söylemeyeceği şeyler söylerdi. Ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu." Bu kısımdan nefret ediyordu. "Ve ben ona izin verdim. Neden olduğundan bile emin değilim ama bu onu memnun etmek için daha çok çabalamama neden oldu. Yapamayacağımı tecrübelerimden bilmeliydim ama aptallık ettim. Kaldım."

"Ne oldu?"

"Mantıksızlaştı. Şüpheli. Biraz sözlü tacizde bulundu. İlk başta ona güven vermenin işe yarayacağını düşündüm ama yine de daha iyi bilmeliydim. Hiçbir şeyi doğru yapamadım ve o kadar sinirlendim ki-" Sözünü kesti ve başını salladı.

Sophie'nin eline uzandı. "Seni incitti mi Sophie?"

Boğuk bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayır, anlamıyorsun. O bendim. Firmasındaki diğer ortakları etkileyebilmek için bir akşam yemeği partisi düzenlememi istiyordu. Her şey mükemmel olana kadar kıcımlı yırttım: yemek, süslemeler, ev... Ertesi gün ortaklardan biri bana çiçek gönderdi. Lucas beni adamla yatmakla suçladı. O noktada bir süredir şüpheleniyordum, beni postacıyla, bakkalla, penisi olan herkesle flört etmekle suçluyordu ve bu beni kızdırıyordu. Kavga sırasında önüne gelen herkesle yatanın o olduğu ortaya çıkınca çiçek vazosunu ona fırlattım. Ona vurmadım ama o yine de polisi aradı."

"Ne?" Jacob kaşlarını çatarak doğruldu. "Sen Ciddi misin?"

"İkimiz de tutuklandık ve şehir merkezine götürüldük.

Aile içi huzursuzluk ve şiddet," dedi ve hatırladıkları karşısında dehşetle ürperdi. "Ve biz oradayken, resepsiyon görevlilerinden biriyle flört etmeyi başardı. Benim için olabildiğince düşük bir gündü. Kefaletini ödedi ve aynı şeyi yapamayayım diye erişimim olan hesabı boşalttı. Ailemden kefalet parası istemek zorunda kaldım."

"Nasıl geçti?"

"İyi değil," dedi. "Başka bir konuda başarısız olmuşum."

"Seni yavaş yavaş öldüren bir evlilikten çıkmak bir başarısızlık değildir" dedi.

"Hayatında hiçbir şeyde başarısız olmamış bir adam söylüyor bunu."

Güldü. Başını geriye atıp bıraktı ve onu izlerken kendi gülümsemesinin dudaklarını büktüğünü hissetti. "Yani sen de koca bir ezik misin?" diye sordu umutla.

"Kat be kat fazla," diye güvence verdi ona ve bakışları yavaşça üzerinde gezinerek onu ısıttı.

Şimdiye kadar tanıdığı herkesten çok farklıydı. Kızgın ya da kırgın olduğunda bile -ki artık onu her iki şekilde de görüyordu- ne duygularını içselleştiriyor ne de bunların ağırlığını etrafındaki kimseye yüklüyordu.

Ve kuralını çiğniyordu. Ona aşık oluyordu. "Jacob?"

"Evet?"

"Birbirimize verdiğimiz sözü hatırlıyorsun, değil mi? Hani ben sana aşık olmayacağım, sen de bana aşık olmayacaksın?"

Hiçbir şey belli etmeden bir süre onu inceledi. "Unutmak zor," dedi sonunda. "Neden?"

"Sadece emin olmak istedim."

"Kendine mi hatırlatıyorsun, bana mı?" diye sordu.

"Belki ikisini de."

Sırıttı. "Bana karşı koyamıyorsun, değil mi?"

Kadın kendine rağmen güldü ve adam da gülümsedi.

"Buraya gel," dedi yatak odasındaki sesiyle, "sana bunu kanıtlayacağım." Tanrım... Dikkat dağıtma konusunda çok başarılıydı ama güçlü kalması gerekiyordu çünkü bir şeyleri kaçıırıyordu. O

hissedebiliyordu. "Sadece konuşuyorduk, değil mi?"

O gülümsedi ve yerine .

Cevap veriyorum, engelli onu

küreğiyle onu kendine doğru çekti.

Bölüm 23

Jacob, Sophie'yi kendisine doğru çekerken sörf tahtasının üzerinde doğrulmasını izledi. Saçları konusunda haklıydı. İsyan etmiş, parmaklarının içine batmak için can attığı vahşi, ateşli dalgalar halinde göğüslerine dökülmüştü.

Bir de mayolu Sophie Marren vardı.

Ağzını sulandıran kıvrımları ve günlerce uzayan bacakları vardı. Adam bir kolunu kadının kalçalarına dolayıp onu öpmek için eğildiğinde tahtaları hafifçe çarpıştı.

Bir elini onun göğsüne koydu ve ağızları bir santim açıkken ona uzun uzun baktı. "Konuşacak gibi görünmüyorsun."

"Yakalandım," dedi. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Şey... sizi bugün hana neyin getirdiğini hiç söylemediniz."

Aslında oraya gitmek istemiyordu. Berbat bir gün geçirmişti ve ilk içgüdüğü Sophie'yle birlikte olmaktı.

"Konuş," dedi bir erkek sesinin taklidiyle, kendisinininkini taklit ettiğini düşündüğü bir sesle. "Bana neler olduğunu anlat."

Hud ve diğerleriyle tekrar vakit geçirmek oldukça güzel ama bir o kadar da zordu. Aptal ve serseri bir çocukken Gray ve Aidan'la arasına mesafe koymak için elinden geleni yapmıştı ama onlar duvarlarını sandığından daha fazla aşmışlardı, bunu gidene kadar fark etmemişti.

Geri döndüğümde bu duvarlar şok edici bir hızla yıkıldı.

Ama Hud ile değil. Bütün hafta birlikte çalışmışlardı ama yine de araları gergindi. Bu yüzden uzun bir günün ardından Soph'u avlamak doğal gelmişti, çünkü fermuarı dışında onunla hiçbir şey gergin değildi.

Kadının göğsünde tuttuğu ele baskı uygulayarak engelini açtı ve çenesinin hemen altında olduğunu bildiği tatlı noktayı burnuna götürdü.

Nefesini içine çekti ve... başını eğerek ona daha iyi erişim sağladı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı.

"İşe yarıyor mu?"

"şaka mı yapıyorsun? Sen yürüyen bir dikkat dağıtıcısın," dedi. "Ne oldu Jacob? Annen mi? Hud?"

Kendini ele vermiş olmalıydı, çünkü kollarını ona doladı ve sıktı, ıslak ve neredeyse çıplak vücudu hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

"Onunla daha kolay olacak. Kolaylaşacak," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece pes etme."

Başını salladı. Yapmazdı.

"Sizi işime getiren şey bu mu?"

"Aslında," dedi gülümseyerek, "senin mesajındı."

"Hani mşterimle meşgul olduğumu söylemiştim ya?"

"Ah," dedi gülümseyerek. "Demek istediğin buydu."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Bir yazım hatası yapmışsınız," dedi. "Müşteri kelimesindeki 'e' ve 'n' harflerini atlamışsınız."

Bunu kafasında hesaplarırken kaşları atıldı. Kadın dehşet içinde nefesini tuttuğunda adam çoktan sırtıtmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Ben yapmadım!"

"Evet. Yaptın. Klitorisinle çok meşgul olduğunu söylemiştin.

Gelip bunu grmeliydim."

"Aman Tanrım," dedi tekrar, bu sefer inleyerek ve onu iterek kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni de içine girebileyim.

su ve ölüm."

"Hey, eğer bir piliç olsaydım, ben de klitorisimle çok meşgul olurum.

Yirmi dört saat meşgul olurum."

"Tam bir *erkek* gibi konuştun." Yanakları kızarmış, yeşil gözleri kocaman olmuştu. "Telefonumun 'müşteri'yi... olarak değiştirdiğine inanamıyorum."

"Hadi, günümü gün et ve söyle," diye alay etti.

Kadın yüzünü kapattı. "Isır beni."

"Çok isterim," dedi. "Tam müşterinize göre, 'e' ve 'n' hariç."

Bir eli hâlâ yüzündeyken diğer eliyle onu işaret etti. "Sen, şu anda onsuz da yapabilirim."

Bir kahkaha patlattı. Ellerini yüzünden indirdi ve ona baktı.

Elinde değildi. Hayatına insanlar girip çıkmıştı. O da gelip gitmişti. Ama bu sefer, bu kadınla, gitmesine izin vermek istemiyordu.

Ve yine de yaptı. Öyle söyledi. Buna inanmak istediğini biliyordu. Ama kendine karşı dürüst olmadığını da biliyordu çünkü kalbinin ve ruhunun aynası olan gözleri onu ele veriyordu. Ona doğru gönderdiği her bakışta, her tatlı kahkahada, onu öptüğünde çıkardığı her seksi inlemede, sıcak bedenini onunkine sardığında yavaşça, lezzetli bir şekilde kıvranışında.

Ama onu istemediği sürece bunun bir önemi yoktu.

Ve bu konuda iyi davranacaktı. Ona söz vermişti ve sözünden dönmezdi. Ama sözünü tutmak için yüzde yüz geri çekilmesi gerekecekti.

Son güneş de dağların ardına gömüldüğünde hava sıcaklığı düşmeye başladı. "Hadi," dedi, "seni geri götürelim."

"Ben iyiyim."

"Soğuk ve ıslaksın ve ikimiz de seni sıcak ve ıslak tercih ettiğimi biliyoruz."

Gözlerini devirdi. "Seninle eve kadar yarışacağım. Kaybeden bana bugün ikiziyle neler olduğunu anlatmak zorunda."

"Söyleyecek bir şey yok," dedi.

Onun bakışlarını aradı. "Anlatacak bir şey yok mu? Yoksa *bana* söyleyecek bir şey yok mu?"

İnatçı, muhteşem, hınzır bir ukala *ve* keskin. Tanrım, buna bayılıyordu. "Bunun hakkında tartışacak mıyız?"

"Her konuda tartışmıyor muyuz?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi. "Bunu yetişkinler gibi halledelim - yatak odasında, çıplak."

Ama gülümsemedi. "Ben sana eşyalarımı anlattım. Bu, senin de bana kendi eşyalarını anlatman gerektiği anlamına geliyor."

Ama yapamadı. Yavaşça başını salladı. "Neden olmasın?"

"Bırak gitsin," dedi.

"Ama-"

"Bak, Sophie, dur, tamam mı? Sen bazı sınırlar koydun ve ben de senin için onları korumaya çalışıyorum ama benim de bazı sınırlarım olduğu ortaya çıktı."

Yüzü karardı. "Doğru ya. Özür dilerim." Sörf tahtasını çevirdi ve kürek çekmeye başladı.

Kendinden nefret ederek bir süre olduğu yerde kaldı. Kadının ciddi bir şekilde hareket ettiğini, o minicik bikiniyle onu kaybetmek için var gücüyle çalıştığını fark ettiğinde peşinden gitti.

Daha hızlı ilerledi, pes etmedi, hatta rüzgâr onlara doğru eserek ilerlemeyi daha da zorlaştırdığında bile. Rüzgârla yüzleşti ve küreğiyle suya saldırdı.

Tıpkı şimdi bildiği gibi, o da hayatla mücadele ediyordu.

Her halükârda, hafifçe eğilmiş, biraz da kamburu çıkmış kızın görüntüsü fantezilerini körüklemeye ve dikkatini o kadar dağıtmaya yetti ki, onu kamarasının önündeki kıyıya kadar dövmeyi unuttu.

Tahtadan atladı ve onu kumun üzerinde yüzmeyecek kadar sürükledi. Sonra doğruca teknesine yöneldi.

Kendi kendine hatırlattı. Ona sınırları hatırlatmak zorundaydın.

Adam onu takip etmeye başladı ama kadın hızını artırdı.

"Duşumda olacağım," diye seslendi arkasından. "Çok sıcak duşumda."

Bu, rıhtımda kısa bir süre durmasına ve ellerini kalçalarına götürmesine neden oldu. Yüzü hâlâ ona dönüktü, başı öne eğildi ve tekneyi tekmelemeden önce içinden küfretti. Yavaşça ona doğru döndü, yüz ifadesi sıcak suyuna duyduğu şehvet ile kalbinin göğüs kafesine biraz fazla sıkıştığını hissettiren bir tereddüt arasında gidip geliyordu.

Parmağını ona doğru uzattı.

Kararsızlık içinde alt dudağını ısırdı -mavi alt dudağını- ve adam ona doğru ilerledi, dışarıda bıraktığı gömleği alıp başının üzerine bıraktı.

Gömlek kalçalarına düştü ve hemen gömleği üşüyen vücuduna daha yakın tutmak için kendine sarıldı. "Sınırsız sıcak su var," dedi. "Ve yeni havlular aldım. Kalın. Biz konuşurken bile ısıtılmalı havlu askısında duruyor."

Onun gözlerindeki havlu şehvetini gördü ve gülümsedi. "Ayrıca bir oda ısıtıcısı da var. Sesini açabilirsin. Sonra da sıcak çikolatam var."

"İstemiyorsun," dedi.

"Riske girmek istiyor musun?"

"Sınırlar," diye fısıldadı.

Evet, sınırlar. Ama mesele şuydu. Onu bırakmaya hazır değildi. "Duş sınırsız bir bölgedir," dedi.

Kadın ona baktı. "Emin misin?"

Hayır, emin değildi. Kışından konuşuyordu. Ama başını salladı ve kadın yüzünü buruşturup doğruca ona doğru yürüdü.

Onu içeri çekmek için kollarını kaldırmaya başladı ama kadın yanından geçip gitti ve neredeyse koşarak kulübeye doğru ilerledi.

Sıcak suyu için.

Sınırsız bölgede.

Gerçekten de aptalın tekiydi. Ona yetişerek ön kapıyı açtı ve önden girmesini işaret etti.

Şimdi ciddi ciddi titriyordu ve yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmı gitmişti. Kendini bir pislik gibi hissederek onun elinden tuttu ve durup bakarken sessiz bir şekilde onu mekâna doğru götürdü.

"Burayı mobilyalı olarak kiralamışsınız," dedi. "Evet."

"Ama... mobilyalar gitmiş."

"Çünkü hepsini Goodwill'e götürdüm," dedi. "Şimdilik önemli eşyaları değiştirdim." Yatak, yatak takımları, havlular ve düz ekran televizyon.

"Ama sen sadece kiraliyorsun," dedi. "Öyleydi. Ben satın alıyorum."

Tökezledi ve adam durduğunda, tüm o lezzetli kıvrımları adama yapışmış bir halde ona doğru ilerledi. Bir an için geri uzandı ve onu orada tuttu. Sadece ayaklarını bulana kadar.

Ve sonra onu bıraktı. Bunu, onu gerçekten bırakmak zorunda kalacağı zaman için bir alıştırma olarak gördü.

"Burayı sen satın aldın," dedi yavaşça.

"Hizmetimi tamamladıktan sonra geri dönebileceğim bir evim olsun istedim." Lanet olsun. Neden kendini savunmaya geçmiş hissediyordu?

"Gerçekten geri dönüyorsun," diye nefes aldı.

Banyo kapısında durdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Evet," dedi. "Geri geleceğim."

"Ve kalıyorum."

"Ve kalıyorum." Kadın sadece ona bakınca bir omzunu kaldırdı. "Ailemi ve buradaki hayatımı bir kez terk ettim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Gözlerinde şimdi yeni bir şey vardı. Okuyamadığı bir ışık. "Bunu onlara söylemelisin," dedi çok yumuşak bir sesle.

"Onların gözüne tekrar girmeyi başardıktan sonra."

"Oh, Jacob." O zaman ona dokundu, ilk kez

Elini kaldırıp adamın çenesine koyarak teması teşvik etti.
"Seni istememek için deli olmalılar."

Kısa bir kahkaha attı.

"Ben ciddiym."

"Eskiden tam bir hıyardım, Soph. Sana söylemiştim."

"Değildin. "Sen genç bir çocuktun.

annesini yetiştirmek zorunda kalan ve duygusal olarak nasıl başa çıkacağını bilmeyen babası. Ve her neyse, o zamanlar ne olduğun önemli değil. Şimdi kim olduğunu biliyorum. Büyük, kötü ve sert görünüyorsun ve bunlar doğru ama aynı zamanda bir yabancıya sırtındaki gömleği bile verirsin." Kollarını açarak onun gömleğini giydiğini gösterdi.

Onu öldürüyor olmasına rağmen sert bir kahkaha daha atmayı başardı. "Belki de içinde seksi görüldüğün için sana vermişimdir. Özellikle de üşüdüğün için."

Gözlerini devirdi.

"Sen de yabancı değilsin," dedi. "Yakınından bile geçmiyorsun." Kadının nefesi kesildi. "Ben de mükemmel değilim."

Onun durduğu yerden o görünüyordu. Söylemek için ağzını açtı ama parmağı ağzının üzerinde gezinerek sözlerini içeride tuttu. Gözlerini bir süre kapadı ve onun dokunuşunu içine çekti. Kadının içinden geçen ince titremeleri hissettiğinde, onu nazikçe banyoya doğru itti.

Ona doğru eğilerek döndü ve duş üzerinde sıcak ve işaret etti için ve Havlular.

"Şurada şampuan ve sabun var. Ne istersen kullan."

"Gördün mü," dedi kadın o kadar alçak sesle ki, adam onu güçlkle duyabildi. "Bir

iyi adamların."

Bunu kanıtlamak için onu orada bıraktı ve kapıyı nazikçe kapattı.

Koridorda yalnız kalınca derin bir nefes almak zorunda kaldı. Sertleşmiş ve ağrıyordu. Ona baktı. *Düşündüğün yere gitmiyor...*

Başını iki yana sallayarak yatak odasına doğru yürüdü, yatağa oturdu ve telefonunu çıkardı. Rehberinde gezindi ve Hud'ın ismine uzun süre baktı

onunla iletişime geçmek için düğmeye basmadan önce. Sesli arama yerine görüntülü arama için FaceTime'a bastı çünkü ikisi de normal insanlar olmaya çalışırken yeterince iletişim sorunu yaşıyordu.

Ve onlar sıradan insanlar değildi.

Onlar bir zamanlar birbirlerinin ne düşüneceğini daha düşünmeden bilen ikizlerdi ve o bunu geri istiyordu, lanet olsun. Bunu başarmak için onu görmesi, gözlerinin içine bakması gerekiyordu.

"Annem mi?" Hud merhaba demek yerine sordu. Bir masada oturuyordu ve çok sinirli görünüyordu.

"Hayır," dedi Jacob. "O iyi. Sana söyleme fırsatım olmadı, *Twitter*'ı bulmuş."

"Biliyorum. Bailey'e tweet attı. notlarım hakkında yalan söylediğim için cezalıydım." Hud bir nefes verdi ve birine bakmak için döndü, alçak sesle gülerek başını salladı. "Bailey beni bekleyeceğini söyledi."

Jacob gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Hud kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Geri dönüş yolumu satın almaya çalışmıyorum. Ama geri dönmek istediğimi de inkar edemem."

"Bunu söylemekle hata ettim," dedi Hud. "Söylememeliydim."

Jacob'ın içini bir rahatlama duygusu kapladı. O bir şey söylemedi, Hud da söylemedi ama döndüğünden beri ilk kez aralarındaki sessizlik düşmanlıkla değil, eskiden olduğu gibi bir sessizlikle doluydu.

"Evet," dedi Hud sonunda. "Yaralı Savaşçılar yarın. Kenna bana ikinizin de bu konuda çok çalıştığınızı söyledi."

"Evet." Ve buna bayılmıştı. "Eğlenceli olacak."

"Orada olacağım," dedi Hud. "Hepimiz orada olacağız."

İma edilen destek boğazını sıktı.

"Ben de sana söylemek istiyordum," diye devam etti Hud, sesi

huysuz. "Bailey seni çağırمام için başımın etini yiyor-" Sözüünü kesti ve yine birine baktı. Bir dakika dinledi ve sonra gözlerini devirdi. "Tamam, rahatsız *etmek* görünüşe göre yanlış kelime."

Sonra Bailey'nin yüzü Hud'ınkinin yanında belirdi. "İkizinin tam bir aptal," dedi. "Bir konuşmayı tamamlamak onu aşar."

Jacob sırtıttı ve Hud'a baktı. "Senin kadınıını sevdiğimi biliyordum."

"Ben kendimin kadınıyım," dedi Bailey ama gülümsedi. "Ve ben de senden hoşlanıyorum. O yüzden yakın bir zamanda akşam yemeği için buraya gel ve hepimizle biraz vakit geçir. Diğer yarım bundan hoşlanacaktır."

"Hey," dedi Hud ona. "Eğer ben sana kadınıim diyemiyorsam, sen de bana iyi yarım diyemezsin."

"*Daha iyisini* söylemedim," dedi

Bailey. Jacob güldü.

Hud gülümsedi ve kolunu Bailey'e doladı. "Sana daha iyisini göstereceğim. Daha sonra."

Yüzüne doğru bir parmağını salladı ve Hud öne doğru eğilerek parmağını dişleriyle ısırđı. Kadın gülerek onu itti.

Görünüşe bakılırsa aralarında müthiş bir bağ vardı. Kıskanmıyordu. Kardeşinin bunu bulduğunu bilmek hoşuna gitmişti. Hayır, Jacob'ı şok eden şey onun da bunu istemesiydi.

"Uzakta kalmak zorunda değilsin," dedi Hud. "Burada, tatil köyünde senin için bizimle, hepimizle birlikte bir sürü oda var. Ve sonra sen de günde mümkün olduğunca çok seks yapma hakkına sahip olduklarını düşünen evliler tarafından bok gibi rahatsız edilebilirsin. Ya da şeytani Kenna Kincaid'in değişken ruh halleriyle uğraşmak zorunda kalırsın-"

"Yapamam," dedi Jacob.

"Doğru, tamam, evet." Hud'ın gülümsemesi soldu. "Anlıyorum. Sadece şey için döndün... şey, bilmiyorum bile, ve sonra tekrar dışarı çıktın."

"Sana geri döneceğimi söylemiştim," dedi Jacob, "yani

o."

"O zaman neden bizimle, ait olduğun yerde kalmıyorsun?"

Ait olduğu yere. Bir an için bu Jacob'ı tamamen aptala çevirdi. Konuşamıyordu. Nefes alamadı. Bunun sıcaklığı içindeki tüm soğuk, sert kısımları yıkadı, değişim o kadar büyüktü ki gerçekten acıttı.

Hud ayağa kalkarak, "Peki, siktir et," dedi. "Gitmem gerek -"

"Kulübede kalamam çünkü bu kulübeyi satın aldım," dedi Jacob. "Ama hâlâ asabi biri olduğunu bilmek güzel."

Hud hiçbir şey söylemedi. Tek bir ses bile çıkmadı ve Jacob telefona bakarak aramanın donup donmadığını anlamaya çalıştı. "Hud?"

"Kulübe senin mi?"

Jacob havayı yumuşatmaya çalışarak, "Aslında teknik olarak bankanın," dedi.

Ama Hud ortamı yumuşatmakla ilgilenmiyordu. "O lanet kulübeyi sen aldın. Burada, Cedar Ridge'de. Bizimle birlikte."

Jacob, "Evet, ama tam olarak seninle orada değilim," dedi. "nk çılgınlıktan biraz uzaklaşmak iyi olurdu, ama sadece altı mil, yani yeterince yakın, değil mi?"

Jacob uzun yıllar sonra ilk kez Hud'un gülümsediğini görme zevkine erişti. Bunun kendi yüzüne de yansıdığını fark etmesi sadece bir saniyesini aldı. Ve umut - lüks gibi geldiği için kendine izin vermediği bir şey - göğsünde iek açtı. Sesine güvenmediği için tek kelime etmedi ama etmek zorunda olmadığını da biliyordu. Bir hareket sezince başını eğdi ve kapı aralığındaki görüntüye baktı.

Sophie, sabun ve havlu kokusundan başka bir şey yoktu.

"Gitmem gerek," dedi Hud'a.

"Bu bakışı biliyorum," diye mırıldandı Bailey.

Hud gözlerini biraz kısarak Jacob'a baktı, sanki Jacob'ın yaptığı gibi onu okumaya çalışıyordu.

daha bir dakika önce ona yapmaya çalışmıştı. Sonra Hud'ın kaşları alnına düşen saçlarının arasında kayboldu. "Görünüşe göre seni Cedar Ridge'de tutan kulübe dışında başka bir şey daha var."

"Düşündüğün gibi değil."

Gülümsedi. "Bahse girmek ister misin?"

Jacob nefesini dışarı verdi. "Şimdi bağlantıyı kesiyorum." Bailey ona bir öpücük kondurdu.

Hud sadece başını salladı ve bağlantıyı kesti.

Jacob telefonunu bir kenara atıp Sophie'ye döndü.

"Kulak misafiri olmak istememiştim," dedi. Sonra durakladı ve yüzünü buruşturdu. "Tamam, öyle yaptım. Dürüst olmak gerekirse, utanmadan kulak misafiri oldum." Kendine sarıldı, onun havlusunun içinde unutulmayacak kadar güzel görünüyordu ve onun sabunu gibi kokuyordu.

Jacob oturmaya devam etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Çünkü ayağa kalkarsa onu kendine çekecek, derinlere gömülecek ve onun gözlerinde, gülümsemesinde, sesinde, vücudunda kaybolacaktı...

Hayır. Ayakta değil.

"Jacob." Odaya girdi, yaklaştı, çok yaklaştı, bacaklarının arasında durana kadar durmadı.

Ona dokunma. Yapma- Elleri kalçalarına gitti. "Soph-"

"Başkalarının beni kızıl saçlı piç üvey çocuk gibi hissettirmesine izin vererek çok zaman geçirdim," dedi, "kolay harcanabilir gibi."

"Soph." Başını salladı ve onun bakışlarını tuttu. "Sen bunların ikisi de değilsin."

"Seninleyken değilim, değilim." Durakladı. "Beni hâlâ istiyor musun Jacob?"

Her zaman. İşaret parmağını ve başparmağını bir santim arayla kaldırdı. "Birazcık."

Alt dudağını ısırды.

"Ya da, bilirsin, bu kadar." Ve kollarını açabildiği kadar açtı.

Gülümsedi. Ve sonra havlusunu bıraktı.

Bölüm 24

Sophie kabadayılığı için Jacob'ın duşunu suçladı. Jacob'ın sabununu kendi üzerinde gezdirirken, tüm o muhteşem sıcak su kafasına ve güzel yerlerine gitmişti. Ve sonra, dokunduğu son kişinin Jacob olduğunu belli eden hafif nemli bir havlu kullanmıştı...

Banyodan çıktığında ihtiyaçtan titriyordu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kaburgaları takırdıyordu.

Jacob'ın sesinin alçak gürültüsünü duymuştu ve çılgınca bir an için oraya gidip kendini Jacob'ın büyük, güçlü gövdesine dayayıp sarılmak için yalvarsa ne olacağını merak etmişti.

Dokunuldu.

Öpüldü.

Yendi yutuldu.

Sadece tekrar yaşadığını hissedene kadar. Tekrar bütün hissedene kadar.

Böyle bir hakkı yoktu. Sınırları o koymuşken olmaz.

Ama sonra Jacob kapıdan içeri adımını atar atmaz yüzünü ona dönmüştü, ifadesi korunaksızdı ve... ve ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Gizlice dinlediğini itiraf ettiğinde, eğlenmiş görünüyordu. Kız, Akademi Ödülü'ne layık bir oyunculuk sergileyen bir özgüven ve kabadayılıkla ona doğru yürüdüğünde, gözleri erimiş lav gibi kızarmıştı.

Ve sonra havlusunu düşürdü.

Karanlık gözleriyle onu içine çekti. Kalçalarına kadar inen şortunun içindeki teni onunkinden daha koyuydu ve ağzının tamamen kurumasına neden olacak kadar kas üzerine kas gerilmişti.

Hiç düşünmeden Jacob Kincaid'in boynuna sarıldı, yüzünü onun boynuna gömdü ve Jacob Kincaid'in özünden uzun, yavaş bir nefes aldı.

Şişelenmeli.

Hayır, onu geç. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Elini göğsünün yontulmuş yüzeyinde gezdirerek kalbinin üzerinde durdu ve kalbinin atışını avucunun içinde sabit bir şekilde hissetti. Kaya gibi sabit. Parmaklarıyla biraz okşadı, onun sıcak tenini, dokunuşunun altında sertleşen göğüs ucunu hissetmek hoşuna gitti.

"Sophie." Adını söyleme şeklinin altında yatan duygu kadının nefesini kesti. Sesi alçaktı, biraz da gergindi ve parmaklarının altında kalbi biraz daha hızlı atıyordu.

Artık o kadar sabit değil. *Beni durdurma...* Eğilerek kulağının hemen altındaki yumuşak teni ısırdı ve ellerinin onu sıkıca kavramasının keyfini çıkardı. Onun derin bir nefes aldığını ve yavaşça bıraktığını hissetti.

*Lütfen beni
durdurma...* "Soph."

"Lütfen," diye fısıldadı. Dişlerini Jacob'ın kulak memesine geçirdi ve sonra dilini kulak memesinin üzerinde gezdirdi; Jacob tıslayarak nefes aldığında tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "*Lütfen*, Jacob."

Onun yalvarışı üzerine, elleri çıplak kıkırına kayarken inledi, sıktı ve karnının beklentiyle sıkışmasına neden oldu. Tekrar söylemek için yüzünü kaldırdı ama adam başının arkasını kavradı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Sadece birkaç dakika önce iliklerine kadar üşümüş müydü? Çünkü şimdi ısı onu sarmış, merkezinden başlayıp dışarıya doğru ilerleyerek meme uçlarını ikiye ayırmıştı.

sert küçük boncuklar, sıfır noktasını canlandırmak için güneye doğru yayılıyor. Başka biriyle hiç böyle hissetmiş miydi? Asla.

Ona karşı koymak için elinden geleni yapıyordu ama bu, akıntıyı durdurmaya çalışmak gibi bir şeye dönüşüyordu. Ne yaparsan yap, o içeri girecekti. Ve başka bir şey daha geliyordu... devasa bir arzu dalgası, onu altına çekmeye çalışıyordu.

Jacob ayağa kalkıp sörf şortunu indirebilmesi için onu hafifçe arkasından itti ve... Yüce Tanrım. Onun mükemmel, çıplak vücudunun görüntüsünün beynine kazındığını ve kalıcı olduğunu düşünmüştü ama hatırladıkları hatalıydı. Adam hatırladığından bile daha iyiydi.

Muhtemelen yüzündeki şaşkın ifadeye sırtarak dizlerinin üzerine çöktü, gözleri karanlık ve yoğun ve yavaşça vücudunun uzunluğundan aşağı inmeden önce onunkine kilitletti. "Mmm," diye gürledi boğazının derinliklerinden, elleri uyluklarının arkasından yukarı doğru kayarken. "Çok güzel."

Öyle bir heyecan hissetti ki ürperdi. Bunu fark eden adam çok sert bir gülümseme takındı, kızın kışını avuçlarının arasına aldı, eğildi ve ağzını kızın üzerine koydu.

Başı geriye düştü ve ağzı açıldı çünkü nefes almak için buna ihtiyacı vardı. Çok yetenekli, ustaca dili ve şeytani parmaklarıyla sihrini konuştururken onun kendisine gülümsediğini hissetti.

Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde, saçlarını iki avucunun arasına almış, nefes nefese kalmış ve aynı anda "durma, durma, durma..." diye yalvarıyordu.

Yapmadı. Tabii ki yapmadı. Çünkü Jacob sözünün eri bir adamdı, onun da öğrendiği gibi. Ya da bu durumda, dilinin adamıydı.

Ve Tanrım, şu dil.

Sert bir şekilde boşaldığında bacakları büküldü ama Jacob onu yakaladı, doğruca üzerine indirdi ve kendini onun içinde derinlere gömdü.

Hemen tekrar boşaldı, tamamen kontrolden çıkmıştı.

ve yolculuk için tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ayak parmaklarını çözebildiğinde gözlerini açtı ve adamın hareket etmediğini fark etti. Adamın alev alev yanan bakışları onunkileri tutuyordu.

"Prezervatif," diye bağırdı, tüm vücudu gerilmiş, bir yay gibi gerilmişti.

Tanrım, son zamanlarda ilk kez... yani sonsuza dek, kendi güvenliğini ya da onun güvenliğini hiç düşünmemişti. Hiç düşünmemişti. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldadı. "Ve ben... güvendeyim. Kendimi kontrol ettirdim." Bunu Lucas'ın evlilik dışı ilişkilerini öğrendikten hemen sonra yapmıştı ve iki kat emin olmak için yakın zamanda bir kez daha yaptırmıştı.

Jacob kollarıyla onu sıkıca sardı ve öptü. "Seninle tanışmadan önce, iki yıldır kimseyle birlikte olmamıştım."

Ona bakakaldı. *İki yıl mı?* Yüzünü kavrayarak eğildi ve onu usulca öptü. Sonra o kadar da yumuşak olmayan bir şekilde, adamın nefesi kesildiğinde kadınsı bir heyecan duydu. Ellerinin onun ulaşabildiği her yerinde gezinmesine izin vererek, ondan gelen kısık iniltinin tadını çıkardı ve hareket etmeye başladı.

Yardım etti, elleri kalçalarında, bakışları onunkilere kilitlenmiş, onu esir tutuyordu. İstekli bir tutsak.

Yere düştüler. Sonra kapıya dayandılar. Ve en son duşta, onun insan olup olmadığını bile merak etmesine neden oldu.

O sırada hava kararmıştı ve yatma vakti geçmişti. Bez bebek gibiydi, hayal bile edemeyeceği kadar doymuştu ve kontrol edemediği memnun, mırıltılı sesler çıkarıyordu.

Bu yüzden Jacob duştan çıktıktan sonra onu havluyla kurulamak zorunda kaldı, çünkü ona yardım etmek için parmağını bile kaldıramıyordu. Ama bir parmağını - aslında hepsini- ona dokunmak için kaldırmayı başardı, parmak uçlarını göğsünde ve dokunuşuyla kasılmış olan karın kaslarında gezdirdi.

Vücudu bu meydan okumaya karşı koyduğunda gülmek zorunda kaldı. "Yorulmadın mı?"

Gülümsedi ama bakışları onu örttüğü ve şimdi yavaşça üzerinden sıyırdığı havluya odaklanmıştı. "Bunun için asla çok yorgun değilim."

Adam başını eğip ağzının havlunun izini takip etmesine izin verdiğinde yumuşak bir inilti kaçtı. Yedekte gizli bir enerji zulası bulduğunda inlemiş olabilirdi...

Çok, çok daha sonra kendini onun yatağında kıvrılmış, kolları ona sarılmış buldu. Dudakları onunkilere karşı sıcak ve yumuşaktı ve daha önceki öpüşmelerinin aksine bu seferki telaşsızdı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Yarın için uykuya ihtiyacım var..." Onun saatine baktı. Saat iki buçuktu. "...Bugün," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Şantiye patronunun çok sert biri olduğu söyleniyor. Eğer şimdi uyursam, Yaralı Savaşçılar gelmeden önce altı saatim olabilir."

"Daha da iyisi ne olurdu biliyor musun?" diye sordu, sesi yatak odasının boğukluğundaydı.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Beş saat mi?"

Gülümsedi. "Düşünce tarzını seviyorum." Ve sonra onları yuvarlayarak onu altına aldı.

Ya da dört, diye düşündü. Kesinlikle dört kişiyle idare edebilirdi...

Jacob ertesi sabah Sophie'nin çok fazla düşünmesinin kulakları sağır eden gürültüsüyle uyandı. Başını onun omzuna koymuş, bir kolunu ve bir bacağını üzerine atmış, onu yatağa yapıştırmıştı ve eğer yanılmıyorsa, boynunun kıvrımına salyalarını akıtmıştı. Bu düşünce gülümsemesine neden oldu ama kızın yavaşça kendisinden uzaklaştığını fark ettiğinde gülümsemesi kayboldu.

Bir kez daha yatağından kaçmaya çalışıyordu.

Korkunç bir sinsiydi. Saçlarını adamın yüzüne tutmuştu.

ve neredeyse diziyle onu etkisiz hale getiriyordu, ama onun beceriksizliği karşısında eğlendiği için, adını söylemeden önce yatağın kenarına gelmesine izin verdi.

Yataktan düştü.

Hemen ayağa fırladı ve kendini örtecek bir şeyler ararcasına döndü. Adam onun yüz ifadesini yakaladı, öylesine endişeliydi ki bu onun eğlencesini bastırdı.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Seni uyandırdım mı?"

Lucas'a duyduğu öfkeyi şimdilik derinlere iterek yataktan kalktı ve yavaşça ona doğru geldi. Yarı yolda tişörtünü yerden alıp yavaşça başının üzerine bıraktı, yüzü ortaya çıkıp etek ucu kalçasının ortasına kadar indiğinde ona gülümsedi.

Onun bu şekilde yanında olması kalbinin daha hızlı atmasını sağlıyor, kendisini değerli hissettiriyor ve onunla geçirdiği her saniyeden keyif alıyordu, tartıştıklarında bile. Belki de özellikle didiştikleri zaman. Aralarında bir şeyler vardı, iyi bir şeyler. Ve bunu ona kanıtlayabileceğinden oldukça emindi. Ama kendini güvende hissedene, onun kendisini asla incitmeyeceğini anlayana kadar seksin arkasına saklanması gerekiyorsa, sorun değildi. Ve bu arada onun eğlenmesini sağlamazsa lanet olsun, çünkü bir azizin sabrına sahip olsa da, kesinlikle bir aziz değildi.

Saçları vahşi ve çılgındı ve adam güzel dağınıklığı yüzünden geriye doğru okşadı ve onu öpmek için eğildi.

Elini ağızlarının arasına koydu. "Dişlerimi fırçalamadım!"

"Ben de," dedi, geri çekilmek yerine onun sevimli ve endişeli yüzüne gülümseyerek. Sonra olduğu yerde kaldı, ağızları birbirlerine bir santim kadar yakındı, sadece eliyle ayrılmışlardı, bekledi, hem kararı hem de hamleyi onun yapmasına izin verdi.

Bir kez göz kırptı, bir baykuş kadar yavaştı ve sonra elini yavaşça indirdi.

Daveti kabul ederek ona kısa, tatlı bir öpücük verdi.

"Günaydın," dedi boğuk bir sesle ve sonra onun elinden tutup yatak odasından dışarı çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sadece tişörtü ve yatak başı saçlarıyla seksi görünüyordu.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum, geceyi geçirdiğin son seferde sıçan oynayıp sonra da gizlice kaçtığında kaçırdığın şey bu."

"Gizlice girmedim."

Adam ona bilmiş bir bakış attı ve o da kızarma nezaketini gösterdi. "Kahvaltının programda olduğunu bilseydim..." diye mırıldandı.

Mutfakta onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu ve buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başladı.

Hevesli bir ilgiyle izledi. "Yani yemek *yapabiliyorsun*?"

"Pastırma ve yumurta," dedi. "Ama benim yeteneğim açlık, ham yetenek değil."

Onun pastırmayı pişirmeye başlamasını ve ardından yumurtaları tek eliyle bir kâseye kırmasını izledi ve takdir dolu bir kurt ıslığı çıkardı.

Ona sıırttı. "Sanırım bir yeteneğim var."

"Birden fazla," diye espri yaparak onu güldürdü. Kendini toparlamıştı ve her zamanki neşeli haline geri dönmüştü, adam bunun sadece görünmezlik pelerini olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Yani... bugün," dedi. "Ve Yaralı Savaşçılar. Senin altında çalışıyorum."

Kulağa hoş geliyordu. Hem de çok. Ve onun yüzünde gördüğü şey karşısında gözlerini devirdi. "Aklına bir şey gelmesin," dedi. "Bana patronluk taslama."

"İşteyken mi? Asla" dedi, pastırmayı çevirdi ve ardından bileğinin bir hareketiyle tavadaki yumurtaları çevirdi.

"*Ya da* yatak odasında," diye açıkladı. "Hoşuna gideceğine söz veriyorum."

Kız kızardı ve adam usulca güldü. "Eğer gerçekten nazıkçe sorarsan sana bir ara gösteririm."

Kadın homurdandı. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

Ocağın üstünden bacaklarının arasına doğru kaydı ve başını eğerek onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Senin hızın," dedi usulca.

"Bunu denedik," diye hatırlattı ona.

"Daha çok deneyeceğiz," dedi adam ve onu öptü. Yumuşakça değil.

Hava almak için ayrıldıklarında kadın ona baktı. "Hızımı söylediğini sanıyordum."

"Öyle." Sırıttı. "Ama hiçbir zaman hak iddia etmeyeceğimi ya da işleri kendi istediğim gibi halletmeye çalışmayacağımı söylemedim." Ocağa geri döndü ve iki tabağa pastırma ve yumurta koydu. Birini ona uzattı, sonra da dolaba gidip iki bardak aldı ve portakal suyuyla doldurdu. "Yeni bir oyuna ne dersin?" dedi.

"Oyunlardan bıkmadın mı?"

"Eğlendir beni. Bu sefer sadece bir gerçeği söyleyeceğiz."

Ona ihtiyatla baktı. "Bu kulağa hiç de oyun gibi gelmiyor."

Onu burnunun ucundan öptü. "Şimdi anlıyorsun."

Bunu ve sonuçlarını düşünürken gözlerini kıstı. Yüzünden geçen her b i r düşünceyi okuyabiliyordu. Merak. Endişe, çünkü eğer bu b i r oyun değilse, ciddi olduğu anlamına geliyordu.

Ki öyleydi.

Sonunda içini çekti. "Ne bilmek istiyorsun?"

Onun kendisi için doğru kişi olduğunu anlayacak kadar zeki bir adamdı. Ayrıca bunun için çok çalışması gerektiğini bilecek kadar da zekiydi. Çünkü kız buna açık değildi. Onlara.

Ona.

Onun fikrini değiştirmeyi ne kadar çok istediğini görünce şok oldu. "Benden korkmuyorsun," dedi, onun bunu söylediğini duymak istiyordu.

"Hayır," dedi. "Senden korkmuyorum. Ama bu bir soru değildi."

"Neden korktuğunu bilmek istiyorum."

Onun bakışlarını tuttu. "Benden."

"Neden?" diye sordu.

Gözlerini ona dikti. "Sanırım önce ben gidip sana bir soru sormak istiyorum."

"Ateş et."

Ağzını açtı ve şahdamarına doğru ilerledi. "Hiç aşık oldun mu?"

Bölüm 25

Sophie, Jacob'ın cevabını beklemek için nefesini tuttu.

Omuz silkti. "Belki birkaç kez öyle olduğumu düşündüm," dedi rahatça.

Merak mı etmeli yoksa kıskanmalı mı bilemedi. İkisinde de karar kıldı. "*Birkaç* kez mi?" diye sordu olağanüstü bir sakinlikle. Doğru şekilde aşık olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve o bunu birkaç kez mi yapmıştı?

"Ordudaki ikinci yılım," dedi. "Jessica denizaşırı ülkelerdeki IT uzmanlarımızdan biriydi." Jessica'yı hatırlayınca gülümsedi. "Bir süre bir şeylerle oynastık."

Evet, kesinlikle kıskançlık, diye karar verdi. "Eğer onu sevdiysen,

Ne oldu?"

"Onu sevdiğimi *düşündüğümü* söyledim." Bir parmağını kızın çıkık çenesine dokundurarak ona küçük bir gülümseme verdi. "Nasıl oldu da yine kavgaya hazırlandın? Senden önce hiç kimseyi önemsememiş gibi mi davranmalıydım?"

Nefesini dışarı üfledi. "Hayır. Saçmalıyorum. Devam edin."

Ona baktı. "Kıçımı tekmelemeye çalışmayacağına emin misin?"

"Denemek mi?" diye sordu soğukkanlılıkla. "Denemek falan yok. Kıçını tekmelemek isteseydim, tekmelerdim dostum."

Güldü. "Düzeltiyorum."

"Jessica," dedi ve eliyle ona devam et işareti yaptı.

Omuz silkti. "Gençtik ve aptaldık." "Nasıl aptal?"

Başka tarafa baktı. "Aptal."

İçine bir kurt düştü. Ya Lucas'ın onu aldattığı gibi o da Jessica'yı aldattıysa? Eğer aldattıysa bunu anlayabileceğinden emin değildi ama soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "'Aptal' kelimesini 'aptal' dışında bir kelimeyle tanımlayabilir misin?"

Meyve suyunu içti ve bu konuda da acele etmedi. "Genç ve aptal olmakta bir sorun görmüyordu- uh..." Bir kelime aradı. "Ona bakmak için kafasını çeviren her erkekle *çıplak*. Ve çok güzel olduğu için, bu çok fazla kafa demekti."

"*Bekle, seni aldattı mı?*" diye sordu şaşkınlık içinde, onun adına sinirlenerek.

Biraz güldü. "Egoma iyi geliyorsun."

"Hayır, ama ciddi. Hiç aynaya baktın mı? Neden seni aldatsın ki?"

Bir kolunu kızın beline dolayarak tezgâhın üzerindeki kışını avuçladı ve onu kendine doğru çekti. "Onu benim için dövmek mi istiyorsun?"

Evet. "Bence sen kendi savaşını verebilecek kapasitedesin," dedi ve kollarını Jacob'ın boynuna doladı. "Seni incitti mi Jacob?"

Cevabı yumuşak bir gülümseme ve bir öpücük oldu. "Çok fazla değil," dedi. "Çünkü geriye dönüp baktığımda, ona kendimden yeterince veremediğimi biliyorum. İçimde verecek bir şey yoktu."

Ona, içinde şimdi verecek bir şey olup olmadığını sormak istiyordu ama bu soruyu sorma hakkını kaybetmişti. Sınırlar. Bunu bildiği için kurtulmaya çalıştı ama kolayca geri çekildi.

"O kadar çabuk değil," dedi. "Aldatan kişinin ben olduğumu sanıyordun."

"Hayır, ben..." İç çekti. "Tamam, evet."

Bu durum onu pek heyecanlandırmamıştı. "Hepimizin pislik olduğunu anlıyorum. Ama hepimiz *hilekâr* değiliz."

"Biliyorum," dedi.

Adam başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu.

İçindeki iltihaplı yarayı deşmesine izin vermektense konuyu değıştirdi. "*Birkaç* kez aşık olduğunu sandığını söylemiştin," dedi. "Başka kim?"

"Mindy. Üç yıl önce," dedi ve gülümsedi. "Almanya'da yaralı olarak uçağı bindirildiğimde tanıştığım tatlı bir hemşire."

Onu kavrayışını sıkılaştırdı ve Mindy tamamen unutuldu. Savaşçı vücudunda pek çok yara izi vardı. Biliyordu çünkü her birini defalarca öpmüştü. Adamın hayatı ve içinde yaşadığı tehlike onu dehşete düşürüyordu.

Ve yine o konuya dönüyordu... "Kötü müydü? Yaraların?"

Tek söylediğı "İyileştim," oldu.

Kalbi gerçekten de o kadar sıkıştı ki canı acıdı. "Sevindim," demeyi başardı. "Mindy ile ne oldu? Sakın bana onun da seni aldattığını söyleme, yoksa ikisinin de peşine düşerim."

Gülümsedi. "Hayır," dedi. "Beni aldatmadı. Ama aşık oldu."

Nefes almayı bıraktı. "Seninle mi?"

"Hayır. İyi bir arkadaş. Ama önce o beni terk etti. İşte bu yüzden."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. O da incinmişti. Bunun acısını, asla yeterli olmadığınız korkusunun farkına varmayı biliyordu.

Biraz eğildi, böylece ağızları zar zor birbirine değıyor, her kelimeyle birlikte hayalet gibi birbirine yaklaşıyordu. "Şimdi anladın mı?" diye sordu. "Neden seni asla bu şekilde incitmeyeceğimi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Ve her neyse, Mindy ile birlikte olmamam gerekiyordu."

Nefesi kesildi. "Hayır mı?"

"Hayır," dedi ve onu tekrar öptü. Geri çekildiğinde, bakışları ağırlaşmış ve seksi bir hal almıştı ve kadın bunun nereye varacağını biliyordu, bu yüzden güldü ve ona

bir itiş.

"İşimiz var," dedi.

O karanlık gözlerde şehvetin sorumlulukla savaşını izledi ve sorumluluk kazandığında onu daha da çok sevdi.

"Bana borçlusun," dedi.

Nabızı sertçe atmaya başladı. "Öyle mi?"

"Oh evet." Onu hafifçe öptü. Jacob öpücükleri menüsündeki meze. "Bu gece."

Onun ciddi gözlerinin içine baktı. "Bu gece."

Yaralı Savaşçılar etkinliği için hazırlık yapmak sabah 10:00'a kadar sürdü ve Jacob, Sophie olmadan bunu başaramayacaklarını biliyordu. İlk günden beri Sophie'nin bir mil genişliğinde otoriter bir çizgisi olduğunu biliyordu, ama gücünü kullandığında gerçekten mucizeler oluyordu.

Portatif tekerlekli sandalye rampası ile tamamlanmış bir giriş alanı, öğle yemeğinin dağıtılacağı yerin üzerinde büyük bir gölgelik ve gazilerin Jet Ski yapmak, bir teknenin arkasında tüpe binmek ya da yeterince hareketliyse kano veya kürek sörfü yapmak isteyip istemediklerine karar verecekleri kayıt alanının üzerinde başka bir gölgelik vardı.

O ve Kenna personeli ve ekipmanı ayarlamışlardı, ancak kurulumu planlayan Sophie ve iPad'iydi.

Annesinin "yardımıyla". Carrie gelmiş, kendisine bir iş verilmesi için ısrar etmiş, Sophie de onun elinden tutarak onu meşgul etmiş, yani beladan uzak tutmuştu.

Jacob etkilenmişti. Kadının ciddi organizasyon becerileri vardı ve o ve Kenna daha gözlerini bile kırpamadan her şey yerli yerinde ve hazırды.

Hud, Sophie'nin yerel şarküteriden gelen yiyecek teslimatını yönetmesini izleyen Jacob'ın yanına gelerek, "Dostum, o doğanın bir gücü," dedi.

"Evet." Jacob, Kenna'nın Sophie'ye sarılışını izledi.

Carrie yanlarından geçti ve homurdandı. "Bu ikisi birlikte belanın ta kendisi olacaklar," dedi.

Hud ona sıırttı. "Belayı tanımak için bela gerekir." Carrie oğluna gülümsedi. "Aynaya bakmak gibi bir şey mi?" Hud gözlerini devirerek Carrie'nin yanına gitti.

Char, Gri ve Aidan'ın Anne, kim oldu çalışıyor girişte, biletleri kabul ediyor.

Jacob, Kenna ve Sophie'yi izledi. Aralarında bir uyum olduğu açıktı. İkisi yakınlaşmış, muhtemelen birbirlerindeki vahşi ve çılgın yönleri fark etmişlerdi. Birlikte kubbenin tatlı bölümünde çalışıyorlardı ve görünüşe göre her çeşit tatlının tadına bakıyorlardı. Ağızları doluydu ve birbirlerine gülüyorlardı.

"Tam da Kenna'nın ihtiyacı olan şey," dedi Hud. "Bir suç ortağı." Jacob ona doğru bir bakış attı.

"Ne?" Hud sordu.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Jacob sordu. "Havadan sudan mı konuşacağız?" "Hiç konuşmamaktan iyidir," dedi Hud biraz da

rahatsız edici bir ironi.

Jacob başını salladı. "Tamam, hadi bakalım. Bunu bana karşı tam olarak ne kadar tutacaksın?"

Hud omuz silkti.

"Bilmiyorum. Ne zaman vardır sen gidiyor için somurtmayı bırakıp tekrar bizden biri gibi davranmaya başlar mısınız?"

Jacob sabretmek için derin bir nefes aldı. "Burada ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Biraz suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyorum."

Jacob döndü ve ona baktı. "Peki ben ne halttan suçluyum?"

Hud yine omuz silkti.

"Hayır," dedi Jacob. "Konuyu sen açtın. Dökül bakalım."

Tatlı tadımı gölgelik altında hâlâ devam ediyordu. Bailey, ağzına büyük bir kurabiye tıktırarak Kenna ve Sophie'ye katıldı. Gülerek Hud ve Jacob'ı gördü. Önce Hud'ı, sonra da kendi gözlerini işaret ederek

Gözlerim senin üzerinde.

Sonra da Jacob'a bir öpücük kondurdu.

Hud kaşlarını çatı ama Jacob sırtıttı. "Senin kadın beni senden daha çok seviyor."

Hud, "Sana karşı daha nazik olmamı istiyor," dedi.

Jacob şimdi kahkahalarla gülüyordu. "Ona biz Kincaidlerin iyi şeyler yapmadığını söyledin mi?"

Hud kıvrandı.

"Ah. Seni tamamen serçe parmağına dolamış," dedi Jacob. "Senin iyi biri *olduğuna* inanıyor."

"Evet ve kimse ona aksini söylemeyecek." Hud dedi ve az önce Bailey'nin onu işaret ettiği gibi Jacob'ı işaret etti. "Beni kışına tekme basmak zorunda bırakma."

Jacob yine güldü. "Sırrını saklayacağım ama kışımı tekmelemenden korktuğum için değil. Sadece benim için de aynı sırrı saklamamı istiyorum."

Hud'ın bakışları Sophie'ye kaydı ve sertçe başını salladı. "Anlaşıldı."

Kincaid'lerin geri kalanı da orada olmak için bir neden buldu; Kenna'yla birlikte bu büyük etkinlikte tökezlemelerini izlemek için değil, yardım etmek için. İnsanlar saat on birde başlayacak olan etkinlik için gelmeye başladıklarında her şey yerli yerine oturmuştu.

Ülkenin dört bir yanından elli engelli gazi kayıt yaptırmıştı ve her biri ailesi ya da arkadaşlarıyla birlikte gelmişti, böylece kısa sürede tüm Kuzey Sahili ele geçirilmişti.

Jacob tekneyi sürerek iki saat geçirdi ve tüm aktivitenin yarattığı dalgalarda konukları tüplerin üzerinde savurdu. Saat birde herkes büyük gölgelik altında öğle yemeği için mola verdi.

Jacob güneş gözlüklerini çıkardı ve organize kaosu inceledi. Gaziler ve beraberindekiler bir şeyler atıştırıyor, görevliler etrafta dolaşarak herkese iyi bakıldığından emin oluyorlardı. Bir an için gözüne

Kızıl saçları ve onu takip ederek Sophie'ye yetişti, tam o geç gelen birini selamlarken.

"Duyduğuma göre bir kişilik daha yer varmış," dedi adam.

Sophie hoş bir gülümsemeyle, "Kesinlikle," dedi.

Biletini uzatırken protez koluna hiç dikkat etmedi. "Sen Chris Marshall'sın," dedi.

"Öyleyim."

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi sıcak bir şekilde.

Chris ona bir bakış attığı sırada Jacob afallamış bir halde Sophie'nin yanına geldi. "Bu adamdan duyduğun hiçbir şeye inanamazsın," dedi, gözleri Jacob'ın üzerindeydi.

Jacob nefes almakta zorlanıyordu. Brett'in cenazesinden beri Chris'i görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Adama ulaşmaya çalışmış ve onun sessizliğini, ölmediği ya da bir uzvunu kaybetmediği için Jacob'ı suçladığına dair bir işaret olarak algılamıştı.

Chris onun bakışlarını tuttu. "Kardeşin beni buldu," dedi Jacob'ın orada ne işi olduğunu soran sözsüz sorusuna. "Beni burada isteyeceğini söyledi."

Jacob döndü ve Jacob'ın diğer yanına gelmiş olan Hud'a baktı.

Hud, "Sophie olmadan bunu başaramazdım," dedi.

Chris konuşurken Sophie'ye baktı. "Davet edildiğim için memnun oldum," dedi. "Dışarı çıkmak ve insan olmak için bir nedene ihtiyacım vardı."

O ana kadar Jacob suçluluk duygusunun kendisini ne kadar ağırlaştırdığını fark etmemişti. Chris'e doğru bir adım attı ve göğüs dolusu duyguyu yüzeye çok yaklaştıran sert, sırtı tokatlayan bir sarılmayla yarı yolda karşılandı.

Chris de aynı şekilde hissetmiş olmalıydı. Kollarını Jacob'a doladı ve Jacob geri çekilmek yerine başını o geniş omuza koyup gözlerini kapattı. "Tanrım, seni görmek çok güzel."

"Evet." Chris'in sesi buzlu cam gibi pürüzlüydü. "Çünkü ben sadece lanet bir güneş ışığıyım."

Jacob bir kahkaha attı ve birbirlerinden ayrıldılar.

birbirlerine baktılar. "İyisin."

Chris omuz silkti. "Üzerinde çalışıyorum, her neyse."

Jacob, Gray, Aidan, Hud ve Kenna'nın arkasına yaklaştıklarını fark etti. Yanında Sophie ve önünde Chris varken, onun için yaptıklarından dolayı kendini alçakgönüllü ve onurlu hissediyordu.

Ve belki de, sadece belki de, artık ait olabileceği bir yer olduğunu düşündü.

Bölüm 26

Gün ilerledikçe Sophie bakışlarının otomatik olarak Jacob'ı arayıp bulduğunu fark etti.

Chris'in buraya getirilmesine yardım ettiği konusunda ona tek kelime etmemişti ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Sınırları aşmış mıydı? Adam kızmış mıydı? Kızmış mıydı?

Kesinlikle çok meşguldü. Etkinliği Kenna ile birlikte yürütüyorlardı. Şu anda sporcuları Jet Ski'lerin arkasına bindirirken ekipmanlarını kontrol ediyordu. İçlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyor, can yeleklerinin düzgün bir şekilde sıkıldığından emin olurken kolayca gülümsüyordu.

Üzgün ya da sinirli görünmüyordu. Mutlu görünüyordu. Bu onun için iyi bir görünümdü.

Ama ne zamandan beri bir başkasının ruh hali için endişeleniyordu ki zaten? Bir zamanlar Lucas'ın, Colorado'da hava durumu kadar hızlı değişen ruh hallerine kapılmasına izin vermişti. Çoğu zaman Lucas'ın bir duygudan diğerine ne kadar hızlı geçebildiğini görmek başını döndürüyordu ve bir daha asla böyle bir başkasının insafına kalmayacağına dair kendine söz vermişti.

Geçtiğimiz yıl boyunca yalnızdı ve bunun kıymetini biliyordu. Sadece kendisinden sorumlu olduğu için, başka kimseyi mutlu etme konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Ve yine de buradaydı, Jacob'ın iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Aynı şey değil, dedi kendi kendine. Jacob onun emrinde olmasını istemiyordu ve kesinlikle istemeyecekti de.

onun ruh halinin onunkine bağlı olmasını ister.

Ve ondan hiçbir şey istememişti. Tek bir şey bile.

O günkü bağışlardan biri, tekerlekli sandalyedeki insanlara kolaylık sağlamak için kullandıkları glgelikleri, sandalyeleri ve rampaları sağlayan Nelson Rentals'dan gelmişti. şirketin sahibi Lucas'ın yakın arkadaşlarından biri olan Josh Nelson'dı.

Josh'un eşi Leanne, etkinliği kontrol etmek ve Nelson Rentals'ın düzgün bir şekilde temsil edildiğinden emin olmak için gün ortasında geldi. Sophie, Leanne'i iyi tanıyordu. Geçmişte pek çok sosyete etkinliğine birlikte katılmışlardı ama Sophie artık o çevrelerde bulunmuyordu ve Leanne'i boşanma öncesinden beri görmemişti. Leanne'in Lucas Kampı'nda mı yoksa Sophie Kampı'nda mı olduğunu merak etti. Ya da belki de "Umrumda Değil Kampı" ndaydı.

Leanne etkinlik boyunca gülümseyerek, konuklara kendini tanıtarak, zahmetsizce herkesi büyüleyerek ilerledi. Sophie'nin yanına geldiğinde yüzünde hâlâ o güzel gülümseme vardı. "şu haline bak," dedi. "Yeni kocanı mı arıyorsun?"

Lucas Kampı o zaman. "Seni gördüğüme sevindim, Leanne."

Leanne'in gülümsemesi kaybolmadı. "Sana baştan söyleyeyim, dostmuş gibi davranmana gerek yok. Bence Lucas'a yaptığın şey çok alakaydı. Ve şimdi yaptığın şey, onun ayak parmaklarına bu şekilde basmak, daha da kötü."

"Ne yaptım?" Sophie tekrarladı. "Aldatan bir yalancı olduğu için ondan boşanmamı mı kastediyorsun, yoksa herkese aldatan bir yalancı olduğunu söylemek için ilan vermeyip doğru yolu sememi mi?"

"Her şeyden çok sevdiği tek şeyi, teknesini ondan çaldığın için."

"Ah," dedi Sophie. "Demek hikâyeyi onun tarafından dinlediniz."

Leanne homurdandı. "Gerçeği duydum. Onun büyükbabası

ölmeden sadece birkaç ay önce ona o tekneyi satın aldı. Onu büyüten adama ait sahip olduğu tek şeydi."

Demek Lucas'ın sempati kazanmak için yaydığı hikâye buydu. Bu Sophie'yi kızdırmalıydı ama son birkaç aydır bir şeyin farkına varmıştı. Artık Lucas ve onun oyunları umurunda değildi. "İşe dönmem gerek," dedi ve yürümeye başladı.

"Şu anda yaptığınız şeyi nasıl mazur görüyorsunuz?" Leanne sordu.

Sophie ona döndü. "Tam olarak ne?" "Kincaid kardeşlerden birinin peşinden gitmek. İşte bu yapıyorsun, değil mi? Yine de acele etmeniz gerekecek. Sadece tek bir erkek kardeş kaldı ve onun da duygusal olarak müsait olmadığını duydum." Başını eğdi. "Belki de bu senin için önemli değildir."

Kenna Sophie'nin yanında belirdi, gözleri Leanne'deydi. "Ne var ne yok?"

"*Sen*," dedi Leanne, dikkatle kontrol ettiği düşmanlığını Kenna'ya aktararak.

Sophie bu konuda bir açıklama yapması için Kenna'ya baktı. Kenna, Leanne'e kibarca gülümsedi ve Sophie'ye döndü.

"Bayan Nelson ve ben geçen ay bir hayır müzayedesinde konuşmuştuk."

"Evet," dedi Leanne. "Ve sonra Gray bana bir daha seninle uğraşmak zorunda kalmayacağıma dair söz verdi. Gerçekten, bir Kincaid'in sözünün hiçbir anlamı yok mu?"

Kenna, "Yapmadığım sikişin büyüklüğünü hayal bile edemezsin," dedi. Sophie'ye döndü. "Yardıma ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Sophie ve Kenna'yla birlikte uzaklaştılar.

"Ee, ne var ne yok?" Kenna sordu.

"Hiçbir şey."

Kenna ona uzun uzun baktı. "Hiçbir şeye benzemiyordu."

Sophie omuz silkti. "Bir şey yapmaya çalışıp çalışmadığımı merak ediyordu."

soyadı 'Kincaid' olan bir sonraki kocamı yakalayın."

"Neden ona cehenneme gitmesini söylemedin?"

"Gözlerimle bunu ima ediyordum," dedi Sophie. "Bu yeni bir şey. Sakin ve istikrarlı olmaya çalışıyorum. İnce."

Kenna güldü. "Biz Kincaidler pek incelikli davranmayız. Açık sözlü ve iğrenç olmak bizim uzmanlık alanımız."

Sophie, beline kadar suya girmiş, misafirlerden biri ve kardeşi için bir kanoyu sabitleyen Jacob'a baktı. "Hepiniz değil," dedi.

Kenna, Sophie'nin Jacob'a bakışını takip etti ve gülümsemesinin bir kısmı soldu. "Haklısın. Bazı şeyleri içinde tutmayı öğrendi. Ama bize geri dönmeye çalışıyor. Düşündüğünden daha zor olduğunu düşünüyorum. Gittiği yıllar boyunca bizim hayal bile edemeyeceğimiz şeyler gördü ve yaptı. Bu onu değiştirdi. Ama onu zorbalıkla bize geri getirebileceğimizden eminim."

Sophie tepkisine engel olamadı. Bu içgüdüsel bir tepkiydi ve ona Lucas'la yaşadığı sözlü zorbalığı henüz tam olarak atlatamadığını söylüyordu. Sophie nefesini içine çektiğinde Kenna ona baktı ve sonra kaşlarını çattı. "Şaka yaptığımı biliyorsun."

Sophie hızla, "Elbette," dedi. Görünüşe göre çok hızlıydı, çünkü Kenna bir süre ona baktı ve sonra gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandı.

"Ne yapıyorsun?" Sophie sordu.

"Kendime karışmamam gerektiğini söylüyorum." "Neye karışmamaya?"

Kenna iç çekti. "Tamam, dinle. Senden hoşlanıyorum Sophie. Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum?"

"Hayır, anlamıyorsun," dedi Kenna. "Ben sevmiyorum herkes."

"Sana çiçek gönderen Mitch bile mi?"

Kenna tekrar iç çekti. "Aslında ondan çok hoşlanıyorum ama bu başka bir hikâye." Durakladı. "Sana söylemek istediğim

biz Kincaidler hakkında başka bir şey." "Ne?" Sophie ihtiyatla sordu.

"Bazen bir konuda en iyisini bildiğimizi düşünürüz. Sonra da bir sorun *olduğunu* bilmenize bile izin vermeden sorunu çözmeye çalışırız. Anladın mı beni?"

"Hayır," dedi Sophie.

"Bu açık sözlülük meselesine geri dönüyor. Ama aynı zamanda doğru olanı yapmaya çalışıyoruz ve sonra kendi yarattığımız boka batıyoruz - ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Azıcık bile değil," dedi Sophie.

Kenna yüzünü buruşturdu. "Erkekler aptal olabiliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana yeni bir şey söylemiyor."

"Kincaid adamları da bu konuda istisna değiller - aptallıklarını genellikle iyi niyetle yapmaları dışında. Büyük ve sert görünürler ama gerçek şu ki bir karıncayı bile incitemezler. Bunu unutmayın. En iyi niyetler, tamam mı?"

"Tamam," dedi Sophie ve sonra kendini sarılmak için içeri çekilirken buldu. "Tamam, o zaman kucaklaşıyoruz."

Kenna onu sıkıca kavradı. "Evet."

"Peki tam olarak neyi kucaklıyoruz?"

"Sen ve Jacob birbirinize iyi geleceksiniz," dedi Kenna yumuşak bir sesle. "Birbirinizi de iyileştireceksiniz."

Neden Kenna ona çok önemli bir şey söylemiş ve o da bunu kaçırmış gibi hissediyordu? "Kenna-"

"Şşşt! O kartal gözleriyle bizi izliyor. Sakın bakma! Sana söylediğimi anlayacak. Sana söylediğimi ona söyleyemezsin, Sophie."

Sophie başını salladı ve ellerini kaldırdı. "İstesem bile," dedi dürüstçe.

Kenna güldü. "Ona onayladığımı söyleyebilirsin. Hayır, bekle. Ona bunu da söyleme. Sırf bana inat olsun diye istediğimin tam tersini yapacak kadar huysuz biri."

"Tam tersi...?"

Kenna sırtıttı. "Senin kardeşin yok. Bunu kesinlikle söyleyebilirim."

Sophie güldü. "İngilizce mi konuşuyorsun? Çünkü yemin ederim kulağa İngilizce gibi geliyor ama..."

Kenna güldü ve sonra beş ordu gazisiyle çılgın bir frizbi golf oyununda hakemlik yapmaya sürüklendiler. Grubun hile yapmasını ve yapmak ister gibi göründükleri gibi topyekûn kavga etmesini önlemek için ikisi de gerekti.

Oyunun yarısında Sophie'nin dikkatini kıyıda vızıldayan wakeboard teknesi çekti.

Jacob direksiyonun başındaydı, Chris de ön koltukta oturuyordu ve suda biri olduğunu gösteren bir bayrak tutuyordu.

"Bu Hud," dedi Kenna. "Wakeboard üzerinde tam bir manyak. Jacob'la bir tür ölüm kalım yarışına girdiklerine dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

Sophie döndü ve ona baktı. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"İkisinin de penisi olduğu için mi?" Kenna sordu.

Yanlarındaki çocuklar kahkahayı patlattı.

Kenna onlara, "İnkâr etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin," dedi.

Elbette, iki dakika sonra tekne Hud'u çekerek kıyıdan geçti. O kükredi ve kıyıdaki herkes de ona kükredi.

Sonra sörf tahtasının üzerine çöktü ve teknenin dümen suyuna doğru uçarak dudak uçuklatan bir yükseklikten atladı.

"Güzel," dedi Kenna.

"Daha iyisini yapabilirim," dedi bir adam Kenna'nın yanına gelerek. Rozetinde MITCH yazıyordu ve Kenna'ya seksi bir sırıtış fırlattı.

Demek Kenna'nın çok sevdiği adam buydu.

Kenna ona gözlerini devirdi. "Her şey bir yarış olmak zorunda mı?"

"Rekabet eskiden senin hayatındı," dedi. "Yüzde yüzünüzü verirdiniz ve ülkenin en iyisiydiniz."

"Ve sonra her şeyin kazanılması gerekmediğini öğrendim," dedi. "Bazı şeylerin kazanılması gerekir."

Mitch'in gülümsemesi parmağıyla Kenna'nın burnuna dokunduğunda ısındı. "Bingo," dedi sessizce ve uzaklaştı.

Kenna oldu hala ayakta Orada ile onu ağız

Gray geldiğinde açtı. "Ne oldu?" diye sordu.

"İyi misin?"

"Peachy."

Bir şeyler söylemeye başladı ama tam o sırada Hud bir şamandıraya çarparak su yüzeyinde takla attı ve tekneden uzaklaştı.

Ve bilerek değil.

Sahilden toplu bir "Ooooh..." sesi yükseldi.

Kenna yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Bu acıtacak."

Jacob tekneyi etkileyici bir beceriyle döndürdü ve kardeşine hızla geri dönmek için gaza sertçe bastı.

"İlerleme," dedi Kenna. "Eskiden ne kadar sert vururlarsa, diğeri o kadar sert işaret eder ve gülerdi."

Tekne, başını şiddetle sallayan Hud'un yanına yanaştı.

"Tekneye geri dönmek istemiyor," diye tercüme etti Kenna. "Tekrar gitmek istiyor."

"Demek o da deli," dedi Sophie.

"Geldiği gibi deli," dedi Kenna.

Jacob kaptan koltuğundan kalktı, teknenin kış tarafına doğru yürüdü ve Hud'u çekme halatından tutarak çekmeye başladı.

"Ve gördüğünüz gibi," dedi Kenna kuru bir sesle, "Jacob Hud'la aynı fikirde değil."

Hud suyun içinden Jacob'a bir şeyler bağırdı.

Jacob Hud'ı çekmeye devam etti.

Hud ipi bıraktı.

Kenna usulca güldü. "İşte bayanlar ve baylar, Kincaidler inatçı ünlerini buradan alırlar." Teknede Jacob ellerini havaya kaldırdı ve teknenin kontrollerine geri döndü. Bir dakika sonra Hud tekrar

suyun yüzeyinde, bir kez daha teknenin arkasına doğru ilerliyor.

"Gizlice kaçıp bir arkadaşımızın teknesini *ödünç* aldığımız zamanı hatırlıyor musun?" Kenna Gray'e sordu.

"Hepimiz serseriydik," dedi Gray sevgiyle gülümseyerek.

Kenna Sophie'ye, "Hud suyun üzerinde takla atmaya çalıştı," dedi,

"ve onun yerine yüzüstü düştü. Jacob dalmak ve onu kurtarmak zorunda kaldı, sonra da bisikletinin gidonunda onu acile götürdü. O sırada biz Char, Aidan ve Gray'in annesi tarafından büyütülüyorduk. Sonunda acile vardığında bize çok fena bağırdı ve sonra da göz yaşlarına boğuldu."

Gray, "Bu işten paçayı sıyırdığımızı düşündük," dedi.

"Ama hayır," dedi Kenna. "Char'ın yumuşak bir tarafı var ama aynı zamanda çelik gibi bir omurgası da var. Hepimiz bir ay boyunca hayattan men edildik."

"İki ayım var," dedi Gray. "Çünkü en büyük bendim ve sözde daha iyi biliyordum."

Kenna güldü.

Gray pişmanlıkla gülümsedi. "Evet, hiç bu kadar iyi bilmiyordum." "Hâlâ da bilmiyorum," dedi

Kenna.

Beş dakika sonra tekne gölde kocaman bir daire çizmiş, ne olup bittiğini göremeyecekleri kadar açıkta durmuştu. Sophie, yer değiştirdiklerini fark etti. Bu kez Hud kullanıyordu.

Jacob şimdi bir wakeboard üzerinde teknenin arkasındaydı. Can yeleği ve şortu ıslaktı, rüzgâr ve hız yüzünden vücuduna yapışmıştı. Saatte yüz mil gibi görünen bir hızla giderken, teknenin dümen suyuna doğru manevra yaptı ve... sanki bir topun içinden fırlatılmış gibi havaya fırladı, kelimenin tam anlamıyla yukarı, yukarı, yukarı uçarken vücudu akışkandı ve sonra... kahretsin, suyun yüzeyine hafifçe geri inmeden önce üç altmış yaptı.

Sophie sersemlemiş bir halde ağzı açık kalmıştı.

"Eskiden bunu yapabiliyordum," diyor oynayanlardan biri

Frisbee Golf tekerlekli sandalyesinden nostaljik bir sesle konuştu.

Kenna onun eline uzandı. "Bunun için endişelenme bile," dedi ona. "Artık gösteriş meraklısı olmadığın için kızlar seni daha çok sevecek."

Adam utangaç ama umutlu bir gülümsemeye kolunu ona doladı. "Bu gece benimle çıkarak bunu kanıtlamak ister misin?"

"Kesinlikle," dedi. "İlk tur benden."

Diğer çocuklar homurdandı ve biri fısıldadı, "Ah, dostum, ona çıkma teklif edebileceğimizi bilmiyordum!"

Yakınında duran Mitch uzun bir süre Kenna'ya baktı, çenesi biraz gergindi, gülümsemesi kesinlikle gözlerindeki ateşle uyuşmuyordu.

Bakışları Mitch'e kilitlenmiş olmasına rağmen diğer herkese "Üzgünüm çocuklar," dedi. "Uyursanız, kaybedersiniz."

Mitch küfretti, doğruca ona doğru yürüdü ve onu kollarına çekerek tam ağzına sert bir öpücük kondurdu. Bir santim geri çekildiğinde, "Beni yatağına aldığın ve sonra da k o v d u ğ u n geceden beri bu hamle hep senindi ve bunu biliyorsun," dedi.

"Hey, dostum, özür dilerim," dedi tekerlekli sandalyedeki adam. "Bilmiyordum. O tamamen senin."

Kenna bakışlarını Mitch'e dikti. "İkimiz de o gecenin aptalca olduğu *ve kimseye söylemeyeceğimiz* konusunda *hemfikirdik*."

"Hamle senin," diye tekrarladı Mitch. "Kullan ya da kaybet."

Ve sonra uzaklaştı. Kenna arkasından bakakaldı.

"Kullanacak mısın?" Sophie sordu.

Kenna hâlâ Mitch'in gidişini izliyordu, yüz ifadesi hem özlem hem de korkuyla doluydu. "Yapamam."

Sophie ona dokunmak için uzandı ama Kenna omuz silkti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Ve sonra o da gitmiş, Sophie'yi tek bir şeyden emin bırakmıştı.

Cedar Ridge'deki tek tavuk o değildi.

Bölüm 27

Güneş gökyüzünde batmaya başladığında Jacob bir şenlik ateşi yaktı ve ardından Hud ve Chris'le birlikte oturdu. Kendini biraz güneş yanığı ve çok yorgun hissediyordu ama aynı zamanda bugün gerçekten harika bir şeyin parçası olmuş gibi, olabildiğince sıkı tuttuğu kalbinin derinliklerine ulaşan bir şeyin parçası olmuş gibi heyecanlıydı.

O ve Hud daha önce teknenin arkasında birbirlerini geçmeye çalışırken neredeyse kendilerini öldürüyorlardı ve o kadar eski günlerdeki gibi hissetmişti ki buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Nasıl bu kadar uzun süre uzak kalabilmişti?

Neden bu kadar uzun süre uzak kalmıştı? Öyle bir hale gelmişti ki, nedenlerinin artık hiçbir anlamı kalmamıştı.

Chris'in bugün burada olması onun için dünyalara bedeldi ve uzun süre görememiş olmasına rağmen ona savaştan sonra da bir hayat olduğunu gösterdi.

Ve o hayatı çok istiyordu.

Bakışları Kenna'yla birlikte olan Sophie'yi aradı ve lanet olsun, Hud haklıydı: Bu ikili kesin belaydı. İkisi çok ciddi bir at nalı yarışmasına benzeyen bir şeyi yönetiyorlardı.

Sophie sanki onun bakışlarını hissediyormuş gibi başını çevirdi ve hiç şaşmadan onu buldu. At nalı oyununun tam ortasında başını ona doğru eğdi ve yüz metrelik bir mesafeden sessizce ama etkili bir şekilde sordu: "*Sorun ne?*"

Şaka mı yapıyordu? Bunu ona o vermişti. Chris. Hud ile kahkaha. Onun için önemli olma hissi.

Bardağın yarısının boş olmasına izin verme...

Bunu hatırlayarak başını salladı ve ona gülümsedi. Kız da ona en iyi, seksi, mutlu, iki yüz vatlık gülümsemesini gönderdi ve sonra oyununa geri döndü.

Zamanlarını bağışlayan yerel bir müzik grubu arkalarındaki iskeleye kurulmuş ve ısınmaya başlamıştı. Daha fazla yiyecek gelmişti ve akşam yemeği için mangalda pişirilip dağıtılıyordu. Hep birlikte yediler, Sophie'nin gün boyunca dolaşp çektiği ve sonra dizüstü bilgisayarıyla çadırlardan birinden ele geçirdiği brandadan derme çatma bir ekrana yansıttığı fotoğraflara güldüler.

Kız onu şaşırttı, tamamen şaşırttı.

"Onunla evlenmelisin," dedi Hud, elinde ikinci tabağıyla yemek masasından dönüp eski rahatlığıyla Jacob'ın yanına otururken. "Çünkü sen evlenmezsen, evlenecek en az iki erkek tanıyorum."

WTF. "Kim?"

Hud ona sıırttı. "*Kim?*"

Jacob sordu.

"Başlangıç olarak Mitch ve Chris."

Mitch'in son birkaç yıldır tatil köyü için çok değerli hale gelen eski bir aile dostu olması, Sophie'ye asıldığı takdirde Jacob'ın onu yerden yere vurmasını engellemeyecekti.

Chris'i yenmek daha zor olacaktı ama bir yolunu bulacaktı.

Grup çalmaya başlamıştı ve birkaç kişiden fazlası dans ediyordu. Chris dışarıdaki tatil köyü çalışanlarından birini çekiştirerek müziğe eşlik etmesini sağladı. Gray de aynısını Penny'ye yaptı.

Mitch Kenna'ya yaklaştı ve Jacob Kenna'nın adama yumruk atmasını bekledi ama Kenna Jacob'ı şaşırtarak ayağa kalktı. "Benimle dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Aslında," dedi Mitch, "benim olduğuna ikna olana kadar seninle çıkmak istiyorum, bu sonsuza kadar bildiğim bir şey. Sonra da parmağına bir yüzük takmak istiyorum, böylece tüm dünya

bilir. Ama evet, şimdilik bir dansla yetineceğim."

Kenna uzun bir süre ona baktı ve sonra inanılmaz bir şey yaptı. Jacob'ın çok ama çok uzun zamandır görmediği sıcak, tatlı, sevimli bir gülümseme takındı. Sonra elini Mitch'in elinin içine koydu ve kendisini dans pistine götürmesine izin verdi.

"Ne oluyor be?" Jacob sordu.

Hud sıırttı. "Havada aşk var dostum," dedi ve Bailey'nin peşinden giderek onu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti.

Her yerde erkekler kadınlarını sağlı sollu sahipleniyordu. Ya da daha doğrusu, kadınlar kendilerine sahip çıkılmasına izin veriyordu. Jacob sahiplenilmeyi umursamayacağı bir kadın olduğunu biliyordu ve onu kalabalığın içinde arayıp buldu, şimdi de *Chris*'le dans ediyordu.

Oldukça da samimi görünüyorlardı. Jacob onlara doğru yürürken, Sophie Chris'in az önce söylediği bir şeye gülüyor, Chris de Sophie'yi fazlasıyla yakınında tutuyordu. Eşek de Jacob'ın geldiğini gördü ve Sophie'yi ona sımsıkı tutarak omzunun üzerinden Jacob'a masum bir sırıtış attı. "Git kendi kadını bul Kincaid," dedi.

"Ben de bunu yapıyorum. Benim olandan ellerini çek."

Chris gülerek Sophie'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve oradan uzaklaştı.

İyi adam.

Sophie, Jacob'ın kollarına doğru hareket etmedi. Orada öylece durdu, kaşları çatılmıştı. "Ellerini *senin* olandan çeker misin?" diye tekrarladı biraz da güvensizlikle.

"Bu konuşmayı yapmıştık." Onu kendine doğru çekti. "Sen benim."

Kolları hâlâ çaprazdı. A r a l a r ı n d a bir bariyer vardı. "Ve?" diye sordu.

Onun soğuk yüz hatlarına gülümsedi. "Ve ben seninim."

Bunun üzerine yumuşadı ve kollarını iki yanına indirdi. "Bir soru daha," dedi.

"Git."

"Chris'le dans ettiğim için gerçekten üzgün müydün?"

"Hayır," dedi ve durakladı. "Onu gülümsetmişsin."

Ona dokunmadan önce bir süre baktı, elleri yukarı kayarak boynuna dolandı ve yüzünü boğazına bastırdı.

Kız kollarında rahatlariken, adam müziğin ritminin onları birkaç dakika boyunca sürüklemesine izin verdi. Bu çok saçmaydı ama sırf onun teniyle temasını kaybetmemek için şarkının sonsuza kadar sürmesini istiyordu.

Biraz kıpırdandı, sanki o da bitmesini istemiyordu, sanki yeterince yaklaşılamıyordu. Onu sıkıca kavrayan adam, tam kulağına yaramazca bir şeyler fısıldamak üzereydi ki, gözyaşlarının ıslaklığını teninde hissetti.

Ve kalbi göğsünden dışarı fırladı. "Hey," dedi sessizce. "Bu da ne?"

Başını salladı ve yüzünü ona gömdü, belli ki sakinleşmek için mücadele ediyordu. Ağzı bunu yapmakta hiçbir zaman iyi olmadığından, duygularının bir kısmını iletmediğini umduğu bir tutuşla ona tutunarak onun dışarı çıkmasını bekledi.

Sonunda son bir kez kokladı ve başını kaldırdı. "Beni de gülümsetiyorsun."

"Emin misin? Çünkü şu anda seni ağlatmışım gibi görünüyor."

Gözleri tekrar doldu ama gözyaşlarını geri kırıptı. "Bu iyi bir ağlama," diye fısıldadı.

Onu öldürdü. "Soph," diye fısıldadı, başparmağını yanağında gezdirerek.

Başını tekrar salladı ve ona baktı, gözleri artık berraktı. "Ve açıklığa kavuşturalım, başka biriyle yavaşça kirli dans etmen konusunda bu kadar nazik davranmazdım."

"Hayır mı?" diye sordu, bu bilgi kırıntısını büyüleyici bulmuştu. Ve biraz da ateşli. "Ne olurdu

ne oldu?"

"Öncelikle, cenazenizde uygun bir şekilde kederli olurdum."

Bir kahkaha patlattı.

Gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı. "Ama gerçekçi olmak gerekirse? Sana sahip olduğum için mutluyum," dedi. "Bu süre boyunca."

Bu ayrımı ikinci kez yapıyordu. Bunu kesinlikle bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti. "Bunun yerine çalıştığı sürece nasıl olur?"

Uzun bir süre ona baktı ve sonra tek kelime etmeden başını onun omzuna koydu ve iç geçirdi, dünyasında her şey yolundaymış gibi ona sarıldı.

Ve kesinlikle onun içindeydi. Bunu söylemek için ağzını açtı ama Yaralı Savaşçılardan biri araya girdi. Ondan sonra da Gray araya girdi. Sonra müzik tekrar yavaşladı ve Gray'in sırtmasına neden olan bir kaş çatmayla onu geri istedi.

Kardeşini tersleyen Jacob, Sophie'yi kumsalda yalnız kalması için çekti. Orada Sophie'yi kollarına aldı ve kıyıya vuran su eşliğinde üzerlerinden akıp giden müzikle sallandılar.

Onun sıcacık bedenine yaslanmışken, dünyada olmayı tercih edeceği başka bir yer düşünemiyordu ve kız zevkle iç çektiğinde, bunun onun da aynı şeyi hissettiği anlamına geldiğini umdu.

Onun boğazına doğru gülümsedi. "Oldukça güzel bir gün," dedi. "Güzelden de öte," diye mırıldandı ve parmağıyla çenesini okşayarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Gözleri derin, karanlık ve bir şeylerle doluydu, onun için hissettiği şeylerle, fark etti, kalbi kaburgalarına sert bir darbe aldı. "Ne?

Bugün benim için yaptıkların, Chris'i buraya getirmen-" "Hepsi Hud ve Aidan'ın işiydi," dedi.

"Hayır," dedi başını yavaşça sallayarak. "Her şey seninle başladı ve bunu yapmanın benim için ne anlama geldiğini sana anlatacak kelimeleri bile bulamıyorum. Bir parçamın kırıldığını fark etmemiştim. Ta ki Chris'i bir bütün olarak

görene kadar.

Tamam."

Gözleri duygularla parıldıyordu. "Kelimeleri gayet iyi buldun," diye fısıldadı ve ona yumuşak bir gülümseme verdi, bakışlarını... çok fazla olana kadar tuttu ve onun yerine ağzına bakmak için bıraktı.

Dudakları yavaşça kıvrıldı ve adam onu öptü. Ve sonra tekrar, onu ritme göre hareket ettirmeye devam ederek, vücudu yumuşak bir inilti çıkarmasına neden olacak şekilde ona doğru kayıyor ve bunu ağzıyla yakalıyordu.

"Hadi eve gidelim," dedi dudaklarının arasından. "Parti-"

"Biz olmadan da iyi olacak."

Başını kaldırıp ona baktı ve adam da onsuz yaşayamayacağı bir şey gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Kadın gülümseyip elini tuttuğunda, adam az önce inanılmaz bir ödül kazanmış gibi hissetti.

Bölüm 28

Jacob Sophie'yi kulübesine getirmişti, burası ona diğer yerlerden daha çok ev gibi geliyordu. Ve eğer kartlarını doğru oynar ve çok ama *çok* şanslı olursa, bir gün Sophie'nin de böyle hissettiği bir yer olabilirdi.

Işıkları kapalı bıraktı. Sahilden gelen müziği duyabilmeleri için pencereleri açtı ama panjurları kimsenin içeriyi göremeyeceği kadar kapalı tuttu. Sonra yavaşça Sophie'yi kendine doğru çekti. Sophie'nin yüzünü kendi yüzüne yaklaştırıp onu öpmeden önce uzun dakikalar boyunca müziğin ritmiyle sallandılar.

Hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında onun gözlerinin içine baktı ve kalbinin göğsünde dönüp karnının altını gösterdiğini hissetti. "Çok güzelsin," dedi.

"Yapma." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin Jacob. Ben buradayım. Bu gece kesin buradayım."

"Bu içimi rahatlattı," dedi. "Yaylı çalgılar dörtlüsünü ve teslim edilmek üzere olan beş düzine gülü iptal edeceğim ve yeni aldığım on kutu prezervatiften korkup korkmayacağını merak etmekten vazgeçeceğim."

Güldü, parmakları göğsünde, omuzlarında ve saçlarında gezinirken mırıldanmak istedi. "On vaka, ha?" diye alay etti. "Çok mu ukalasın?"

"Tamam, belki sadece bir vaka. Adı da 'umutlu'."

Kadın tekrar güldü. "Olmayacağımı mı sandın?" diye sordu usulca, adamın alt dudağını ısırarak. "Kesin bir şey mi?"

Gerçekten mi? Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, hatta kendisinin ne düşündüğü hakkında da -kendini eğittiğinden başka

hiçbir şeye kesin gözüyle bakmamak gerekir.

Bir süre ona baktı ve sonra zihin okuyucu olduğunu kanıtladı. "Bu gece dans pistinde bana sahip çıktın," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Cehennem gibi ukala. Demek istediğim, etrafımda bir çember oluşturup işeyebilirdin de. Bunun beni neden kızdırmadığını bilmek ister misin?"

Kadın hâlâ parmaklarını adamın saçlarında gezdirdiği ve adam da hızla bir yapışkan su birikintisine dönüştüğü için başını salladı.

"Çünkü ben de seni sahiplendim. Ya sev ya terk et," dedi ve adamın içinde derinlerde bir şeyleri çatlatarak onu daha da yakınına çekti. Artık aralarında onun güneş elbisesi ile adamın tişörtü ve şortundan başka bir şey yoktu ve bu bile çok fazlaydı.

O da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı ki adamdan uzaklaştı ve küçük bir gülümsemeyle spagetti askılarını dirseklerine kadar düşecek şekilde omuzlarından itti. Sonra, biraz yaramazca bir gülümsemeyle ona sırtını döndü ve yavaşça yatak odasına doğru yürümeye başladı, arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını açarken kalçaları rahat bir zarafetle hafifçe sallanıyordu.

Ve sonra düşmesine izin ver.

Sonra da küçücük bir külottan başka bir şey giymeden dışarı çıktı ve odasında gözden kayboldu.

Sophie, adam elini tutmadan önce kapı aralığını ancak geçebilmişti. Onun hakkında söyleyebileceği tek şey, meydan okumadan geri adım atmayan biri olduğuydu.

Ve o kesinlikle bir meydan okumaydı.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, kendi gözleri karanlık ve ateşliydi, onu kendine doğru çekti ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Onu kapalı kapıya yasladı, elleri bileklerinde kilitliydi, nefes almaya fırsat bulamadan dudakları onunkileri yuttu.

Sorun değildi. Daha sonra nefes alırdı. Şu anda ihtiyacı olan tek şey oydu ve kendini ona teslim etti, ona hissettirdiklerinin gücünde kendini kaybetti.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, nefes nefese, birbirlerine bakarken, durumu değerlendirmek için yeterli kontrolü kalmış gibi görünüyordu ve buna göre harekete geçti, gömleğini başının üzerine çekti ve şortunu aşağı itip çıkardı. Hemen onu tekrar kendisine kilitledi, kollarını bıraktı ama onu kalçalarının arkasından zahmetsizce kaldırdı.

Kollarını adamın boynuna, bacaklarını beline doladı ve adam dönüp onu heyecanlandıran rahat bir güçle yatağa doğru yürürken ona tutundu.

Ve sonra onu yatağa doğru yuvarladı. Sırt üstü yere düştü, Jacob başparmaklarını iç çamaşırlarının kenarlarına geçirdi ve yavaşça kalçalarından aşağı çekerek omzunun üzerinden aşağı gönderdi.

Ona baktı ve inledi. "Kahretsin Soph," diye mırıldandı, ellerini saygıyla bacaklarında gezdirdi, başparmaklarının ortada buluşup hafifçe okşamasına izin verdi. "Benim için ıslanmışsın."

Titrek bir nefes verdi. "Seni daha önce wakeboard yaparken izlediğimden beri böyleyim," diye itiraf etti.

Kısık bir kahkaha attı. "Bu doğru mu?"

"Mm-hmm. Sizler orada çok ateşliydim."

"Hepimiz, ha?"

"Belki biriniz diğerlerinden daha fazla," diye mırıldandı, uzaklaşmasın diye bacaklarını onun etrafına doladı.

"Belki mi?" diye sordu. "Ya da kesinlikle."

Ona doğru eğildi ve ellerini başının iki yanına dayadı. "Nefesimi kesiyorsun, Soph. Her seferinde."

"Öyle mi?"

"Oh, evet," diye fısıldadı ve ağzından başlayıp güneye doğru ilerleyerek vücudunu öpmeye başladı. Uzun

Ona en çok ihtiyaç duyduğu yere gelmeden önce, kalçalarını sallayarak içeri girmesi için adeta yalvarır bir haldeydi.

"Bu gece acelen var mı?" diye sordu tenine karşı.

Aslına bakarsanız, evet. Onu karşıсында sıcak ve kocaman hissediyordu ve buna dayanamıyordu. "*Lütfen* Jacob."

"Mmm," dedi onaylayarak, uyluğun iç kısmını kemirerek, onu kıvrandırıyor. "Bunu sevdim. Bundan daha fazla."

Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve sıkıca kavradı.

Bu onun kıkırdamasına neden olmaktan başka bir işe yaramadı. Sabrı tükenen kadın yuvarlandı ve onun üzerine ıktı. Muzaffer bir edayla aşağıya baktı ve ardından kalçalarını sallayarak en ihtiyaç duyduğu kısmını adamın en sert kısmına sürtmeye başladı. Bu, altındaki bir kiriş kadar gergin olan adamın yaratıcı küfürler etmesine neden oldu, elleri istediği ritmi yakalamak için kalçalarına gitti.

Bu ritim onu o kadar yükseğe çıkardı ki titremeye başladığını hissetti. Kendini durduramadan bir "lütfen" daha kaçtı ve adam içine doğru ittiğinde nefesi kesildi.

"İstediğin bu muydu?" diye sordu.

"Evet."

Kalalarını kavrayarak onu kendine doğru çekti, böylece hem onu pebilecek hem de kuşkusuz çılgınca hareketlerini kontrol edebilecekti. Görünüşe göre onu üstte istiyordu ve bunu yavaş ve istikrarlı bir şekilde yapmak istiyordu. Bu da işe yaradı ve bocaladığında ona yardım etmesini, boşalmak istemediğinde onu yavaşlatmasını sevdi.

Onun kadar kontrollü değildi, iki kez boşaldı, adı dudaklarındaydı ve onun üzerine sarktığında, onu ters çevirdi ve onu yatağın üzerine sabitledi ve sonra onun içinde daha da derinleşti. Yüzünü ellerinin arasında tutarak öpüşmeyi derinleştirdi, hareket ettikçe parmakları saçlarında gevşek yumruklar haline geliyordu. Adamın her hamlesiyle birlikte kız da adamın içine doğru eğildi ve adamın derinlikleri ikisini de teşvik etti.

Duygular nabız gibi atıyor ve hoş dalgalar halinde içine yayılıyordu.

Artık ikisi de gülümsemedi. Jacob'ın nefes alış veriş de Sophie'ninki kadar sert ve dengesizdi ve Sophie bunun sadece onu saran, etkisi altına alan bir tutku değil, çok daha derin bir şey olduğunu fark etti. Bir an için gözlerini kapattı, bunu saklamak istiyordu ama sonra Jacob, "Bana bak Sophie," dedi.

Gözlerini onunkilerle buluşturmak için yukarı çekerken, boşalırken neredeyse yumruk gibi bir sıkışma hissinin her parçasına yayıldığını hissetti.

Ve onu da yanında götürdü.

Sonra, kendi çılgın nefes alışının Jacob'inkiyle karşılaştırıldığını duyabildi, şimdi derin ve eşitti, Jacob ensesini kavrayıp yavaşça ağzını kendi ağzına götürürken gözleri karanlıktı, bakışları hiç dalgalanmıyordu.

Görselliği seven bir adamdan saklanmak zor.

Hâlâ titriyordu ama adamın dudakları dudaklarını sıyırdığında onu sıkıca kavradı ve öpücüğüne karşılık verdi. Onun nazik dokunuşları altında nihayet titremeyi bıraktı ve içindeki bir şeyin serbest kaldığını hissetti.

Onun korkuları.

Sonra ikisi de uykuya daldı ve daha sonra yatağın başucundaki masanın üzerinde titreyen telefonunun sesiyle sarsılarak uyandılar - kız kardeşinden gelen bir mesaj.

Senin için başka bir iş buldum, bu tamamen porno ile ilgili değil, yemin ederim. Telefon satışları hakkında ne düşünüyorsun?

Sophie, Jacob telefonu parmaklarının arasından çekip alana kadar telefonuyla alnına birkaç kez vurdu. Mesajı okudu, homurdandı ve sonra...

Tanrı onu korusun.

Telefonunu kapattı ve bir kenara fırlattı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Birazcık." İç çekti. "Ben sadece..."

"Ne?" diye sordu sessizce. "Ne istiyorsun?"

"Hayatımın kontrolünü elime almak istiyorum," dedi. "Kendi kendimin patronu olmak istiyorum."

"Bu yeterince kolay," dedi. "Kendi geçici iş bulma ajansını kur. Doğuştan yeteneklisin. Her şeyi nasıl yapacağını biliyorsun gibi görünüyor."

"Hayır." Durakladı. "Şey, belki. Ama bundan daha fazla ne yapmak istediğimi biliyorum. Bir konsiyerj işi kurmak istiyorum." Kadın nefesini tuttu ama adam ona yavaşça gülümsedi.

"Bu işte harikalar yaratacaksın," dedi.

Adamın ona duyduğu rahat güven kızın da gülümsemesine neden oldu. "Öyleyim, değil mi?"

Onu kendi üzerine çekti. "Peşinden gittiğin her şeyde iyi olacaksın," dedi. "Bu yönünü seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir elini kızın ensesine götürdü ve hızlı bir öpücük için onu kendine çekti. "Senin bardağın yarısı dolu, pembe gözlüklü, ne istiyorsan onun için savaşan tavrını seviyorum."

"Sessiz ve sakın olmayı sevdiğini sanıyordum," dedi. "Ve ikimiz de biliyoruz ki ben hiç de öyle değilim."

"*Ben* sessiz ve sakınım," dedi, "ama sende buna ihtiyacım yok. Senin içinde kaosu seviyorum. Senin yanında uyanmayı ve 'Yüce Tanrım, sırada ne var?' diye düşünmeyi seviyorum."

Sophie ona tokat attı ve o da gülerek Sophie'nin ellerini yakaladı. "Sen bir macerasın Sophie ve ben maceralara bayılırım."

Nefesini içine çekti çünkü adam sürekli o L kelimesini kullanıyordu.

Onun tepkisini anladı ve ellerini sırtından aşağı kaydırarak poposunu kavradı, yanaklarını sıktı. "Başka neleri sevdiğimi tahmin etmek ister misin?" diye sordu.

"Um..." Kalbi aniden kulaklarında çarpmaya başladı. "Donmuş pizzalar, odun kesmek ve çılgın kardeşlerin mi?" diye sordu nefes nefese.

"Hepsi bu," diye kabul etti. "Ama başka bir şey daha var. Bir şey

büyük."

"Kamyonun mu?"

Gülümsedi ve kollarını altından çekerek göğsünün üzerine düşmesini sağladı. "İyi denemeydi." Onu kısa ama kesinlikle tatlı olmayan bir şekilde öptü. "Sen," dedi dudaklarına karşı. "Seni seviyorum Sophie, olduğun gibi. Sessiz değilsin, sakın değilsin ve kesinlikle kolay değilsin."

Tamamen hareketsiz kaldı. Bu üç küçük kelimeyi en son ne zaman ciddi bir adamdan duymuştu? Bu basit ama yıkıcı ifade en son ne zaman içinde bir şeylerin kabarmasına, kalbini ve ruhunu doldurmasına neden olmuştu?

Sabırla ona bakmaya devam etti. Bir kaya gibi sabit.

Olmadığı her şey. Alt dudağını kemirdi. "Aşk yapmayacağımızı söylemiştin."

"Hayır, bunu sen söyledin. Ben değil."

"Ama sen kabul ettin," diye fısıldadı.

Omuz silktili. "Daha iyi bilmeliydim. Senin yanında hiçbir şey plana uygun gitmiyor. Ne kadar sevimli olursan ol sana aşık olmamamı söylemiştin. Sana karşı koyma yeteneğimi gözümde fazla büyütmüşüm. Son."

Gözlerini ona dikti. "Seni zaten seviyor olma ihtimalim var," diye fısıldadı. "Ama beni çok korkutuyorsun."

Ağzı buruştu. "Bunun farkındayım."

Gözlerini ona dikti. "Ne, seni sevdiğimi mi yoksa beni korkuttuğunu mu?"

"Seni korkuttuğum için," dedi, "ama beni sevdiğini bilmek güzel."

"Bir *şans* var dedim," diye açıkladı.

Adam gülümsedi. "Seni duydum."

"Ben kolay sevmem," diye uyardı. Yılın en hafif deyimiydi elbette.

Jacob başını salladı. "Bunu ben de anlıyorum."

"Hiç sevmek istemediğimi de anlıyor musun?"

Adam buna bir şey demedi ama kadın onu en az onun kendisini okuyabildiği kadar iyi okuyabiliyordu ve içini çekti. "Tamam, bu bir yalan," diye itiraf etti. "İstiyorum. Seni sevmek istiyorum. Ve bir yanımda zaten seviyor. Oldukça çılgınca."

Gülümsedi. "Şimdilik o parçaları ben alıyorum," dedi kolayca.

Hayal kırıklığı yok. Hızından rahatsız olmak yok. Verebileceklerini kolayca kabullenmekten başka bir şey yoktu. Ve sabrı da sahte değildi. Tamamen gerçektir. Onu, yetişmesine izin verecek kadar seviyordu. Onu bekleyecek kadar seviyordu. Daha önce hiç kimse onu böyle sevmemişti ve bu onun nefesini ve konuşma yeteneğini bir dakikalığına çaldı. Hayatında ilk kez kendisi kadar derinde olan biri vardı.

Ve birdenbire bu hiç de korkutucu gelmemeye başladı.

Bir gece esintisi panjurlardan içeri girip üzerlerine doğru sürüklendi ve aşırı ısınmış bedenlerini serinletti.

Sophie sarıldığını, boğulmayacak şekilde korunduğunu hissetti ve yatağa gömülerek rahatladı, kalbi dolu bir şekilde iç çekti.

Onun kendisine gülümsediğini hissetti ve başını onun omzuna yaslayarak loş ışıktaki kendisini inceleyen bir çift sıcak kahverengi gözle karşılaştı.

"Yorgun musun?" diye sordu, yüzünü ona dönerek, saat beşin ötesinde bir gölge ile karanlık olan çenesine dokundu.

Başını iki yana salladı. Yorgun değildi. O da yorgun değildi. "Aç mısın?"

Onu izlerken gözlerinde bir gülümseme belirdi, sanki o onun kahvaltısı, öğle yemeği, akşam yemeği ve tatlısıydı. "Yemek için değil," dedi ve onu güldürdü.

Ama kahkahası boğazında düğümlendi ve onu altına alıp neye aç *olduğunu* açıkça belli ettiğinde yerini başka bir sıcaklık ve arzu dalgasına bıraktı.

Bölüm 29

Ertesi sabah Jacob her zamanki gibi hemen ve hızla uyandı. Askeri eğitim ona bunu aşılarmıştı -asla çok fazla uyumamak, asla savunmasız ve habersiz yakalanmamak.

Bu yüzden daha gözlerini açmadan yalnız olduğunu biliyordu. Doğrulamak için elini uzattığında serin çarşaflardan başka bir şey hissetmedi.

Sophie bir süredir yoktu.

Sırt üstü uzanıp tavana baktı ve gece boyunca birbirlerine döndükleri tüm zamanları hatırladı. Ateşli, erotik anılar zihninde bir film gibi oynuyordu: Soph'un ona bir ağaç gibi tırmanması, onu tutup yavaşça içine girdiğinde nefessiz ve kemiksiz kalması, boşalırken dudaklarından dökülen adının sesi, kollarında titreyerek onun için parçalanması.

Onu tekrar bir araya getirmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu, her seferinde bir öpücük, bir dokunuş...

Kahretsin. Durumu kötüydü.

Yataktan yuvarlandı, kızın onu atlatmasına şaşırarmıştı. Düşündüğünden daha yorgun olmalıydı. Aceleyle duş alıp Yaralı Savaşçılar kahvaltısı için göle doğru yürürken güneş yeni doğuyordu. Personel çizelgesine göre, sıcak kek çevirme görevindeydi. Listeyi araştırdı ve Sophie'nin servis görevinde olduğunu gördü. Ama o servis yapmazsa kimse servis yapamayacağı ya da yemek yiyemeyeceği için, onunla konuşma fırsatı bulamadan işe gitti.

İki saat sonra kaç tane sıcak kek yaptığını unutmuştu ama Sophie'nin servis yaparkenki görüntüsü harikaydı. Herkes yiyeceğini aldıktan sonra kendisi için de bir tabak doldurdu ve döndüğünde Kenna'nın ona el salladığını gördü.

Hud, Mitch ve diğer birkaç çalışanla birlikteydi. "Bu hafta sonuyla ilgili sorun," dedi Hud, Kenna'yı kendine yer açmak için iterek, "o kadar iyi geçti ki her yıl tekrarlamak zorunda kalacağız."

"Evet, bu senin en büyük sorunun değil," dedi Kenna. "Değil mi?"

"Hayır," dedi. "Dün gece seni bulmaya çalıştım ama Sophie ile sahilde dans ettikten hemen sonra ortadan kayboldun."

Herkes ona bakıyordu, o da omuz silkti. "Yorulдум."

"Uh-huh," dedi çalışanlardan biri. "Ben de 'yorgun' olmak isterdim."

Herkes güldü ama Jacob bunu duymazdan geldi. "Peki benim en büyük sorunum ne?" diye sordu Kenna'ya.

"Leanne Nelson dün neredeyse seni Lucas konusunda Sophie'ye ispiyonluyordu," dedi.

Leanne bir *ev kadını* özentisiydi ve iyi bir hikaye anlatmak için kendi çocuğunu bile satabilirdi. Ve o bir aptaldı. Sophie'ye Lucas'ı tatil köyünün tuttuğunu söylemek istemişti. Gerçekten söylemişti. Ama bunu onun incinmeyeceği bir şekilde yapmak önemliydi. Fırsat henüz karşısına çıkmamıştı, hepsi bu.

Ya da bunun bir sorun olacağını biliyordun.

"Sophie'ye eski kocasının tatil köyünün yeni avukatı olduğunu hiç söylemedin mi?" Hud inanamayarak sordu.

"Henüz değil."

Hem erkek hem de kız kardeşi ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

Kenna, Hud'un kötü bakışını görmezden gelerek, "Ben de *senin* zeki olduğunu sanıyordum," dedi. "Ama sana söylemeliyim ki

yapılmış a kitlesel olarak kemik kafalı
hareket et Burada. *Büyük ölçüde*
büyük."

"Katılıyorum," dedi Hud. "Bailey muhtemelen seni öldürür. Umarım Sophie kemik kafalılarla yatmaya biraz daha açıktır."

Kenna, "Devasa büyüklükte mankafalar," diye ekledi.

Jacob parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bunun bir ima olduğunu fark etti, nadir bir imaydı ve hemen ellerini indirdi. "O kadar da büyük bir mesele değil. Yani, ilk başta onun eski sevgilisi olduğunu bile fark etmemiştim."

"Evet, ama sen yaptıktan sonra?" Kenna onun zekâ seviyesi hakkında ne düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla sordu. Ya da eksikliğini.

"Ona söylemen gerek," dedi Hud. "Ve bunu yaptığında, ben olsam bir fıncan takardım. Ve belki de çelik yelek. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, neden ona bir daha söylemedin?"

Bunu anlamak onlar için nasıl bu kadar zor olabildi? "Ağzımı açmak hiçbir zaman kapalı tutmak ve kendi işime bakmak kadar işe yaramıyor."

Hud, tahammül edebileceğinden daha fazla aptallık duymuş gibi başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. "Bu saçmalık da ne? Bizim hakkımızda mı konuşuyorsun? Sen ve ben hakkında mı?"

Kenna içini çekti ve ayağa kalktı. "Burada kum havuzuna bir çizgi çekmemiz gerekecek mi? Penny'yi hakemlik yapması için çağırayım mı?"

Hud sıkıca, "Gerek yok," dedi ve uzaklaşmak için döndü. Jacob onun kolunu tuttu.

"Ne?" Hud test edercesine konuştu. "Ben sadece benden öğrendiğinizi iddia ettiğiniz şeyi yapıyorum, çenemi kapalı tutuyorum ve işime bakıyorum."

Jacob ayağa kalktı, böylece burun buruna geldiler. "Gözlerimin içine bakıp, eğer bunu yapmasaydım, bunun yerine kalsaydım, şu anda çok daha iyi bir yerde olacağımızı mı söyleyeceksin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hud sordu ve Jacob'ın hava sahasına doğru bir adım attı.

"Hud," dedi Kenna yumuşak bir sesle, uyarırcasına.

"Hayır," dedi. "Bunu çıkaracağım." Jacob'ın göğsüne sertçe bir parmak soktu. "Hiçbir zaman çeneni kapamanı ve duygularını kendine saklamanı istemedim. Gitmeni *hiç* istemedim. İstediğim şey senin bu ailenin bir parçası olmandı ve bunu hâlâ istiyorum. Ve eğer bunu anlamıyorsan, o zaman siktir git."

Ve bunu yaparken Jacob'ın omzunu sertçe kontrol ederek oradan uzaklaştı.

Kenna içini çekti ve Jacob'a baktı. "Her zaman bu kadar soğukkanlı olmak zorunda mısınız? Bir kez olsun içindekileri, ne hissettiğini, ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu söyleyemez misin?"

Kendini biraz kapandığını hissetti. Anlamıyor muydu? Burada kendi ihtiyaçlarını ya da isteklerini dayatmaya ne hakkı vardı?

Ona baktı, sert bir ses çıkardı ve Hud'ın az önce dürttüğü yeri dürttü, canı fena halde yandı. "Bunu yapma," diye homurdandı, sesi öfkeliydi. "Bizden biri olmayı hak etmiyormuş gibi davranma." Onu tekrar dürttü ve Hud onun elini yakaladı.

"Dur," dedi.

Ama o sadece Jacob'ın yüzüne baktı, kendisi de sıfır nokta iki içinde kızgınlıktan ezilmişliğe geçti. "Oh, Jacob. Bu mudur yani? Gerçekten bizden biri olmayı hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Kadının elini bırakarak onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve gözleri kuşkululu bir şekilde parladı. "Gerçekten öyle düşünüyorsun," diye nefes aldı, sesi biraz bozuktu ve ona da aynısını yapmak için elinden geleni yapıyordu. "Lanet olsun sana, gerçekten öyle düşünüyorsun." Kadın ona doğru sertçe geldi ve adam kendini hazırladı ama kadın kollarını ona doladı ve sarıldı.

Pek çok şeyle başa çıkabilirdi ama ağlayan bir kadın bunlardan biri değildi. Konfor alanının dışındaydı ve uzmanlık alanının çok ötesindeydi. "Kenna, yapamam-"

Duygu, bir torba taş gibi göğsüne yerleşti. "Ağlama. Bunun dışında her şey, tamam mı? Eğer durursan göğsümde bir delik açmaya bile devam edebilirsin."

Kenna bağıını kaldırıp onu iğaret edince, adam yüzünü buruğturmamak için kendini zor tuttu. "Beni dinlemeni istiyorum, seni koca sersem," dedi. "Yalnız *değilsin*. Nedenini Tanrı bilir ama seni seven bir ailen var. Sen bu aileyi hak ediyorsun Jacob. En az Gray, Aidan, Hud ya da benim kadar sevgimizi hak ediyorsun. Söyle bunu."

"Kenna-"

"*Söyle* yoksa yemin ederim-"

"Ben de seni seviyorum

Kenna."

Bu onun hayal kırıklığını anında yuttu ve biraz sarktı. "Vay canına," diye nefes aldı. "Gerçekten söyledin."

"Ciddiydim."

"Güzel," dedi şiddetle ve ona sıkıca sarıldı. "Senin için hâlâ umut olabilir. Şimdi gidip inatçı ikizini bulalım."

"Önce yapmam gereken bir şey var," dedi Sophie'ye bakarak. Kenna haklıydı. Ona söylemesi gereken bazı şeyler vardı ve Hud'un dediği gibi onu öldürmeden önce dinlemesini umuyordu.

Sophie kahvaltıda çalışırken, sürekli gülümsediğini fark etmişti. Buna engel olamıyordu. Bu sadece seksle ilgili değildi -gerçi her seferinde daha da muhteşem oluyordu ama bu da bir şey ifade ediyordu.

Jacob onu seviyordu. Onu *seviyordu*. Onu seviyordu.

Ve işte mesele buydu. Böylesine derin, potansiyel olarak iç burkan bir duygudan asla iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu ama umut sonsuza dek yeşerdi. Ve yardım edemese de b u n u n , onunla olanın, farklı olduğunu düşünüyordu.

"Sana çok yakışmış," dedi Chris, elindekini tekrar doldurduğunda.

Portakal suyu.

"Ne yapar?" diye sordu.

"Ertesi sabah."

Sarsıldı ve portakal suyunu önünden aşağı döktü.

"Kahretsin."

Chris sırttı.

"Sen," dedi. "Kapa çeneni."

Dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı atıyormuş gibi yaptı.

Sophie gözlerini devirdi ve yan masaya doğru yöneldi ama daha dönmeden onu ayağa kaldıran bir ses tarafından durduruldu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Lucas. Dişlerini gıcırdatarak kendine baktı. Kot şort, parmak arası terlik ve atletinin üzerinde portakal suyu lekeli bir önlük. Makyajsızdı, bu da zırhının olmadığı anlamına geliyordu. Yanlışlıkla seks sonrası parlayan makyajın yeterli olduğunu düşündüğü için yaşadığı tüm o harika seksi suçluyordu-

"Geri dönecek misin?" Lucas sordu.

Yüzünü buruşturdu, yutkundu ve sonra onunla yüzleşti.

Kadının görünüşüne baktı. "En azından bu sefer üzerine dökmüşsün," dedi.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Teknemde bir göçük var. Teknemde neden bir göçük var?"

"Teknemde bir göçük var demek istiyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Bunu hemen şimdi halledebiliriz. O şeyi senden satın alacağım."

"Sana satmıyorum," dedi. "Fiyatını söyle."

"Tamam," dedi. "Bir milyon dolar."

Boğuldu. "Delirdin mi sen? Dur, cevap verme. Ben zaten biliyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Hâlâ neden burada olduğunu anlamıyorum."

"Asıl soru neden buradasın?" Lucas sordu.

"Çalışıyorum. Sıra sende."

"Ama sunucuların iyi olması gerekir," dedi. "Ve tatlı. Ve itaatkar."

OJ sürahisini tehditkâr bir şekilde kaldırdı ve adam teslim olmak için ellerini kaldırdı, piç herif gülüyordu. "Tamam, tamam, ateşi kesin! Ben de çalışıyorum. Ben Cedar Ridge personeliyim. Şey, *stafi* personeli değil. Tesisin avukatıyım. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için buradayım."

Gözlerini kısmıştı. "Sen Cedar Ridge avukatı mısın?"

"Evet."

Bunu düşünürken gözlerini kırptırdı. Yani Lucas da Cedar Ridge için çalışıyordu. Ve Jacob bundan hiç bahsetmemişti. Bir kere bile. "Ne zamandan beri?" diye sordu.

"Kincaid'ler beni işe aldığından beri, boşanmamızdan kısa bir süre sonra." "Hepsi mi?"

"Hepsi kim?"

"Tüm Kincaid'ler," dedi. "Hepsi için mi çalışıyorsun?" "Beş kardeş için, evet."

"Jacob da dahil mi?" diye sordu, yüreği ağzına gelerek. "Şey, hayır."

Sophie titrek bir nefes verdi. Tamam, tamam. Tamam, bu o kadar da önemli bir şey değildi. Jacob'ın Lucas'ın işe alınmasıyla bir ilgisi olamayacağını biliyordu, çünkü o sırada şehirde bile değildi. Ve şimdi bile bilmiyor olmalıydı. Aksi takdirde ona kesinlikle söylerdi. Yüzde yüz, ona söylerdi-

"Jacob kasabaya dönene kadar onunla bir daha karşılaşmadım." "Yine mi?" diye sordu.

"Okula birlikte gittik." Lucas başını eğdi ve onu dikkatle inceledi.

Sophie arkasını döndü. Lucas insanları okuyan biriydi ve bu konuda da ustaydı. Ama Sophie'yi tekrar yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Sen osun," dedi yavaşça, Sophie'yi anlıyordu.

bakışlarında şafak söküyordu. "Görüştüğü kişi."

Gözlerini kapattı.

"Ve sana benden bahsetmedi." Güldü. "Oh, bu iyi. Bu gerçekten iyi."

Bu komikti çünkü Sophie tam tersini hissediyordu. Lucas'a hiç güvenmediği parçalarını Jacob'a emanet etmişti. Ve o da bu parçaları silkeleyip atmış, Sophie'yi bir kez daha rüzgârda savrulan bir çalı gibi hissettirmişti. Kalbi boğazında, uzaklaştı.

"Senin deli olduğunu biliyor mu?" diye seslendi arkasından. "Çünkü istersen senin için ona söyleyebilirim..."

Hızını artırdı, tansiyonu felç seviyesine yakın bir yerdeydi. Meyve suyu sürahisini bırakmak için mutfağın kanopisine doğru ilerledi ve Kenna'ya doğru koştu.

Kenna kısa bir süre durdu ve onun yüz ifadesine baktı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Hı-hı." Sophie'nin yanından geçip sahilde sosyalleşmek için yürüyen Lucas'ı gördü ve durdu. "Sanırım aptal eski sevgilin, aptal ağabeyimden önce sana ulaşmış."

Adı Kincaid olan herkese kızgın olduğuna karar veren Sophie, doğruca çörek tepsisine gitti ve kalan jöleli çöreklerden birini aldı, bir an düşününce de bir ayı pençesi aldı. Çift yumruk gibi bir gündü.

"Bana bir iyilik yap," dedi Kenna. "Jacob açıklayana kadar gitme."

Herhangi bir söz vermek istemeyen Sophie, jöleli çöreği ağzına tıktı.

"Doğru," diye mırıldandı Kenna. "Tamam, ne var biliyor musun? Yeni plan. Sen kımıldama. Ben hemen döneceğim."

Sophie ikinci çöreğini yerken kalp atışlarının iki katına çıktığını ve ensesinin ısındığını hissetti.

Jacob.

Dönüp ona baktı, vücudunun verdiği tepkinin farkında değildi. Beyni geri kalanına artık Jacob'dan etkilenmesine izin verilmediğine dair bir not göndermişti. Herhangi bir seviyede.

Vücudu söz konusu notu reddetti ve onu sörf şortu ve tatil köyünün reklamını yapan tişörtüyle görünce biraz titredi. Ayakkabısı yoktu. Yatak başı saçları -ki bu onu gülünç göstermeliydi ama onun yerine içindeki fahişenin zevkle iç çekmesine neden oldu. Ve sonra içindeki fahişe, onu yatağın kenarına çektiğini ve sonra yerde diz çöktüğünü, bacaklarını iki omzuna koyduğunu ve ağzının onu doğrudan cennete götürdüğünü hatırladı.

Lanet olsun.

"Sensiz uyandım," dedi. "Hoşuma gitmedi."

"Evet, buna alışman gerekecek," dedi ve kollarını kavuşturabilmek için son ayı pençesini ağzına tıktı. Ağzı doluyken sinirli asaletini korumak kolay değildi ama elinden geleni yaptı.

Jacob yavaşça başını salladı. "Bunu anlıyorum. Konuşmamız gerek Sophie."

Adının dudaklarından dökülmesinin her zaman içini sızlattığını görmezden gelmek zorundaydı. Kendini oyalayacak bir şeylere ihtiyaç duyarak son çöreği kaptı. "Önce ben gideceğim," dedi. "Bunca zamandır bana gülüyor muydun? Her şey Lucas'la aranızdaki büyük bir şaka mıydı?"

Bir süre kızın yüzünü inceledikten sonra kahvesini bıraktı. Kızın elinden çöreği almaya başladı ama kız hırlama olarak yorumlanabilecek bir ses çıkarınca durdu. Taktik değiştirerek onun yerine boştaki eline uzandı.

Onu üç yaşında bir çocuk gibi gösterdiğini fark ederek geri çekti ama öfkeliydi. Ve üzgündü. Ve... utanç verici bir şekilde mahcuptu - onun için kötü bir kombinasyondur, her zaman da öyle olmuştu.

"Soph," dedi o alçak, hırçın sabah sesiyle.

on beş dakika öncesine kadar onu eritecek bir şeydi.

Tamam, hâlâ eriyordu ama bu onu daha da kızdırıyordu. Tanrım, tam bir aptaldı ve en kötüsü de bunun olacağını tahmin etmeliydi.

Birine aşık olmak iyi bir şey değildi. Hiçbir şey.

Hiç.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı.

"Konuştuktan sonra."

"Yapamam," dedi. "Şu anda çalışıyorum ve sonra gideceğim." Adam dondu kaldı. "Cedar Ridge'den ayrılıyor musun?"

"Hayır, sadece sen." Kadın uzaklaşmak için döndü ama adam onu yakaladı ve yüzünü ona çevirdi.

"Beni dinle. Bana bu kadarını borçlusun Sophie. Ve sonra, eğer hala benim zavallı kışımı terk etmek istiyorsan, devam et."

Onu itti. "Tamam. Ama ellerini çek." Adam ona dokunduğunda düşünemiyordu.

Ellerini kaldırdı ama geri çekilmedi. "Benim hakkımda kendi başına bazı şeylere karar verdiğini görebiliyorum," dedi, "ama yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun."

Sadece ona baktı ve sakın kalmak için elinden geleni yaptı. Kahvaltıda çalışmak, temizliğe yardım etmek ve öğlene kadar sahili temizlemek üzere anlaşılmıştı. Bu da iki saat daha kendini toparlamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Ya da en azından öyleymiş gibi davranmak.

Bunu yapabilirdi. Çocukluğu gibi çok daha kötü koşullar altında çok daha uzun süre dayanabilmişti. Ve Lucas'la olan evliliği.

Bir arada tutma konusunda ustaydı. Yani Jacob'la bu kolay olmalıydı. Tamamen kolay.

Keşke buna inansaydı... "Lütfen çekilin," dedi. "Yapacak işlerim var."

"Bir dakika içinde." Sesini alçalttı. "Bir dinleyicimiz var. Benimle eve gel ve-"

"Hayır." Bir koluyla kendini kucakladı, hâlâ çöreğinin kalanını sıkıyordu, başını salladı. "Mesai saatindeyim."

"Tamam. Yer değiştir." Parmaklarını kızın bileğine doladı ve ona fazla bir seçenek bırakmadan onu glgeliğin altından çekip kulübesine doğru götürdü.

"Aklından bile geçirme," dedi topuklarını sıkarak. Onun evine gitmeyecekti, hayatta olmazdı. Adam konuşacak, kadın eriyecek, kendini onun muhteşem yatağında, tatlı vücudunun altında bulacak ve kendinden nefret edecekti.

Tartışmaya gerek kalmadan hızlı ve kolay bir şekilde yönlerini değiştirdi ve onları sahile, olayın çok ötesine, olaydan gelen sesler kaybolana kadar götürdü.

Artık tek duyabildiği ara sıra bir kuşun ciyaklaması, çılgın bir sincabın gevezeliğiydi. Böcek vızılıtları. Kayalık kıyıya hafifçe vuran su.

Bir de kendi kalbinin kırılma sesi.

Jacob'ın muhtemelen yeterince iyi olduğunu düşündüğü تنها bir yere geldiklerinde, Jacob ona döndü ve suyun kenarındaki devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmasını işaret etti.

Başını iki yana salladı. Buraya gelirken reğinin geri kalanını yemişti ve şimdi o çörek ağır bir kaya gibi midesine oturmuştu.

"Ltften otur," dedi adam, sesi o kadar yorgun geliyordu ki kadın ona baktı, Lucas'ı gördüğünden beri ilk kez gerçek bir bakıştı bu.

Ruh halini vücut duruşuyla göstermeyecek kadar iyiydi. Orada her zamanki gibi duruyordu, sakin, tetikte, biraz da tehlikeli, sanki her şeye hazırmış gibi. Ve bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. Ama daha yakından baktığında ağzının asık suratlı olduğunu ve gözlerinin altında yorgun olduğunu gösteren gölgeler olduğunu gördü.

Seks düşkünü olunca böyle oluyor işte, diye düşündü ve sonra kısa bir ateş basması yaşadı çünkü kendisi de onunlaydı. Onun için...

Ve bu dizlerini gszleştirdiği için oturdu.

Yanına oturmak yerine önüne çömelip elini tutarak onu şaşırttı. "Bilmiyordum," dedi. "Seninle tanıştığımda yani. Tatil köyünün avukatının eski kocan olduğunu bilmiyordum."

O kadarını kendisi de anlamıştı zaten. "Tatil köyünün avukatı ve aynı okula gittiğiniz biri."

"Doğru," dedi. "Ama aynı çevrelerde takılmadığımızı söylediğimde bana güvenmek zorundasın. Hiçbir zaman arkadaş olmadık ve bu değişmedi."

"Ama onun tatil köyünün avukatı olduğunu biliyordunuz, ilk döndüğünüzde değilse bile, kesinlikle daha sonra. Ne zaman öğrendiniz?"

Adam bir milim bile kıpırdamadı ama Soph gözlerinden gizleyemediği bir irkilmeyi hissetti. "Soph-"

"Ne zaman?"

Onun bakışlarını bitmek bilmeyen bir süre boyunca kendi bakışlarında tuttu ve sonra bir nefes verdi. "Akşamdan kalma günü."

Bu olay kafasına dank edince ona baktı. Onun üzerine k u s t u ğ u gün, *ikinci* gün. Ayağa kalkarak onun yanından geçmeye başladı.

Onu kollarından yakaladı. "Sana hemen söylemedim çünkü ilk başta bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamıştım."

Alaycı bir ses çıkardı. "Bana hiç söylemedin! Ve onun hakkında birden fazla kez konuştuk." Utanç yanaklarını kızarttı. "Gözünü bile kırpmadın!"

"İyi," dedi suratsızca. "Sana söylemeliydim. Söylemem gerektiğini biliyorum. Ama söylemedim, çünkü ailemde de öğrendiğim gibi, bazen biri hakkındaki fikirlerinizin arkasında durmak, ağzınızı kapalı tutmak ve kendi işinize bakmak kadar önemli değildir."

Ona bakakaldı. "Bu hiç mantıklı değil!" "Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?" diye sordu.

Ellerini. Başını iki yana salladı. "Kendini benim yerime koy Sophie."

"Ama mesele de bu. *Ben* sana söyledim," dedi. "Sana yalancı, hilekâr, pislik eski sevgilinin benim avukatım olduğunu söyledim."

"*Benim* avukatım değil," dedi. "*Tesisin* avukatı, ben buraya geldiğimde yerinde olan bir adam. İşe alınmasında hiçbir dahlim olmayan, işini kimsenin kusurlu bulamayacağı bir adam."

Kulaklarından duman çıktığını hayal etti. "Ve şu çeneni kapalı tutma ve kendi işine bakma saçmalığına geri dönelim," dedi. "Ciddi misin? Ailen bundan nefret ederdi ve bilgin olsun, ben de öyle."

"Ama söz konusu sen olduğunda hiçbir zaman kendi işime bakamadım," dedi. "Bir kere bile."

Ama o bunun saçmalık olduğunu söyledi. "Güvenemeyeceğim biriyle birlikte oldum," dedi. "Bunu biliyorsun. Bilmediğin şey ise bunu bir daha yapamayacağım. *Yapmayacağım da*. Artık kendim için daha iyi seçimler yapıyorum Jacob. Yapmak zorundayım."

Şimdi gözlerinde bir şey vardı, pişmanlığa eşlik eden bir şey. Onunkiyle eşleşen bir öfke parıltısı.

"Yani yargılandı ve tartışılmadan asıldı mı?" diye sordu sessizce. "Hepsi bu mu?"

İğneyi kendine batırdı ama sadece başını salladı ve uzaklaştı.

Ve bu sefer, gitmesine izin verdi.

Bölüm 30

Jacob etkinliğe geri döndüğünde kahvaltı sona ermişti ve tüm konuklar küçük gruplar halinde toparlanıp ayrılıyorlardı. Sahnenin normallliği ile içinde devam eden vahşi yırtılma ve parçalanmayı bağdaştıramıyordu. Kalbi göğsünün içinde paramparça oluyor gibiydi.

Sophie'nin ondan uzaklaşırken duygularıyla nasıl titrediğini hâlâ hissedebiliyordu. Gözleri bir anlığına buluşmuş ve Sophie'nin yüz ifadesindeki incinmişlik Sophie'nin midesine bir yumruk gibi inmişti.

Ve sonra ona sırtını döndü. Orada durmuş ve başına gelen en iyi şeyin çekip gitmesini izlemişti.

Ve bu onun kendi hatasıydı.

Tesis çalışanlarına izin verildiği için kardeşleri temizlik işleriyle ilgileniyordu.

Ve Sophie.

Yabani otların arasında dizlerinin üzerine çökmüş, gölgeliklerden birini açıyordu. Baş eğik olduğu için yüz ifadesini göremiyordu ama ondan dalga dalga yayılan lanet o l a s ı c a tavrı okumakta zorlanmadı.

Bir süre ender rastlanan bir kararsızlıkla orada durdu, sonra ona doğru yürümeye başladı. Adam iki adım atmıştı ki, kadın başını kaldırdı ve onu daha da kararlı hale getiren bir bakışla "düşünme bile" dedi. Kadın açıkça onu incitmek amacıyla kendisinden bilgi sakladığı varsayımıyla yargılamış ve asmıştı. Onu eski sevgilisiyle aynı kefeye koyması gerçekten berbattı.

Ama ona ulaşmadan Chris önüne çıktı. "Bir dakikan var mı?" diye sordu eski dostu. "Yola çıkmak üzereyim ve..."

Jacob, Chris'in omzunun üzerinden Sophie'nin, Gray'in kamyonetinin arkasını işaret ederek kiralık ekipmanın geri kalanının indirilmesini yönetmeye başlamasını izledi.

Onun dünyasından çıkıp gitmişti ama hâlâ onu yönetiyordu. İşte o zaman Chris'in kendisine baktığını, duymadığı bir sorunun cevabını beklediğini fark etti. "Ben... Kahretsin." Jacob elini saçlarının arasından geçirdi ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Ne için?"

Chris biraz sempatik bir şekilde gülümsedi. "Başını mı döndürdü?" "Onun gibi bir şey."

Chris başıyla onayladı. "Biliyorsun, o oldukça şaşırtıcı. Sen şanslı bir adamsın."

Komikti ama şu anda kendini o kadar da şanslı hissetmiyordu.

"Sana onunla iyi şanslar dilerdim," dedi Chris. "Ama dün gece sana nasıl baktığını ve sonra ikinizin nasıl ortadan kaybolduğunu düşünürsek, buna ihtiyacın yok." Spor çantasını omuzlarından indirdi ve Jacob'a uzattı.

Jacob çantaya baktı, kalbi aniden göğsünde sertçe çarpmaya başladı. Bu çantayı tanıyordu.

Brett'e aitti.

Kapağı açtı ve Brett'in kişisel eşyalarına baktı. Jacob'ın yedi yıl önce doğum gününde ona hediye ettiği dalgıç saati. Dikkatini dağıtmak için çaldığı yıpranmış DS. Brett'in şiiirden nefret ettiği için aslında okumadığı ama annesine ait olduğu için gezegenin her yerine taşıdığı eski, yıpranmış bir şiir kitabı. Şanslı Dodgers şapkası.

Brett'in hayatının özeti buydu, çok özlenen iyi bir adamı onurlandırmak için geriye kalan tek şey buydu.

Jacob, Hud'ın ya da annesinin eşyalarından oluşan bir çantayı aldığını hayal etmek ona acı verse de çantaya ve onunla birlikte gelen anılara sahip olduğu için mutluydu. Boğazındaki yumrunun etkisiyle başını kaldırdı ve Chris'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın, değil mi?" Chris sordu. "Sana Brett'in eşyalarını neden bana gönderdiklerini bilmediğimi söyledim. Listede ikinci sıradaydım. Sen ilk sıradaydın. Bu bir hataydı ve onun eşyalarını almak isteyeceğini biliyordum."

Jacob başını salladı ve bir milyon pound gibi hissettiren çantayı omuzladı. Brett'in hiç ailesi olmamıştı. Birliğinden başka kimsesi yoktu. Jacob da aynı şekilde hissetmişti ve bu da onları birbirlerine bu kadar sıkı bağlayan şeyin bir parçasıydı. Çantayı buraya kadar getirdiği için Chris'e teşekkür etmek üzere ağzını açtı ama boğazındaki yumruyu, yani futbol topu büyüklüğündeki yumruyu geçip konuşamadığını fark etti.

Chris onu omzundan kavradı. Sarıldılar ve sonra Chris gitti. Jacob orada durmuş, arka plandaki günlük gürültünün alçak uğultusunu kaydediyordu. Kıyıya vuran su. Hafif rüzgâr çamları hışırdatıyordu. Yakındaki insanların konuşmaları ve kahkahaları. Bir tekne motoru.

Normal hayat. Etrafındaki her şey, atlıkarıncadan indiğinin farkında değilmiş gibi devam ediyordu.

Çantayı bir kenara bırakıp Sophie'yi kendisiyle konuşmaya zorlamak istedi. En azından temizliğin bitmesine yardım edebilirdi. Kendisine bir eldiven gibi uymaya başlayan o "normal hayata" geri dönmek istiyordu.

Ama sanki içinde bir düğme açılmıştı ve normal olan artık geçerli değildi.

"Jacob nerede?"

Sophie soruyu duyunca döndü. Son eşyaları da yüklenmişti ve oradan çıkmak üzereydi. Baş ağrıyordu. Vücudu acıyordu.

Kalbi acıyordu.

Hud da onun yanında durmuş, etrafına bakınıyordu. "Onu gördün mü?" diye sordu.

Evet, vardı ve bunu düşünmemeye çalışıyordu. "Chris'e veda ediyordu," diye söze girdi Kenna.

"Ve oldukça ciddi görünüyordu. Chris ona Brett adında birine ait olduğu anlaşılan bir spor çantası verdi. Hem Jacob'ın hem de Chris'in yaralandığı bir olay sırasında görev başında ölmüş ve Jacob'ın kardeşı gibiymiş." Biraz yüzünü buruşturdu ve Hud'ın gözlerine baktı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Hud sordu. " nk  kulak misafiri oldum."

Sophie kulak misafiri olacak kadar yakın değildi ama Jacob'ın yüz ifadesini okuyabiliyordu.

Yıkım. "Brett'i kardeşı olarak görüyordu," dedi sessizce.

"Hayatı boyunca iki kardeşini kaybetmiş gibi hissediyor."

Hud bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. "Ona karşı hiç de kolay olmadım."

Sophie, Jacob'ın kolayca "seni seviyorum" dediğini düşündü. Gözleri ona nasıl da ciddi olduğunu söylemişti. Sophie'ye sahip olduğu her şeyi verirken, daha fazlasını istemeden ya da beklemeden sunabileceklerini almaya nasıl istekli olduğunu. O da kabul etmişti. Ve almıştı. Ta ki korkup Lucas'ın onu sarsmasına, kafasına şüpheler sokmasına izin verene kadar. Jacob'ın hak etmediği şüpheler. Yine de bu şüpheleri uzaklaşmak, kalbini güvende tutmak için kullanmıştı.

G vendeydi ama mutlu değildi - bunu aştığına dair kendine söz vermiş olmasına rağmen. "Ben de ona iyi davranmadım," diye fısıldadı. "Bunu düzeltmem gerek."

"Ben de," dedi Hud.

Sophie başıyla onayladı. Topuklarının üzerinde dönerek kulübeye doğru ilerledi. Jacob'ı odasında, spor antalarından birinin fermuarını çekerken görünce çok rahatladı. "Merhaba," dedi.

"Hey." Ama adam ona bakmadı ve kadın kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ne yapıyorsun?"

Çantayı omuzladı ve ona döndü. "Neye benziyor?"

"Tamam," dedi. "Sana bir kı izni vereceğim çünkü ikimiz de biliyoruz ki önce ben bir kıtım."

 kinci spor çantasını da omuzladı.

bir şey tarttı. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı. Çok uzun zamandır bu şekilde, hem fiziksel hem de mecazi anlamda hafif eşyalar toplayarak hayatta kalmıştı.

Ama aynı zamanda onun buradan öylece gidebileceğini düşünerek kendini kandırdığını da biliyordu. Cedar Ridge'i çok seviyordu ve suratındaki asık, kapalı ifade dünyaya ne anlatırsa anlatsın, burada ailesiyle birlikte olmak istiyordu.

Ve umarım o da. "Gitme," dedi. "Bu şekilde olmaz.

Ailen-" "Gitmem
gerek."

Kalbi duracak gibi oldu. Tüm dünyası durma noktasına geldi. "Neden?"

"Aradım. İznimi kısa kestim. Turumu bitirmek için yola çıkıyorum."

"Herkes söyledi mi?"

"Annem biliyor. Çıkarken onu görmeye gideceğim. Tam şu anda Hud'a mesaj attım, umarım yoldadır."

"Onunlaydım," dedi. "O... bana seninle bir dakika veriyor." Ya da öyle umuyordu. "Jacob, peki ya sonra? İşin bittiğinde. Geri geleceksin, değil mi?"

Arkasında bir şey bırakmadığından emin olmak istercesine dönüp kulübenin etrafına bakındı. İkisi de bunun saçma olduğunu biliyordu. Geride kendinden hiçbir şey bırakmamaya her zaman dikkat ederdi. Bütün bunları kendisi yaptığı için buna kızmamaya çalıştı. "Jacob."

"Bunu atlatmanın yolu çok ileriye bakmamaktan geçiyor," dedi.

Sertçe yutkundu. "Sahilde seni dinlemediğim için özür dilerim. Şimdi dinlemek istiyorum."

"Zamanım yok."

Zavallı, örselenmiş kalbi bir kez daha sert bir düşüş yaşarken başını salladı. "Kulübeden ne haber?"

Elini uzattı. Bir an için adamın kendisine dokunmak için uzandığını sandı ama adam ona bir dizi anahtar uzatıyordu.

Onlara baktı ve sonra şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"O tekmeden nefret ediyorsun," dedi. "Kamara burada oturuyor olacak. İçinde kal. Kendini evinde hisset."

Evet. Kesinlikle. Eğer onunla birlikte kalsaydı... Ama onun acımasına ihtiyacı yoktu. Dahası, bu konuşmayı yapmakta da zorlanıyordu. Kaburgaları sanki büzülmüş ve nefes almasını zorlaştırıyormuş gibi hissediyordu. Kalbi acıyordu, fiziksel olarak acıyordu. Başını sallayarak adamın elini itti.

"Sophie, bu konuda inat etme. Kulübe boş olacak-"

"Biliyorum." Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "İyi olacağım, ama teşekkürler."

Uzun bir süre ona baktı, başını salladı ve etrafından dolaşarak kapıya doğru yürüdü. Onu izlemek için dönmedi, öylece yürüyüp gittiğine inanamıyordu-

"Soph."

Arkasını döndü ve adamı orada, tam önünde buldu. Adam bir kedi gibi hareket ediyordu. Kadının yüzüne dokundu, kendi yüzü dikkatle boştu. Sonra eğildi, ağzını onunkine değdirdi ve gitti.

Sis içinde tekneye bindi. Jacob'ın uzaklaştığını görmek istemediği için doğrudan güvertenin altına indi. Kamyonentinin çalıştığını duymadı ve Hud'ı beklediğini düşündü.

Bu beklemek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Doğruca küçük mutfığa gitti ve tek ocağı yakmaya çalıştı. "Lütfen," diye yalvardı.

Ve sürpriz, sürpriz, *klik, klik, klik* ve... açıldı. Bir şey yolunda gidiyordu... Tavasını çıkardı. Double ızgara peynirli sandviçe ihtiyacı vardı, yanında da uzun bir çikolatalı süt. Belki de katkılı.

Küçük çeyrekliklere lanet ederek ekmeği ve diğer malzemeleri çıkardı, bu sırada Jacob'ın ona haftalar önce sorduğu bir soruyu hatırladı.

Neden teknede kaldı?

Daha dün sormuş olsaydı, durur ve gerçekten bilmediğini söylerdi. Ama yine de buradaydı, sürekli içinde bulunduğu durumdan yakınıyordu. Peki neden bu konuda hiçbir şey yapmamıştı?

Eğer ona bugün, şimdi sormuş olsaydı, cevabı biliyor olacaktı. Tıpkı onun ailesini hak ettiğini düşünmediği gibi, o da mutlu olmayı hak ettiğine inanmıyordu.

Ama hak etmişti. Bunu fazlasıyla hak ediyordu ve başından beri koşullarını değiştirme gücüne sahipti.

Tavayı ısıtıp sandviçi cızırdattıktan sonra Lucas'ın numarasını tuşladı. Telefonu açtığı anda hemen, "Tekneyi satıyorum," dedi.

"Evet, evet, seni daha önce duydum. Satıyorsun ama bana değil."

"Bu konudaki fikrimi değiştirdim."

Bir duraklama oldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Hayır. Ben mutluluğumu bulmak istiyorum ve benim mutluluğum sıcak bir duş ve tam bir mutfaktan ibaret. Senin mutluluğun ise bu tekne." Durakladı ve gözlerini kendine çevirdi. "Ve ikimiz de mutluluğu hak ediyoruz."

Bir duraklama daha. "Kimsin sen ve eski karıma ne yaptın?"

İç çekti. "Peki, eğer ilgilenmiyorsan-"

"Hey, ben öyle demedim! Ben ilgileniyorum. Ben *daha çok* ilgilenmekten çok. Adil piyasa değeri üzerinden satıldığını düşünün." "Ve bana ön ödeme yapacak mısın?"

"Hatta arabanızı da eklerim, hem de ücretsiz."

"Vay canına," dedi ve sandviçini çevirdi, eriyen peynir kokusu ağzını sulandırıyor. "Şu haline bak, yaşlandıkça yumuşuyorsun."

"Dilini ısır, kadın. Peki... bunun Jacob Kincaid'le çarpışmanla bir ilgisi var mı?"

Çikolatalı sütünden talihsiz bir yudum almıştı.

ve boğuldu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi. "Onunla birlikte olmanın tavadan ateşe girmek gibi bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Çünkü eğer onu pantolonumun içinde tutamayacağımı düşünüyorsan-"

"Yapamazsın!"

Kısık bir kahkaha attı. "Tamam, dokundum. Ama son bekâr erkek Kincaid, Sophie? Cidden mi? Sanki incinmek *istiyorsun*. Sanki baban gibi olmak *istiyorsun*, sürekli üzgün ve depresif-"

Omurgasının dikleştiğini hissetti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi sertçe. "Ben babam gibi değilim. Ayrıca üzgün olmayı o seçmiyor Lucas. Bu kimyasal bir dengesizlik-"

"Sophie," dedi sessizce. "Kavga çıkarıp duygularını incitmek istememiştim. Sadece senin için... endişelendiğimi söylüyorum."

Gözlerini kırptırdı.

"Pisliğin tekiydim," dedi. "Hiç şüphe yok. *Hâlâ da pisliğin* tekiyim. Ama neden başka bir pisliğin peşinden gidiyorsun? Tekrar incinmek mi *istiyorsun*? Bu mu yani?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Jacob
Senin gibi," dedi. "Biriyle birlikteyken, biriyle birlikte dir."

"Tamam, belki seni başka bir kadınla aldatmayacak," dedi Lucas. "Ama seni mutlu edemeyecek. İlişkiye uygun biri değil ve senin istediğin de bu. Aradığın şey bu."

Bunu zaten zor yoldan öğrendiğini ona hiçbir şekilde itiraf etmeyecekti. "İyi olacağım," dedi.

Bir an sessiz kaldı. "Muhasebeciye tekne için bir teklif hazırlatacağım ve yarın size ulaştıracağım."

"Teşekkürler," dedi ve sonra durakladı. "Dur bir dakika. Az önce ikimizin de diğerini eleştirmedeği nispeten düzgün bir konuşma mı yaptık?"

"Evet," dedi, sesi en az onun kadar şaşkıncı. "Sen de

Bunun kıyametin yaklaştığı anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?" "Belki de büyüdüğümüz anlamına geliyordur," dedi. "Kimseye söyleme."

Bir kahkaha buldu ve bağlantıyı kesti ve bunu yaptığında kahkahası boğazına takıldı ve gözyaşlarına dönüştü. Lanet olsun. Kahretsin, hâlâ mutluluğunu bulamamıştı. Çünkü mutluluğu Jacob'la birlikte, onun omzundaki spor çantalarından biri gibi gidiyordu.

Tekrar kızarmış peynire döndü ve tavanın altından çıkan siyah dumanı görünce nefesi kesildi. Ve bir saniye sonra sandviç alevler içinde kaldı. Tavanın yanındaki mutfak havlusuna takıldı ve o da alevler içinde kaldı.

"Aman Tanrım!" Döndü, zihni bomboştu. Lavaboya koştu ama içinden sadece bir damla su çıktı.

Bu sırada yangın pencere camlarına da sıçramıştı. Masaya doğru koştu ve eğilerek her zaman bacaklarını çarptığı yangın söndürücüye uzandı.

Ağırdı ve daha önce hiç kullanmamıştı, bu da onu çıldırtıyordu. Filmlerde kendini nasıl kurtaracağını bilmeyen aptal hatunlardan hep nefret etmişti. *Aptal piliç olma!* Daha sert çekti. "Hadi, seni orospu çocuğu-"

Onu aşağıya indirmeye yetecek bir momentumla serbest kaldı.

Kıçını. Tekrar ayağa kalktı ve yangın söndürücüyü nasıl kullanacağını bulmaya çalışarak değerli birkaç saniyesini daha harcadı. Tüm bunlar olurken alevler etrafında büyüyordu. Sonunda pimi çekti ve kolu sıkı.

Ve hiçbir şey olmadı.

Bölüm 31

Jacob Hud'a kamyonetinin anahtarlarını fırlattı. "Şimdilik senindir."

Hud onlara baktı, küfretti ve sonra geri fırlattı.

Jacob hissettiğinden çok daha rahat bir şekilde, "Bugün ikinci kez anahtarlarım reddediliyor," dedi.

Hud, "Belki de reddetmeyi yapan insanlar gitmenizi istemedikleri içindir," dedi.

Jacob başını salladı. Burada duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. Hem de çok zor. Tasmaı kısıydı ve kırılmadan önce defolup gitmesi gerekiyordu.

İkisi de garaj yolunda, Jacob'ın kamyonetinin yanında duruyordu. Kulübe kilitliydi ve Jacob eşyalarını toplayıp gitmeye hazırды. Hud gelmişti ve daha gitmeden hemen sinirlenmeye başlamıştı ve son beş dakikasını Jacob'ın erken ayrılmasının ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlatarak - bağırarak - geçirmişti.

"Her zaman gitmek zorunda kalacaktım," demeyi başardı Jacob.

"Ama sen onu yukarı taşıdın."

Çok fazla değil, ama evet, vardı. Sophie ile olan kavgası ona topluma uygun olmadığını hatırlatmıştı. Her şeyi berbat etmişti ve nasıl daha iyi hale getireceği konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ayrılmak en bariz çözüm gibi geliyordu.

Hud onu izliyordu. "Bazılarımız hazır değil."

"Bunu bilmem mi gerekiyordu?" Jacob nefesini dışarı verdi. "Son beş dakika içinde benimle burada bulunduğum süre boyunca konuştuğumdan daha fazla konuştun."

"Aynen."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonunda Jacob gözlerini kapattı. "Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırıyorsun. Bunu daha önce de yapmıştık."

"Vedalaştık mı? Kahretsin, hayır, etmedik," dedi Hud. "Geçen sefer vedalaşmadan gitmiştin, hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki? Yüzüme vurup duruyorsun."

Bu kez gözlerini kapatma sırası Hud'daydı. "Tamam. Bu söylediğim çok boktan bir şeydi ve sözümü geri alıyorum. Ama kaçıyorsun. Neden mecbur kalmadan gidiyorsun?"

"Bu... karmaşık."

"Sen becerdin yukarı ile Sophie ne zaman o geldi özür dilemek için," dedi Hud.

"Sophie'den daha fazlasını mahvettim."

Hud ona uzun uzun ve sertçe baktı. "Eğer benden ya da diğerlerinden bahsediyorsan yanıliyorsun. Sen hiçbir şeyi berbat etmedin. Eve geldin. Tek istediğimiz buydu."

Bu sözler Jacob'ın omuzlarından şaşırtıcı bir yük aldı. "En azından gözlerimin içine bak ve bana geleceğini söyle. geri dönün," dedi Hud.

Jacob, Hud'ın bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi ve Sophie'nin teknesinden çıkan duman ve alevleri gördü. Kalbi neredeyse duracaktı. Spor çantalarını bırakarak koşar adımlarla sahile indi. "Dokuz-bir-bir'i ara!" diye Hud'a bağırdı.

Hud hemen arkasından, "Hallediyorum," dedi.

Birlikte rıhtıma çarptılar. Teknede Hud, Jacob'ı tekneye atlamaması için geri çekmeye çalıştı. "Bu güvenli değil!" diye bağırdı.

"Sophie içeride!" Jacob güverteye sıçrayarak ona seslendi.

Birisi hemen yanına inmiş. Hud.

"Ne halt ediyorsun sen?" Jacob ona bağırdı.

Hud vinyl koltukları çekiştiriyordu ve Jacob bunun nedenini biliyordu. Yangın söndürücüyü arıyordu.

Umarım gemidedir.

"Sophie!" Jacob güvertenin altına gitmek için dönerek bağırdı. Kapı açıktı ve dışarı siyah dumanlar çıkıyordu.

"Sophie!"

"İşte!"

Kadın elinde bir yangın söndürücüyle açıklıkta belirdi. Jacob onu teknedен rıhtıma çekerken Hud hemen elinden aldı.

"İyi misin?" diye sordu, ellerini kızın üzerinde gezdirip yara var mı diye baktı. Bunu söylemek zordu. Tepeden tırnağa is içindeydi.

"Ben"-öksürmek için durdu-"iyiyim."

Ona dokunmayı bırakmadı, bırakamazdı.

"Jacob." Jacob'ın yüzünü kavradı ve kendi yüzüne yaklaştırdı. "Ben iyiyim. Sadece yangın söndürücüyü çalıştıramadım ve alevler benden daha hızlıydı."

Hâlâ ona tutunurken, Hud'un da yangın söndürücüyü bırakıp yanlarındaki iskeleye atladığını görmek için döndü. Hemen Sophie'ye döndü ve Jacob'ın yaptığı gibi ona baktı.

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve bir dakika içinde itfaiye, Aidan'ın da aralarında bulunduğu diğer ilk müdahale ekipleriyle birlikte olay yerine geldi.

Yirmi dakika sonra Sophie ambulansın arkasında oturmuş, omuzlarına acil durum battaniyesi sarılmış, bir sağlık görevlisi tarafından muayene ediliyordu. Jacob, özellikle de Lucas arabasıyla gelip kıyıya koştuğunda ve elleri saçlarında, teknesinin kabuğuna baktığında başında bekliyordu. Sonra Sophie'ye döndü.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim-" "İyi misin?" Lucas sordu. "Evet ama tekne iyi değil."

"I biliyorum." Lucas izin ver dışarı a uzun nefes al. "Bu olabilir karma olsun."

Gözlerini ona dikti. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Üzerinde çalışıyorum." Yürümeye başladı, sonra duraksadı. Önce Jacob'a, sonra Sophie'ye baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

Başını salladı, biraz rahatlamış görünüyordu. "Kendine iyi bak." Ve sonra gitmişti.

Hud, Jacob'ın yanına geldi ve onu kenara çekti. "O nasıl?"

Jacob başını salladı. "Şok geçirmesinden endişe ediyorlardı ama n e l e r olabileceğini düşününce durumu iyi. Kolunda küçük bir yanık var, o kadar."

Hud rahat bir nefes aldı ve başını salladı. "Alevleri oldukça hızlı yakalamışlar, ama aynı zamanda büyük bir is, duman ve su hasarı var. Muhtemelen kurtarılamaz."

Jacob başını salladı. Bunu biliyordu. Bilmediği şey Sophie'nin bu konuda nasıl hissedeceğiydi. "Beni gemiye atlamaktan alıkoymaya çalıştın," dedi.

"Evet."

"Ama yine de beni izledin," dedi Yakup.

"Evet ve eğer nedenini soracaksan, beni kızdıracaksın," dedi ikizi. "Hâlâ anlamadın mı? Sen nereye gidersen, aptal ol ya da olma, ben de oraya giderim. Ve tam tersi. Gerekirse bunu sana öğretirim. Biz her zaman birbirimiz için doğru olanı yaparız, bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Evet, anladım." Jacob durakladı. "El sıkışmamızı gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordu, kardeşiyle karşılaştığı ve Hud'ın daha önce hiç görmemiş gibi davrandığı güne atıfta bulunarak.

Hud bir iç çekti. "Götlük yapabilen tek kişi sen değilsin. DNA'mızı paylaşıyoruz."

Jacob başını salladı. Bunu ne kadar iyi biliyordu. "Üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi? Tek kelime etmeden gittiğim için. İletişim kurmadığım için. Tek kelime etmeden geri döndüğüm için. Her şey için."

"Biliyorum." Hud durakladı. "Ben de biliyorum." "Öyle mi? Ne için üzgünsün?"

Hud bir iç çekti. "Yürümene izin verdiğim için. Tuttuğum için"

bir kin. Sana kızgın olmayı kendimi suçlamamak için bir bahane olarak kullandığım için."

"Sensiz olmaktan nefret ediyordum," diye itiraf etti Jacob.

"Ben de," dedi Hud. "Berbattı." Bu itiraf karşısında pek de mutlu görünmüyordu. "Sürekli duygularımız hakkında konuşmak zorunda değiliz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Jacob. "Artık iyiyim. Ya sen?"

Hud cevap vermek yerine yumruk yaptığı elini uzattı.

Boğazları aniden sıkılaştınca Jacob onunkiyle tokalaştı ve sonra eski karmaşık el sıkışmalarını ezbere yaptılar, Jacob'ın bedeni hâlâ düşünmeden yapabilecek kas hafızasına sahipti.

Ve sonra sarıldılar.

Hud onu sertçe sıktı. "Bu sefer geri döneceksin, hem de *hemen*, duydun mu beni?"

"Yapacağım." Arkasını döndü ve Sophie'yi görmeye çalıştı.

Hud'un bakışları da onu takip etti. "Orada ne yapacaksın?" diye sordu ikizi.

Jacob gözlerini ondan ayırmadı. "Doğru şey."

Bölüm 32

Sophie, Jacob'ı görmeden çok önce hissetmişti. Her zaman olduğu gibi, bu farkındalık hissi ensesinde bir karıncalanma şeklinde ortaya çıkmıştı. Başını kaldırdı ve bakışları onunkilere kilitlendi.

Adam onun yanına çömelip elini kalçasına koyduğunda kadın hâlâ ambulansın arkasında battaniyeye sarılmış bir şekilde oturuyordu.

"Selam," dedi sessizce, gözleri sıcacıktı. "Nasılsın bakalım?"

"Harika." Alt dudağını ısırarak ve gözlerini kaçırmak zorunda kalsa bile, çünkü adamın gözlerindeki bakış onun için orada olduğunu söylüyordu.

Ama değildi.

Bunu açıkça belirtmişti.

Ve lanet olsun. Lanet olsun, eğer yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülmediyse. Öfkeyle gözyaşını sildi ve hıçkırıklara boğulmamak için nefes almayı bıraktı.

Ama Jacob geri adım atmadı. Onun yerine başını salladı ve başparmağını hafifçe gözünün altında gezdirdi. "Sana tekrar soracağım," dedi. "Nasıl dayanıyorsun?"

Nefesini içine çekti. "Teknenin ve tüm eşyalarımın gitmiş olması dışında mı demek istiyorsun-" Gerisini söyleyemeden sözünü kesti. *Ve artık benim değilsin...*

"Sigorta parası alacaksın ve sevdiğin bir yer bulacaksın. Bu yeni bir başlangıç."

Kızgın bir şekilde ona baktı. "Ne zamandan beri

Bardağın yarısı dolu mu?"

"Sen bana öğrettiğinden beri." Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve onu kucağına aldı.

Nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun? Yürüyebiliyorum!"

Onu görmezden gelerek sağlık görevlisine döndü. "Durumu iyi, değil mi?"

Sağlık görevlisi başıyla onaylayarak "Her şey yolunda," dedi.

Jacob başını sallayarak döndü ve güverteden yukarı, hayatının en güzel anılarından bazılarının yaşandığı kamerasına doğru ilerledi. "Jacob, beni yere bırak."

O yaptı. Yatağında. Kulübenin anahtarlarını komodinin üzerine koydu. Sonra yatağın kenarına oturdu, bir elini kalçalarının iki yanına koyarak ona doğru eğildi. Omuzları arkasındaki odanın görüntüsünü gölgede bırakıyor, kendisinden başka bakacak bir şey bırakmıyordu. Koyu renk çene. Koyu renk gözleri ciddiye. "Gitmem gerek," dedi sessizce.

Hah. Kalbinin tekrar tekrar ikiye bölünebileceği ortaya çıktı. Başka tarafa baktı. Ya da denedi. Ama adamın geniş omuzları tüm görüş alanını kaplıyordu. Aptal geniş omuzlar. "Demek öyle dedin," diye başardı.

Kızın yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Yapmak zorundayım Soph," diye tekrarladı.

"Kulaklarımda hiçbir sorun yok." "Gitmek istediğimden değil," dedi. "Çağırıyor yapan sensin."

"Bunun için imza attım. Bu benim işim ve görevim ve bunu bitireceğim. Bitirmek istiyorum." Onu kendine çekti. "Ve sonra geri döneceğim."

Geri çekilmeye çalışırken bakışları onunkilere kaydı ama adam ona tutunmakla yetindi. O büyük, sıcak, güçlü kollar etrafındayken sakince konuşması biraz zaman aldı ama o zaman bile ona bakmak zorunda kalmamak için önce yüzünü onun boğazına dayadı. "Eminim bu ailenizi çok mutlu edecektir," diye fısıldadı.

Sert bir sesle... pişmanlık?... parmaklarını saçlarına geçirdi ve kadının başka seçeneği kalmayacak kadar çekti.

ona tekrar bakmak için. "Geri dönmek istememin tek nedeni ailem değil," dedi.

"Başka ne var?" diye sordu.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve kadın bunun konuşmanın sonu olduğunu düşündü.

Ama sonra konuştu, sesi ona her zaman içinde tatlı bir şekilde derinlerde olduğu ve kulağına yaramaz şeyler fısıldadığı zamanları hatırlatan tona alçaldı.

"Otuz saniye," dedi.

Kadın gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Teknedeki alevleri gördüm ve orada olduğunu anladım. Garaj yolundan tekneye doğru koşmak ve seni sağ salim bulmak hayatımın en uzun otuz saniyesini aldı."

Nefesi kesildi ama buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden yeni bir şey denedi ve ağzını kapalı tuttu.

"Kafamda sürekli senin resimlerin canlanıyor," dedi. "Yatağında yatıyorsun, saçların yüzünün etrafında vahşi bir felaket."

"Hey."

Gülümsedi. "Kokusunu seviyorum-"

"Duman gibi kokuyor."

"Şşş. Kirli sakalıma yapışmasını seviyorum."

Bu işin gidişatı hoşuna gitmişti ama yanılma ihtimaline karşı kıpırdamadan durdu. Çünkü bu ilk kez olmayacaktı.

"Ve gerçekten sinirlendiğinde," dedi, "ateş gibi parlıyor. Tıpkı senin gibi." Yüzünü kızın saçlarına bastırdı ve onu sertçe sıktı. "Tanrım, Soph, bugün hayatımdan on yıl çaldın."

"Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Alnını onunkine dokundurdu. "Bazı şeyler hakkında yanılmışım."

Hareket etmedi. Nefes bile almadı. "Öyle miydin?"

Biraz gülümsedi, onun soğuk ses tonundan en ufak bir yılgınlık duymamıştı. "Aslında pek çok şey var. Hepsi seninle ilgili ve

Sana aşık olmaya karşı koyma yeteneğim, hem de sert bir şekilde, Soph. Her zaman aklımdasın."

Onun değişken ruh hallerinden ya da mizacından korkmayan, tüm saçmalıklarını görebilen ve yine de onu seven bir adama karşı öfkesini nasıl tutacaktı? "Konuşmaya devam et," dedi.

"Gözlerini düşünüyorum," dedi ona. "O derin yeşilin beni nasıl delip geçtiğini, zırhımı nasıl aştığını, her şeyin özüne nasıl indiğini."

"Zırh derken inatçı dik başlılığınızı mı kastediyorsunuz?"

Gülümsedi, hakaret etmemişti. "Beni görüyorsun," dedi basitçe ve kadının son direncini de yok etti.

"Başka?" diye fısıldadı, şimdi yumuşak ve sıcaktı, artık reddedilmeye hazır değildi.

"Sana dokunduğumda nabzının hızlanmasını seviyorum. Daha fazlası için titriyorsun ve dudakların ayrılıyor, öpücüğüm için yalvarıyorsun..." Adam eğildi ve kadın elini göğsüne götürerek onu durdurdu.

"Bunun bir seks rüyası olmadığına emin misin?" diye sordu.

Sevdiği o sırtıyla parladı. "Bazen. Çoğu zaman," diye itiraf etti. Parmakları saçlarında gevşekçe dolanıyordu, sanki o çılgınlığı gerçekten özlemiş gibiydi. "Diğer zamanlarda gülüşün. Ve söylediğim her şeye karşı çıkma şeklin-"

"İstemiyorum!"

Güldü ve onun dudaklarını öptü. "Tamam," dedi. "Ama sen biliyorsun." Onun yüzüne dokundu, kendi yüzü ciddileşti. "Cedar Ridge'e ilk döndüğümde, ailemden herhangi biri tarafından seilmeyi hak etmediğimi düşünüyordum. Herhangi biri tarafından," dedi. "Ve seni de hak etmediğime adım gibi emindim. Ama yanıldığımı, kendimin en büyük düşmanı olduğumu fark ettim."

Onun büyümesinden etkilendi ve gurur duydu. Ve... kıskandı. "Bütün bunları ne zaman anladın?" diye sordu. "Bir anda mı oldu, yoksa daha kademeli miydi?" Gerçekten bilmek istiyordu. Tüm hayatı, her şey kafasına dank edene kadar bir yığın karmaşa anından ibaretti. Onun için nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. O

bunun sadece tekne yangınıyla, onu neredeyse kaybetmesiyle ilgili olmasını istemiyordu, çünkü o böyle görmüyordu. Evet, yangın korkunçtu ve bunun sonuçlarıyla uzun süre uğraşacaktı ama neredeyse ölmüyordu. Kendi başına çıkabilirdi. Bu yüzden onu tek bir olay yüzünden kollarına geri almak istemiyordu. Onu istiyordu çünkü onsuz yaşayamazdı.

"Çekiç yok," dedi. "Pembe bir vibratörü ayaklarımın dibine bıraktığın o ilk günden başlayarak bir dizi kademeli an."

Gözlerini kısmıştı. "O *benim* vibratörüm değildi!"

Adam güldü ve kadın bunun nedeninin yine onunla tartışıyor olması olduğunu biliyordu. "Ve," diye devam etti, "bana teknenin kuralları çiğneyip gölde gecelemesine neden izin verilmesi gerektiğini anlatmaya çalışman gerçekten hoşuma gitti."

"Bu aptalca bir kural!"

Hâlâ gülümsüyordu, bulaşıcı, sıcak, seksi bir gülümsemeydi bu. "Bir de viskiyle kafayı bulduğun zaman vardı-" "Tamam, o sarhoşluk değildi," dedi. "O... rahatça çakırkeyif."

"Ve Kenna ile arkadaş olmanı izlerken. Ya da Chris'in adını Hud'a verip onu bu hafta sonu için buraya getirdiğinde. Bana geçmişini anlattığında ve beni içeri aldığında. Tüm bunlar seni sevmeme neden oldu," dedi. "Beni sevmeni hak ettiğimi hayal bile edemezdim."

Gülümsemesinin solduğunu hissetti ve uzanıp ellerini onun çenesine koydu. "Jacob," diye mırıldandı, kalbi kırılmıştı. "Jacob, ben-"

Parmağını kızın ağzına koyarak sözlerini durdurdu. "Ama sonra bir şeyin farkına vardım," diye fısıldadı yavaşça alt dudağını okşarken. "Eğer seni içime alamazsam, duygularıma karşılık vermeni bekleyemezdim." Parmağını bıraktı ve yerine ağzını koydu.

"Tüm bu açıklıkla beni mahvettin," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "İletişim."

Sırıttı. "Seni başka şekillerde de mahvettim.
Ve sen onları sevdin, her birini."

Kızardı ve onu yerinden bile kıpırdatmayan küçük bir itme hareketi yaptı. "Kendini çok mu beğeniyorsun?"

"Sadece iyimserim."

"Senin gibi değil," dedi.

Sırıışı genişledi ve ona sarılışı sıkılaştı. "Bunu son zamanlarda birlikte takıldığım şu muhteşem, dik başlı, özverili, her şeyiyle seksi kadından öğrendim..."

"Öyle mi?"

"Evet."

Başını sallayıp adamın başını kendi başının altına çekerken gülüyordu. "Kendini beğenmiş piç," dedi ve onu öptü.

"Bu bensiz yaşayamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu, *bensiz* yaşayamayacağın anlamına geliyor," diye düzeltti.

Kısık bir kahkaha attı. "Oh, bebeğim, bunu bilmiyor muyum?" Onun yüzünü avuçladı. "Seni seviyorum Soph. Aptal kavgaları atlatan, zamanı ve mekânı aşan, sonsuza dek sürecektürden bir aşk."

Kalbi tüm nabız noktalarında hızla çarpmaya başladı. "Benden seni beklememi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Soruyu o sormuştu, bu yüzden aniden bir dakikaya ihtiyacı olması aptalcaydı, ama vardı. Adamın gömleğini çekiştirerek başının üzerinden çıkarmaya çalıştı ama adam onun bileklerini yakaladı.

"Kalmanı istiyorum," dedi. "Burada. Kulübede." Gözleri vahşi, vücudu sertti. Oyun oynamıyordu.

Eğilerek onun sert dudaklarını öptü. "Bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum Jacob. Duygularımı dile getirmenin benim için zor olması onları hissetmediğim anlamına gelmiyor. Çünkü hissediyorum. Seni seviyorum."

Gözleri yumuşadı ama başka bir şey olmadı. "Ve...?"

"Gitmen gerektiğini biliyorum ama ben de veda etmek istiyorum."

Bakışları onunkileri tuttu, sıcaklığını ve ihtiyacını ortaya çıkardı. "Bebeğim, burada zamanım azalıyor," dedi

üzüntüyle.

"O zaman acele etmelisin."

İnledi ve onu öptü, ama bu beklediği gibi sert, ateşli bir öpücük değildi. Yavaş ve sakın bir öpüşmeydi, sanki dünya kadar zamanları varmış gibiydi.

Ve ancak kendini ve onun gerçekten gitmekte olduğu gerçeğini unuttuğunda, ancak karnından süzülen şehvetli arzudan başka bir şey düşünemediğinde, onu yatağına indirdi ve onu acı verici bir şekilde parça parça soydu, parmakları yavaş ve saygılı bir şekilde onun üzerinde gezindi. Sevgi dolu. En son külotunu çıkardı, yavaşça kalçalarından geçirip bacaklarından aşağı indirdi, sanki dünyada hiç zamanı yokmuş gibi.

Sanki onun zevki onun için çok önemliymiş gibi.

Hâlâ onun üzerine eğilmiş olan adam, göğsüne bir öpücük kondururken yüzüne baktı. Ve sonra göbek deliğinin hemen altına.

Titriyordu. Bir bakışla, bir öpücükle ona yapabileceği şeyler...

Ayağa kalktı, dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini başının üzerinden yukarı itti. Onu birçok kez gömleksiz görmüş olmasına rağmen, gömleği çıkarırken her bir güzelce tanımlanmış kasın dalgalanmasını izlerken ağzı hala kurumuştu.

Ellerini adamın kalbinin üzerinde gezdirdi ve avuçlarının altında rahatlatıcı, sabit atışını hissetti. Gülümseyerek ellerini adamın yırtık karın kaslarına doğru kaydırды ve eğilip dilini meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdi. Karnı. Ve güneye doğru-

Onu yatağın üzerine devirirken nefesi ciğerlerinden fırladı.

"Acele etmeye geri mi döndün?" Sophie sordu.

"Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun," dedi ve onu soluksuz güldürdü.

Ama sonra içine kaydı, onu sadece kendisinin yapabileceği gibi doldurdu, adını haykırmaktan ve kollarını ve bacaklarını ona sarmaktan başka bir şey yapmasını imkânsız hale getirdi, çaresiz, aç. Adamın aksine, kadının hiçbir kontrolü yoktu, hem de hiç... Adam içinde hareket ettikçe, boğazından açlık sesleri yükseliyordu,

muhtaç ve çaresizdi ama umurunda değildi. "Jacob."

Adam ikisini de en uç noktaya kadar götürürken ellerinin altında kasları gerildi ve gevşedi, onu ciğerleri hava almak için yanacak kadar yakın bıraktı. "*Jacob*."

Kollarını yukarı kaldırdı, elleri ağırlığını tutmak için başının iki yanına dayandı ve göğsünün oyulmuş kaslarını görünce inledi, onu daha da derine, daha sert bir şekilde alırken omuzları ve kolları gerildi ve sonra onu takip etmeden önce sert bir doruğa sıçradı.

Tekrar nefes alabildiğinde, gözlerini açıp odaklanabildiğinde, onu yanında bir dirseğe dayanmış, nefesini kesen bir yoğunlukla kendisini izlerken buldu.

"Buna seninle ihtiyacım var Soph," dedi. "Ama daha çok, *sana* ihtiyacım var. Beni güldürüyorsun. Beni anın içinde tutuyorsun ve aynı zamanda bir geleceğe inanmamı sağlıyorsun. Gitmeden önce tüm bunları bilmeni istiyorum çünkü hayat kısa. Sonsuza kadar saklamak istediğini bildiğin bir şeyi bırakmak için çok kısa."

Kalbi sıkışmıştı. "Sonsuza kadar mı?"

"Bunu düşüneceğini söyle," dedi. "En azından eşyalarını yenileyene kadar, evinin nerede olduğunu bulana kadar buraya taşınmayı düşün."

"Peki ya evimin sen olduğunu anlarsam?" diye sordu alçak bir fısıltıyla.

"O zaman döndüğümde bana söylemeni istediğim ilk şey bu."

Kadın gülümsedi. Ona kaldırılabileceğinden fazlası için baskı yapmadan ne istediğini, ne umduğunu açıkça belirtmenin bir yolunu bulmuştu. "Bana veda öpücüğü ver," diye rica etti. "Öp beni ki unutmayayım."

Onu kendine çekti ve ellerini saçlarına gömmeden önce sıkıca tuttu ve her ikisi de titreyene ve biraz çaresiz kalana kadar onu öptü.

Ona sarıldı ve "Ne kadar?" diye sormayı başardı.

daha ne kadar zamanımız var?"

Başucundaki saate baktı. "En fazla bir saat."

"O zaman bunun tadını çıkaralım," dedi ve adamın ağırlığını kullanarak onu kendine doğru çekti.

Bölüm 33

Üç ay sonra

Hud göl kenarındaki kulübeye yanaştığında saat sabahın ikisiydi. Jacob onun yanında Rocky Dağları'nın havasından derin bir nefes aldı ve üç aydır ilk kez yaşadığını hissetti.

Ve umutluydu. "Sophie'yi gördün mü?" diye sordu. "Burada mı kalıyor?"

Hud buna cevap vermedi. Kimse cevap vermemiştir ve Jacob da öğrenmeye hazır olup olmadığından emin olmadığı için ısrar etmemiştir.

Hud'ın tek söylediği "Geri dönmen güzel bir duygu," oldu.

İki kol Jacob'a arkadan sıkıca sarıldı. Kenna arka koltukta idi. "Çok İYİ!" diye fısıldadı şiddetle, onu iki saat önce Denver'daki havaalanından aldıklarından beri herhalde yüzüncü kez kucaklıyordu.

Döndü ve ona tekrar sarılmak için elinden geleni yaptı. Kadın onu sıkıca kavradı ve bırakmadı.

"Yeterince sarıldığımızı düşünmüştüm," diye mırıldanmayı başardı boynuna dolanan kolun arasından.

Yine de bırakmadı.

Jacob onu seviyordu. Saçma bir şekilde. Ama içeri girmesi, Sophie'nin orada olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Yardım ararken Hud'a baktı.

Hud Kenna'ya "Morarmaya başladı," dedi. Kız burnunu çekti.

Hud yüzünü buruşturdu ve ellerini kaldırarak kapıya doğru geri çekildi.

Kahretsin. Jacob Kenna'yı olabildiğince sıkı sardı. "Hey," dedi. "İşim bitti. Ben çıktım. Bir daha gitmeyeceğim."

"Yemin eder misin?" "Yemin ederim."

"Peki bana kahvaltı ısmarlayacak mısın?" diye sordu huysuzca. "Haftada en az iki kez mi?"

Ah, işte oradaydı. "Yüzük takıyorsun. Artık bunun için Mitch var."

"Bu sadece bir söz yüzüğü ve o bir çocuk, yani her an her şeyi berbat edebilir. Sen benim kardeşimsin. Söyle Jacob. Söz ver bana."

"Sana haftada iki kez kahvaltı ısmarlayacağıma söz veriyorum." "Sonsuza kadar."

"Ebediyen," dedi.

"Ve sen de etkinlik müdürü olarak görevi devralacak mısın?" diye sordu. "Ve benimle birlikte kayak okulunun müdür yardımcısı olacaksın, tesis kurtuldu ve kıçlarımız da kurtuldu, öyle mi?"

Jacob geri çekildi. "Ne?"

"Ah evet," dedi. "Sana söylemeyi unuttum. Lucas kötü-karmasını düzeltme işine girdi ve bankayla daha fazla zamanımız ve daha düşük ödemelerimiz olması için bir anlaşma yapmayı başardı. Her şey iki yıl içinde ödenecek ve dikkatli olursak tesis hâlâ rahat bir kâr elde edecek. Yeniden inşa ediyoruz ve size ihtiyacımız var. Ayrıca, ofisinizin kapısı için bir plaket yaptırдық bile."

Jacob kamyonun kabinindeki karanlık ortam ışığında Hud'a baktı. "Bundan haberin var mı?"

"Hepimiz istiyoruz," dedi. "Ait olduğun yere dönmeni istiyoruz. Bizimle birlikte. Ve eğer bu işler sana hitap etmiyorsa, o zaman sana hitap eden bir şeyler bulacağız."

"İtiraz ediyorlar," dedi Jacob. Düşündüğünden çok daha fazla.

Kamyondan indi.

Kamarasına girdiğinde gerginlik içinde kıvranıyordu. Son yetmiş iki saattir buraya gelmek için yaptığı yolculuktan sonra yorgunluktan bitap düşmüştü ve ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Soph ile arada sırada e-posta ve Skype aracılığıyla iletişim kurmuşlardı ama bağlantıları zayıftı ve Soph planları konusunda belirsiz davranıyordu.

Korkunç derecede belirsiz.

Burada mıydı? Kalacak mıydı? Ve eğer öyleyse, ne kadar kalacaktı? Sonсуza dek istiyordu ama istediğini elde etmesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

Kulübe karanlıktı ve çantalarını bırakıp oturma odasından yatak odasına doğru yürürken hiçbir ışığı yakmadı.

Pencereden içeri süzülen ayın ışıltısı odayı mavi gölgeler içinde bırakıyordu. Yatağa doğru ilerledi, yastığının üzerine dağılmış uzun kıзıl saç yığınını görünce dizlerinin bağı çözüldü.

Sophie yatağın ortasına yayılmış, derin bir uykuya dalmış, tüm alanı kaplamıştı. Odada neyin farklı olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Dolap açıktı ve giysileriyle doluydu. Yere saçılmış birkaç çift ayakkabısı vardı. Banyoya bir göz attığında orayı da ele geçirdiğini anladı, şişeler ve fırçalar... Bir kadının kaç fırçaya ihtiyacı olabilirdi ki?

Yatak odasına geri döndüğünde, yatağın üzerindeki battaniyenin ona ait olduğunu fark etti. Bir köşede bir bitki vardı ve mücevher kutusu şifonyerin üzerindeydi. Yatağın yanında yerde duran bir çift iç çamaşırı da onun içeride çıplak olduğunu düşünmesine neden oldu.

Onun orada olması bile başlı başına bir mucizeydi.

Kapıyı kapatıp kilitlerken elleri titriyordu, aynısını pencere için de yaptı ve onları gece için güvenli hale getirdi.

Sonra yatağın yanındaki sandalyeye ağır ağır oturdu ve sadece onun nefes alışını izledi. O buradaydı.

Onun kıızıydı.

Ve kesinlikle ona aitti... Bir an için gözlerini kapadı ve sonra açtı.

Ve onu kendisine bakarken buldu.

Sophie bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Hayatına devam etmek ve kendisi için olabildiğince iyi bir hayat kurmak için elinden geleni yapmıştı. Konsiyerj hizmetine başlamış ve ne yapacağını bilemediği kadar çok iş almıştı.

Kenna ve diğer Kincaid'lerle vakit geçirmişti. Jacob'ın kulübesine yerleşmiş, kendini sıcak ve güvende hissetmiş ve daha önce yaşadığı hiçbir yere benzemeyen bu yere derinden bağlanmıştı.

Hepsi Jacob'ındı.

Orada değildi ama varlığını hissedebiliyordu ve onu çok düşündü. Eve döndüğünde nasıl olacağını düşündü.

Ve işte buradaydı, eskisinden daha zayıftı, güneşte geçirdiği uzun günlerden dolayı bronzlaşmıştı, saçları bir kez daha asker gibi kısaydı, gözleri karanlıktı ve nefesini kesen şeylerle doluydu.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi.

"Sen de. Jacob-" Sinirli bir şekilde sözünü kesti. Jacob onun kendini toparlamasını beklemekten memnun görünüyordu. Bu konuda mükemmeldi. Tanrım, onu çok özlemişti. "Bil diye söylüyorum," diye mırıldandı, kalbi hızla çarpıyordu. "Önerdiğin gibi yaptım. Kendimi evimde gibi hissettim." Adamın yüzünde... *zafer mi? Memnuniyet mi?*... titreşirken sözlerini yarıda kesti. Belki her ikisi de, ama onu kalbinden yakalayan ve bırakmayan şey, gözlerinin yoğunluğu ve onu iliklerine kadar ısıtan bir gülümsemeydi.

"Başka bir seçim yaptın," dedi. "Evet," diye nefes aldı. "Ben geldim."

Ayağa kalktı ve doğruca ona doğru yürüdü, onu uzun ve derin öpmek için üzerine eğildi, bir eli başının arkasını kucaklamak için omurgasından yukarı kaydı.

Onu sıkıca kavradı, parmakları tişörtü sayesinde açıkta kalan kollarında gezindi. Teni buz gibiydi. "Üşümüşsün," dedi. "Buraya gel. Seni ısıtayım," dedi.

Fısıldadı ve davet için örtüyü kaldırdı.

Onun bakışlarını tutarak soyundu ve yatağa tırmanarak onu kollarının arasına aldı. Kadının çıplak bedenini kendine doğru çekerken alçak, sert ve içten bir inilti duyuldu. "Artık *ikimiz de* evdeyiz," dedi.

Sonsöz

Altı ay sonra

Sophie aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar sefil bir şekilde hasta olmamıştı. Şu anda barın tuvaletinde yere diz çökmüş, işinin bitip bitmediğine karar vermeye çalışıyordu. Alkol almamıştı ama düşününce, ikinci kez sipariş ettiği sıcak kanatlar ciddi bir karar hatası olabilirdi.

Kenna saçlarını toplamasına yardım ediyordu. "Tatlım, hastaysan bu geceyi iptal etmeliydin."

"Ben değilim." Bu son tartışmayı atlattığından oldukça emin bir şekilde arkasına yaslandı ve parmağındaki elmas alyansa baktı. Jacob onu iki ay önce, Hawaii'de bir haftalık tatilde birlikte durup yemin ettikleri sırada takmıştı. Yüzüğü görmek ona hâlâ heyecan veriyordu. "Artık iyiyim."

"Değilsin," dedi Kenna. Sophie'ye ıslatılmış kâğıt havlu getirirken bir yandan da cep telefonu ile konuşuyordu. "Sophie hasta," dedi. "Evet, dört kere falan kustu."

Sophie zayıf bir sesle, "Üç," diye düzeltti, "ve gerçekten beni ispiyonluyor musun?" Lavaboda ağzını çalkaladı. "Kaç yaşındayız, on iki mi?"

On dakika sonra Jacob kadınlar tuvaletinin kapısından içeri daldı, kış tekmelemeye hazır savaşçı bir asker gibi görünüyordu ve başka bir kadının gıcırdayarak dışarı fırlamasına neden oldu.

Jacob ona bakmadı bile. Gözleri Sophie'den başkasını görmüyordu. Yerde oturup duvara yaslanmış olan Sophie'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Onu kendine çekerek sıkıca sarıldı ve Sophie ona sarılırken kendini hem gülerken hem de ağlarken buldu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu kuşkuyla.

"Bu sabaha kadar bilmiyordum, bu gece sana söyleyecektim, seni bu fikre ısındırdıktan sonra..."

"Bebeğim..." Kızın nemli alnındaki saçlarını okşadı. "Neden beni bebek sahibi olma fikrine ısındırman gerekiyor?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu alçak sesle gülerken. "Geçen hafta maçta yanımızdaki kadının iki yaşında bir çocuğu vardı ve sürekli öfke nöbeti geçiriyordu. Sen de 'Bunu asla yapmayalım' dedin."

"Ona mini bir Raiders forması giydirdiği için demek istedim. Benim hiçbir çocuğum Broncos formasından başka bir şey giymeyecek."

Kenna onların yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Tamam, birinin bana hemen burada, şimdi söylemesi gerekiyor... *Bebeğimiz mi olacak?*"

Sophie, Jacob'ın yüzündeki ifade karşısında gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti

-Saf, ışıltılı bir neşe.

"Evet," dedi, eğilip alnını Sophie'ninkine bastırarak, kendi gözleri de kuşkulu bir şekilde buğuluydu. "Bir bebeğimiz olacak."

"*İşte bu* yüzden içmiyorsun!" Kenna sırtıttı. "Votkanın patatesten yapıldığını ve patatesin bir sebze olduğunu söylediğimde bile, bu da votkayı pratikte bir salata yapar."

Sophie gülümsedi. "Sekiz ay daha alkol yok." Kenna hayretle, "Bir bebeğimiz olacak," diye tekrarladı.

Normalde suskun olan yüzünde bir sırıtış.

Sophie alaycı bir ifadeyle, "'Biz' kısmından pek emin değilim," dedi. "Bana öyle geliyor ki işin çoğu benim olacak."

"Yanında olacağım," diye söz verdi Jacob, sesi derin ve zengin bir vaatle doluydu. "Bu işte asla yalnız olmayacaksın."

Kalbi o kadar doluydu ki neredeyse patlayacaktı. Onunla. Onun ailesi. Bir bebek... Tüm bunlar umduğundan çok daha fazlasıydı. "Hamilelik hormonları devreye girdiğinde farklı hissedebilirsin," diye uyardı.

Onun yüzünü avuçladı. "Sana çok fena aşık oldum Soph ve o zamandan beri ayağa kalkmadım. Asla da kalkmayacağım. Bu işte beraberiz, kalbimiz ve ruhumuzla."

Daha fazlasını isteyebileceği bir şey düşünemiyordu.

Cedar Ridge'in en gözde ismi Aidan Kincaid; itfaiyeci, kurtarma görevlisi ve kalp kırıcı. Ama hayatının aşkı geri döndüğünde, onu aşkından vazgeçmeye ikna etmek Cedar Ridge ve bu kötü çocuk için ikinci bir şans...

Önizleme için lütfen bir
sonraki sayfaya bakın

İkinci Şans Yaz

Bölüm 1

Cedar Ridge'in eteklerindeki bir çalı yangınıyla tam on saat boyunca mücadele ettikten sonra Aidan Kincaid'in aklında sadece üç şey vardı: seks, pizza ve bira. Günün gidişatına bakılırsa, bunları elde edebileceği her sırayla memnuniyetle kabul ederdi.

Kartlarda yok.

O ve itfaiye ekibinin geri kalanı sonunda istasyona geri dönmeyi başarmıştı. Alarm tekrar çaldığında orada sadece tabaklarını dolduracak kadar kalmışlardı.

"Ne oluyor be!"

"Lanet çanı kırıp birinin kafasına sokacağım.

."

"Bu saçmalık..."

Kim demişse, kimse bir denizciden daha iyi giyinemez diye, hiç itfaiye binasında yaşamamıştı. Etrafındaki homurtuları duymazdan gelen Aidan tabağını itti ve ortağı Mitch'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Dolunay deliliği ortaya çıkarıyor olmalı," dedi Mitch.

"Belki de delilik seni takip ediyordur," diye önerdi Aidan.

Mitch de Aidan'ın bir numara olduğunu söyledi. Orta parmağıyla.

Bu oyunu birinci sınıftan beri oynuyorlardı, Mitch Aidan'ın öğle yemeğini çalmış, Aidan da onun burnunu kırmıştı. Ceza olarak iki hafta boyunca kapıcı için çöpleri toplayıp taşımak zorunda kalmışlardı.

İkisi en iyi arkadaş olmuş ve sonraki on yılı olabildiğince vahşi ve çılgın olarak geçirmişlerdi.

Sonunda büyüdüler ve sorumluluk sahibi oldular,

İtfaiye akademisinden geçtiler ve şimdi Colorado Wildland İtfaiyecileri olarak ekmek parası için çalışıyorlar, gerektiğinde yerel arama-kurtarma ekibinde gönüllü olarak görev yapıyorlar. Ve burada, Cedar Ridge'de onlara çok ihtiyaç duyuluyordu. Kayıp yürüyüşçüler, aşırı hevesli avcılar, bilgisiz acemi raftingciler - adını siz koyun, kurtarmak için çağrılmışlardı.

Bu geceki yangın ihbarı, beş kat yüksekliğiyle şehrin en yüksek binası olan adliye binasından atlayan olası bir intihar vakası olarak geldi.

Yukarı çıktıklarında, bir kadının beşinci kattaki bir pencereden dışarı tırmandığını gördüler. Üzerinde sutyen ve külotundan başka bir şey olmayan kadın, en fazla bir ayak genişliğinde bir çıkıntının üzerinde duruyordu.

Mitch, "En azından Nicky bu sefer Victoria's Secrets'ını açık bırakmış," dedi.

Nicky biraz müdavimdi.

Ve Mitch haklıydı. Nicky en son, yattığı belediye meclisi üyesini asistanıyla masasında sevişirken bulduğunda üzülmüştü. Doğum günü kıyafetine kadar soyunmuş, sonra da kendini post-it notlarla kaplamıştı. Aidan bu kez onu neyin kızdırdığını merak ediyordu.

"Fikrimi değiştirdim," diye bağırarak parmağını onlara doğru uzattı. "Ölmek istemiyorum! O buna değmez!"

Bu sefer post-it notları yok. Bir bonus. Polis trafiği kapatmıştı ama olay yeri hâlâ kaotikti.

"Biri buraya gelsin ve beni kurtarsın!" Nicky bağırdı. "Eğer düşüp ölürsem, bu kadar yavaş olduğunuz için hepinizi dava edeceğim! Tanrı aşkına, bir kızın buralarda kurtarılması için ne yapması gerekir?"

Kaptan, Aidan ve Mitch'e kuru bir sesle, "Demek fikrini değiştirdi," dedi. Bakıştılar. Pencerenin içinden kimse ona ulaşamazdı. Çıkıntıya tırmanmak da bir seçenek değildi; çok dardı ve çürümeye yüz tutmuştu. Binanın yerleşimi ve yamaç sayesinde kamyonları da ona yaklaşılamazdı.

Binaya da etkili olacak kadar.

Hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İçlerinden biri yarı çıplak çılgın hatunu çıkıntıya kadar takip etmek zorunda kalacaktı. Bununla ilgili birkaç sorun vardı.

Aidan ve ekibi soğukkanlı ve çivi gibi sert olmalarıyla ün salmışlardı ama gerçek şu ki, beş kat yukarıdaki bir çıkıntıda yarı çıplak deli bir hatun da dahil olmak üzere pek çok şey onları korkutuyordu. Ne olursa olsun yapılması gerekeni yapmayı öğrenmişlerdi.

"Eğlence başlasın," diye mırıldandı Mitch.

A planı kaptanın içeri girmesi ve Nicky'yi pencereden içeri geri sokmaya çalışmasıydı. A planının güneye gitme ihtimali yüksek olduğundan, B planı aynı anda uygulanacaktı: çatıya çıkılacak ve çatıdan kurtarma için donanım kurulmaya başlanacaktı.

Tüm bunlar olurken Nicky onlara bağırmayı hiç bırakmadı, bir yandan acele etmeleri için yalvarıyor, bir yandan da hakaretler yağıdırıyordu.

Sonra kaptanın telsiz mesajı geldi. "Evet, henüz basın gelmediği için pencereden içeri girmeyi reddediyor. Geçen sefer manşetlere çıkmıştı."

İlerleyin. Ekip çatıda iyi bir dayanak noktası buldu. Mitch ve Aidan ekibin en kıdemli iki üyesi olduğu için her zaman içlerinden biri liderliği üstlenirdi. Mitch Aidan'a baktı. "Tamam, git Örümcek Adam gibi yap ve zor durumdaki genç kızı kurtar."

"Neden ben?" Aidan sordu. "Sıra sende."

Aidan, "Hey, onun iç çamaşırlarını seven sensin," diye işaret etti. Bir kurtarmaya, herhangi bir kurtarmaya itiraz ettiğinden değil, ama bu seferkinin her yerinde bok gösterisi yazıyordu.

Mitch mantıklı bir şekilde, "Ben senden daha kiloluyum," dedi.

Çünkü Aidan'ın 1.80'ine karşılık o 1.90'dı ama neyse. Ekip ipi kurdu ve Aidan beş noktalı emniyet kemerini takıp kendini iki ipten ilkinе bağladı. Mitch de kendini ikincisine bağladı.

Aidan'ın başının derde girme ihtimaline karşı, birliğin geri kalanı da harekete geçmeye hazırlandı.

Aidan uçurumun kenarından düştü. Plan, Nicky'nin on metre yukarısında asılı kalana kadar onu iple aşağı indirmektir. Daha sonra ekibi onu on bir metre daha indirirken aynı anda binadan dışarı atacak, Nicky'nin hemen altına getirecek ve onunla elli metrelik düşüş arasına koyacaktı. Nicky'ye bir emniyet kemeri bağlayacak ve ekip Aidan'ın onunla birlikte aşağı inebilmesi için yeterince gevşeklik verecekti.

Ve ekip gerçekten de Aidan'ı Nicky'nin hemen üstüne indirdi. Aidan tekmeyi bastı. Ama her zamanki gibi hiçbir şey plana uygun gitmedi. Tam duvara doğru geri dönmeye başlamıştı ki, Nicky kuduz bir rakun gibi çıkıntından atladı ve ona sarıldı.

Yüz on kilodan fazla olmayan kız, duvara doğru boyun kırıcı bir hızla savrulurken ona bir maymun gibi yapıştı. Aidan onu sıkıca kavramayı ve havada dönmeyi başardı, böylece tuğlaya çarpacak olan kendisi oldu.

Ne kadar hafif olursa olsun, yine de çok acıyordu. Aidan kaptan ve Mitch'in "Tanrım," dediklerini duydu. biri yukarıdan, diğeri aşağıdan, pencereden çaresizce izlerken stereo.

Yarısını bile bilmiyorlardı. Nicky'nin bacakları Aidan'ın beline dolanmış ve kilitlenmişken, kolları başını üzüm gibi sıkarken ve göğüsleri kelimenin tam anlamıyla onu boğarken, nefes alamıyordu. Bir şekilde başını yana çevirip biraz hava emmeyi başardı ama yine de göremiyordu. "Seni yakaladım," dedi. "Gitmene izin vermeyeceğim, ama tutuşunu gevşetmelisin."

Nicky onu duyamayacak kadar kulağına bağırmakla meşguldü ve elini hiç gevşetmiyordu. "Tanrım, sakın beni düşürme yoksa seni dava ederim!"

Nicky, Aidan'ın sırtına atlar atlamaz Mitch de uçurumun kenarından aşağı düşmüştü. Olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı iniyor ve yol boyunca gülüyordu. Aidan bir bok göremiyordu ama o pisliği net bir şekilde duyabiliyordu.

Mitch, Aidan'ın yanına gelirken telsize, "Altı numarasını aldım," dedi, hâlâ gülüyordu. "Yine de Aidan'ın nerede bitip Nicky'nin nerede başladığını anlayamıyorum."

Onu sonra öldürebilirsin, diye kendi kendine söz verdi Aidan. Nicky'ye, "Beni dinle," dedi. "Seni yakaladım. Kulağıma bağırmayı bırakıp bana bakmanı istiyorum."

Nefes nefese kaldı ve ona bakabilecek kadar gevşedi. Gözleri iriydi, ıslaktı ve rimelinden akmıştı.

"Seni bırakmayacağım," diye güvence verdi ona, gözlerinin içine bakarak, ona bir dayanak noktası vermek için elinden geleni yaptı. "Beni duyuyor musun, Nicky? Bugün kimse düşüp ölmeyecek."

Başını salladı ve aynı anda ciddi ciddi ağlamaya başladı. Aidan onun çığlık atmasını tercih ederdi.

Kaptan telsizle onlara "Hiçbir şeye bağlı değil," diye hatırlattı.

Mitch, "Bunun için endişelenmene gerek yok, Kaptan," diye karşılık verdi. "Aidan'ın gitmesine izin vermeyecek."

Hayır, değildi. Tırnaklarını adama iyice geçirmişti ve bacakları çapraz bir şekilde adamın sırtına kilitlenmişti ama en azından nefes alabiliyordu. "Sadece bizi aşağı indir," dedi.

Ekip onları indirirken Mitch de yanlarında durup cesaret veriyor, onlar ilerlerken kendi kıcını da kaldırıyordu.

Yerde, Aidan'ın yeni arkadaşı üzerinden soyuldu ve daha ileri bir değerlendirme için götürüldü. Aidan kurtarma başladığından beri ilk kez derin bir nefes aldı. Sahip olduğunu fark ettiğinden bile daha fazla kası ağrıyordu, eşyalarını topladı.

"İyi misin?" diye sordu kaptanları. "Orada birkaç sert darbe aldın."

"Ben iyiyim." Yarın neresinin moraracağını hissedebiliyordu ve tuğla duvarla çarpıştığı yıkım derbisinde sırtının sıyrıldığından emindi ama daha kötülerini de yaşamıştı.

Mitch ona sırtıttı. "Adamım, az önce kemiklerini

Neredeyse çıplak bir piliç tarafından tamamen atladı. Neredeyse seni hayata döndürmek zorunda kalıyorduk. "İtfaiyeci Memeler Tarafından Boğuldu, 11'de haberler."

Onlarınkaptan gözlü Mitch ve sonra Aidan.

"Birbirimizi öldürmeme konusunda katı bir politikamız olduğunu hatırlıyor musun?"

Aidan isteksizce başını salladı.

Kaptan başını Mitch'e doğru eğerek, "Bu kuralı bir defaya mahsus olmak üzere kaldırıyorum," dedi.

Mitch'in gülümsemesi soldu. "Hey."

Ama kaptan çekip gitmişti.

"Her neyse," dedi Mitch Aidan'a. "Beni öldürürsen, bildiklerimi asla öğrenemezsin."

Aidan ona bir bakış attı. "Asla bir şey bilmiyorsun."

"Çok şey biliyorum, geçmişten bir patlama yaşayacağınıza dair bir söylentiden başlayarak."

"Ne?"

"Evet. Lily Danville'in geri döndüğünü duydum," dedi Mitch.

Aidan çok uzun zamandır duymadığı bu isim karşısında dondu kaldı. Yıllardır. Tam olarak on yıl.

Mitch kaşlarını kaldırdı. "Gray bundan bahsetmedi mi?"

Hayır, Aidan'ın ağabeyi ona hiçbir şey söylememiştii, bu da soruyu gündeme getirdi.

Neden?

"Nasıl duydun?" Aidan sordu.

"Lenny. Tatil köyündeki dedikoduları duymuş. Burayı ailen işletiyor. Bunu nasıl duymadın?"

Lenny liseye onlarla birlikte gitmişti ve şimdi Kincaid tatil köyünde büyük ekipman sürücüsü olarak çalışıyordu. Aidan Mitch'e baktı, herkesin kendisinden önce bunu bildiğini bir türlü hazmedemiyordu.

Lily Danville... Kahretsin. Dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Büyütülecek bir şey değil," dedi Mitch. "Gördüğün gibi değil

Shelly artık yok, değil mi? Serbest bir ajansın, Lily'yi geri almak i s t i y o r s a n . . . Hey, bekle."

Aidan beklemedi. Ve Shelly ile görüşmediği doğrudu.

artık. Teknik olarak birbirlerini hiç "görmemişlerdi". İkisi de ne zaman canları isterse o zaman tatmin edici bir fiziksel ilişki yaşıyorlardı ve bir aydan uzun bir süredir ikisi de canları istemiyordu. O zamandan beri onu bir kez bile düşünmemişti.

Ama Lily Danville.

Onu uzun zamandır görmemişti ama yine de onu çok sık düşünüyordu.

"Dur bakalım," diye seslendi Mitch. "Ekipmanın yarısı hâlâ

-" Aidan yürümeye devam edince sözünü kesti. "Ciddi misin?" Aidan arkasına bile bakmayınca Mitch küfrederek yükü toplamaya çalıştı ve yeni gelenlerden bazılarının yardım etmesini sağladı. İstasyona dönerken sessizdi ama bunun tek nedeni yalnız olmamaları ve telefonunda bir oyun oynamasıydı.

Aidan uzandı ve parmağını Mitch'in ekranında kaydırды.

Mitch küfretti, neredeyse telefonu pencereden dışarı fırlatacaktı ve sonra Aidan'a ters ters baktı. "Bana bir Candy Crush hayatı borçlusun."

"Bana Lily'nin döndüğünden biraz daha bahset."

"Oh, *şimdi* konuşmak mı istiyorsun? Surat asman bitti mi?" Aidan ona "kışına tekmeyi basabilirim" bakışını attığında,

Mitch sırtıttı. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Çocuklardan biri arkadan, "Facebook'ta her şey var," dedi. "Lily hakkındaki haberler."

"Aidan şifresini unutmuş," dedi Mitch. "Bir yıl önce."

Aidan onu görmezden geldi, çünkü beyni aşırı yüklenmişti. Lily. Şehre dönmüş.

Uzun zaman önce, yıllar önce ona karşı hissettiği şeyin sadece aptal bir ergen çocuk olayı olduğuna kendini ikna etmişti.

Görünüşe göre, hazır olsun ya da olmasın, bu teoriyi test etme şansı olacaktı.

Cedar Ridge Resort'ta polis ve kayak devriyesinin başı olan Hudson Kincaid her şeyi görmüştür. Ancak dağın en tehlikeli pistinin tepesinde sıkışıp kalan güzel, kara gözlü acemi bir kayakçı, dünyasını sarsmak üzeredir.

hiç beklemiyordum.

Önizleme için lütfen bir
sonraki sayfaya bakın

Benim Harika Türüm

Bölüm 1

Rüzgâr Colorado Rocky Dağları'nın yüksek tepelerinde ıslık çalarak, Hudson Kincaid'in teleferiğe binerken yüzüne tıktırdığı çöreğin üzerindeki pudra şekeri kadar hafif bir kar tozunu karıştırıyordu.

Şampiyonların kahvaltısı ve üç dakika sonra Cedar Ridge'in zirvesine ulaştığında, adrenalin patlamasını da beraberinde getirecekti. Kayak devriyesinin başı olarak, ekibiyle şafak sökmeden önce günlük bilgilendirme toplantısını çoktan yapmıştı. Kayakçıları güvende ve uygun pistlerde tutmak için çitleri ve ipleri kurmuşlardı. Ekipmanlarının çalışır durumda olduğundan emin olmak için tüm kızakları kontrol etmişlerdi.

Şimdi birkaç saat boyunca kurtarma tatbikatı yapmadan önce hızlı bir koşu için zamanı vardı ve sonra bir yönetim kurulu toplantısına, yani kardeşleriyle kavgaya gidecekti. Bir koşu, kendine ayıracağı on muhteşem dakika ve dağın en zorlu noktası olan Şeytan Yüzü'ne ulaşacaktı.

Ya büyük oyna ya da evine dön. Kincaid tarzı buydu.

Tam o sırada belindeki telsizden Şeytan Yüzü'nün tepesinde birinin başının dertte olduğuna dair bir haber geldi ve Hud başını salladı.

Kendine birkaç dakika ayırmak için çok fazla.

Bu onun hayatıydı ve o da bunu seçmişti. Teleferiğin tepesinde hızlı bir tempoyla kara saplandı. Burada, dağlarında çok şey görmüştü ve kasabada polis olarak aylık vardiyalarında daha da fazlasını görmüştü. Artık onu şaşırtan pek bir şey kalmamıştı diyebiliriz.

Üç dakika sonra bir kızı otururken bulduğunda

Devil's Face'in tepesinde, kayakları gelişigüzel bir şekilde yanındaki kara saplanmışken, gözünü bile kırpmadı.

Ceketi güneş ışığı sarısı, kaskı kiraz kırmızısıydı. Bacaklarını göğsüne çekmiş, çenesini dizlerine dayamış, neon yeşili kadar neon yeşili kayak botları giymiş ve düşünceli bir şekilde önündeki kalp durdurucu manzaraya bakıyordu.

Hud onu ürkütmemek için birkaç adım ötede durdu ama kadın yerinden kımıldamadı. İlgilendiği kişinin bu olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Üç yüz altmış derecelik bir manzarada keskin, görkemli karla kaplı zirveler. Çam kokulu hava o kadar temizdi ki bu yükseklikte nefes almak acı veriyordu. Burada başka kimse yoktu. Dünyanın tepesindeydiler.

Onun açısından akıllıca değildi. Hava son zamanlarda özellikle değişkenlik gösteriyordu. Şu anda hava pırıl pırıl ve otuz dereceydi ama bu hava bir anda değişebilirdi. Şiddetli rüzgârlar ve gece yarısına kadar bir metre daha kar yağacağı tahmin ediliyordu. Ancak fırtına çıkmayacak olsa bile kimse tek başına kayak yapmamalıydı. Ve özellikle de hiç kimse, büyük bir beceri gerektiren ve karşılığında baş döndürücü hızlar vaat eden otuz beş yüz metrelik dikey bir pist olan Devil's Face'te tek başına kaymamalıydı. Burada hata payı çok düşüktü ve küçük bir hata acil servise gitmek anlamına gelebilirdi.

Hud bile tek başına kaymıyordu. Buranın her yerinde personeli vardı.

-Birkaçı sadece birkaç yüz metre ötedeki kayak devriyesi karakolunda, bir başka grup az önce çıktığı telesiyede, daha da fazlası tatil köyü sınırlarında devriye geziyor ve hepsi de sürekli telsiz bağlantısıyla birbirlerine bağlı.

"Hey," diye seslendi. "İyi misin?"

Hiçbir şey.

Hud aralarındaki son birkaç metreyi kayaklarının üzerinde süzülerek geçti ve kızın omzuna dokundu.

Sarsıldı ve boynunu büktü, aynı zamanda kaskını çıkardı ve kulaklıklarını çıkardı. Kulaklıklardan çıkan teneke gibi müzik sesi, kızın hâlâ duyup duymadığını merak etmesine neden olacak kadar yüksekti.

"Özür dilerim," dedi. "Bir şey mi dediniz?"

Bir kız değil, bir kadındı ve kaskı olmadan Hud onu aslında daha önce gördüğünü fark etti. O sabah erken saatlerde otoparkta arabasının arka tamponuna oturmuş, kayak botlarını çıkarmış ve bir yandan da radyoda yeni Ed Sheeran şarkısına eşlik ediyordu. Koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından şimdi bunu anlayamıyordu ama gözlerinin bugünkü masmavi gökyüzü rengine olduğunu ve melodiyi tutamadığı için şarkıcı olmak için günlük işini bırakmaması gerektiğini biliyordu. "İyi olup olmadığını sordum," dedi.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve ona sorunun saçma olduğunu söyleyen küstah bir bakış attı.

Kaskının altına yine kiraz kırmızısı dar bir kayak başlığı takmıştı, saçları görünmüyordu ve tamamen şekilsiz olmasına neden olacak kadar çok kat giysisi vardı. Ama bu önemli değildi. Parlak gözleri, belanın en iyi türüne benzeyen bir şeyle parlıyordu.

Yıllardır kayak devriyesinde çalışıyordu ve uzun süredir polislik yapıyordu, insanları çoğu zaman tek kelime etmeden önce okuyabiliyordu. Her şeyin duruşta, küçük anlatımlarda olduğunu öğrenmişti.

Giydiği tüm o kat kat kıyafetler gibi. Evet, kış mevsimiydi ve evet, Rocky Dağları'ndaydık ama geçen haftanın onlu derecelerine kıyasla otuz derece düpedüz ılıktı. Büyük ihtimalle buralardan değildi.

Bir de en azından biraz yabancısı olduğunu ve bunu bildiğini belli eden hafif kararsız duruşu vardı. Kızın hiç ihtiyatlı olmaması ona başka bir şey daha söylüyordu; muhtemelen geldiği yer büyük bir şehir değildi.

Bunların hiçbiri ülkenin en zorlu dağlarından birinde neden tek başına oturduğunu açıklamıyordu. Belki... asansördeki bir kavgadan sonra erkek arkadaşı tarafından terk edilmiştir? Bir grup kız arkadaşından ayrılmış ve sadece kısa bir mola mı veriyordu? Görünüşe bakılırsa, belki de bir bahis ya da heves için buraya gelmiş bir tür gözüpekti.

Ya da belki de sadece bir kaçıktı. Bildiği gibi, deliler her şekil ve boyutta olabilir, hatta kalp durduran gözlere sahip gizemli tatlılar bile. "Peki sen?" diye sordu. "İyi misin?"

Gülümsemesi biraz soldu. "İyi görünmüyor muyum?"

Hud'ın bir kız kardeşi ve bir annesi vardı, bu yüzden hileli bir soru duyduğunda anladı ve ona bir metrelik sopayla dokunmaktan daha iyi biliyordu. Bunun yerine bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ama gözle görülür bir yara görmedi. Yine de, tüm katmanlar göz önüne alındığında pek bir şey göremiyordu. "Yaralı değilsin."

"Hayır, sorun bu değil." Durakladı. "Sanırım sorunun ne olduğunu merak ediyorsunuz."

"Birazcık," diye itiraf etti.

Gözlerini devirdi. "Kayak haritalarını ya da haritaları hiç anlamayan insanların tek başına kayak yapmaması gerektiğini biliyor muydun?"

"*Kimse tek başına kayak yapmamalı,*" dedi ama sonra sözleri kafasına dank etti ve güneş gözlüklerini çıkarıp ona inanamayarak baktı. "Kayak haritasını yanlış okuduğun için mi bu dağdaki en zorlu pist olan Devil's Face'te olduğunu söylüyorsun?"

Dudağını ısırdı ve hüzünlü bir gülümsemeyi saklamaya çalıştı, ama bunun bir önemi yoktu çünkü anlamlı gözleri onu ele veriyordu. "Bunun beni kötü göstereceğinin farkındayım," dedi, "ama evet, evet, haritayı yanlış okuduğum için buradayım. Gerçeği bilmek istiyorsanız, haritayı ters çevirmişim."

Baş aşağı. Yüce İsa. "Bu şeyleri renklere göre kodluyoruz, biliyorsun. Baş aşağı bile olsa, yeşil hala yeni başlayanlar için, mavi orta seviyedekiler için-"

"O kadarını biliyorum!"

"Bu koşu siyah, çift elmaslı bir uzman," dedi. "Her yerde işaretlenmiş." Bir metre ötedeki bir tabelayı işaret etti.

DİKKAT: ÇİFT ELMAS. SADECE UZMANLAR!

"Bunu gördüm," dedi. "Bu yüzden düşünme pozisyonumu aldım, çünkü inanın bana, aptallığın üstüne aptallık yapacak değildim."

Kısıık bir kahkaha attı. "Bildiiim iyi oldu."

"Ayrıca Şunu da bilmelisiniz ki ben tamamen acemi değilim. Daha nce Breckenridge'de kayak dersleri almıştım." Yüzünü buruşturdu. "Gerçi uzun zaman oldu."

"Bir süre ne kadar uzun?"

Alt dudağını ısırdı. "İtiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Bisiklete binmek gibi olacağını düşünmüştüm. Meğer o kadar da değilmiş. Ama yardımı olacaksa, hatamı hemen anladım ve gerçekten sadece manzarayı seyrediyordum. Yani, şuna bakın..." nndeki kartpostallara, dileklere ve hayallere konu olan muhteşem manzarayı işaret etti. "Akıllara durgunluk veriyor, sence de öyle değil mi?"

Bu merak ediyorum içinde onu bakışlar büyülenmiş Onu.A Kendisine biraz şaşırarak, onunla birlikte manzarayı seyretmek için döndü ve onun gözlerinden görmeye çalıştı. Yüksek tepeler her şeyi bir perspektife oturtuyor ve size en büyük ve en kötü olmadığınızı hatırlatıyordu. Gz alabildiğine uzanan taze kar örtüsü, güneşin vurduğu her yerde elmasla tozlanmış gibi parlıyordu. Akıl almaz olduğunu söylerken haklıydı. Burayı asla hafife almamaya çalışıyordu ama gerçek şu ki hafife alıyordu. İlginç olan, güzel bir yabancının onu dışarı . onun rutin ve yapmak onu BİLDİRİM evresini. Başını çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Evet.

Etrafını kesinlikle fark ediyordu.

Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Manzaraya doyduktan sonra teleferiğe geri dönüp aşağı inip inemeyeceğimi sorarım diye düşündüm. Zarar yok, faul yok, değil mi? Ama sonra ikinci sorun ıktı."

"Hangisi...?" diye sordu kadın devam etmeyince.

"Bağlamamı kırdım ve tüm bu ceplerde bir sürü eşyam olmasına rağmen yanıma herhangi bir alet almadım. Sanırım sadece tornavida gibi bir şeye ihtiyacım var. Bir kayak devriyesi bulabileceğimi düşündüm."

"Ben kayak devriyesiyim," dedi.

şaşırmış bir ifadeyle bakışlarını aşağı yukarı gezdirdi.

uzunluğundaydı. Genelde bir kadın böyle bir şey yaptığında gözlerinde şehvet ışığı olurdu ama o pek etkilenmiş görünmüyordu.

Kendisine baktı. "Devriye ceketim üzerimde değil," dedi. "Çitleri kurarken sıcaktan bunaldım-" Neden kendini savunuyordu ki? Başını sallayarak kayaklarını çıkardı ve onunkilere doğru yürüdü. Kadının işaret ettiği kayağı yere bıraktı ve bir göz attı. Evet, bağlarından biri kırılmıştı. "Menteşe bozulmuş," dedi.

Yanına çömeldi ve sabun ya da parfüm kokusu ona geldi, başını çevirip ona bakmasına neden olan hafif, seksi bir koku.

Ama onun ilgisini çeken şey bebek mavileriydi. Geniş ve derinliksizdi ve gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Sanki o da en az onun kadar şaşkınmış gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bunu düzeltebilir miyiz?"

Biz mi? "Bir parça telim olsaydı seni dağdan aşağı indirecek kadar ayarlayabilirdim." Telsizini çıkardı. "Sadece arayacağım-"

"Oh, buldum." Ayağa kalktı ve ceplerinden birinden küçük bir not defteri çıkardı. Üzerinde bir ataş vardı. Onu gevşetti ve gururla salladı. "Burada bir parça tel var, görüyor musun?"

"Güzel." Ataşı aldı, düzeltti, sonra da bağın içinden geçirip yerine oturtmak için kullandı. Bu işlemin sürdüğü iki dakika boyunca kadın adamın yanında, kolunun üzerine eğilmiş, yumuşak, ılık nefesini boynuna dayamış ve adamın yaptığı her şeyi içine çekmişti.

Nefesini içine çekti. "Sen..."

Cümlesini bitirmediğinde, başını çevirdi ve bakışlarının onunkinden sadece birkaç santim uzakta olan ağzına düşmesini izledi.

"...kullanışlı," diye usulca bitirdi.

"Ve sen..."

Gülümsedi. "İnatçı mı? Can sıkıcı mı?"

"Gitmeye hazırım," dedi.

Kadın güldü ve adam da gülümsedi. "Asansöre kadar sana yardım edeyim," dedi.

"Oh, şimdi iyiyim, sayende." Ayağa kalkarak botunu sabitleyebilmek için kayağını yerine itti. Bir dakika boyunca bununla uğraştı, kayağını yerine oturtamadı ve bu çaba kollarının biraz titremesine neden oldu.

Hud ilerlemeye başladı ama kadın elini kaldırarak onu durdurdu ve Hud kendini kontrol etti.

İki numaralı kayak daha uzun sürdü çünkü denge sorunu vardı. Kız düşmeye başlayana kadar dayandı ve sonra tüm bahisler kapandı. Yine ona doğru hareketlendi ama son saniyede kendini direğine tutturmayı başardı. Sonunda ikinci kayağı taktığında, başını kaldırdı ve sanki bir dağa tırmanmış gibi muzaffer bir gülümsemeye ona baktı.

"Anladım!" dedi, gülümseyerek, belki de şimdi terliyormuş gibi alnını sıvazlayarak. "Gördün mü? Ben iyiyim."

"İnatçılık konusunda haklıydın," dedi. "Ama sinir bozucu konusunda değil."

"Bana yeterince zaman vermediniz." Ve bir başka parıltılı gülümsemeye direklerini itti.

Yanlış yönde.

Hud onu ceketinin arkasından yakaladı. Tüm o katlara rağmen şaşırtıcı derecede hafifti. Onu kolayca döndürebilecek ve başladığı yerden yüz seksen derece farklı olan doğru yöne çevirebilecek kadar hafifti.

Güldü ve kahretsin, gerçekten de harika bir kahkahası vardı, bir erkeği kendisiyle birlikte gülmeye davet eden bir kahkaha. "Doğru," dedi ve onun göğsünü okşadı. "Teşekkürler. *Şimdi* iyiyim."

Kalçasında telsizi vızıldıyordu. Adamları yüksek ve alçak açılı ip kurtarma tatbikatları için hazırlanıyordu. Tatbikatı Hud'ın yönetmesi gerekiyordu ama o

önce kadının asansöre güvenli bir şekilde bindiğinden emin olmak istedi. "Gitmeniz gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"İstiyorum." Ama adam kıpırdamayınca kaşları havaya kalktı. "Çok tatlısın," dedi. "Ama zeki bir insanın bile harita okumada hata yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Her neye benzerse benzesin, gerçekten bir bakıcıya ihtiyacım yok."

Dur bir dakika. Az önce ona *sevimli* mi dedi? Hayatında bir kez bile ona sevimli denmemişti.

Adamın yüz ifadesini görünce, sanki komikmiş gibi güldü. "Bu bir iltifattı," dedi.

Kitabında yazmıyor. Telsizi yine çatırdadı. Bu kez merkez, "sorunlu" kayakçının yerini tespit ettiğinden emin olmak istiyordu. "Onu buldum," diye onayladı, gözlerini söz konusu kayakçıya dikmişti. "Halledildi."

Sevk memuru ona diğer iki olay hakkında bilgi vermeye devam etti. Hud ona her ikisiyle de nasıl başa çıkacağını anlattı ve sonra telsizi kalçasına yerleştirdi.

"Tamam," dedi asi kayakçısı. "Düzeltiyorum. Sen sevimli değilsin. Tüm o otoriter tavırlarınla biraz belalısın. Şimdi mutlu musun?"

Mutlu musun? Daha çok başım döndü. "Seni asansöre götürelim," dedi. Sakin. Otoriter. İnsanların genellikle dinlediği ve karşılık verdiği ses tonuyla.

Genelde.

"Şimdi iyiyim," dedi ve bir el sallamasıyla sırtıklarını iterek neyse ki doğrudan telesiyeye doğru ilerledi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o kadar da istikrarlı değildi. Bunun nedeni dizlerini bükme yerine kilitli tutması ve ağırlığını yanlış bir şekilde kayaklarının arkasına vermesiydi. Breckenridge'de ona bu dersleri kim veriyse kovulmalıydı.

Ama ondan bahşış istememişti. Ve adam artık kayak okulunda çalışmıyordu.

Yine de öğretmesi eğlenceli olurdu. Bu düşünce bir anda aklına geldi ve omuz silkti. Tek önemseddiği şey

Artık doğru yoldaydı ve Şeytan'ın Yüzü'nü istediği gibi sert ve hızlı bir şekilde almak için onu özgür bırakıyordu.

Ama... Miğferi ayaklarının dibindeki karda unutulmuş bir şekilde yatıyordu. Beyaz karda göz kamaştıran kiraz kırmızısı şeyi bir insanın nasıl unutabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o unutmuştu.

Nadiren bir şey unuttuğunda o da unutmuştu. O güzel gözler, o tatlı ama muzip kahkaha, her ikisi de cehennem gibi dikkat dağıtıcıydı. "Hey," diye seslendi arkasından. "Kaskın."

Ama kulaklıklarını geri takmış olmalı çünkü durmadı ya da geri dönmedi.

Hud kaskı aldı ve Şeytan'ın Yüzü'ne son bir özlem dolu bakış atarak asansöre doğru yöneldi ve yarı yolda ona yetişti.

Durmuş ve ağırlığını sırtlarına vermişti. Biraz eğilmiş, oflayıp pufluyor, nefes nefese kalmıştı. Sekiz bin fitin üzerindeydiler ve irtifa kötü bir şey olabilirdi. Herkesi farklı şekilde etkilerdi ama nefes darlığı en yaygın yan etkiydi.

Yine de aklına rahatsız edici ve endişe verici bir düşünce geldi, belki de sorun yükseklik değildi. Onu daha önce kaldırdığında hafif, neredeyse... çelimsizdi. İnsanlar kayak yapmanın çok fazla güç ve dayanıklılık gerektirdiğinin farkında değillerdi ve onun bu ikisine de sahip olmadığından neredeyse emindi. Elini onun omzuna koydu.

Onunla yüzleşmek için döndü, parmağından sarkan kaskı gördü ve özür dileyen bir gülümsemeyle bir kulaklık çıkardı. "Üzgünüm, sanırım yükseklik beni etkiliyor. Dağa çıkmadan önce biraz kafein almalıydım." Kaskını taktı. "Teşekkürler, Beyaz Atlı Prens."

"Ha?"

"Biliyorsun, Sindirella," dedi. "Prens onun ayakkabısına sahipti ve sen de benim miğferime... Boş ver," dedi prens ona bakarken koluna vurarak. "Beni görmezden gel. Muhtemelen üzerime çok daha pratik şeyler koymalıydım."

Rockies'te kayak yapmaktan daha iyidir."

Ve sonra, ona Şimdi neden bahsettiğini sormadan, çenesinin altındaki kayışı sıktı, ellerini kayak sopalarının üstündeki tutma yerlerine geri koydu ve itti.

Onu güvenli bir yere götürecek olan asansöre doğru ilerleyişini izlerken iki Şey düşündü. Birincisi, kızın nasıl duracağını bildiğini umuyordu. İkincisi, o kesinlikle bir kaçıkta ama muhtemelen hayatı boyunca karşılaştığı en güzel, en Şaşırtıcı kaçıkta.

Diğer yazar: Jill Shalvis

*Benim Muhteşem İkinci
Şans Yazım*

Şanslı Liman Serisi

Simply Irresistible
En Tatlı Şey
Heating Up the Kitchen (yemek kitabı)
Christmas in Lucky Harbor (omnibus)
Small Town Christmas (antoloji)
Head Over Heels
Lucky in Love
Sonunda
Sonsuza Kadar ve Bir Gün
"Ökseotunun Altında" (kısa öykü)
Aklımda Hep Sen
Olmalıydın
Hatırlanacak Bir Noel (antoloji)
Hayatta Bir Kez
Öpücüğünde O
Kadar İyi ki
Milyonda Bir
"Merry Christmas, Baby" (kısa öykü)

Diğer Romanlar

Beyaz Isı

Mavi Alev

Kırmızı

Görme

En Seksi Hatası

Jill Shalvis için Övgüler

"Jill Shalvis sizi hem güldürecek hem de aşık edecek."

-Rachel Gibson, *New York Times* çoksatan yazarı

"Shalvis asla hayal kırıklığına uğratıyor ile onu
Esprili, Komik, ve überromantik
okumalar."

-RT Kitap Yorumları

"Bayan Shalvis, ayakları yere basan ama ilginç kadın
kahramanlar ve bayıltan, onurlu kahramanlar yazma
konusunda bir yeteneğe sahip."

-HeroesandHeartbreakers.com

"Çağdaş romantizmde en sevdiğim yazarlardan biri. Yazımı
akıllı, eğlenceli ve seksi ve kitapları son sayfayı kapattıktan
çok sonra bile yüzümde bir gülümseme bırakmayı asla
başaramıyor... Jill Shalvis kaçırılmaması gereken bir yazar!"

-TheRomanceDish.com

"Bir Jill Shalvis kitabı okumaktan her zaman keyif alırım.
Sürekli olarak zarif, cesur ve zeki bir yazar."

-All About Romance (LikesBooks.com)

"Ne zaman hayatın endişelerini kovalayacak bir romantizm
arasam, tek yapmam gereken bir Jill Shalvis kitabı almak."

-RomRevToday.com

İkinci Şans Yaz

"Küstah, komik ve ayakları yere basan seksi bu canlı romantizm, okurların karşı koyamayacağı bir kitap. Yazarın son serisine müthiş bir başlangıç ve tartışmasız bir kazanan."

-Library Journal (yıldızlı eleştiri)

"4 ½ yıldız! En İyi Seçim! Kusursuz. Bu yazar romantizmden anlıyor ve okuyucular ondan her zaman mizah, sıcaklık ve muhteşem bir hikaye bekleyebilirler."

-RT Kitap Yorumları

"Bolca sevgi, kahkaha, derin ve uzun süreli dostluklar bu canlı hikâyenin doğru hızda ilerlemesini sağlıyor."

-ReadertoReader.com

"En İyi Seçim! *İkinci Şans Yazı* seksi ve güçlü bir duygusal yumruğa sahip."

-FreshFiction.com

Öpücüğünde

"Shalvis mizahı, parlak hazırcevaplığı, inandırıcı karakterleri ve son derece şehvetli seks sahnelerini bir araya getirerek bu kitabın her seviyede işe yaramasını sağlıyor."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

Hayatta Bir Kez

"Okuyucular neşelenecek."

-Washington Post

Sen Olmalıydın

"Etkileyici bir üslup, doğrudan kalbinize giren karakterler ve tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanacağınız bir kasaba, bu dokunaklı ve eğlenceli hikâyeyi Shalvis'in popüler serisine yakışır bir kalp ısıtıcı haline getiriyor."

-Library Journal

Sonsuza Kadar ve Bir Gün

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Shalvis bir kez daha büyük bir başarıya imza atıyor."

-RT Kitap Yorumları

Nihayet

"Seksi, romantik bir okuma... Jill Shalvis'in kitaplarında en sevdiğim şey seksi, sevimli kahramanlar yazması... Cinsel gerilim bu dünyanın dışında. Ve tabii ki, gerçek Shalvis tarzında, sizi yüksek sesle güldüren mizahı ustalıkla harmanlıyor."

-HeroesandHeartbreakers.com

Aşık Şanslı

"Shalvis romantizmin üç H'siyle dolu bir hikâyeye kaleme almış: sıcaklık, kalp ve mizah. *Aşkta Şanslı*, *baştan* sona büyüleyici."

-RT Kitap Yorumları

Head Over Heels

"Lucky Harbor serisi en sevdiğim çağdaş serilerden biri haline geldi ve *Head Over Heels* hayal kırıklığına uğratmadı... çok eğlenceli, seksi bir kitap."

-USAToday.com

En Tatlı Şey

"Esprili, eğlenceli ve karakterler muhteşem."

-FreshFiction.com

Tek kelimeyle Karşı Konulmaz

"Sıcak, tatlı, eğlenceli ve romantik! Saf zevk!"

-Robyn Carr, *New York Times* çoksatan yazarı

**Hachette Digital tarafından
yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız
ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters
adresinde ziyaret edin

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfa Hoş geldiniz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Sonsöz

SECOND CHANCE SUMMER'dan bir Alıntı MY

KIND OF WONDERFUL'dan bir Alıntı Yine Jill

Shalvis

Jill Shalvis Haber Bültenleri

İçin Övgüler

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Jill Shalvis

Second Chance Summer'dan alıntıdır telif hakkı © 2015 Jill Shalvis'e aittir *My Kind of Wonderful*'dan alıntıdır telif hakkı © 2015 Jill Shalvis'e aittir Kapak tasarımı Diane Luger'e aittir. Kapak fotoğrafı Shirley Green tarafından çekilmiştir. Kapak arka plan görselleri © Shutterstock.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing
Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104

forever-romance.com
twitter.com/foreverromance.com

Birinci Baskı: Mart 2016

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN 978-1-4555-8679-0

E3

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

